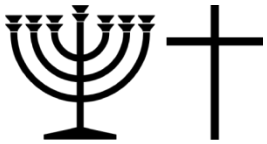

Az Apokrif iratok

Tartalomjegyzék

1Ezdrás	1
2Ezdrás	12
Tóbit	32
Judit	39
Kiegészítések Eszter könyvéhez	50
Salamon bölcsessége	54
Prédikátor	72
Báruk	102
Jeremiás levele	107
Azária imája	110
Zsuzsanna	113
Bél és a sárkány	116
Manassé imája	118
1Makkabeusok	120
2Makkabeusok	142

1st Esdras

Első Esdras

1. FEJEZET

1 Jósiás pedig megtartotta a húsvét ünnepét Jeruzsálemben az ő Urának, és feláldozta a páskhát az első hónap tizennegyedik napján.
2 A papokat mindennapi útjaik szerint állítván, hosszú ruhákba öltözve, az Úr templomában.
3 És szólt a lévitákhoz, Izrael szent szolgáihoz, hogy szenteljék meg magukat az Úrnak, és helyezzék el az Úr szent ládáját abban a házban, amelyet Salamon király, Dávid fia épített.
4 És monda: Többé ne hordjátok a ládát a ti vállatokon; most azért szolgáljatok az Urat, a ti Isteneteket, és szolgáljatok népének, Izráelnek, és készítsetek fel benneteket családjaitokra és nemzetségeitekre,
5 Amint Dávid, Izráel királya megparancsolta, és fiának, Salamonnak nagyszerűsége szerint, és a templomban állva a léviták családjainak különféle méltósága szerint, akik testvéreitek, Izráel fiai előtt szolgáltok. ,
6 Sorban áldozd be a páskhát, és készítsd el az áldozatokat testvéreidért, és tartsd meg a páskhát az Úr parancsolata szerint, amely Mózesnek adatott.
7 Az ott talált népnek pedig adott Jósiás harmincezer bárányt és kecskegidát és háromezer borjút; ezeket adták a király javadalmából, amint megígérte, a népnek, a papoknak és a lévitáknak.
8 Helkiás, Zakariás és Szielus, a templom helytartói pedig kétezerhatszáz juhot és háromszáz borjút adtak a papoknak húsvét alkalmából.
9 Jekoniás, Szamáiás, és Nátánael, az ő testvére, és Assabiás, és Ochiel és Jórám, ezrelékes vezérek, adának a lévitáknak húsvétra ötezer juhot és hétszáz borjút.
10 Amikor pedig ezek megtörténtek, a papok és a léviták, akiknél volt a kovásztalan kenyér, nagyon szép sorrendben álltak fel a nemzetségek szerint,
11 És az atyák különféle méltósága szerint, a nép előtt, hogy áldozzanak az Úrnak, amint meg van írva Mózes könyvében; és így cselekedtek reggel.
12 És megsütötték a páskhát tűzön, ahogy illik, az áldozatokat pedig rézfazekakba és serpenyőkbe áztatták jó illattal,
13 És tegyék őket az egész nép elé, és azután elkészítették maguknak és a papoknak, testvéreiknek, Áron fiainak.
14 Mert a papok éjfélig áldozták a kövért, és a léviták elkészítették maguknak, a papok pedig testvéreik, Áron fiai.
15 A szent énekesek is, Asáf fiai, Dávid rendelése szerint, Aszáf, Zakariás és Jedutun, aki a király kíséretéből való volt.
16 És a portások minden kapunál voltak; senkinek sem volt szabad elmennie rendes szolgálatától, mert testvéreik, a léviták készültek nekik.
17 Így történtek azok, amik az Úr áldozatai közé tartoztak azon a napon, hogy megtartsák a páskhát,
18 És mutass be áldozatokat az Úr oltárán Jósiás király parancsolata szerint.
19 Izráel fiai tehát, a kik jelen voltak, megtartották a húsvétot abban az időben, és hét napon át az édes kenyér ünnepét.
20 Sámuel próféta kora óta nem tartottak ilyen páskhát Izraelben.
21 Igen, Izrael királyai nem tartottak olyan páskhát, mint Jósiás, a papok, a léviták és a zsidók egész Izraellel, akiket Jeruzsálemben laktak.
22 Jósiás uralkodásának tizennyolcadik esztendejében ünnepelték ezt a páskhát.
23 És a cselekedetek vagy Jósiás igazak voltak az ő Ura előtt, istenfélelemtel teli szívvel.
24 Ami pedig az ő idejében történt, azokat régebben megírták, azokról, akik vétkeztek és gonoszul cselekedtek az Úr ellen minden népnél és királyságnál, és mennyire megszomorították őt, úgyhogy Az Úr feltámadt Izrael ellen.
25 Jósiásnak mindezen cselekedetei után lőn, hogy a fáraó, Egyiptom királya eljött, hogy háborút indítson az Eufrátesz melletti Karchamisnál, és Jósiás kivonult ellene.
26 De Egyiptom királya küldött hozzá, mondván: Mi közöm hozzád, Júdea királya?
27 Nem küldött engem az Úr Isten ellened; mert az én háborúm az Eufrátesz ellen van, és most az Úr van velem, igen, az Úr van velem, és siet engem. Távozz tőlem, és ne légy az Úr ellen.
28 Jósiás azonban nem fordította el tőle szekerét, hanem harcolni kezdett vele, nem tekintve Jeremy próféta szavaira, amelyeket az Úr szája mondott:
29 De harcba szálltak vele Magiddo síkságán, és a fejedelmek Jósiás király ellen támadtak.
30 És monda a király az õ szolgáinak: Vigyetek el engem a csatából; mert nagyon gyenge vagyok. És a szolgái azonnal kivették a csatából.
31 Aztán felszállt második szekerére; és akit visszahoztak Jeruzsálembe, meghalt, és eltemették atyja sírjába.
32 És az egész zsidóságban gyászolták Jósiást, igen, Jeremy próféta siratta Jósiást, és a főemberek az asszonyokkal siratta őt mind a mai napig; Izraelé.
33 Ezek meg vannak írva a Júda királyainak történetének könyvében, és minden cselekedet, amelyet Jósiás cselekedett, és az ő dicsősége és értelme az Úr törvényében, és azok, amiket korábban cselekedett, és a most felolvasott dolgokról beszámolnak Izráel és Júdea királyainak könyve.
34 A nép pedig fogta Joakházat, Jósiás fiát, és királlyá tette őt atyja, Jósiás helyett, amikor huszonhárom esztendős volt.
35 És három hónapig uralkodott Júdeában és Jeruzsálemben, és akkor Egyiptom királya elmozdította őt Jeruzsálem uralkodásától.
36 És adót vetett a földre: száz talentum ezüstöt és egy talentum aranyat.
37 Egyiptom királya Joacimot, az ő testvérét is Júdea és Jeruzsálem királyává tette.
38 És megkötözte Joacimot és a nemeseket, de testvérét Zaracest elfogatta, és kihozta Egyiptomból.
39 Huszonöt éves volt Joacim, amikor királlyá tették Júdea és Jeruzsálem földjén; és gonoszul cselekedett az Úr előtt.
40 Ezért feljött ellene Nabukodonozor, Babilon királya, és megkötözte egy rézlánccal, és bevitte Babilonba.
41 Nabukodonozor is kivette az Úr szent edényeit, elvitte azokat, és elhelyezte a saját templomában, Babilonban.
42 De amik fel vannak írva róla, tisztátalanságáról és istentelenségéről, meg vannak írva a királyok krónikáiban.
43 És Joákim, az ő fia uralkodott helyette, királylyá tették tizennyolc esztendős korában;
44 És csak három hónap és tíz napig uralkodott Jeruzsálemben; és gonoszt cselekedtek az Úr előtt.
45 Egy év múlva Nabukodonozor elküldte és bevitte őt Babilonba az Úr szent edényeivel együtt;
46 És Cidekiást Júdea és Jeruzsálem királyává tette, amikor huszonegy éves volt; és tizenegy évig uralkodott:
47 És gonoszul is cselekedett az Úr szemei előtt, és nem törődött azokkal a szavakkal, amelyeket Jeremy próféta mondott neki az Úr szájából.
48 És miután Nabukodonozor király megesküdött vele az Úr nevére, megesküdött, és fellázadt; és megkeményítvén nyakát és szívét, áthágta az Úrnak, Izráel Istenének törvényeit.
49 A nép helytartói és a papok is sokat tettek a törvények ellen, és átvészelték minden népek minden szennyeződését, és megfertőzték az Úr templomát, amely Jeruzsálemben volt megszentelve.

50 Mindazonáltal atyáik Istene elküldte követe által, hogy visszahívja őket, mert megkímélte őket és az ő hajlékát is.
51 De a követeit kigúnyolták; és íme, amikor az Úr szólt hozzájuk, nevetségessé tettek prófétáit:
52 Mindaddig, hogy haragudott népére azok nagy istentelensége miatt, megparancsolta a káldeusok királyainak, hogy szálljanak fel ellenük;
53 Kik karddal ölték meg ifjaikat, igen, méghozzá szent templomuk körzetében, és nem kíméltek sem ifjút, sem szolgálóleányt, sem öreget, sem gyermeket közöttük; mert mindent a kezükbe adott.
54 És elvitték az Úrnak minden szent edényét, kicsiket és nagyokat, az Isten ládájának edényeivel és a király kincseivel együtt, és elvitték Babilonba.
55 Ami az Úr házát illeti, felgyújtották, lerontották Jeruzsálem falait, és felgyújtották tornyait.
56 Ami pedig az ő dicsőséges dolgait illeti, nem szűntek meg, míg el nem emésztették és semmivé nem tették őket; és a népet, amelyet nem öltek meg kard, Babilonba vitte.
57 Kik szolgái lettek neki és fiainak, mígnem a perzsák uralkodtak, hogy beteljesítsék az Úr igéjét, amelyet Jeremy szája mondott.
58 Amíg a föld nem élvezi szombatjait, az ő pusztaságának egész idejében nyugodjon, egészen a hetven esztendőig.

2. FEJEZET

1 Czírusnak, a perzsák királyának első esztendejében, hogy beteljesedjék az Úr igéje, amelyet Jeremy szája által ígért;
2 Az Úr feltámasztotta Círusnak, a perzsák királyának lelkét, és hirdette egész királyságában, és írásban is:
3 Mondván: Ezt mondja Círus, a perzsák királya; Izráel Ura, a Magasságos Úr, engem az egész világ királyává tett,
4 És megparancsolta nekem, hogy építsek neki házat Jeruzsálemben a zsidóságban.
5 Ha tehát van köztetek valaki az ő népéből, legyen vele az Úr, az ő Ura, és menjen fel Jeruzsálembe, amely Júdeában van, és építse fel Izráel Urának házát. az Úr, aki Jeruzsálemben lakik.
6Aki tehát a környező helyeken lakik, segítsenek neki arannyal és ezüsttel, azt mondom, a szomszédai.
7 Ajándékokkal, lovakkal, jószágokkal és egyéb dolgokkal, amelyek fogadalmat adtak az Úr jeruzsálemi templomának.
8 Ekkor felállt Júdea nemzetségeinek és Benjámin törzsének fejedelme; a papok és a léviták és mindazok, akiknek az Úr arra törekedett, hogy felmenjenek, és házat építsenek az Úrnak Jeruzsálemben,
9 És akik körülöttük laktak, és segítették őket mindenben ezüsttel és arannyal, lovakkal és marhákkal, és nagyon sok ajándékkal, akiknek az elméje ez volt.
10 Círus király is előhozta a szent edényeket, amelyeket Nabukodonozor elvitt Jeruzsálemből, és felállított bálványtemplomában.
11 Amikor pedig Círusz, a perzsák királya kihozta őket, átadta őket kincstárnokának, Mithridatésznek.
12 És általa átadták őket Szanabaszárnak, Júdea helytartójának.
13 És ez volt a számuk; Ezer aranypohár és ezer ezüst, huszonkilenc ezüst tömjénező, harminc aranypohár, kétezernégyszáztíz ezüst és ezer más edény.
14 Az összes arany és ezüst edény tehát, amelyet elvittek, ötezer-négyszáz hatvankilenc volt.
15 Ezeket Sanabassar a fogolyokkal együtt visszahozta Babilonból Jeruzsálembe.
16 De Artexerxész, a perzsák királya idejében Belemus, Mithridates, Tabellius, Rathumus, és Beeltethmus, és Semellius a titkár, valamint a velük megbízott többiekkel, akik Szamáriában és más helyeken laktak, azt írták neki, akik Júdeában és Jeruzsálemben laktak, ezek a levelek következnek;
17 Artexerxes királynak, a mi urunknak, a te szolgáidnak, Rathumusnak, a meseírónak és Semelliusnak, az írástudósnak, és tanácsaik többi tagjának, és a bíráknak, akik Celosíriában és Fenicében vannak.
18 Legyen most már tudtára az úr király, hogy a zsidók, akik tőled felkeltek hozzánk, Jeruzsálembe, a lázadó és gonosz városba érkezvén, építik a piactereket, javítják annak falait, és megalapozzák a templom.
19 Ha pedig ezt a várost és falait újra felhúzzák, nemcsak az adót nem hajlandók fizetni, hanem fellázadnak a királyok ellen is.
20 És mivel a templommal kapcsolatos dolgok már kézben vannak, úgy gondoljuk, nem szabad elhanyagolni ezt a dolgot,
21 Hanem beszélni a mi urunkkal, a királyunkkal, hogy ha úgy tetszik, atyáid könyveiben megkeressük:
22 És megtalálod a krónikákban, ami ezekről a dolgokról meg van írva, és megérted, hogy az a város lázadó volt, és megzavarta a királyokat és a városokat.
23 És hogy a zsidók lázadók voltak, és szüntelenül háborút szítottak ott; amiért még ez a város is pusztasággá lett.
24 Most tehát kijelentjük neked, ó, királyunk, hogy ha ez a város újra felépül, és falai újjáépülnek, akkor ezentúl nem lesz átjárásod Celosíriába és Fenikébe.
25 Ekkor a király ismét írt Rathumusnak, a meseírónak, Beeltethmusnak, Semelliusnak, az írástudónak, és a többieknek, akik megbízatásban voltak, és Szamáriában, Szíriában és Phoenice lakóinak, ily módon.
26 Elolvastam a levelet, amelyet nékem küldtetek, ezért megparancsoltam, hogy szorgalmasan kutassam, és kiderült, hogy az a város kezdettől fogva királyok ellen harcolt;
27 És a benne lévő férfiak lázadásra és háborúra adtak, és hatalmas királyok és vad királyok voltak Jeruzsálemben, akik uralkodtak és adót szedtek Celosíriában és Fenikében.
28 Most tehát megparancsoltam, hogy akadályozzam meg azokat az embereket a város felépítésében, és vigyázzanak rájuk, hogy ne történjen többé benne;
29 És hogy azok a gonosz munkások ne bosszantsák tovább a királyokat,
30 Ekkor Artexerxes király, aki elolvasta a leveleit, Rathumus és Semellius, az írnok, és a többiek, akik velük megbíztak, sietve Jeruzsálem felé indultak egy csapat lovassal és sok csatarendben álló emberrel, és akadályozni kezdték az építőket. ; és a jeruzsálemi templom építése abbamaradt Dárius, a perzsák királya uralkodásának második esztendejéig.

3. FEJEZET

1 Amikor Dárius uralkodott, nagy lakomát rendezett minden alattvalójának és egész háznépének, és Média és Perzsia minden fejedelmének,
2 És minden helytartónak, kapitánynak és hadnagynak, a kik alatta valának, Indiától Etiópiáig, százhuszonhét tartományban.
3 És miután ettek és ittak, és jóllakottan hazamentek, Dárius király bement a hálószobájába, elaludt, és hamarosan felébredt.
4 Ekkor három ifjú, a ki a király holttestét őrző őrségből beszélt egymással;
5 Mindegyikünk mondjon egy mondatot: aki győz, és akinek ítélete bölcsebbnek tűnik a többieknél, annak Dárius király nagy ajándékokat és nagy dolgokat ad a győzelem jeléül.
6 Mint bíborba öltözni, aranyban inni és aranyon aludni, és egy szekéren arany kantárokkal, és egy lenvászon fejpánttal és egy lánccal a nyakában.
7 És Dárius mellé ül az ő bölcsessége miatt, és Dáriusnak hívják az unokatestvérének.

8 Aztán mindenki megírta a maga ítéletét, lepecsételte, és Dárius király alá fektette a párnája alá;
9 És monda, hogy amikor a király feltámad, némelyek átadják neki az írásokat; és akinek az oldalán a király és Perzsia három fejedelme ítéli meg, hogy az ő ítélete a legbölcsebb, annak adatik a győzelem, amint elrendelték.
10 Az első azt írta: A bor a legerősebb.
11 A második ezt írta: A király a legerősebb.
12 A harmadik ezt írta: A nők a legerősebbek, de mindenek felett az igazság viszi el a győzelmet.
13 Amikor a király felkelt, átvették irataikat, és átadták neki, ő pedig felolvasta azokat:
14 És elküldte Perzsia és Médiának minden fejedelmét, és a helytartókat, és a hadvezéreket, a hadnagyokat és a vezéreket.
15 És leültette őt a királyi ítélőszékbe; és az írásokat felolvasták előttük.
16 Ő pedig ezt mondta: Hívjátok az ifjakat, és mondják ki ítéleteiket. Felhívták őket, és bementek.
17 És monda nékik: Mondjátok el nekünk gondolataitokat az írásokkal kapcsolatban. Ekkor kezdődött az első, aki a bor erejéről beszélt;
18 És így szólt: Ó, férfiak, milyen erős a bor! minden embert tévedésre késztet, aki issza:
19 A király és az árva gyermek gondolatait egyé teszi; a rabszolgákról és a szabadokról, a szegényekről és a gazdagokról:
20 Minden gondolatot vidámsággá és vidámsággá változtat, úgy hogy az ember nem emlékezik sem bánatról, sem adósságról.
21 És gazdaggá tesz minden szívet, úgy hogy az ember nem emlékezik sem királyról, sem helytartóról; és mindent tehetségek által szólít meg:
22 Amikor pedig poharaikban vannak, megfeledkeznek a barátok és a testvérek iránti szeretetükről, és röviddel később kardot húznak ki.
23 De amikor a bortól vannak, nem emlékeznek arra, amit tettek.
24 Ó, ti férfiak, nem a bor a legerősebb, amely erre kényszerít? És amikor ezt mondta, elhallgatott.

4. FEJEZET

1 Ekkor a második, aki a király erejéről beszélt, ezt kezdte mondani:
2 Ó, ti férfiak, nem tesznek-e ki erőt az emberek, akik uralkodnak a tengeren, a szárazföldön és mindenen, ami azokban van?
3 De a király még erősebb, mert ő ura ezeknek a dolgoknak, és uralkodik rajtuk; és amit parancsol nekik, azt megteszik.
4 Ha azt parancsolja nekik, hogy háborúzzanak egymással, megteszik: ha kiküldi őket az ellenség ellen, elmennek, és lerombolják a hegyek falait és tornyait.
5 Ölnek és megölnek, és nem szegik meg a király parancsát: ha győzelmet aratnak, mindent a királynak visznek, a zsákmányt is, mint minden mást.
6 Ugyanígy azok is, akik nem katonák, és nincs közük a háborúkhoz, hanem gazdálkodnak, amikor újra learatták, amit elvetettek, elviszik a királynak, és kényszerítik egymást, hogy adót fizessenek a királynak.
7 És mégis csak egy ember: ha ölni parancsol, ölnek; ha kímélni parancsol, kímélnek;
8 Ha ütni parancsol, ütnek; ha azt parancsolja, hogy pusztasággá tegyenek, ők pusztává tegyenek; ha építkezni parancsol, építenek;
9 Ha azt parancsolja, hogy vágják le, vágják le; ha ültetni parancsol, ültetnek.
10 Ezért engedelmeskedik neki egész népe és serege: lefekszik, eszik és iszik, és megpihen.
11 És ezek őrködnek körülötte, és senki el ne menjen, és a maga dolgát ne végezze, és semmiben se engedelmeskedjenek neki.
12 Ó, ti férfiak, hogyan ne lehetne a király a leghatalmasabb, ha ily módon engedelmeskednek neki? És fogta a nyelvét.
13 Ekkor a harmadik, aki a nőkről és az igazságról beszélt, (ez volt Zorobábel) beszélni kezdett.
14 Ó, ti férfiak! Ki uralkodik tehát rajtuk, vagy kié az úr rajtuk? nem nők?
15 Asszonyok viselték a királyt és az egész népet, amely tengeren és szárazföldön uralkodik.
16 Közülük jöttek, és táplálták azokat, akik szőlőket telepítettek, ahonnan a bor származik.
17 Ezek férfiaknak ruhát is készítenek; ezek dicsőséget hoznak az embereknek; és nők nélkül a férfiak nem lehetnek.
18 Igen, és ha a férfiak aranyat és ezüstöt vagy bármi más jót gyűjtöttek össze, nem szeretnek-e olyan nőt, aki kedves és szép?
19 És elengedvén mindezeket, ne tátogjanak, és még tátott szájjal se szegjék rá tekintetüket; és nem vágyik-e minden ember jobban rá, mint ezüstre vagy aranyra, vagy bármi jóra?
20 A férfi elhagyja atyját, a ki felnevelte, és hazáját, és ragaszkodik feleségéhez.
21 Ragaszkodik ahhoz, hogy életét ne a feleségével töltse. és nem emlékezik sem apáról, sem anyáról, sem hazáról.
22 Erről is meg kell tudnotok, hogy az asszonyok uralkodnak rajtatok: nem fáradoztok és nem fáradoztok-e, és nem adtok-e mindent az asszonynak?
23 Igen, az ember kardját fogja, és elmegy rabolni és lopni, hajózni a tengeren és folyókon;
24 És néz az oroszlánra, és elmegy a sötétségben; és amikor lopott, elrontott és kifosztott, szerelmének viszi.
25 Ezért a férfi jobban szereti feleségét, mint apja vagy anyja.
26 Igen, sokan vannak, akiknek elfogyott az esze a nőkért, és szolgák lettek miattuk.
27 Sokan pedig elvesztek, tévedtek és vétkeztek az asszonyokért.
28 És most nem hisztek nekem? nem nagy a király a hatalmában? nem fél minden régió megérinteni őt?
29 De láttam őt és Apámét, a király ágyasát, a csodálatra méltó Bartacus leányát a király jobbján ülni,
30 És levéve a koronát a király fejéről, és a maga fejére tette; bal kezével is megütötte a királyt.
31 Mindazonáltal a király tátott szájjal nézett rá, és ha a lány nevetett rajta, akkor ő is nevetett; de ha a lány nem tetszett neki, a király nem akart hízelegni, hogy megbékéljen vele. újra.
32 Ó ti férfiak, hogyan lehet az, hogy a nőknek erősnek kell lenniük, látva, hogy ezt teszik?
33 Ekkor a király és a fejedelmek egymásra néztek, és elkezdett az igazságról beszélni.
34 Ó, férfiak, nem erősek az asszonyok? nagy a föld, magas az ég, gyors a nap az ő útján, mert körbejárja az eget, és egy nap alatt visszahozza útját a maga helyére.
35 Hát nem nagy az, aki ezeket csinálja? azért nagy az igazság, és erősebb mindennél.
36 Az egész föld kiált az igazságon, és az ég megáldja azt; minden cselekedet remeg és remeg tőle, és nincs vele hamisság.
37 Gonosz a bor, gonosz a király, gonoszok az asszonyok, gonoszok az emberek minden fia, és ilyenek minden gonosz cselekedeteik; és nincs bennük igazság; hamisságukban el is vesznek.

38 Ami az igazságot illeti, az megmarad, és mindenkor erős; örökké él és győz.
39 Nála nincs személy vagy jutalom elfogadása; de azt cselekszi, ami igaz, és tartózkodik minden igazságtalan és gonosz dologtól; és minden férfi jól jár, mint az ő művei.
40 Sem az ő ítéletében nincs igazságtalanság; és ő minden kor ereje, királysága, hatalma és fensége. Áldott legyen az igazság Istene.
41 És ezzel elhallgatott. És az egész nép kiáltott, és monda: Nagy az igazság, és mindennél hatalmasabb.
42 És monda néki a király: Kérj, mit akarsz többet, mint amennyi az írásban meg van írva, és mi megadjuk neked, mert bölcsebbnek találtad; és mellém ülsz, és unokatestvéremnek hívnak.
43 Ekkor így szólt a királyhoz: Emlékezz meg fogadalmadról, amelyet megfogadtál, hogy felépíted Jeruzsálemet azon a napon, amikor királyságodba érkezel,
44 És elküldeni mindazokat az edényeket, amelyeket elvittek Jeruzsálemből, és amelyeket Círus szétválasztott, amikor megfogadta, hogy elpusztítja Babilont, és visszaküldi oda.
45 Te is megfogadtad, hogy felépíted a templomot, amelyet az edomiták felgyújtottak, amikor Júdeát a káldeusok elpusztították.
46 És most, ó, király uram, ez az, amit kérek és kívánok tőled, és ez a tőled származó fejedelmi bőkezűség: azt akarom tehát, hogy a fogadalmat, annak teljesítését a saját száddal teljesítsd. megfogadtad a mennyek királyát.
47 Ekkor Dárius király felállt, megcsókolta, és leveleket írt neki minden kincstárnoknak, hadnagyoknak, kapitányoknak és helytartóknak, hogy biztonsággal vigyék útjukra őt és mindazokat, akik felmennek vele Jeruzsálemet építeni. .
48 Leveleket írt azoknak a hadnagyoknak is, akik Celosíriában és Fenicében voltak, és Libanusban, hogy hozzanak cédrusfát Libanusból Jeruzsálembe, és építsék fel vele a várost.
49 Sőt, mindazoknak a zsidóknak, akik kimentek az ő birodalmából a zsidóságba, azt írta szabadságukra vonatkozóan, hogy egyetlen tiszt, se uralkodó, se hadnagy, se kincstartó ne lépjen be erőszakkal az ajtókon;
50 És hogy az egész ország, amelyet birtokolnak, szabad legyen adó nélkül; és hogy az edomiták adják át a zsidók falvait, amelyeket akkoriban birtokoltak.
51 Igen, hogy évente húsz talentumot adjanak a templom építésére, addig az időig, amíg meg nem épült;
52 És további tíz talentumot évente, hogy minden nap ellássák az égőáldozatokat az oltáron, amint parancsolták, hogy tizenhét áldozatot áldozzanak be.
53 És mindazoknak, akik Babilonból mentek a várost építeni, szabad szabadságot kapjanak, csakúgy, mint utódaik, és minden pap, akik elmentek.
54 Arról is írt. a vádak és a papok ruhái, amelyekben szolgálnak;
55 Ugyanígy a Léviták terhére is, hogy adják nekik mind a napig, amíg a ház elkészül, és Jeruzsálem felépül.
56 És megparancsolta, hogy adjanak nyugdíjat és bért mindenkinek, aki a várost fenntartja.
57 Elküldte Babilonból mindazokat az edényeket is, amelyeket Círus elkülönített; és mindazt, amit Círus parancsolt, ugyanazt parancsolta, hogy végezzék el, és elküldte Jeruzsálembe.
58 Amikor ez az ifjú kiment, az ég felé emelte arcát Jeruzsálem felé, és dicsérte a mennyek királyát,
59 És monda: Tőled származik a győzelem, tőled származik a bölcsesség, és tiéd a dicsőség, és én vagyok a te szolgád.
60 Áldott vagy, aki bölcsességet adtál nekem, mert neked adok hálát, atyáink Ura.
61 És vette a leveleket, és kiment, és Babilonba méne, és elmondta ezt minden testvérének.
62 És dicsérték atyáik Istenét, mert szabadságot és szabadságot adott nekik
63 Felmenni, és felépíteni Jeruzsálemet és a templomot, amelyet az ő nevéről neveznek, és lakomáztak a zene és az öröm hangszereivel hét napon át.

5. FEJEZET

1 Ezek után a családok főembereit választották ki törzseik szerint, hogy felmenjenek feleségeikkel, fiaikkal és leányaikkal, szolgáikkal és szolgálóleányaikkal és jószágaikkal.
2 Dárius pedig ezer lovast küldött velük, mígnem épségben visszahozták őket Jeruzsálembe, hangszerekkel, tabretákkal és furulyákkal.
3 És minden testvérük játszott, és felmenni velük együtt.
4 És ezek azoknak a férfiaknak a nevei, akik felmentek, családjaik szerint, törzseik között, több fejük szerint.
5 A papok, Finesznek, Áron fiának fiai: Jézus, Josedek fia, aki Száraiás fia, és Joacim, Zorobábel fia, aki Szalathiel fia, a Dávid házából, a Phares nemzetségéből, Júda törzse;
6 Aki bölcs ítéleteket mondott Dárius, Perzsia királya előtt uralkodásának második évében, a Niszán hónapban, ami az első hónap.
7 És ezek azok a zsidók közül, akik feljöttek a fogságból, ahol idegenekként laktak, akiket Nabukodonozor, Babilon királya vitt el Babilonba.
8 És visszatértek Jeruzsálembe és a zsidóság többi részébe, kiki a maga városába, aki Zorobábellel jött, Jézussal, Nehémiással és Zakariásszal, Reesaiással, Eneniusszal és Mardokeusszal. Beelsarus, Aspharasus, Reelius, Roimus és Baana, vezetőik.
9 A nemzetből valók száma és helytartóik száma, Phoros fiai: kétezerszázhetvenkettő; Safát fiai négyszázhetvenkettő;
10 Arész fiai hétszázötvenhat;
11 Faát Moáb fiai: kétezernyolcszáztizenkettő;
12 Elám fiai ezerkétszázötvennégy, Zathul fiai kilencszáznegyvenöt, Corbe fiai hétszázöten, Báni fiai hatszáznegyvennyolc;
13 Bébáj fiai hatszázhuszonhárom, Szádas fiai háromezer-kétszázhuszonkettő;
14 Adonikám fiai hatszázhatvanhét: Bagoi fiai kétezerhatvanhat, Adin fiai négyszázötvennégy.
15 Ateréziás fiai kilencvenkettő: Ceilán és Azetas fiai hatvanhét, Azurán fiai négyszázharminckettő.
16 Anániás fiai százegy: Arom fiai harminckettő, Bassa fiai háromszázhuszonhárom; Azefúrit fiai százkettő.
17 Méterus fiai háromezeröten, Bethlómon fiai százhuszonhárom;
18 A netofaiak ötvenöten, az anatótiak százötvennyolc, a bethsamosiak negyvenkettő.
19 Kiriathiariusbeliek huszonöten, kafíraiak és berothiak hétszáznegyvenhárom, piraiak hétszázan.
20 Chadiasból és Ammidoiból négyszázhuszonkettő; Ciramából és Gabdesből hatszázhuszonegy;
21 A makaloniak százhuszonkettő, a betoliusiak ötvenkettő, a Nefis fiai százötvenhat.
22 Calamolalus és Onus fiai hétszázhuszonöt, Jerekhus fiai kétszáznegyvenöt;
23 Annás fiai háromezer-háromszázharminc;
24 A papok: Jeddu fiai, Jézus fia Szanászib fiai közül kilencszázhetvenkettő; Meruth fiai ezerötvenkettő.
25 Phassaron fiai ezernegyvenhét, Kármé fiai ezertizenhét.

26 A léviták: Jessue fiai, Kadmiel, Banuás és Sudias, hetvennégy.
27 A szent énekesek: Asáf fiai, százhuszonnyolc.
28 Az ajtónállók: Salum fiai, Jatal fiai, Talmon fiai, Dákóbi fiai, Teta fiai, Sámi fiai, összesen százharminckilenc.
29 A templom szolgái: Ézsau fiai, Aszifa fiai, Tabaot fiai, Kerász fiai, Szud fiai, Faleás fiai, Lábán fiai, Graba fiai,
30 Acua fiai, Uta fiai, Cetáb fiai, Agaba fiai, Szubaj fiai, Anan fiai, Katua fiai, Geddur fiai,
31 Airus fiai, Daisan fiai, Noeba fiai, Haseba fiai, Gazera fiai, Azia fiai, Finees fiai, Azare fiai, Básztáj fiai, Ásána fiai , Meani fiai, Nafiszi fiai, Akúb fiai, Akifa fiai, Assur fiai, Farakim fiai, Basalóth fiai,
32 Meeda fiai, Kuta fiai, Charea fiai, Charcus fiai, Áser fiai, Tomoi fiai, Nászit fiai, Atifa fiai.
33 Salamon szolgáinak fiai: Azafion fiai, Pharira fiai, Jéli fiai, Lózon fiai, Izráel fiai, Sáfet fiai,
34 Hagia fiai, Pharacaret fiai, Sabi fiai, Sarothie fiai, Masias fiai, Gár fiai, Addus fiai, Suba fiai, Aferra fiai, Barodis fiai , Sabat fiai, Allom fiai.
35 A templom összes szolgája és Salamon szolgáinak fiai háromszázhetvenketten voltak.
36 Ezek Thermelethből és Thelersasból jöttek fel, Charaathalar vezette őket és Aalar;
37 Sem családjukat, sem törzsüket nem mutathatták meg, hogy Izráelből valók: Ládán fiai, Bán fia, Nekodán fiai, hatszázötvenkettő.
38 A papok közül pedig, akik a papi hivatalt bitorolták, de nem találták meg: Obdia fiai, Accoz fiai, Addus fiai, aki feleségül vette Augiát, Barzelus egyik leányát, és az ő nevéről nevezték el.
39 És amikor ezeknek az embereknek a rokonságáról az anyakönyvben keresték a leírást, de nem találták, eltávolították őket a papi hivatal gyakorlása alól:
40 Mert azt mondta nekik Nehémiás és Athériás, hogy ne legyenek részesei a szent dolgoknak, amíg fel nem támad egy főpap, akit tanítás és igazság visel.
41 Izráelnek pedig a tizenkét éves és feljebb valók közül mindnyájan negyvenezren voltak, a szolgákon és szolgálóleányokon kívül kétezer-háromszázhatvanan.
42 Szolgáik és szolgálóik hétezer-háromszáznegyvenhét: éneklő férfiak és éneklő asszonyok kétszáznegyvenöten.
43 Négyszázharmincöt teve, hétezer-harminchat ló, kétszáznegyvenöt öszvér, ötezer-ötszázhuszonöt vadállat.
44 És családjaik főnökei közül némelyek, amikor eljöttek Isten templomához, amely Jeruzsálemben van, megfogadták, hogy képességeik szerint újra felállítják a házat a saját helyén,
45 És adjanak a munkák szent kincstárába ezer font aranyat, ötezer ezüstöt és száz papi ruhát.
46 És így laktak a papok és a léviták és a nép Jeruzsálemben és a vidéken, az énekesek és az ajtónállók is; és egész Izráelt az ő falvaiban.
47 De amikor elérkezett a hetedik hónap, és Izráel fiai mindenki a maga helyén voltak, mindnyájan egy akarattal bementek az első kapu nyitott helyére, amely kelet felé van.
48 Ekkor felkeltek Jézus, Josedek fia, és testvérei, a papok és Zorobábel, Szalathiel fia, és testvérei, és elkészítették Izrael Istenének oltárát,
49 Hogy áldozzanak rajta égőáldozatot, amint azt Mózes, az Isten embere könyve kifejezetten megparancsolja.
50 És összegyűltek hozzájuk az ország többi nemzetei közül, és felállították az oltárt az ő helyén, mert a föld minden nemzete ellenséges volt velük, és elnyomták őket; és áldoztak az idõnek megfelelõen, és egészen égõáldozatokat mutattak be az Úrnak reggel és este.
51 A sátorok ünnepét is megtartották, amint a törvény meg van rendelve, és naponta mutattak be áldozatot, amint az illett.
52 Utána pedig a folyamatos áldozatok, a szombatok, az újholdak és az összes szent ünnepek áldozata.
53 És mindazok, akik fogadalmat tettek Istennek, elkezdtek áldozni Istennek a hetedik hónap első napjától fogva, bár az Úr temploma még nem épült fel.
54 És adtak a kőműveseknek és ácsoknak pénzt, húst és italt, vidáman.
55 Sídon és Tíruszbelieknek is adtak kocsikat, hogy cédrusfákat hozzanak Libanusból, amelyeket úszókkal vigyenek Joppé kikötőjébe, amint azt Círusz, a perzsák királya parancsolta nekik.
56 A második évben és a második hónapban pedig azután, hogy eljött az Isten templomába Jeruzsálembe, Zorobábel, Szalathiel fia, és Jézus, Josedek fia, és testvéreik, a papok és a léviták és mindazok, akik voltak. jöjjetek Jeruzsálembe a fogságból:
57 És letették az Isten házának alapjait a második hónap első napján, a második évben, miután eljöttek a zsidóságba és Jeruzsálembe.
58 És a lévitákat húsz esztendős koruktól fogva kinevették az Úr munkáira. Ekkor felállt Jézus és fiai és testvérei, és testvére Kadmiel, és Madiabun fiai, Jódának, Eliadun fiának fiai, fiaikkal és testvéreikkel, mind a léviták, egy egyetértésben az üzletet előrevivőkkel, azon fáradoznak, hogy előmozdítsák a munkákat Isten házában. Ezért építették a munkások az Úr templomát.
59 A papok pedig felöltözve álltak, hangszerekkel és trombitákkal; és a lévitáknak, Asáf fiainak cintányérok voltak,
60 Énekelvén a hálaadó énekeket és dicsőítve az Urat, amint Dávid, Izráel királya elrendelte.
61 És hangos énekeket énekeltek az Úr dicséretére, mert az ő irgalmassága és dicsősége örökkévaló az egész Izráelben.
62 És az egész nép kürtölni kezdett, és nagy hangon kiáltott, hálaadó énekeket énekelve az Úrnak az Úr házának felépítéséért.
63 A papok és a léviták és az ő családjaik fejedelmei közül is sírva és nagy jajgatással jöttek a régiek, akik látták az előbbi házat.
64 De sokan harsonával és örömmel kiáltoztak hangosan,
65 Annyira, hogy a trombiták ne hallatszanak a nép sírása miatt, de a sokaság csodálatosan szólt, úgy, hogy messziről hallatszott.
66 Amikor tehát ezt hallották Júda és Benjámin törzsének ellenségei, megtudták, mit jelent ez a trombitaszó.
67 És látták, hogy a fogságból valók templomot építettek Izrael Úr Istenének.
68 Elmentek tehát Zorobábelhez és Jézushoz, és a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Veletek együtt építünk.
69 Mert mi is, mint ti, engedelmeskedünk a ti Uratoknak, és áldozunk néki Azbazáretnek, az asszírok királyának idejétől fogva, aki elhozott minket ide.
70 Ekkor Zorobábel és Jézus és Izráel családjainak feje így szólt hozzájuk: Nem a mi dolgunk és ti közösen házat építeni az Úrnak, a mi Istenünknek.
71 Egyedül mi építünk Izráel Urának, ahogy Círus, a perzsák királya parancsolta nekünk.
72 De a föld pogányai, akik Júdea lakosaira nehezedtek, és szorosan tartották őket, akadályozták építkezésüket;
73 Titkos összeesküvéseik, népi rábeszéléseik és lázadásaikkal pedig mindvégig akadályozták az építkezés befejezését, amíg Círusz király élt, így két évig, Dárius uralkodásáig akadályozták őket az építkezésben.

6. FEJEZET

1 Dárius Aggeusz és Zakariás, Addo fia, a próféták uralkodásának második évében prófétáltak a zsidóknak a zsidóknak és Jeruzsálemben az Úrnak, Izráel Istenének nevében, aki rajtuk volt.
2 Ekkor felkelt Zorobábel, Szalatiel fia, és Jézus, Josedek fia, és elkezdték építeni az Úr házát Jeruzsálemben, az Úr prófétái pedig velük voltak, és segítették őket.
3 Ugyanebben az időben odament hozzájuk Sziszinész, Szíria és Fenice helytartója, Sathrabuzanésszel és társaival, és így szólt hozzájuk:
4 Kinek a megbízásából építitek ezt a házat és ezt a tetőt, és minden mást megcsináltok? és kik azok a munkások, akik ezeket végzik?
5 Mindazonáltal a zsidók vénei kegyelmet nyertek, mert az Úr meglátogatta a fogságot;
6 És nem akadályozták őket az építkezésben mindaddig, amíg Dárius jelzést nem kapott róluk, és nem kaptak választ.
7 Azoknak a leveleknek a másolata, amelyeket Sisinnes, Szíria és Phoenice helytartója és Sathrabuzanész társaikkal, Szíria és Fenice uralkodóival írtak és küldtek Dáriusnak; Dárius királynak üdvözlettel:
8 Legyen minden tudtára a mi urunknak, a királynak, hogy Júdea földjére érkezvén, és bementünk Jeruzsálem városába, Jeruzsálem városában találtuk a zsidók véneit, akik fogságban voltak.
9 Házat építeni az Úrnak, nagyot és újat, faragott és drága kövekből, és a falakra már rakott fából.
10 És ezek a munkák nagy sebességgel megtörténnek, és a munka jól megy az ő kezükben, és minden dicsőséggel és szorgalommal készül.
11 Akkor megkérdeztük ezeket a véneket, mondván: Kinek a parancsára építitek ezt a házat, és fektetétek le e munkák alapjait?
12 Annak érdekében, hogy írással ismeretet adhassunk néked, megköveteltük tőlük, akik a fő cselekvők voltak, és megköveteltük tőlük főembereik nevét írásban.
13 Erre ezt a választ adták: Az Úr szolgái vagyunk, aki teremtette az eget és a földet.
14 És ami ezt a házat illeti, sok évvel ezelőtt építette Izráel királya nagy és erős, és elkészült.
15 Mikor pedig atyáink haragra ingerelték Istent, és vétkeztek Izráel Ura ellen, a ki a mennyben van, átadta őket Nabuchodonosornak, a babiloni királynak, a káldeusoknak a hatalmába.
16 Aki lerombolta a házat, felgyújtotta, a foglyokat pedig Babilonba hurcolta.
17 De abban az első évben, amikor Círus király uralkodott Babilon földjén, Círus írt a király, hogy építse fel ezt a házat.
18 És a szent arany- és ezüstedényeket, amelyeket Nabukodonozor kivitt a jeruzsálemi házból, és saját templomában helyezte el azokat, akiket Círusz király kihozott a babiloni templomból, és átadták Zorobábel és Szanabassarus uralkodó,
19 Megparancsolván, hogy vigye el ugyanazokat az edényeket, és helyezze el a jeruzsálemi templomba; és hogy az Úr temploma épüljön az ő helyére.
20 Azután ugyanaz a Sanabassarus ideérkezvén, lefektette az Úr házának alapjait Jeruzsálemben; és attól kezdve, hogy ez még egy épület, még nem fejeződött be teljesen.
21 Ha tehát a király jónak látja, kutassunk Círus király feljegyzései között.
22 És ha kiderül, hogy az Úr házának építése Jeruzsálemben Círus király beleegyezésével történt, és ha a mi urunk, a király is így gondolja, jelezze ezt nekünk.
23 Akkor megparancsolta Dárius király, hogy Babilonban keresgéljen a feljegyzések között; és így Ekbatanéban, a palotában, amely Média vidékén van, találtak egy tekercset, amelyben ezek fel voltak jegyezve.
24 Kürosz uralkodásának első évében Círus király megparancsolta, hogy építsék fel újra az Úr házát Jeruzsálemben, ahol állandó tűzzel áldoznak.
25 Magassága hatvan sing szélessége és hatvan sing szélessége legyen, három sor faragott kővel és egy sor új fával abból az országból; és annak költségeit Círus király házából kell fizetni:
26 És hogy az Úr házának szent edényeit, mind aranyból, mind ezüstből, amelyeket Nabukodonozor kivett a jeruzsálemi házból, és elvitt Babilonba, visszahelyezzék a jeruzsálemi házba, és helyezzék el arra a helyre, ahol korábban voltak.
27 És azt is megparancsolta, hogy Sisinnes, Szíria és Fenicé helytartója, Sathrabuzanész és társai, valamint azok, akiket Szíriában és Fenicé uralkodóivá neveztek ki, vigyázzanak, hogy ne keveredjenek bele a helybe, hanem engedjék el Zorobábelt, a király szolgáját. Uram, Júdea helytartója és a zsidók vénei, hogy építsék az Úr házát azon a helyen.
28 Azt is megparancsoltam, hogy építsék fel újra; és igyekezzenek szorgalmasan segíteni a zsidók fogságában lévőknek, amíg az Úr háza be nem fejeződik.
29 Celosyria és Phenice adójából pedig adjanak gondosan ezeknek a férfiaknak az Úr áldozataira, vagyis Zorobábelnek, a helytartónak, bikákért, kosokért és bárányokért;
30 És kukoricát, sót, bort és olajat is, és minden évben minden további kérdés nélkül, amint azt a Jeruzsálemben tartózkodó papok jelentik, hogy naponta el kell költeni:
31 Hogy áldozzanak a felséges Istennek a királyért és gyermekeiért, és imádkozzanak életükért.
32 És megparancsolta, hogy bárki, aki megszegi, igen, vagy elhomályosít bármit, amit az előbb mondott vagy írt, vegyenek ki egy fát a saját házából, és akasszák fel rá, és minden javait lefoglalják a királynak.
33 Az Úr tehát, akinek a nevét ott hívják, pusztítson el minden királyt és nemzetet, amely kinyújtja kezét, hogy megakadályozza vagy veszélybe sodorja az Úr házát Jeruzsálemben.
34 Én, Dárius király, elrendeltem, hogy ezek szerint szorgalmasan kell megtenni.

7. FEJEZET

1 Majd Szisinnész, Celosíria és Phoenice helytartója és Sathrabuzanész társaikkal Dárius király parancsolatai szerint,
2 Nagyon gondosan felügyelte a szent munkákat, segítette a zsidók véneit és a templom helytartóit.
3 És a szent cselekedetek sikeresek voltak, amikor Aggeus és Zakariás próféták prófétáltak.
4 És elvégezték ezeket a dolgokat az Úrnak, Izráel Istenének parancsára, és Círusnak, Dáriusnak és Artexerxésznek, Perzsia királyainak beleegyezésével.
5 És így készült el a szent ház Adár hónap huszonharmadik napján, Dárius, a perzsák királyának hatodik esztendejében.
6 Izráel fiai pedig, a papok, a léviták és a többi fogságból valók, a kik hozzájok kerültek, a Mózes könyvében leírtak szerint cselekedtek.
7 Az Úr templomának felszentelésére pedig száz tulkot, kétszáz kost és négyszáz bárányt áldoztak.
8 És tizenkét kecskebakot egész Izráel bűnéért, Izráel törzseinek fejedelmeinek száma szerint.
9 A papok és a léviták is felöltözve álltak ruháikba, nemzetségeik szerint, az Úrnak, Izráel Istenének szolgálatára, Mózes könyve szerint, és az ajtónállók minden kapunál.

10 A fogságból való Izráel fiai pedig az első hónap tizennegyedik napján tartották a páskhát, azután a papok és a léviták megszentelték.
11 A foglyul ejtetteket nem mindnyájan együtt szentelték meg, hanem a léviták mind együtt szentelték meg.
12 És feláldozták a páskhát mindnyájukért, akik fogságban vannak, és testvéreikért, a papokért és magukért.
13 És ettek Izráel fiai, akik kijöttek a fogságból, mindazok, akik elszakadtak a föld népének útálatosságaitól, és keresték az Urat.
14 És megtartották a kovásztalan kenyér ünnepét hét napig, és vigadtak az Úr előtt,
15 Mert feléjük fordította Asszíria királyának tanácsát, hogy megerősítsék kezeiket az Úrnak, Izráel Istenének munkáiban.

8. FEJEZET

1 És ezek után, amikor Artexerxész, a perzsák királya uralkodott, jött Esdras, Száraiás fia, aki Ezeriás fia, Helkiás fia, aki Salum fia,
2 Szadduc fia, Akhitób fia, Amariás fia, Eziás fia, Meremót fia, Zarajás fia, Szívás fia, Boccas fia, Abisum fia, Phinees fia , Eleázár fia, Áron főpap fia.
3 Ez az Esdras felment Babilonból, mint írnok, aki nagyon kész volt Mózes törvényében, amelyet Izrael Istene adott.
4 És a király megtisztelte őt, mert kegyelmet talált előtte minden kérésében.
5 Felmentek vele némelyek is Izrael fiai közül, a léviták papjai közül, a szent énekesek közül, portások és a templom szolgái közül Jeruzsálembe,
6 Artexerxész uralkodásának hetedik esztendejében, az ötödik hónapban, ez volt a király hetedik esztendeje; mert elmentek Babilonból az első hónap első napján, és eljöttek Jeruzsálembe, a jó útnak megfelelően, amelyet az Úr adott nekik.
7 Mert Esdrásnak nagyon nagy ügyessége volt, úgyhogy semmit sem hagyott ki az Úr törvényéből és parancsolataiból, hanem egész Izraelt tanította a rendeletekre és ítéletekre.
8 A megbízás másolata pedig, amelyet Artexerxes királytól írt, és Esdrás paphoz, az Úr törvényének olvasójához érkezett, ez következik;
9 Artexerxes király üdvözletet küld Esdrás papnak és az Úr törvényének olvasójának:
10 Elhatároztam, hogy kedvesen bánok, megparancsoltam, hogy a mi birodalmunkon belül a zsidók, a papok és a léviták nemzetéből azok menjenek el veled Jeruzsálembe, akik akarnak és akarnak.
11 A kinek tehát van esze, menjenek el veled, amint jónak látta nekem és hét barátomnak, a tanácsosoknak.
12 Hogy Júdea és Jeruzsálem dolgait tekintsék, egyetértve azzal, ami az Úr törvényében van;
13 És vigye el az ajándékokat Izráel Urának Jeruzsálembe, amelyeket én és barátaim megfogadtunk, és minden aranyat és ezüstöt, amely Babilon országában megtalálható, az Úrnak Jeruzsálemben,
14 Azzal is, amit a nép az Úrnak, az ő Istenének Jeruzsálemben lévő templomáért ad, hogy ezüstöt és aranyat gyűjtsenek a bikáknak, kosoknak, bárányoknak és a hozzájuk tartozó dolgoknak.
15 Hogy áldozzanak az Úrnak az Úrnak, az ő Istenüknek oltárán, amely Jeruzsálemben van.
16 És bármit teszel te és testvéreid az ezüsttel és arannyal, Istened akarata szerint.
17 És az Úr szent edényeit, amelyeket néked adnak Istened templomának használatára, amely Jeruzsálemben van, tedd Istened elé Jeruzsálemben.
18 És bármi másra is emlékezz Istened templomának használatára, add ki a király kincstárából.
19 És én, Artexerxész király is megparancsoltam a kincsek őrzőinek Szíriában és Fénícében, hogy bármit küldjön Esdras pap és a Magasságos Isten törvényének olvasója, azt gyorsan adják oda neki.
20 Száz talentum ezüst összegéig, ugyanígy búza is száz korig, és száz bor és egyéb bőségesen.
21 Mindent az Isten törvénye szerint végezzenek szorgalmasan a felséges Istennek, hogy ne szálljon harag a király és fiai országára.
22 Azt is megparancsolom nektek, hogy ne követeljetek semmiféle adót vagy más kivetést sem a papoktól, sem a lévitáktól, sem a szent énekesektől, sem a portásoktól, sem a templom szolgáitól, sem bárkitől, aki ebben a templomban dolga van, és hogy senkinek nincs hatalma bármit rájuk kényszeríteni.
23 Te pedig, Esdras, az Isten bölcsessége szerint rendelj bírákat és igazságosokat, hogy ítéljék meg egész Szíriát és Féníkét mindazokat, akik ismerik Istened törvényét; és akik nem tudják, azokat tanítsd.
24 És aki megszegi a te Istened és a királyod törvényét, szorgalmasan meg kell büntetni, akár halállal, akár más büntetéssel, pénzbüntetéssel vagy börtönbüntetéssel.
25 És monda Esdrás, az írástudó: Áldott legyen atyáim egyetlen Ura, Istene, aki ezeket a dolgokat a király szívére adta, hogy dicsőítse házát, amely Jeruzsálemben van.
26 És tisztelt engem a király és tanácsosai, és minden barátja és főembere előtt.
27 Ezért bátorított engem az Úr, az én Istenem, és egybegyűjtöttem Izráel férfiait, hogy felmenjenek velem.
28 És ezek a főemberek családjaik és különféle méltóságuk szerint, akik feljöttek velem Babilonból Artexerxész király uralkodása idején:
29 Fineész fiai közül Gerson, Itamár fiai közül Gamael, Dávid fiai közül Lettus, Szekéniás fia.
30 Farez fiai közül Zakariás; és vele együtt százötven férfit számláltak:
31 Pahat Moáb fiai közül Eliaóniás, Zarajás fia, és vele kétszáz férfi.
32 Záthoé fiai közül Szekéniás, Jezelus fia, és vele háromszáz férfi: Adin fiai közül Obét, Jonathán fia, és vele kétszázötven férfi.
33 Elám fiai közül Jósiás, Gótoliás fia és vele hetven férfi:
34 Safatiás fiai közül Zarajás, Mihály fia, és vele hatvantíz férfi:
35 Joáb fiai közül Abádiás, Jezelus fia, és vele kétszáztizenkét férfi:
36 Bánid fiai közül Asszalimot, Józsafiás fia, és vele százhatvan férfi:
37 Bábi fiai közül Zakariás, Bébáj fia, és vele huszonnyolc férfi:
38 Asztát fiai közül Johannes, Akatán fia, és vele száztíz férfi:
39 Az utolsó Adonikám fiai közül ezek a nevek: Eliphalet, Jewel és Samaias, és velük hetven férfiú.
40 Bagó fiai közül Uthi, Isztalkurosz fia és vele hetven férfiú.
41 Ezeket pedig összegyűjtöttem a Theras nevű folyóhoz, ahol három napig vertük a sátrainkat, és akkor szemügyre vettem őket.
42 De amikor nem találtam ott senkit a papok és léviták közül,
43 Akkor elküldtem Eleázárhoz, Iduelhez és Masmanhoz,
44 Alnátán, Mamaiás, Joribas, Nátán, Eunatán, Zakariás és Mosollamon, főemberek és tudósok.
45 És megparancsoltam nekik, hogy menjenek Szaddeusz kapitányhoz, aki a kincstár helyén volt.

46 És megparancsolta nekik, hogy beszéljenek Daddeusszal és testvéreivel és a kincstárnokokkal azon a helyen, hogy küldjenek hozzánk olyan embereket, akik ellátják a papi hivatalt az Úr házában.
47 És a mi Urunk hatalmas keze által hozzánk hoztak ügyes férfiakat Molinak, Lévi fiának, Izrael fiának, Asebebiának és fiainak és testvéreinek, akik tizennyolc évesek voltak.
48 Asebia, Annus és Oszaiás, az ő testvére, Kannnuneus fiai közül, és ezek fiai húsz férfiúak voltak.
49 És a templom szolgái közül, akiket Dávid rendelt, és a Léviták szolgálatának főemberei, a templom szolgái közül kétszázhúszan, akiknek névjegyzékét közölték.
50 És ott böjtöt fogadtam az ifjaknak Urunk előtt, hogy jó utat kívánjak tőle mind nekünk, mind a velünk lévőknek, gyermekeinknek és a jószágoknak:
51 Mert szégyelltem kérni a király gyalogosait, lovasait és védelmét ellenségeink ellen.
52 Mert azt mondtuk a királynak, hogy az Úrnak, a mi Istenünknek ereje legyen azokkal, akik őt keresik, hogy mindenben támogassa őket.
53 És ismét könyörögtünk Urunkhoz, hogy érintse ezeket a dolgokat, és kedvesnek találtuk őt számunkra.
54 Azután elválasztottam tizenkettőt a papok fejedelmei közül, Esebriást és Asszaniást, és tíz férfit az ő testvéreik közül velük.
55 És lemértem nekik az aranyat, az ezüstöt és a mi Urunk házának szent edényeit, amelyeket a király és tanácsa, a fejedelmek és az egész Izráel adott.
56 És miután megmértem, átadtam nekik hatszázötven talentum ezüstöt, és száz talentumú ezüstedényeket és száz talentum aranyat.
57 És húsz aranyedényt és tizenkét rézedényt, méghozzá finom rézből, aranyként csillogva.
58 És azt mondtam nekik: Mindketten szentek vagytok az Úrnak, és az edények is szentek, és az arany és az ezüst fogadalom az Úrnak, atyáink Urának.
59 Vigyázzatok, és őrizzétek meg őket, míg át nem adjátok a papok és léviták fejedelmeinek és Izráel nemzetségei főembereinek Jeruzsálemben, a mi Istenünk házának kamráiba.
60 A papok és a léviták tehát, akik átvették az ezüstöt, aranyat és az edényeket, bevitték azokat Jeruzsálembe, az Úr templomába.
61 És a Theras folyótól az első hónap tizenkettedik napján indultunk el, és Urunk hatalmas keze által, amely velünk volt, Jeruzsálembe érkeztünk, és utunk kezdetétől fogva megszabadított minket az Úr minden ellenségtől, és így jöttünk Jeruzsálembe.
62 És amikor három napig ott voltunk, a kimért aranyat és ezüstöt a negyedik napon átadták a mi Urunk házában Marmoth papnak, Iri fiának.
63 És vele volt Eleázár, Fineész fia, és velük vala Jósábád, a Józus fia, és Mét, a Sabban fia, Léviták.
64 És minden súlyukat felírták ugyanabban az órában.
65 A fogságból kijöttek pedig áldozatot mutattak be az Úrnak, Izráel Istenének: tizenkét tulkot egész Izráelért, nyolcvan tizenhat kost,
66 Hatvantizenkét bárány, kecske hálaáldozatul, tizenkettő; mind áldozatul az Úrnak.
67 És átadták a király parancsolatait a király sáfárainak, valamint Celosyria és Fenice helytartóinak; és tisztelték a népet és az Isten templomát.
68 Most, amikor ezek megtörténtek, a vezetők hozzám jöttek, és ezt mondták:
69 Izráel nemzete, a fejedelmek, a papok és a léviták nem távolították el maguktól a föld idegen népét, sem a pogányok, a kánaániak, hettiták, fereziták, jebuzeusok és moábiták szennyeződését, egyiptomiak és edomiták.
70 Mert mind ők, mind fiaik férjhez mentek leányaikkal, és a szent mag elegyedik a föld idegen népével; és ennek az ügynek kezdetétől fogva az uralkodók és a nagyok részesei ennek a gonoszságnak.
71 És amint ezeket hallottam, megszaggattam a ruhámat és a szent ruhámat, és letéptem a hajat a fejemről és a szakállamról, és szomorúan és nagyon nehézkesen leültettem.
72 Mindazok tehát, akik megindultak az Úrnak, Izráel Istenének beszédében, hozzám gyülekeztem, míg én gyászoltam a hamisságot;
73 Azután felkelvén a böjtről ruháimmal és szent ruhámmal, megszaggatva, térdeimet meghajtva, kezeimet az Úr felé nyújtva,
74 Azt mondtam: Uram, megszégyenültem és szégyellem orcád előtt;
75 Mert bûneink megsokasodtak fejünk fölött, és tudatlanságunk az egekig terjed.
76 Mert atyáink idejétől fogva nagy bűnben vagyunk és vagyunk, mind a mai napig.
77 És a mi bűneinkért és atyáinkért mi testvéreinkkel, királyainkkal és papjainkkal a föld királyainak adtunk, kardnak és fogságnak, és szégyen áldozatul mind a mai napig.
78 És most bizonyos mértékig irgalom mutatkozott felénk tőled, ó Uram, hogy hagyjunk nekünk gyökeret és nevet a te szentélyed helyén;
79 És hogy világosságot tárjon nekünk az Úrnak, a mi Istenünknek házában, és adjon enni szolgálatunk idejében.
80 Igen, amikor rabságban voltunk, nem hagyott el minket a mi Urunk; hanem kegyelmessé tett minket Perzsia királyai előtt, hogy adtak nékünk eleséget;
81 Igen, és tisztelték Urunk templomát, és felemelték a puszta Siont, hogy biztos tartózkodást adtak nekünk a zsidóságban és Jeruzsálemben.
82 És most, Uram, mit mondjunk ezek birtokában? mert megszegtük a te parancsolataidat, amelyeket szolgáid, a próféták keze által adtál, mondván:
83 Hogy az a föld, amelyre bemész, hogy örökségül vegyétek birtokba, olyan föld, amely meg van szennyezve a föld idegeneinek szennyezettségeivel, és megtöltötték azt tisztátalanságukkal.
84 Ezért most ne csatlakoztassátok leányaitokat fiaikhoz, és ne vigyétek leányaikat fiaitokhoz.
85 Sőt, soha ne törekedjetek békére velük, hogy erősek legyetek, és egyétek a föld javait, és örökre gyermekeitekre hagyhasátok a föld örökségét.
86 És minden, ami történik, a mi gonosz tetteinkért és nagy bűneinkért történik velünk; mert te, Uram, megvilágosítottad bűneinket,
87 És ilyen gyökeret adtál nekünk, de mi ismét megfordultunk, hogy megszegjük a te törvényedet, és elegyedünk az ország népeinek tisztátalanságával.
88 Nem haragszol ránk, hogy elpusztíts minket, amíg nem hagytál ránk sem gyökeret, sem magot, sem nevet?
89 Ó, Izrael Ura, igaz vagy, mert gyökeret hagytunk ma.
90 Íme, most előtted állunk bűneinkben, mert ezek miatt nem állhatunk tovább előtted.
91 És amint Esdras imádságában megvallotta a gyónást, sírva és a földön feküdve a templom előtt, Jeruzsálemből férfiak, asszonyok és gyermekek igen nagy sokasága gyűlt össze hozzá, mert nagy volt a sírás a sokaság között.
92 Ekkor kiáltott Jehoniás, Jeelus fia, Izrael fiai közül, és így szólt: Ó, Esdrás, vétkeztünk az Úr Isten ellen, idegen asszonyokat vettünk feleségül az ország nemzetei közül, és most már egész Izrael felemelkedett. .

93 Esküdjünk meg az Úrnak, hogy elbocsátjuk minden feleségünket, akiket a pogányoktól vettünk, és azok gyermekeit,
94 Mint ahogyan elrendelted, és akik engedelmeskednek az Úr törvényének.
95 Kelj fel és hajtsd végre, mert ez a te dolgod, és mi veled leszünk: cselekedj bátran.
96 És felkelt Esdrás, és esküt tett az egész Izráel papjainak és lévitáinak fejedelmére, hogy ezek után cselekszik; és így megesküdtek.

9. FEJEZET

1 Ekkor Esdrás felkelt a templom udvarából Joanánnak, Eliásib fiának a szobájába,
2 És ott maradt, és nem evett húst és nem ivott vizet, gyászolván a sokaság nagy gonoszságai miatt.
3 És hirdették az egész zsidóságban és Jeruzsálemben mindazoknak, akik a fogságban voltak, hogy összegyűlnek Jeruzsálemben:
4 És aki nem találkozik ott két vagy három napon belül, amint azt az uralkodó vének megszabták, annak marháit a templom szolgálatába állítsák, és őt űzzék ki a fogságból.
5 És három nap alatt összegyűltek mindnyájan Júda és Benjámin törzséből Jeruzsálemben, a kilencedik hónap huszadik napján.
6 Az egész sokaság pedig reszketve ült a templom széles udvarában a mostani rossz idő miatt.
7 Felkelt tehát Esdrás, és monda nékik: Törvényt szegtetek, amikor idegen feleségeket vettetek feleségül, és ezzel növelte Izrael bűneit.
8 És most megvallásával adjatok dicsőséget atyáink Urának, Istenének,
9 És teljesítsétek az ő akaratát, és válasszatok el magatokat a föld pogányaitól és az idegen asszonyoktól.
10 Ekkor kiáltott az egész sokaság, és hangosan monda: Amint te beszéltél, úgy cselekszünk.
11 Mivel azonban sok a nép, és rossz idő van, úgyhogy nem állhatunk ki nélküle, és ez nem egy-két napos munka, látva, hogy bűnünk ezekben a dolgokban messze elterjedt:
12 Maradjanak tehát a sokaság fejedelmei, és jöjjenek el minden lakóhelyünk, akiknek idegen feleségeik vannak, a meghatározott időben,
13 És velük minden hely elöljárói és bírái mindaddig, míg el nem fordítjuk magunktól az Úr haragját ezért.
14 Akkor Jonatán, Azael fia és Ezékiás, Teokánosz fia, magukra vették ezt a dolgot, és Mosollam, Lévisz és Sabbatheus segített nekik.
15 A fogságból valók pedig mindezek szerint cselekedtek.
16 Esdrás pap pedig kiválasztotta maga mellé családjaik főembereit, mind név szerint; és a tizedik hónap első napján egybegyűlének, hogy megvizsgálják a dolgot.
17 Így az ő ügyük, amely idegen feleségeket tartott, az első hónap első napján véget ért.
18 Az egybegyűlt papok közül pedig, akiknek idegen feleségeik voltak, találtattak:
19 Jézus fiai közül, a Jósédek fia és testvérei közül; Mátyás és Eleázár, és Joribus és Joadanus.
20 És odaadták kezeiket, hogy elbocsássák feleségeiket, és kosokat ajánljanak fel, hogy megbékéljenek tévedéseikért.
21 Emmer fiai közül; Ananias, Zabdeus, Eanes, Sameius, Hiereel és Azarias.
22 Phaisur fiai közül; Elionas, Massias Israel és Nathanael, és Ocidelus és Talsas.
23 És a Léviták közül; Józabád, Sémisz és Koliusz, akit Calitasnak hívtak, és Pátheusz, Júdás és Jónás.
24 A szent énekesek közül; Eleazurus, Bachurus.
25 A portások közül; Sallumus és Tolbanes.
26 Izráel fiai közül Phoros fiai közül; Hiermas, Eddias, Melchias, Maelus, Eleazar, Asibias és Baanias.
27 Ela fiai közül; Matthanias, Zacharias és Hierielus, és Hieremoth és Aedias.
28 Sámót fiai közül; Eliadas, Elisimus, Othonias, Jarimoth, Sabatus és Sardeus.
29 Babai fiai közül; Johannes, és Ananias és Josabad és Amatheis.
30 Mani fiai közül; Olamus, Mamuchus, Jedeus, Jasubus, Jasael és Hieremoth.
31 Addi fiai közül; Naathus, Moosias, Lacunus és Naidus, és Mathanias, és Sesthel, Balnuus és Manasseas.
32 Annás fiai közül; Elionas és Aseas, és Melchias, és Sabbeus és Simon Chosameus.
33 És Asom fiai közül; Altaneus, Mátyás, Baanaia, Eliphalet, Manasses és Semei.
34 Máàni fiai közül; Jeremias, Momdis, Omaerus, Juel, Mabdai és Pelias, és Anos, Carabasion és Enasibus, és Mamnitanaimus, Eliasis, Bannus, Eliali, Samis, Selemias, Nathanias: és Ozora fiai közül; Sesis, Esril, Azaelus, Samatus, Zambis, Josephus.
35 Ethma fiai közül; Mazitias, Zabadaias, Edes, Juel, Banaias.
36 Ezek mind idegen feleségeket vettek, és elbocsátották őket gyermekeikkel együtt.
37 A papok és a léviták és az Izráelből valók pedig Jeruzsálemben és azon a vidéken laktak a hetedik hónap első napján, és Izráel fiai lakhelyeiken voltak.
38 Az egész sokaság pedig egy akarattal összegyűlt a szent tornác széles helyére, kelet felé.
39 És szóltak Esdrás papnak és olvasónak, hogy hozza Mózes törvényét, amelyet az Úr, Izráel Istene adott.
40 Elvitte tehát Esdrás főpap a törvényt az egész sokaságnak férfitól nőig és minden paphoz, hogy hallgassák a törvényt a hetedik hónap első napján.
41 És olvasott a széles udvarban a szent tornác előtt reggeltől délig, férfiak és nők előtt; és a sokaság figyelt a törvényre.
42 Esdrás pap és a törvény olvasója pedig felállt egy fából készült szószékre, amely erre a célra készült.
43 És felálltak mellette Mátyás, Sammusz, Anániás, Azariás, Uriász, Ezékiás és Balasamus, jobb kéz felől.
44 Bal kezén pedig Phaldaius, Misael, Melkiás, Lothasubus és Nabáriás álltak.
45 És elvitte Esdrás a törvénykönyvet a sokaság elé, mert ő ül vala az első helyen mindnyájuk szeme láttára.
46 És amikor kinyitotta a törvényt, mindnyájan egyenesen felálltak. Esdras tehát áldotta az Urat, a Felséges Istent, a Seregek Istenét, a Mindenhatót.
47 És felele az egész nép: Ámen! és kezeiket felemelve a földre borultak, és imádták az Urat.
48 Jézus, Anus, Sarabia, Adinus, Jacubus, Sabateas, Auteas, Maianeas és Calitas, Asrias és Joazabdus és Ananias, Biatas, a leviták is tanították az Úr törvényét, és megértették őket.
49 Akkor szóla Atharatész Esdrás főpapnak. és olvasó, és a lévitáknak, akik a sokaságot tanították, méghozzá mindenkinek, mondván:
50 Ez a nap szent az Úrnak; (mert mindnyájan sírtak a törvény hallatán:)
51 Menjetek hát, egyétek a kövért, és igyatok édeset, és küldjetek részt azoknak, akiknek nincs semmijük;
52 Mert szent ez a nap az Úrnak, és ne szomorkodjatok; mert az Úr megtisztel téged.
53 A léviták tehát mindent hirdettek a népnek, mondván: Ez a nap szent az Úrnak; ne légy szomorú.

54 Azután elmentek a maguk útján, mindenki enni és inni, mulatni, és részt adni azoknak, akiknek semmijük volt, és nagy örömet szerezni;
55 Mert megértették a szavakat, amelyekre oktatták őket, és amelyekre összegyűltek.

2nd Esdras

Második Esdras

1. FEJEZET

1 Esdras próféta második könyve, Száraiás fia, aki Azariás fia, aki Hélkiás fia, aki Szadamiás fia, aki Szadok fia, aki Akhitób fia,
2 Achiás fia, aki Fineész fia, aki Héli fia, aki Amariás fia, aki Aziei fia, aki Marimoth fia, aki Arna fia, aki Oziás fia, aki Borith fia, aki Abiszei fia , Phinees fia, Eleázár fia,
3 Áron fia, Lévi törzséből; amely a médek földjén volt fogságban, Artexerxész, a perzsák királya uralkodása alatt.
4 És szólt hozzám az Úr szava, mondván:
5 Menj el, és mutasd meg népemnek az õ bûnös tetteit, és gyermekeiknek gonoszságukat, a melyeket ellenem tettek; hogy elmondják gyermekeik gyermekeinek:
6 Mert megsokasodtak bennük atyáik bûnei, mert elfelejtettek engem, és idegen isteneknek áldoztak.
7 Hát nem én hoztam ki őket Egyiptom földjéről, a szolgaság házából? de haragra ingereltek engem, és megvetették tanácsaimat.
8 Vesd le hát fejed haját, és vess rájuk minden rosszat, mert nem engedelmeskedtek az én törvényemnek, hanem lázadó nép ez.
9 Meddig tűröm még őket, akikkel annyi jót tettem?
10 Sok királyt pusztítottam el érettük; Levertem a fáraót szolgáival és minden erejével.
11 Minden népet elpusztítottam előttük, és keleten szétszórtam két tartomány népét, mégpedig Tíruszban és Sidonban, és megöltem minden ellenségüket.
12 Szólj azért hozzájuk, mondván: Így szól az Úr:
13 Átvezettelek benneteket a tengeren, és kezdetben nagy és biztonságos átjárót adtam nektek; Neked adtam Mózest vezetőnek, Áront pedig papnak.
14 Világosítottalak titeket tűzoszlopban, és nagy csodákat tettem köztetek; mégis elfelejtettél engem, azt mondja az Úr.
15 Ezt mondja a Mindenható Úr: A fürjek jelként voltak néktek; Sátrat adtam néktek oltalmatokul: mindazonáltal zúgolódtatok ott,
16 És nem az én nevemben győzedelmeskedtek ellenségeitek elpusztításában, de mind a mai napig zúgoltok.
17 Hol vannak azok az előnyök, amelyeket érted tettem? amikor éheztetek és szomjaztátok a pusztában, nem kiáltotok-e hozzám,
18 Mondván: Miért vittél be minket ebbe a pusztába, hogy megölj minket? jobb lett volna nekünk szolgálni az egyiptomiakat, mint meghalni ebben a vadonban.
19 Akkor megsajnáltam gyászotokat, és mannát adtam néktek enni; így angyalok kenyerét ettetek.
20 Amikor szomjaztattok, nem hasítottam-é szét a sziklát, és vizek ömlöttek-e ki, hogy jóllakjon? a melegért beborítottalak a fák leveleivel.
21 Felosztottam köztetek egy termő földet, kiűztem előled a kánaániakat, a ferezitákat és a filiszteusokat: mit tegyek még veled? mondja az Úr.
22 Ezt mondja a Mindenható Úr: Amikor a pusztában voltatok, az Emoreusok folyójában, szomjazva, és káromoltatátok az én nevemet,
23 Nem adtam neked tüzet a káromlásaidért, hanem fát vetettem a vízbe, és édessé tettem a folyót.
24 Mit tegyek veled, Jákób? te, Júda, nem akarsz engedelmeskedni nekem; más nemzetekhez térítek, és azoknak adom nevemet, hogy megtartsák rendeléseimet.
25 Mivelhogy elhagytatok engem, én is elhagylak titeket; amikor azt akarjátok, hogy kegyelmes legyek hozzátok, nem könyörülök rajtatok.
26 Valahányszor segítségül hívtok, nem hallgatlak meg titeket, mert vérrel szennyezettétek be kezeiteket, és lábaitok gyorsak az emberölésre.
27 Nem mintha engem hagytatok volna el, hanem magatokat, azt mondja az Úr.
28 Ezt mondja a Mindenható Úr: Nem úgy imádkoztam-e hozzád, mint apa az ő fiaihoz, mint anya az ő leányaihoz, és mint dajka az ő kisdedeihez?
29 Hogy ti az én népem legyetek, én pedig a ti Istenetek legyek; hogy ti a gyermekeim legyetek, én pedig az apátok?
30 Úgy gyűjtöttem össze titeket, mint a tyúk szárnyai alá szedi csirkéit; de most mit tegyek veletek? Kiűzlek az arcomról.
31 Amikor áldoztok nékem, elfordítom arcomat tőletek, mert elhagytam ünnepi napjaitokat, újholdjaitokat és körülmetéléseiteket.
32 Elküldtem hozzátok az én szolgáimat a prófétákat, akiket elfogtatok és megöltetek, és testüket darabokra téptétek, akiknek vérét kikérem a ti kezeitekből, azt mondja az Úr.
33 Ezt mondja a Mindenható Úr: Elpusztult a házad, kiűzlek, mint a szél a tarlót.
34 És a ti fiaitok nem lesznek termékenyek; mert megvetették az én parancsomat, és azt tették, ami rossz előttem.
35 Házaitokat egy eljövendő népnek adom; akik még nem hallottak rólam, hisznek nekem; akiknek nem adtam jeleket, mégis megteszik, amit parancsoltam nekik.
36 Nem láttak prófétákat, de emlékezetbe idézik és elismerik bűneiket.
37 Bizonyságot teszek az eljövendő nép kegyelméről, akiknek kicsinyei ujjonganak, és ha nem láttak engem testi szemmel, lélekben még micsoda dicsőség; és nézd meg a népet, amely keletről jön:
39 Kiknek adok vezérül: Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, Oseást, Ámót és Mikiást, Jóelt, Abdiást és Jónást,
40 Nahum, Abacuc, Sophonias, Aggeus, Zachary és Malachy, akit az Úr angyalának is neveznek.

2. FEJEZET

1 Ezt mondja az Úr: Kihoztam ezt a népet a szolgaságból, és parancsolataimat adtam nekik szolgái, a próféták által; akikre nem akartak hallgatni, de megvetették tanácsaimat.
2 Monda nékik az anya, aki szülte őket: Menjetek el, fiaim; mert özvegy vagyok és elhagyatott.
3 Örömmel neveltelek titeket; de szomorúsággal és nyomorúsággal elvesztettelek titeket, mert vétkeztetek az Úr, a ti Istenetek előtt, és gonoszt cselekedtetek előtte.
4 De mit tegyek most veled? Özvegy vagyok és elhagyatott: menjetek gyermekeim, és kérjetek irgalmat az Úrtól.

5 Ami engem illet, ó atyám, téged hívlak tanúnak e gyermekek anyja felett, aki nem akarja megtartani szövetségemet,
6 Hogy zűrzavarba hozd őket, anyjukat pedig zsákmányba, hogy ne legyen utódjuk.
7 Szétszóródjanak a pogányok közé, vesszen ki nevük a földről, mert megvetették szövetségemet.
8 Jaj neked, Assur, aki elrejted magadban a hamisakat! Ó te gonosz nép, emlékezz arra, mit tettem Szodomával és Gomorrával;
9 A kiknek földje szurok rögökben és hamuhalmazokban hever, úgy cselekszem azokkal is, akik nem hallgatnak rám, azt mondja a mindenható Úr.
10 Ezt mondja az Úr Esdrásnak: Mondd meg népemnek, hogy nekik adom Jeruzsálem királyságát, amelyet Izraelnek adtam volna.
11 Az ő dicsőségüket is magamhoz veszem, és ezeknek adom az örökkévaló hajlékokat, amelyeket nekik készítettem.
12 Legyen övék az élet fája édes illatú kenetül; nem fáradnak és nem fáradnak el.
13 Menjetek el, és kaptok: imádkozzatok hozzátok néhány napig, hogy megrövidüljenek; az ország már el van készítve nektek.
14 Vegyétek bizonyságul eget és földet; mert darabokra törtem a gonoszt, és megteremtettem a jót, mert élek, azt mondja az Úr.
15 Anyám, öleld át gyermekeidet, és neveld őket örömmel, lábaikat emeld oszlopossá, mert téged választottalak, azt mondja az Úr.
16 A halottakat pedig feltámasztom helyükről, és kihozom őket a sírokból, mert megismertem nevemet Izráelben.
17 Ne félj, te gyermekek anyja, mert én választottalak téged, azt mondja az Úr.
18 Segítségedre elküldöm szolgáimat, Esayt és Jeremyt, akiknek tanácsa alapján megszenteltem és elkészítettem neked tizenkét különböző gyümölcsökkel megrakott fát,
19 És annyi kút, amely tejjel és mézzel folyik, és hét hatalmas hegy, amelyeken rózsák és liliomok nőnek, amelyekkel megtöltöm gyermekeidet örömmel.
20 Tégy igazat az özvegynek, ítélj az árvákért, adj a szegényeknek, védd meg az árvát, öltöztesd fel a meztelent,
21 Gyógyítsd meg a megtörteket és a gyengéket, ne nevess sántát, hogy megcsúfolj, védd meg a csonkákat, és engedd, hogy a vak jöjjön tisztaságom szeme elé.
22 Tartsd meg az öregeket és a fiatalokat falaid között.
23 Ahol halottakat találsz, vedd el és temesse el őket, és neked adom az első helyet feltámadásomban.
24 Maradj csendben, ó népem, és nyugodj meg, mert a te csended még eljön.
25 Tápláld gyermekeidet, jó dajka; rögzítik a lábukat.
26 Ami a szolgákat illeti, akiket néked adtam, egy sem vész el közülük; mert kívánom őket a te számod közül.
27 Ne fáradj el, mert amikor eljön a nyomorúság és a nyomorúság napja, mások sírnak és szomorkodnak, de te vidám leszel és bővelkedsz.
28 A pogányok irigyelnek téged, de semmit sem tehetnek ellened, azt mondja az Úr.
29 Kezeim beborítanak téged, hogy gyermekeid ne lássák a poklot.
30 Örülj, te anya, gyermekeidnek; mert én megszabadítalak, azt mondja az Úr.
31 Emlékezz meg alvó fiaidról, mert kihozom őket a föld széléről, és irgalmasságot teszek rajtuk, mert irgalmas vagyok, azt mondja a Seregek Ura.
32 Öleld meg fiaidat, míg eljövök, és irgalmat teszek rajtuk, mert kifolynak az én kútjaim, és kegyelmem el nem fogy.
33 Én Esdrás parancsot kaptam az Úrtól az Óreb hegyén, hogy menjek Izraelbe; de amikor hozzájuk mentem, meggyaláztak, és megvetettek az Úr parancsát.
34 És azért mondom néktek, ó pogányok, akik hallotok és értetek, keressétek Pásztorotokat, ő örök nyugodalmat ad nektek; mert közel van ő, eljön a világ végén.
35 Légy készen a királyság jutalmára, mert az örök világosság mindörökké fénylik rád.
36 Menekülj e világ árnyékából, fogadd el dicsőséged örömét: Nyíltan bizonyságot teszek Megváltómról.
37 Fogadjátok a néktek adott ajándékot, és örüljetek, hálát adva annak, aki elvezetett titeket a mennyek országába.
38 Kelj fel és állj fel, és nézd meg azoknak a számát, akiket elpecsételnek az Úr ünnepén;
39 Akik eltávoztak a világ árnyékától, és megkapták az Úr dicsőséges ruháit.
40 Vedd számodra, Sion, és zárd be azokat, akik fehérbe öltöztek, és teljesítették az Úr törvényét.
41 Beteljesedett a te fiaid száma, akikre vágytál: könyörögj az Úr hatalmához, hogy megszenteljék néped, a mely kezdettől fogva elhívatott.
42 Én Esdrás nagy népet láttam a Sion hegyén, akiket nem tudtam megszámlálni, és mindnyájan énekekkel dicsérték az Urat.
43 Közöttük volt egy magas termetű ifjú, aki magasabb volt, mint a többiek, és mindegyikük fejére koronát tett, és magasabb volt; amin nagyon elcsodálkoztam.
44 Megkérdeztem tehát az angyalt, és így szóltam: Uram, mik ezek?
45 Felele és monda nékem: Ezek azok, akik levetkőzték a halandó ruhát, felöltözték a halhatatlant, és megvallották az Isten nevét: most megkoronázták őket, és pálmákat kapnak.
46 És mondám az angyalnak: Melyik ifjú az, aki megkoronázza őket, és tenyeret ad a kezükbe?
47 Ő így válaszolt, és ezt mondta nekem: Isten Fia az, akiről megvallották a világban. Aztán nagyon dicsérni kezdtem azokat, akik oly mereven kiálltak az Úr nevéért.
48 Akkor monda nékem az angyal: Menj el, és mondd el népemnek, milyen dolgokat és milyen nagy csodákat láttál az Úrnak, a te Istenednek.

3. FEJEZET

1 A város lerombolása utáni harmincadik évben Babilonban voltam, és nyugtalanul feküdtem az ágyamban, és gondolataim a szívemben jártak.
2 Mert láttam Sion pusztaságát és a Babilonban lakók gazdagságát.

3 És lelkem nagyon megindult, úgyhogy félelemmel teli szavakat kezdtem beszélni a Magasságoshoz, és így szóltam:
4 Uram, aki uralkodsz, kezdetben szóltál, amikor a földet plántáltad, és egyedül magadat parancsoltad a népnek,
5 És testet adtál Ádámnak lélek nélkül, ami a te kezed alkotása volt, és lehelted belé az élet leheletét, és életre kelt előtted.
6 És bevezeted őt a paradicsomba, amelyet a te jobbod ültetett, mielőtt a föld előjött.
7 És parancsot adtál néki, hogy szeresd a te útodat, amelyet megszegett, és azonnal halált rendeltél benne és nemzedékében, akikből nemzetek, törzsek, népek és nemzetségek származtak.
8 És minden nép a maga akarata szerint járt, és csodálatos dolgokat művelt előtted, és megvetette a te parancsolataidat.
9 És az idők folyamán ismét elhoztad az özönvizet a világ lakóira, és elpusztítottad őket.
10 És lőn mindegyikükben, hogy amilyen volt Ádámnak a halál, olyan volt nekik az özönvíz.
11 Mindazonáltal egyet elhagytál közülük, mégpedig Noét háznépével együtt, akiből minden igaz ember származott.
12 És lőn, hogy amikor a föld lakói szaporodni kezdtek, és sok gyermeket szültek nekik, és nagy nép lettek, ismét istentelenebbek lettek, mint az elsők.
13 Most, amikor ilyen gonoszul éltek előtted, kiválasztottál közülük egy embert, akinek Ábrahám volt a neve.
14 Őt szeretted, és csak neki mutattad meg akaratodat:
15 És örök szövetséget kötött vele, és megígérte neki, hogy soha nem hagyod el az ő magvát.
16 És neki adtál Izsákot, és Izsáknak adtál Jákóbot és Ézsaut is. Ami Jákóbot illeti, te választottad őt magadnak, és Ézsaut mellé állítottad, és így lett Jákób nagy sokaság.
17 És lőn, hogy amikor kivezetted az ő magvát Egyiptomból, felvitted őket a Sínai hegyre.
18 És meghajtod az eget, megerősítetted a földet, megmozgattad az egész világot, megrendítetted a mélységet, és megzavartad a kor embereit.
19 És a te dicsőséged négy kapun ment át, tűznek, földrengésnek, szélnek és hidegnek; hogy törvényt adj Jákób magvának, és szorgalmat Izráel nemzetségének.
20 És mégsem vetted el tőlük a gonosz szívet, hogy törvényed gyümölcsöt teremjen bennük.
21 Mert az első Ádám, aki gonosz szívű volt, vétkezett, és legyőzetett; és így legyenek mindazok, akik tőle születtek.
22 Így a fogyatékosság állandósult; és a törvény (is) az emberek szívében a gyökér rosszindulatával; úgyhogy a jók eltávoztak, és a gonoszok továbbra is laktak.
23 Elmúltak tehát az idők, és véget értek az évek, és szolgát támasztatál magadnak, akit Dávidnak hívnak.
24 Akinek megparancsoltad, hogy építsenek várost a te nevednek, és áldozzanak benne tömjént és áldozatokat.
25 Amikor ez sok éven át megtörtént, akkor a város lakói elhagytak téged,
26 És mindent úgy tett, mint Ádám és minden nemzedéke, mert azoknak is gonosz szívük volt.
27 És így átadtad városodat ellenségeid kezébe.
28 Vajon jobbak-e a tetteik, akik Babilonban laknak, hogy ők uralják Siont?
29 Mert amikor odajöttem, és számtalan gonoszságokat láttam, akkor lelkem sok gonosztevőt látott ebben a harmincadban. úgy fülembe, hogy a szívem megbukott.
30 Mert láttam, hogy hagytad őket vétkezni, és megkímélted a gonosztevőket, és elpusztítottad a te népedet, és megőrizted ellenségeidet, és nem jelezted.
31 Nem emlékszem, hogyan hagyhatták ezt az utat: Jobbak-e tehát a babiloniak, mint a sioniak?
32 Vagy van más nép, aki ismer téged Izraelen kívül? vagy melyik nemzedék hitte el úgy a te szövetségeidet, mint Jákób?
33 De jutalmuk mégsem jelenik meg, és munkájuknak nincs gyümölcse; mert ide-oda jártam a pogányokon keresztül, és látom, hogy gazdagok áradnak, és nem gondolnak a te parancsolataidra.
34 Mérd meg azért a mi gonoszságunkat most a mérlegen, és az övéket is, a kik a világban laknak; és így a te neved sehol nem lesz megtalálható, csak Izraelben.
35 Vagy mikor nem vétkeztek szemeid előtt a föld lakói? vagy melyik nép tartotta meg a te parancsolataidat?
36 Meglátod, hogy Izráel név szerint megtartotta a te parancsolataidat; de nem a pogány.

4. FEJEZET

1 És az angyal, akit hozzám küldtek, akinek Uriel volt a neve, válaszolt nekem:
2 És monda: Messzire járt a szíved e világon, és azt gondolod, hogy megérted a Magasságos útját?
3 Akkor azt mondtam: Igen, uram! Ő pedig felelvén, monda: Azért vagyok küldve, hogy három utat mutassak meg neked, és három hasonlatot mutassak meg előtted.
4 Ha kijelenthetsz engem, megmutatom neked az utat is, amelyet látni akarsz, és megmutatom neked, honnan származik a gonosz szív.
5 És azt mondtam: Mondd csak, uram! Akkor így szólt hozzám: Menj el, mérd meg nekem a tűz súlyát, vagy mérd meg a szél fuvallatát, vagy hívj vissza a nap elmúltával.
6 Én pedig így válaszoltam: Kicsoda képes erre, hogy ilyeneket kérj tőlem?
7 És monda nékem: Ha megkérdezném tőled, hogy milyen nagy lakhelyek vannak a tenger közepén, vagy hány forrás van a mélység kezdetén, vagy hány forrás van az égbolt felett, vagy melyek a tengerből kifolyó források. paradicsom:
8 Talán azt mondanád nekem, hogy soha nem mentem le a mélybe, sem a pokolba, sem a mennybe.
9 Most azonban csak a tűzről és a szélről kérdeztelek, és arról a napról, amelyen átmentél, és olyan dolgokról, amelyektől nem tudsz elszakadni, és mégsem tudsz ezekre választ adni.
10 Sőt, azt mondta nekem: A te dolgaidat és a veled együtt felnőtteket nem tudhatod;
11 Hogyan lenne képes tehát a te edényed felfogni a Magasságos útját, és hogy a világ most külsőleg megromlott, hogy megértse a szemem előtt látható romlottságot?

12 Akkor ezt mondtam neki: Jobb lenne, ha egyáltalán nem lennénk, mint ha gonoszságban élnénk, és szenvednénk, és nem tudnánk, miért.
13 Ő válaszolt nekem, és ezt mondta: Bementem az erdőbe, a síkságba, és a fák tanácskoztak,
14 És monda: Gyerünk, hadakozzunk a tenger ellen, hogy eltávozzon előttünk, és még több erdőt csináljunk nekünk.
15 Hasonlóképpen tanácsot tartottak a tenger árvizei is, és ezt mondták: Gyerünk, menjünk fel, és uraljuk a síkság erdőit, hogy ott is más országot csináljunk.
16 Hiábavaló volt a fa gondolata, mert jött a tűz és megemésztette.
17 A tenger áradásának gondolata is hiábavalóvá vált, mert a homok felállt és megállította őket.
18 Ha most ítélkeznél e kettő között, kit kezdenél igazolni? vagy kit ítélnél el?
19 Feleletem és ezt mondtam: Valóban bolond gondolat ez, amit mindketten kigondoltak, mert a föld a fának adatott, és a tengernek is megvan a maga helye, hogy elviselje az ő áradásait.
20 Ő pedig így válaszolt nekem: Jó ítéletet adtál, de miért nem ítéled meg magadat is?
21 Mert miképpen a földet a fának adják, és a tengert az ő áradásainak, úgy a föld lakói sem érthetnek mást, csak azt, ami a földön van, és aki az egek felett lakik, csak a dolgokat érti meg. amelyek az ég magassága felett vannak.
22 Akkor válaszoltam és ezt mondtam: Kérlek, Uram, adj értelmet!
23 Mert nem a magaslatokra voltam kíváncsi, hanem azokra, akik naponta elmennek mellettünk, nevezetesen, miért adják át Izraelt a pogányok gyalázatára, és miért adatik meg az általad szeretett nép. az istentelen nemzetekre, és miért semmisült meg őseink törvénye, és miért semmivé válnak az írott szövetségek,
24 És elmegyünk a világból, mint a szöcskék, és életünk csodálkozás és félelem, és nem vagyunk méltók az irgalomra.
25 Mit cselekszik hát az ő nevével, amelyről el vagyunk hívva? ezekből a dolgokból kérdeztem.
26 Felele azért nékem, és monda: Minél többet keresel, annál jobban csodálkozol; mert a világ gyorsan elmúlik,
27 És nem tudja felfogni, amit az igaznak ígért az eljövendő időben, mert tele van e világ hamisággal és erőtlenséggel.
28 Ami pedig a thi-t illeti Amit kérdezel tőlem, elmondom neked; mert a gonosz el van vetve, de pusztulása még nem jött el.
29 Ha tehát az elvett nem fordítódik fel, és ha el nem múlik a hely, ahol a gonoszt vetik, akkor nem jöhet a jóval elvetett.
30 Mert a gonosz magvak elvetették Ádám szívét kezdettől fogva, és mennyi istentelenséget hozott ez idáig? és mennyit terem még, míg el nem jön a cséplés ideje?
31 Gondolkozz el magadon, milyen nagy gyümölcsöt hozott a gonoszságnak a gonosz mag magja.
32 És amikor levágják a számtalan füleket, mekkora padozatot töltenek be?
33 Akkor válaszoltam és ezt mondtam: Hogyan és mikor történnek meg ezek? miért kevesek és gonoszak az éveink?
34 Ő pedig válaszolt nekem, mondván: Ne siess a Legfelsőbb felett, mert hiábavaló a te sietséged, hogy felette állj, mert sokkal többet tettél.
35 Nem kérdezték-e az igazak lelkei ezeket a dolgokat a maguk szobájában, mondván: Meddig reménykedek még ebben? mikor jön meg jutalmunk padlójának gyümölcse?
36 És ezekre Uriel arkangyal válaszolt nekik, és így szólt: Még ha a magok száma megtelik bennetek, mert ő mérlegelte a világot.
37 Mértékkel mérte az időket; és szám szerint számlálta az időket; és nem mozdítja és nem mozgatja őket, amíg a mondott intézkedés be nem teljesedik.
38 Én pedig így válaszoltam: Uram, aki uralkodik, még mi is telve vagyunk istentelenséggel.
39 És lehet, hogy a mi kedvünkért nem telnek meg az igazak padkái a föld lakóinak bűnei miatt.
40 Felele azért nékem, és monda: Menj el egy terhes asszonyhoz, és kérdezd meg tőle, ha betöltötte a kilenc hónapját, hátha megtartja még a méhe a születést?
41 Akkor azt mondtam: Nem, Uram, ezt nem tudja. És azt mondta nekem: A sírban a lelkek kamrái olyanok, mint az asszony méhe.
42 Mert mint a szülõ asszony, aki siet, hogy elkerülje a szülés szükségességét, úgy ezek a helyek is sietnek átadni a rájuk bízott dolgokat.
43 Kezdettől fogva, nézd, amit látni akarsz, megmutatják neked.
44 Akkor így válaszoltam: Ha kegyelmet találtam előtted, és ha lehetséges, és ha alkalmas vagyok,
45 Mutasd meg hát nekem, hogy van-e több eljövendő, mint ami elmúlt, vagy több elmúlt, mint eljövendő?
46 Ami elmúlt, azt tudom, de ami eljövendő, azt nem tudom.
47 És monda nékem: Állj fel a jobb oldalra, és elmagyarázom neked a hasonlatot.
48 És álltam, és láttam, és íme, egy forró, égő kemence ment el előttem; és történt, hogy amikor a láng elszállt, néztem, és íme, a füst néma maradt.
49 Ezek után vizes felhő vonult át előttem, és viharral sok esőt bocsátott ki; és amikor a viharos eső elmúlt, a cseppek mozdulatlanul maradtak.
50 És monda nékem: Gondolkozz magadon; mint az eső több a cseppeknél, és mint a tűz nagyobb a füstnél; de a cseppek és a füst hátramarad: tehát az elmúlt mennyiség többet is meghaladta.
51 Akkor imádkoztam, és ezt mondtam: Élhetek-e, gondolod, addig az ideig? vagy mi lesz azokban a napokban?
52 Felele nékem, és monda: Ami a jeleket illeti, melyeket kérsz tőlem, azokat részben elmondhatom neked. mert nem tudom.

5. FEJEZET

1 Mindazonáltal, amint jönnek a jelek, íme, eljönnek a napok, amikor a földön lakókat nagy számban elragadják, és az igazság útja el lesz rejtve, és a föld kopár lesz a hittől.
2 De a gonoszság nagyobb lesz annál, amit most látsz, vagy amit régen hallottál.

3 És azt a földet, amelyről most látod, hogy gyökere van, hirtelen elpusztultnak fogod látni.
4 De ha a Magasságos életet ad neked, meglátod a harmadik trombitaszó után, hogy a nap hirtelen újra felragyog éjjel, és a hold háromszor napközben.
5 És vér ömlik a fából, és a kő hangot ad, és a nép megrendül.
6 És még az is uralkodik, akit nem várnak a földön, és a madarak együtt menekülnek.
7 És a Szodomi-tenger kiűzi a halakat, és zajt üt az éjszakában, a melyet sokan nem ismertek, de mindnyájan hallják annak szavát.
8 Sok helyen zűrzavar is lesz, és a tüzet gyakran újra kibocsátják, és a vadállatok helyet cserélnek, és a menstruáló nők szörnyeket hoznak elő.
9 És sós vizeket találnak az édesben, és minden barát elpusztítja egymást; akkor elrejtőzik, és az értelem visszavonul titkos kamrájába,
10 És sokan keresnek, de nem találnak; akkor megsokasodik az igazságtalanság és a mértéktelenség a földön.
11 Egyik föld is megkérdezi a másikat, és ezt mondja: Elmúlt-e az igazság, amely igazzá tesz? rajtad keresztül? És azt fogja mondani: Nem.
12 Abban az időben az emberek reménykednek, de semmit sem nyernek: fáradoznak, de útjaik nem boldogulnak.
13 Engedélyem van, hogy ilyen jeleket mutassak meg neked; és ha ismét imádkozol, és sírsz, mint most, és böjtölsz napokon át, még nagyobb dolgokat fogsz hallani.
14 Ekkor felébredtem, és rendkívüli félelem járta át egész testemet, és elmém zaklatott, úgyhogy elájult.
15 Az angyal tehát, aki beszélni jött velem, megfogott, megvigasztalt és lábamra állított.
16 A második éjjel pedig lőn, hogy Salathiel, a nép vezére hozzám jött, mondván: Hol voltál? és miért olyan nehéz az arcod?
17 Nem tudod, hogy Izrael rád van bízva fogságuk földjén?
18 Akkor kelj fel, egyél kenyeret, és ne hagyj el minket, mint a pásztor, aki kegyetlen farkasok kezére hagyja nyáját.
19 Akkor ezt mondtam neki: Távozz tőlem, és ne közeledj hozzám. És meghallotta, amit mondtam, és eltávozott tőlem.
20 Így böjtöltem hét napig, gyászolva és sírva, amint Uriel angyal parancsolta nekem.
21 És hét nap múlva ismét nagyon megszomorítottak szívem gondolatai,
22 És lelkem visszanyerte az értelem szellemét, és újra beszélni kezdtem a Magasságossal,
23 És monda: Uram, a ki uralkodó a föld minden fájáról és minden fájáról, egyetlen szőlőt választottál magadnak.
24 És az egész világ minden földjéből választottál magadnak egy gödröt, és annak minden virágából egy liliomot.
25 És a tenger minden mélységéből egy folyóvizet töltöttél be, és minden épített városból megszentelted magadnak Siont.
26 És a teremtett szárnyasok közül egy galambot neveztél el magadnak, és az összes marhából, a mely készült, egy bárányt adtál magadnak.
27 És a népek sokasága között egy népet szereztél magadnak, és ennek a népnek, a kit szerettél, olyan törvényt adtál, amely mindenki számára helyes.
28 És most, Uram, miért adtad ezt az egy népet sokaknak? és az egy gyökérre másokat készítettél, és miért szórtad szét egyetlen népedet a sok közé?
29 És akik megtagadták ígéreteidet, és nem hittek a te szövetségeidben, letaposták azokat.
30 Ha ennyire gyűlölnéd népedet, mégis saját kezeddel kell megbüntened őket.
31 Most, amikor ezeket a szavakat kimondtam, elküldte hozzám az angyal, aki hozzám jött aznap éjjel,
32 És monda nékem: Hallgass meg, és én tanítlak téged; hallgass arra, amit mondok, és többet mondok neked.
33 És azt mondtam: Beszélj, Uram! Akkor így szólt hozzám: Nagyon nyugtalan vagy Izráel miatt: jobban szereted azt a népet, mint a ki teremtette?
34 Én pedig azt mondtam: Nem, Uram, hanem nagyon szomorúan beszélek, mert minden órában megfájdul a gyeplőm, miközben azon fáradozom, hogy megértsem a Magasságos útját, és kikutassam az ő ítéletének egy részét.
35 És monda nékem: Nem teheted. És azt mondtam: Miért, Uram? hova születtem akkor? avagy miért nem volt akkor az én sírom anyám méhe, hogy ne lássam Jákób fáradalmait és Izráel törzsének fárasztó fáradalmait?
36 Ő pedig ezt mondta nekem: Számold meg a még el nem jött dolgokat, gyűjtsd össze nekem a szétszórt salakot, zöldeld meg nekem az elszáradt virágokat.
37 Nyisd meg nekem a zárt helyeket, és hozd ki nekem a bennük elzárt szeleket, mutasd meg nékem a hang képét, és akkor kijelentem neked, amit meg akarsz tudni.
38 És mondám: Uram, a ki uralkodó!
39 Ami engem illet, én oktalan vagyok: hogyan beszélhetnék hát ezekről a dolgokról, amelyeket kérdezel tőlem?
40 Majd így szólt hozzám: Mint ahogy semmit sem tehetsz ezek közül, amikről beszéltem, úgy nem tudod meg az én ítéletemet, vagy a végén azt a szeretetet, amelyet népemnek ígértem.
41 Én pedig azt mondtam: Íme, Uram, mégis közel vagy azokhoz, akik mindvégig fenntartottak; és mit cselekszenek azok, akik előttem voltak, vagy mi, akik most vagyunk, vagy akik utánunk jönnek?
42 És monda nékem: Ítéletemet a gyûrûhöz fogom hasonlítani: a miképen nincs erõssége az utolsónak, úgy nincs gyorsaság az elsõnek sem.
43 Így feleltem, és ezt mondtam: Nem tudnád-e azonnal elkészíteni azokat, amik készültek, és most lesznek, és amelyek eljövendők? hogy minél előbb megmutasd az ítéletedet?
44 Felele azért nékem, és monda: A teremtmény ne siessen a készítõ fölött; a világ sem tarthatja meg őket azonnal, ami benne lesz teremtve.
45 És azt mondtam: Amint a te szolgádnak mondtad, te, aki mindenkinek életet ad, azonnal életre keltetted a teremtményt, amelyet teremtettél, és a teremtmény hordozta azt; így most is elviselheti őket, most egyszerre legyen jelen.

46 És monda nékem: Kérd meg egy asszony méhét, és mondd néki: Ha gyermeket szülsz, miért nem együtt, hanem egymás után? Imádkozz azért, hogy szüljön tíz gyermeket n egyszerre.
47 Én pedig azt mondtam: Nem tud, hanem időnként kell megtennie.
48 Akkor így szólt hozzám: Így adtam a föld méhét azoknak, akik elvettetik idejében.
49 Mert mint egy kisgyermek nem hozza elő azt, ami az öregek dolga, úgy én is elrendeztem a világot, amelyet teremtettem.
50 Én pedig kértem, és ezt mondtam: Mivel most megadtad nekem az utat, beszélni fogok előtted; mert anyánk, akiről azt mondtad nekem, hogy fiatal, már közeledik a korhoz.
51 Felele nékem, és monda: Kérdezz meg egy gyermeket szülõ asszonyt, és megmondja neked.
52 Mondd meg neki: Miért olyanok azok, akiket most szültél, olyanok, mint azelőtt, de kisebbek?
53 És ő ezt válaszolja neked: Az ifjúkorban születettek egyformák, és akik a korban születnek, amikor az anyaméh elfogy, azok mások.
54 Te is gondold meg tehát, hogy kisebb termetűek vagytok, mint azelőttek.
55 És azok is, akik kevésbé jönnek utánad, mint te, mint a teremtmények, amelyek most kezdenek megöregedni, és túlléptek a fiatalság erején.
56 Akkor így szóltam: Uram, kérlek, ha kegyelmet találtam szemeid előtt, mutasd meg szolgádnak, aki által meglátogatod teremtményedet.

6. FEJEZET

1 És monda nékem: Kezdetben, amikor a föld keletkezett, mielőtt a világ határai megálltak, vagy még fújtak a szelek,
2 Mielőtt mennydörgött és világosodott volna, vagy a paradicsom alapjait letették volna,
3 Mielőtt a szép virágokat látták volna, vagy a mozgatható erők megerősödtek volna, mielőtt az angyalok számtalan sokasága összegyűlt volna,
4 Vagy felemelkedtek a levegő magasságai, mielőtt az égbolt mértékét megnevezték volna, vagy a kémények felforrósodtak Sionban,
5 És mielőtt a mostani éveket felkutatták volna, és azok kitalálásait, akik most bűnt követtek el, megfordították, mielőtt elpecsételték volna azokat, amelyek kincsként gyűjtötték a hitet:
6 Akkor meggondoltam ezeket, és mindezek egyedül én általam lettek, és senki más által; ezek is általam végeznek, és senki más által.
7 Én pedig így válaszoltam: Mi lesz az idők szétválása? vagy mikor lesz az elsőnek vége és az azt követő kezdete?
8 És monda nékem: Ábrahámtól Izsákig, amikor Jákob és Ézsau megszületett tőle, Jákob keze először Ézsau sarkát tartotta.
9 Mert Ézsau a világ vége, és Jákób az azt követő kezdete.
10 Az ember keze a sarok és a kéz között van; más kérdés, Esdras, ne kérdezz.
11 Akkor így válaszoltam: Uram, aki uralkodik, ha kegyelmet találtam előtted,
12 Könyörgök, mutasd meg szolgádnak jelzőid végét, amelyekből a múlt éjjel megmutattad.
13 Ő tehát válaszolt, és ezt mondta nekem: Állj fel lábaidra, és hallgass erős hangot.
14 És olyan lesz, mint egy nagy mozdulat; de a hely, ahol állsz, meg ne mozduljon.
15 És azért, ha szól, ne félj, mert a beszéd a véghez tartozik, és a föld alapja értett.
16 És miért? mert ezeknek a beszéde remeg és megrendül; mert tudja, hogy ezeknek a dolgoknak a végét kell megváltoztatni.
17 És lőn, hogy amikor meghallottam, felálltam a lábamra, és hallgattam, és íme, egy szózat szólt, és annak zúgása olyan volt, mint a sok víz zúgása.
18 És így szólt: Íme, eljönnek a napok, amikor közeledni kezdek, és meglátogatom a föld lakóit,
19 És kérdezősködni kezd tőlük, hogy mik azok, akik igazságtalanul bántottak hamisságukkal, és mikor fog beteljesedni Sion nyomorúsága;
20 És amikor a világ, amely eltűnni kezd, beteljesedik, akkor megmutatom ezeket a jeleket: felnyitják a könyveket az égbolt előtt, és együtt látnak majd:
21 Az egyévesek pedig az ő hangjukkal beszéljenek, a terhes asszonyok pedig három-négy hónapos korabeli gyermekeket szüljenek, és életben maradnak és feltámadnak.
22 És hirtelen a bevetett helyek bevetetlennek tűnnek, a teli raktárakat hirtelen üresen találják.
23 És a trombita zúgást ad, amit mindenki meghallva hirtelen megijed.
24 Abban az időben a barátok úgy harcolnak egymással, mint az ellenségek, és félelemben áll a föld a benne lakókkal együtt, a források forrásai megállnak, és három óra múlva nem futnak el.
25 Aki megmarad mindabból, amit mondtam neked, megmenekül, és meglátja szabadulásomat és világotok végét.
26 És meglátják ezt a befogadott emberek, akik születésüktől fogva nem ízlelték a halált, és a lakosok szíve megváltozik, és más értelmet nyer.
27 Mert eloltják a gonoszt, és kioltják a csalást.
28 Ami a hitet illeti, virágozni fog, a romlást legyőzik, és az igazságot, amely oly sokáig gyümölcstelen volt, kihirdetik.
29 És amikor beszélt velem, íme, apránként néztem rá, aki előtt álltam.
30 És ezeket a szavakat mondta nekem; Azért jöttem, hogy megmutassam neked az eljövendő éjszaka idejét.
31 Ha még többet imádkozol, és még hét napig böjtölsz, nagyobb dolgokat mondok neked nappal, mint amit hallottam.
32 Mert a te hangod hallatszik a Magasságos előtt, mert a Hatalmas látta igazságos cselekedetedet, látta a te tisztaságodat is, amely benned van ifjúságod óta.
33 Ezért küldött engem, hogy megmutassam neked mindezeket, és hogy ezt mondjam neked: Légy vigasztalódva, és ne félj
34 És ne siess a múlt időkkel, hogy hiábavaló dolgokat gondolj, hogy ne siess az utolsó időkből.

35 És lőn ezután, hogy ismét sírtam, és hasonlóképpen hét napig böjtöltem, hogy betöltsem a három hetet, amelyet mondott nekem.
36 És a nyolcadik éjszakán ismét zaklatott a szívem bennem, és beszélni kezdtem a Magasságos előtt.
37 Mert lelkem nagyon lángra lobbant, és lelkem nyomorult.
38 Én pedig azt mondtam: Uram, te szóltál a teremtés kezdetétől fogva, az első napon, és így szóltál; Legyen ég és föld; és a te igéd tökéletes munka volt.
39 És akkor volt a szellem, és sötétség és csend volt minden oldalon; az emberhang hangja még nem alakult ki.
40 Akkor megparancsoltad, hogy szép világosság jöjjön ki kincseid közül, hogy munkád megjelenjen.
41 A második napon megcsináltad az égbolt lelkét, és megparancsoltad neki, hogy váljon ketté, és válasszon a vizek között, hogy az egyik rész felmenjen, a másik pedig lent maradjon.
42 A harmadik napon megparancsoltad, hogy a vizeket összegyűljék a föld hetedik felén: hat részt kiszárítottál, és megőrizted, hogy ezek közül néhány, az Istentől ültetett és megművelt, szolgáljon neked.
43 Mert amint a te igéd megjelent, a munka elkészült.
44 Mert azonnal nagy és megszámlálhatatlan gyümölcs lett, sok és sokféle ízélmény, és változatlan színű virágok és csodálatos illatú illatok; és ez történt harmadnapon.
45 A negyedik napon megparancsoltad, hogy ragyogjon a nap, és a hold világítsa meg, és legyenek rendben a csillagok.
46 És megbízást adott nekik, hogy szolgálatot tegyenek az embernek, és ezt meg kell tenni.
47 Az ötödik napon azt mondtad a hetedik résznek, ahol a vizek összegyűltek, hogy élőlényeket, szárnyasokat és halakat hozzon; és így történt.
48 Mert a néma víz és élettelen élőlényeket szült Isten parancsolatára, hogy minden ember dicsérje a te csodáidat.
49 Akkor két élőlényt rendeltél, az egyiket Énóknak, a másikat Leviatánnak nevezted;
50 És elválasztotta az egyiket a másiktól, mert a hetedik rész, ahol a víz összegyűlt, nem tarthatta meg mindkettőt.
51 Énóknak adtál egy részt, amely harmadik napon kiszáradt, hogy ugyanazon a részen lakjon, ahol ezer domb van.
52 De Leviatánnak a hetedik részt adtál, nevezetesen a nedveset; és megtartottad, hogy felfalják, akit akarsz, és mikor.
53 A hatodik napon parancsot adtál a földnek, hogy hozzon elõtted vadállatokat, barmokat és csúszómászó állatokat.
54 És ezek után Ádám is, akit minden teremtményednek urává tettél: tőle származunk mi mind, és a nép is, akit kiválasztottál.
55 Mindezt előtted mondtam, Uram, mert te teremtetted a világot értünk
56 Ami pedig a többi népet illeti, akik szintén Ádámtól származnak, azt mondtad, hogy nem semmik, hanem olyanok, mint a köpéshez;
57 És most, ó Uram, íme, ezek a pogányok, akikről valaha is semminek tartottak, elkezdtek urak lenni felettünk, és felfalnak minket.
58 De mi, a te néped, akit elsőszülöttednek, egyszülöttednek és buzgó szeretődnek neveztél, az ő kezükbe adunk.
59 Ha a világ most értünk lett teremtve, miért nem birtokolunk örökséget a világgal együtt? meddig bírja ez?

7. FEJEZET

1 És amikor befejeztem e szavak kimondását, elküldték hozzám az angyalt, akit az előző éjszakákon küldtek hozzám:
2 És monda nékem: Kelj fel, Esdras, és hallgasd meg a szavakat, amelyeket azért jöttem, hogy elmondjam neked.
3 És azt mondtam: Beszélj, Istenem! Akkor ezt mondta nekem: A tenger széles helyen van, hogy mély és nagy legyen.
4 De a bejárat keskeny volt, és olyan, mint a folyó;
5 Ki mehetne tehát a tengerbe, hogy megnézze és uralkodjon rajta? ha nem ment át a szűken, hogyan jöhetne be a szélesen?
6 Van egy másik dolog is; Egy várost építenek, széles mezőre állítanak, és tele van minden jóval:
7 Bejárata keskeny, esésveszélyes helyre van állítva, mintha tűz lenne a jobb oldalon, és a bal oldalon egy mély víz.
8 És egyetlen út van kettejük között, még a tűz és a víz között is, olyan kicsi, hogy nem lehetett más ne férfi azonnal menjen oda.
9 Ha ezt a várost most egy embernek adták örökségül, ha soha nem múlja el az előtte álló veszélyt, hogyan kapja meg ezt az örökséget?
10 És azt mondtam: Így van, Uram. Akkor monda nékem: Így van Izráel része is.
11 Mert miattuk teremtettem a világot, és amikor Ádám áthágta rendeléseimet, akkor elrendeltetett, hogy most meglett.
12 Akkor leszűkültek e világ bejáratai, tele bánattal és szenvedéssel; csak kevesek és gonoszak, tele veszedelmekkel, és nagyon fájdalmasak.
13 Mert a régi világ bejáratai szélesek és biztosak voltak, és halhatatlan gyümölcsöt hoztak.
14 Ha tehát azok, akik élnek, azon fáradoznak, hogy ne menjenek be ezekbe a szűkös és hiábavaló dolgokba, soha nem fogadhatják el azokat, amelyeket nekik állítottak.
15 Most tehát miért nyugtalankodsz, mivel csak romlandó ember vagy? és miért vagy megrendült, holott csak halandó vagy?
16 Miért nem gondoltad meg elmédben inkább azt, ami eljövendő, mint a mostanira?
17 Én pedig feleltem, és ezt mondtam: Uram, aki uralkodik, azt rendelted a te törvényedben, hogy az igazak örököljék ezeket, de az istentelenek elvesszenek.
18 Mindazonáltal az igazak szorongást szenvednek, és nagy reménységben reménykednek, mert akik gonoszul cselekszenek, szenvedtek a nyomorúságban, de nem látják a nagyot.
19 És azt mondta nekem. Nincs bíró Isten felett, és nincs értelme a Magasságos felett.

20 Mert sokan elvesznek ebben az életben, mert megvetik az Isten eléjük állított törvényt.
21 Mert az Isten szigorú parancsot adott az eljötteknek, hogy mit tegyenek, hogy úgy éljenek, ahogyan jöttek, és mit tegyenek, hogy elkerüljék a büntetést.
22 Mindazonáltal nem voltak engedelmesek neki; hanem ellene szólt, és hiábavaló dolgokat képzelt;
23 És becsapták magukat gonosz tetteikkel; és azt mondta a Magasságosról, hogy nem az; és nem ismerte útjait:
24 De az ő törvényét megvetették, és szövetségeit megtagadták; az ő rendelkezéseiben nem voltak hűek, és nem végezték el az ő cselekedeteit.
25 És ezért Esdras, mert az üres dolgok üresek, és a teltek a teljesek.
26 Íme, eljön az idő, amikor ezek a jelek, amelyeket mondtam neked, beteljesednek, és megjelenik a menyasszony, és láthatóvá válik, hogy kijön, aki most visszavonult a földről.
27 És bárki, aki megszabadult az említett gonoszságtól, meglátja csodáimat.
28 Mert az én fiam, Jézus megjelenik a vele levőkkel együtt, és akik megmaradnak, négyszáz év múlva örülni fognak.
29 Ezen évek után meghal az én fiam, Krisztus, és minden ember, akinek élete van.
30 És a világ a régi némasággá változik hét napon át, mint a hajdani ítéletekben, hogy senki se maradjon meg.
31 És hét nap múlva a világ, amely még nem ébred fel, feltámad, és aki romlott, meghal.
32 És a föld helyreállítja azokat, akik benne alszanak, és a por is azokat, akik csendben laknak, és a titkos helyek megszabadítják a rájuk bízott lelkeket.
33 És a Magasságos megjelenik az ítélőszéken, és elmúlik a nyomorúság, és a hosszú szenvedésnek vége lesz.
34 De csak az ítélet marad meg, az igazság megmarad, és a hit erősödik.
35 És a munka következik, és a jutalom megmutatkozik, és a jócselekedetek erősek lesznek, és a gonosz cselekedetek nem uralkodnak.
36 Akkor ezt mondtam: Ábrahám imádkozott először a szodomitákért, Mózes pedig az atyákért, akik vétkeztek a pusztában.
37 Józus pedig utána Izraelnek Ákán idejében:
38 Sámuelt és Dávidot a pusztításért, Salamont pedig azokért, akik a szentélybe mennek.
39 És Héliást az esőért; és a halottakért, hogy éljen:
40 Ezékiás pedig a népért Szanherib idejében, és sok sokakért.
41 Most is úgy látván, hogy a romlás felnőtt, és a gonoszság növekedett, és az igazak imádkoztak az istentelenekért. Miért nem így lesz most is?
42 Felele nékem, és monda: Ez a mostani élet nem a vég, ahol sok dicsőség lakozik; ezért imádkoztak a gyengékért.
43 De a végzet napja lesz ennek az időnek a vége, és az eljövendő halhatatlanság kezdete, amelyben a romlás elmúlt,
44 A mértéktelenségnek vége szakad, a hűtlenségnek vége szakad, az igazságosság megnövekszik, és az igazság felvirágzik.
45 Akkor senki sem tudja megmenteni azt, aki elpusztult, sem elnyomhatja azt, aki megnyerte a győzelmet.
46 Akkor válaszoltam, és ezt mondtam: Ez az első és utolsó beszédem, hogy jobb lett volna, ha nem adtam volna oda a földet Ádámnak, vagy ha megadták neki, visszatartottam őt a bűntől.
47 Mert mi haszna van az embereknek, most, ebben az időben, ha nehéz helyzetben élnek, és haláluk után büntetést keresnek?
48 Ó te Ádám, mit tettél? mert bár te vétkeztél, nem vagy egyedül, hanem mi mindnyájan, akik tőled származunk.
49 Mert mi hasznunk van abból, ha halhatatlan időt ígérnek nekünk, s elvégeztük a halált hozó cselekedeteket?
50 És hogy örök reménységet ígértek nekünk, míg mi magunk, a leggonoszabbak, hiábavalók vagyunk?
51 És hogy épségben és biztonságban lévő hajlékokat építenek nekünk, miközben mi gonoszul éltünk?
52 És hogy a Magasságos dicsőségét megtartsák, hogy megvédje azokat, akik óvatos életet éltek, míg mi a leggonoszabb utakon jártunk?
53 És hogy megjelenjen a paradicsom, amelynek gyümölcse örökké megmarad, és amelyben biztonság és orvosság van, mivel nem megyünk be?
54 (Mert kellemetlen helyeken jártunk.)
55 És hogy az önmegtartóztatást alkalmazók arca ragyogjon a csillagok felett, míg a mi arcunk feketébb lesz a sötétségnél?
56Mert amíg éltünk és gonoszságot követtünk el, nem gondoltuk, hogy a halál után szenvedni kell ezért.
57 Felele azért nékem, és monda: Ez a csata állapota, amelyet a föld szülötte megvív;
58 Hogy ha legyőzik, szenvedni fog, amint mondod; de ha megnyeri a győzelmet, megkapja, amit mondok.
59 Mert ez az az élet, amelyről Mózes szólt a néphez, amikor élt, mondván: Válaszd az életet, hogy élj!
60 Mindazonáltal nem hittek neki, sem az őt követő prófétáknak, sem én, aki beszéltem velük,
61 Hogy ne legyen olyan nehéz pusztulásuk, mint az öröm az üdvösségre győzködők felett.
62 Akkor feleltem, és azt mondtam: Tudom, Uram, hogy a Magasságos irgalmasnak neveztetik, mert könyörül azokon, akik még nem jöttek a világba,
63 És azokra is, akik az ő törvényéhez fordulnak;
64 És hogy türelmes, és hosszan eltűri a vétkezőket, mint az ő teremtményeit;
65 És hogy bőséges, mert kész odaadni, ahol kell;
66 És hogy nagy irgalmas, mert egyre több irgalmasságot tesz a jelenlévőknek és a múltbelieknek, valamint az eljövendőknek is.
67 Mert ha nem szaporítja irgalmasságát, a világ nem marad meg az örökösök között.
68 És megbocsátott; mert ha nem így tenné az ő jóságát, hogy megkönnyebbüljenek tőlük azok, akik gonoszságot követtek el, az emberek tízezreléke nem maradna életben.
69 És bíró lévén, ha nem bocsát meg azoknak, akik az ő szavával meggyógyultak, és nem oltja el a viszályok sokaságát,
70 Nagyon kevés kaland maradhat a számtalan sokaságban.

8. FEJEZET

1 Ő pedig válaszolt nekem, mondván: A Magasságos sokakért teremtette ezt a világot, de a jövendőt kevesekért.
2 Hasonlatot mondok neked, Esdrás; Amint a földet kéred, azt mondja neked, hogy sok formát ad, amelyből cserépedények készülnek, de kevés a por, amelyből az arany származik: ilyen a jelen világ járása is.
3 Sokan vannak teremtve, de kevesen üdvözülnek.
4 Én így válaszoltam, és azt mondtam: Nyeld le, lelkem, értelmes, és fald fel a bölcsességet!
5 Mert beleegyeztél, hogy figyelj, és hajlandó vagy prófétálni, mert nincs többé helyed, csak élni.
6 Uram, ha nem engeded el a te szolgádat, hogy imádkozzunk előtted, és adj nekünk magot szívünknek és műveltséget értelmünknek, hogy legyen gyümölcse; hogyan éljen minden romlott ember, aki az ember helyét viseli?
7 Mert te egyedül vagy, mi pedig mindnyájan a te kezed alkotása, amint mondod.
8 Mert amikor a testet most az anyaméhben formálják, és te adsz neki tagokat, teremtményed megmarad tűzben és vízben, és kilenc hónapig elviseli a te munkád a benne teremtett teremtményedet.
9 De ami megőrzi és megőriztetik, az megmarad, és ha eljön az idő, a megőrzött méh átadja a benne növekedetteket.
10 Mert a testrészekből, vagyis a mellekből megparancsoltad, hogy adjanak tejet, amely a mellek gyümölcse,
11 Hogy a megalkotott dolog táplálkozzon egy ideig, amíg kegyelmedre nem bocsátod.
12 Nevelted azt a te igazságoddal, és a te törvényedben nevelted, és ítéleteddel megújítottad.
13 És megöld, mint a te teremtményedet, és életre keltsd, mint a te művedet.
14 Ha tehát elpusztítod azt, akit oly nagy munkával alkottak, könnyű a te parancsod szerint elrendeltetni, hogy megmaradjon az, ami készült.
15 Most azért, Uram, szólok; az embert általában te tudod a legjobban; hanem megérinti a te népedet, kinek kedvéért sajnálom;
16 És a te örökségedért, a kinek ügyét gyászolom; és Izráelért, akiért nehéz vagyok; és Jákóbért, aki miatt nyugtalan vagyok;
17 Ezért imádkozni kezdek elõtted magamért és értük, mert látom a mi e föld lakóinak bukását.
18 De hallottam az eljövendő bíró gyorsaságát.
19 Azért halld meg szavam, és értsd meg szavaimat, és én beszélek előtted. Ez Esdrás szavainak kezdete, mielőtt felemelték: és én s támogatás,
20 Uram, te, aki az örökkévalóságban laksz, aki felülről látod a mennyben és a levegőben lévő dolgokat;
21 Kinek trónja felbecsülhetetlen; akiknek dicsősége felfoghatatlan; aki előtt az angyalok seregei állnak remegve,
22 Kinek szolgálata jártas a szélben és a tűzben; akinek a szava igaz, és a mondások állandóak; akinek a parancsolata erős, és a rendelete félelmetes;
23 Kinek tekintete kiszárad a mélységbe, és haragja elolvad a hegyekben; amiről az igazság tanúskodik:
24 Hallgasd meg szolgád könyörgését, és hallgasd meg teremtményed kérését!
25 Mert amíg élek, szólok, és amíg van értelme, válaszolok.
26 Ne nézz néped bûneire; hanem azokon, a kik téged szolgálnak.
27 Ne a pogányok gonosz kitalációira ügyelj, hanem azok vágyaira, akik megőrzik bizonyságodat a nyomorúságokban.
28 Ne gondolj azokra, akik színlelten jártak előtted, hanem emlékezz meg azokról, akik a te akaratod szerint ismerték meg félelmedet.
29 Ne legyen a te akaratod, hogy elpusztítsd azokat, akik úgy élnek, mint a vadállatok; hanem azokra nézni, akik világosan tanítják a te törvényedet.
30 Ne haragudj azokra, akiket a vadállatoknál rosszabbnak tartanak; hanem szeresd azokat, akik mindig a te igazságodban és dicsőségedben bíznak.
31 Mert mi és atyáink gyötrődünk az efféle betegségekben, de mi bûnösök miatt hívnak irgalmasnak.
32 Mert ha könyörületes akarsz lenni rajtunk, irgalmasnak fogsz nevezni, mégpedig nekünk, akiknek nincs igazságcselekedetünk.
33 Mert az igazak, akiknek sok jócselekedetük van, jutalmat kapnak tetteikért.
34 Mert mi az ember, hogy nem haragszol rá? vagy mi a romlandó nemzedék, hogy ennyire keserű vagy iránta?
35 Mert valójában senki sincs a születettek között, hanem gonoszul cselekedett; és a hívek között nincs olyan, aki rosszat ne tett volna.
36 Mert ebben, ó Uram, a te igazságod és jóságod nyilvánul meg, ha irgalmas vagy azokhoz, akik nem bíznak a jó cselekedetekben.
37 Ő pedig válaszolt nekem, és monda: Valamit jól beszéltél, és a te beszéded szerint lesz.
38 Mert nem gondolok arra, hogy miként vétkeznek a halál, az ítélet és a pusztulás előtt.
39 De örvendek az igazak hajlamán, és megemlékezem a zarándoklatukról, az üdvösségről és a jutalmukról, amiben részesülnek.
40 Ahogyan most beszéltem, úgy lesz.
41 Mert ahogy a földműves sok magot vet a földbe, és sok fát ültet, de az elvetett, ami jót vetett, nem jön fel az idejében, és mindaz, ami el van ültetve, nem ereszt gyökeret; a világban; nem mindnyájan üdvözülnek.
42 Akkor feleltem és így szóltam: Ha kegyelmet találtam, hadd szóljak.
43 Mint ahogy a földműves magva elvész, ha nem jön fel, és nem fogadja be esődet a maga idejében; vagy ha túl sok eső esik és megrontja:
44 Így vész el az ember is, akit a te kezeddel formáltál, és a te képednek neveztetik, mert hasonló vagy hozzá, akinek kedvéért alkottál mindent, és a földműves magvához hasonlítottad.
45 Ne haragudj ránk, hanem kíméld népedet, és könyörülj örökségeden, mert irgalmas vagy a te teremtményedhez.
46 Ő pedig válaszolt nekem, és ezt mondta: A jelenvalók jelen vannak, és a jövendők az eljövendőkért.

47 Mert te nagyon kevés vagy, hogy jobban szeresd teremtményemet, mint engem; de én sokszor közeledtem hozzád és hozzád, de sohasem a hamishoz.
48 Ebben is csodálatos vagy a Magasságos előtt:
49 Abban, hogy megaláztad magad, ahogy illik, és nem ítélted magadat méltónak arra, hogy az igazak között nagy dicsőítést kapj.
50 Mert sok nagy nyomorúság éri azokat, akik az utolsó időben laknak a világban, mert nagy kevélységben jártak.
51 De értsd meg magad, és keresd a dicsőséget a hozzád hasonlóknak.
52 Mert megnyílt nektek a paradicsom, az élet fája elültetve, az eljövendő idő előkészítve, a bőség előkészítve, a város épül, és a pihenés megengedett, igen, tökéletes jóság és bölcsesség.
53 A gonosz gyökere el van pecsételve előtted, a gyengeség és a lepke el van rejtve előled, és a romlottság a pokolba menekült, hogy elfelejtsék.
54 A bánatok elmúlnak, és a végén megmutatják a halhatatlanság kincsét.
55 És ezért ne kérdezz többet az elpusztulók sokaságáról.
56 Mert amikor felszabadultak, megvetették a Magasságost, megvetették törvényét, és elhagyták útjait.
57 Ezenkívül letaposták az ő igazait,
58 És azt mondták szívökben, hogy nincs Isten; igen, és ezt tudva, hogy meg kell halniuk.
59 Mert amint az előbb mondottak befogadnak titeket, úgy készül nekik a szomjúság és a fájdalom, mert nem az volt az ő akarata, hogy az emberek megszünjenek.
60 De a teremtetteknek van beszennyezték teremtőjének nevét, és hálátlanok voltak azzal szemben, aki életet készített nekik.
61 Ezért most elérkezett az ítéletem.
62 Ezeket nem minden embernek mutattam meg, hanem neked és néhány hozzád hasonlónak. Aztán válaszoltam és azt mondtam:
63 Íme, Uram, most megmutattad nékem a csodák sokaságát, amelyeket az utolsó időkben kezdesz cselekedni; de hogy mikor, azt nem mutattad meg nekem.

9. FEJEZET

1 Ő pedig így válaszolt nekem: Mérd meg szorgalmasan az időt önmagában, és amikor látod, hogy a jelek egy részét elmúltak, amelyeket korábban mondtam neked,
2 Akkor megérted, hogy éppen ez az idő, amikor a Legfelsőbb elkezdi látogatni a világot, amelyet alkotott.
3 Ezért amikor földrengések és néplázadások lesznek a világon:
4 Akkor jól megérted, hogy a Magasságos beszélt ezekről az időktől fogva, amelyek előtted voltak, kezdettől fogva.
5 Mert miképpen mindennek, ami a világon létrejött, van kezdete és vége, és a vég nyilvánvaló:
6 Ugyanígy a Magasságos korának is világos kezdete van a csodákban és hatalmas cselekedetekben, és véget ér a hatásokban és a jelekben.
7 És mindenki, aki üdvözül, és megmenekülhet az ő cselekedetei és a hit által, amelyben hittetek,
8 Megmenekülök az említett veszedelmektől, és meglátom üdvösségemet földemen és határaimon belül, mert kezdettől fogva megszenteltem őket magamnak.
9 Akkor szánalmas helyzetbe kerülnek azok, akik most visszaéltek az én utaimmal, és akik elvetették őket, kínokban laknak.
10 Mert olyanok, akik életükben részesültek, és nem ismertek meg engem;
11 Azok pedig, akik megutálták az én törvényemet, amíg még szabadságuk volt, és amikor még megnyílt előttük a megtérés helye, nem értették meg, hanem megvetették;
12 Ugyanannak tudnia kell a fájdalom általi halál után.
13 És ezért ne kíváncsiskodj, hogyan és mikor büntetik meg az istenteleneket, hanem azt kérdezd, hogyan üdvözülnek az igazak, kié a világ, és kinek teremtetett a világ.
14 Ekkor válaszoltam, és így szóltam:
15 Már korábban is mondtam, és most beszélj, és szólni fogok ezután is, hogy sokkal többen vesznek el, mint azok közül, akik üdvözülnek:
16 Mint a hullám nagyobb, mint egy csepp.
17 Ő pedig válaszolt nekem, mondván: Amilyen a mező, olyan a mag; ahogy a virágok, olyanok a színek is; amilyen a munkás, olyan a munka is; és amilyen maga a földműves, olyan az ő gazdálkodása is, mert ez volt a világ ideje.
18 És most, amikor a még meg nem teremtett világot elkészítettem, hogy a most élőben lakjanak, senki sem szólt ellenem.
19 Mert akkor mindenki engedelmeskedett, de most azoknak a modora, a kik e teremtett világban teremtettek, megromlott az örök magva és a kifürkészhetetlen törvény által.
20 Meggondoltam tehát a világot, és íme, veszedelem támadt a benne lévő mesterségek miatt.
21 És láttam, és nagyon megkíméltem, és megtartottam nekem egy fürt szőlőt és egy nagy nép növényét.
22 Vesszen hát el a sokaság, a mely hiába született; és őrizzék meg szőlőmet és ültetvényemet; mert nagy munkával tökéletessé tettem.
23 Mindazonáltal, ha még hét napig abbahagyod (de ne böjtölj azokon,
24 De menjetek el a virágos mezőre, ahol házat nem építenek, és csak a mező virágait egyétek; ne ízlelj húst, ne igyál bort, hanem csak virágot egyél;)
25 És imádkozzatok szüntelenül a Magasságoshoz, akkor eljövök és beszélek veled.
26 Elmentem tehát a mezőre, amelyet Ardathnak hívnak, amint megparancsolta nekem; és ott ültem a virágok között, és ettem a mező füvéből, és annak húsa jóllakott.
27 Hét nap múlva a fűben ültem, és a szívem zaklatott bennem, mint azelőtt:
28 És kinyitottam számat, és beszélni kezdtem a Magasságos előtt, és ezt mondtam:
29 Ó, Uram, te, aki megmutattad magad nekünk, megmutattattál atyáinknak a pusztában, olyan helyen, ahol senki sem tapos, egy puszta helyen, amikor kijöttek Egyiptomból.
30 És te szóltál, mondván: Hallgass meg, Izráel! és jegyezd meg szavaimat, Jákób magva.

31 Mert íme, én elvetem bennetek az én törvényemet, és gyümölcsöt hoz bennetek, és örökké tisztességben lesztek benne.
32 De a mi atyáink, a kik elfogadták a törvényt, nem tartották meg azt, és nem tartották meg a te rendeléseidet; és bár a te törvényednek gyümölcse nem vesszen el, nem is mehet el, mert a tied volt;
33 De akik megkapták, elvesztek, mert nem tartották meg a beléjük vetett dolgot.
34 És íme, az a szokás, hogy amikor a föld magot kapott, vagy a tenger hajót, vagy bármilyen edény húst vagy italt, az elveszett, amelyben elvetették vagy beleöntötték,
35 Az is, amit elvetettek, vagy abba vetnek, vagy befogadtak, elvész, és nem marad velünk, de velünk nem így történt.
36 Mert mi, akik a törvényt vettük, elveszünk a bûn miatt, és a mi szívünk is, a ki azt befogadta
37 A törvény azonban nem vész el, hanem benne marad az ereje.
38 És amikor ezeket mondtam a szívemben, visszanéztem szemeimmel, és a jobb oldalon láttam egy nőt, és íme, gyászolt és sírt nagy hangon, és nagyon elszomorodott szívében, és ruhákat hasítottak, és hamu volt a fején.
39 Akkor elengedtem gondolataimat, amiben voltam, és feléje fordítottam,
40 És monda néki: Miért sírsz? miért vagy annyira szomorú az elmédben?
41 És monda nékem: Uram, hagyj békén, hogy elsiratjam magam, és növeljem bánatomat, mert nagyon ideges vagyok az elmémben, és nagyon lehangoltam.
42 És mondám néki: Mi bajod? Mondd el.
43 Azt mondta nekem: Én, a te szolgád, meddő voltam, és nem volt gyermekem, pedig volt férjem harminc esztendeje,
44 És abban a harminc évben semmi mást nem tettem éjjel-nappal, és minden órában, csak imádkoztam a Magasságoshoz.
45 Harminc év múlva Isten meghallgatta szolgálóleányodat, megnézte nyomorúságomat, meggondolta bajomat, és fiút adott nekem; és nagyon örültem neki, a férjem és minden szomszédom is, és nagy tiszteletet adtunk neki. a mindenható.
46 És nagy fáradsággal tápláltam őt.
47 Amikor tehát felnőtt, és elérkezett az idő, hogy felesége legyen, lakomát rendeztem.

10. FEJEZET

1 És lőn, hogy amikor a fiam bement a nászszobájába, elesett és meghalt.
2 Azután mindannyian feldöntöttük a lámpákat, és minden szomszédom felkelt, hogy megvigasztaljon engem, és pihentem a második napon éjjel.
3 És lőn, hogy amikor mindannyian elmentek vigasztalni, mindvégig elhallgathattam; akkor felkeltem éjjel és elmenekültem, és idejöttem erre a mezőre, amint látod.
4 És most nem akarok visszatérni a városba, hanem itt maradni, és sem enni, sem inni, hanem szüntelenül gyászolni és böjtölni halálomig.
5 Aztán otthagytam az elmélkedéseket, amelyeken voltam, és haraggal szóltam hozzá, mondván:
6 Te bolond asszony mindenek felett, nem látod a mi gyászunkat, és mi történik velünk?
7 Hogy az a Sion, a mi anyánk, tele van minden nehézséggel, megalázott, nagyon gyászoló?
8 És most, látván, hogy mindannyian gyászolunk és szomorúak vagyunk, mert mindnyájan elnehezedünk, egy fiú miatt szomorkodsz?
9 Mert kérdezd meg a földet, és ő megmondja neked, hogy ő az, akinek gyászolnia kell a rajta növő sokak bukása miatt.
10 Mert eleinte mindenki belőle származott, és a többiek is belőle származnak, és íme, szinte mindenki a pusztulásba megy, és sokuk teljesen ki van irtva.
11 Ki gyászolhatna jobban, mint ő, a ki oly nagy sokaságot vesztett? és nem te, kit sajnálsz, ha nem egyet?
12 De ha azt mondod nékem: Az én siratom nem olyan, mint a földé, mert elvesztettem méhem gyümölcsét, amelyet fájdalommal szültem és fájdalommal hordoztam;
13 De a föld nem így van, mert a sokaság, amely azon van, a föld járása szerint, úgy eltűnt, ahogyan jött.
14 Akkor azt mondom néked: Mint te munkával szültél; így a föld is adta gyümölcsét, nevezetesen az embert, kezdettől fogva annak, aki őt teremtette.
15 Most azért tartsd meg szomorúságodat, és viseld bátran, ami veled történt.
16 Mert ha elismered Isten elhatározását, hogy igazságos, akkor idejében befogadod fiadat, és dicséretet kapsz az asszonyok között.
17 Menj el aztán a városba a férjedhez.
18 És monda nékem: Nem teszem ezt: nem megyek be a városba, hanem itt fogok meghalni.
19 Ezért tovább beszéltem vele, és így szóltam:
20 Ne így legyen, hanem kérj tanácsot. én általam: Hány baj van Sionnak? vigasztalódjatok Jeruzsálem szomorúsága miatt.
21 Mert látod, hogy a mi szentélyünk elpusztult, oltárunk lerombolva, templomunk lerombolva;
22Zsoltárunk a földre van vetve, énekünk elhallgatott, örvendezésünk véget ért, gyertyatartónk fénye kialszik, frigyládánk elpusztult, szent dolgaink megfertőződtek, és a név, csaknem megszentségtelenítik: gyermekeinket megszégyenítik, papjainkat megégetik, levitáinkat fogságba vitték, szüzeinket megfertőztetik, feleségeinket meggyalázzák; igaz embereinket elhurcolják, kicsinyeinket elpusztítják, ifjainkat rabságba viszik, erős embereink pedig elgyengültek;
23 És ami a legnagyobb az összes közül, Sion pecsétje most elvesztette becsületét; mert a minket gyűlölők kezébe adták.
24 És azért rázd le nagy nehezét, és vesd el a bánatok sokaságát, hogy a Hatalmas újra irgalmas legyen hozzád, és a Magasságos megnyugvást és megkönnyebbülést adjon neked fáradságodtól.
25 És lőn, amikor beszéltem vele, íme, az arca hirtelen nagyon felragyogott, és az arca megcsillant, úgyhogy féltem tőle, és azon töprengtem, mi lehet ez.

26 És íme, hirtelen nagy kiáltozást hallatott, nagyon félelmetesen, úgy, hogy a föld megremegett az asszony zajától.
27 És néztem, és íme, az asszony többé nem jelent meg nekem, hanem város épült, és nagy hely mutatkozott meg az alapoktól: akkor megijedtem, és hangosan kiáltottam, és így szóltam:
28 Hol van Uriel angyal, aki először jött hozzám? mert sok transzba ejtett engem, és az én végem romlássá lett, és az én imádságom feddéssé.
29 És amint ezeket a szavakat mondtam, íme, odajött hozzám, és rám nézett.
30 És íme, úgy feküdtem, mint a halott, és az eszem elvett tőlem, és megfogott a jobb kezemnél, megvigasztalt, lábamra állított, és így szólt hozzám:
31 Mi bajod van? és miért vagy olyan nyugtalan? és miért háborgat a te értelmed és a te szíved gondolatai?
32 Én pedig azt mondtam: Mert elhagytál engem, de én a te beszéded szerint cselekedtem, és kimentem a mezőre, és íme, láttam és mégis látom, hogy nem tudom kifejezni.
33 És monda nékem: Állj fel férfiasan, és tanácsot adok neked.
34 Akkor ezt mondtam: Beszélj, uram, én bennem; csak ne hagyj el, nehogy reményem meghiúsulva haljak meg.
35 Mert láttam, hogy nem tudtam, és hallottam, hogy nem tudom.
36 Vagy megtévedt az érzékem, vagy a lelkem álomban van?
37 Most azért kérlek, mutasd meg szolgádnak ezt a látomást.
38 Ő így válaszolt nekem: Hallgass meg, és megmondom neked, hogy miért félsz, mert a Magasságos sok titkot fog elárulni neked.
39 Látta, hogy helyes a te utad, mert szüntelenül szomorkodsz a te népedért, és nagy siránkozást okozol Sionnak.
40 Ez tehát annak a látomásnak a jelentése, amelyet mostanában láttál:
41 Láttál egy nőt gyászolni, és elkezdted vigasztalni:
42 De most már nem látod az asszony képét, hanem megjelent néked egy épült város.
43 És míg ő elmondta neked fia halálát, ez a megoldás:
44 Ez az asszony, akit láttál, Sion; és mivel azt mondta neked, hogy az, akit városnak látsz, épült,
45 Míg pedig, mondom, azt mondta néked, hogy harminc esztendeje meddő: ez az a harminc év, amikor nem mutattak be benne áldozatot.
46 Harminc év múltán pedig Salamon felépítette a várost, és áldozatokat mutatott be, és akkor szült a meddőnek fiút.
47 És mivel azt mondta néked, hogy munkával táplálta őt: ez volt Jeruzsálem lakóhelye.
48 De mivel azt mondta neked: Hogy fiam nászszobájába bement, kudarcot vallott, és meghalt: ez volt az a pusztulás, amely Jeruzsálemet érte.
49 És íme, láttad az ő képét, és mivel gyászolta a fiát, elkezdted vigasztalni őt;
50 Mert most a Magasságos azt látja, hogy színtelenül szomorkodsz, és teljes szívedből szenvedsz érte, így mutatta meg neked dicsőségének fényességét és szépségének gyönyörűségét.
51 Ezért megparancsoltam, hogy maradj a mezőn, ahol nem épült ház:
52 Mert tudtam, hogy a Magasságos megmutatja ezt neked.
53 Ezért megparancsoltam neked, hogy menj a mezőre, ahol egyetlen épületnek sem volt alapja.
54 Mert azon a helyen, ahol a Magasságos elkezdi bemutatni városát, nem állhat meg senki épülete.
55 És ezért ne félj, ne rettegjen a szíved, hanem menj be, és lásd meg az épület szépségét és nagyságát, amennyire csak a te szemed lát.
56 És akkor hallasz annyit, amennyit a füled felfog.
57 Mert áldott vagy sokak felett, és a Magasságossal hívatott el; és így is csak kevesen.
58 De holnap éjjel itt maradsz;
59 És így a Magasságos látomásokat fog neked mutatni a magaslatokról, amelyeket a Magasságos tesz azokkal, akik a földön laknak az utolsó napokban. Így hát aludtam azon az éjszakán és még egyet, ahogy parancsolta nekem.

11. FEJEZET

1 Ekkor álmot láttam, és íme, feljött a tengerből egy sas, amelynek tizenkét tollas szárnya és három feje volt.
2 És láttam, és íme, kitárta szárnyait az egész földön, és az ég minden szele ráfújt, és összegyűltek.
3 És láttam, és az ő tollaiból más ellentollak nőttek ki; és apró tollakká és kicsiké lettek.
4 De a feje nyugalomban volt: a középső fej nagyobb volt, mint a másik, de a maradékkal együtt pihentette.
5 És láttam, és íme, a sas repült tollaival, és uralkodott a földön és a benne lakókon.
6 És láttam, hogy az ég alatt minden neki van engedve, és senki sem beszélt ellene, egyetlen teremtmény sem a földön.
7 És láttam, és íme, a sas felemelkedett karmaira, és így szólt a tollaihoz:
8 Ne figyeljetek egyszerre: aludjatok mindenki a maga helyén, és figyeljetek menet szerint:
9 De a fejek maradjanak meg a végsőkig.
10 És láttam, és íme, a hang nem az ő fejéből jött ki, hanem a testének közepéből.
11 És megszámláltam az ellenkező tollait, és íme, nyolc volt belőlük.
12 És láttam, és íme, a jobb oldalon egy toll emelkedett, és uralkodott d az egész földön;
13 És így történt, hogy amikor uralkodott, eljött a vége, és a helye nem látszott többé, így a következő felállt. és uralkodott, és nagyon jól érezte magát;
14 És lőn, hogy mikor uralkodott, annak is eljött a vége, mint az elsőnek, úgyhogy többé nem jelent meg.
15 Ekkor egy hang szólt hozzá, és ezt mondta:
16 Halld meg, aki oly sokáig uralkodtál a földön: ezt mondom neked, mielőtt többé megjelennél,
17 Senki sem jut el utánad a te idődig, sem annak feléig.
18 Ekkor felkelt a harmadik, és uralkodott, mint a másik azelőtt, és többé nem jelent meg.

19 Így ment ez a maradékkal együtt egymás után, amint mindenki uralkodott, és azután nem jelent meg többé.
20 Aztán láttam, és íme, az idő múlásával a tollak, amelyek utána következtek, felemelkedtek a jobb oldalon, hogy uralkodjanak is; és néhányan közülük uralkodtak, de egy időn belül nem jelentek meg többé:
21 Mert némelyikük fel volt állítva, de nem uralkodtak.
22 Ezek után megnéztem, és íme, a tizenkét toll nem tűnt többé, sem a két kis toll.
23 És nem volt több a sas testén, csak három fej, amely pihent, és hat kis szárny.
24 Akkor láttam azt is, hogy két kis toll elválasztotta magát a hattól, és megmaradt a fej alatt, amely a jobb oldalon volt, mert a négy a helyén maradt.
25 És láttam, és íme, a tollak, amelyek a szárny alatt voltak, azt gondolták, hogy felállnak és uralják őket.
26 És láttam, és íme, volt egy felállítva, de rövidesen nem tűnt fel többé.
27 És a második hamarabb volt távol, mint az első.
28 És láttam, és íme, a ketten, akik megmaradtak, azt gondolták magukban, hogy uralkodni fognak.
29 És amikor így gondolták, íme, felébredt egy a nyugalomban lévő fejek közül, mégpedig az, aki középen volt; mert az nagyobb volt, mint a másik két fej.
30 És akkor láttam, hogy a másik két fej össze van kapcsolva vele.
31 És íme, a fej megfordult azokkal, akik vele voltak, és felemésztették a két tollat a szárny alatt, amely uralkodott volna.
32 De ez a fej megfélemlítette az egész földet, és uralkodott rajta mindazokon, a kik a földön laknak nagy elnyomással; és jobban irányította a világot, mint az összes eddigi szárny.
33 És ezek után láttam, és íme, a fej, amely a közepén volt, hirtelen nem jelent meg többé, mint a szárnyak.
34 De megmaradt a két fej, amelyek hasonlóképpen uralkodtak a földön és a benne lakókon.
35 És láttam, és íme, a jobb oldali fej felemésztette a bal oldali fejet.
36 Ekkor egy hangot hallok, amely ezt mondta nekem: Nézz magad elé, és gondold meg, amit látsz!
37 És láttam, és íme, mintha ordító oroszlánt kergetett volna ki az erdőből, és láttam, hogy emberhangot küldött a sashoz, és így szólt:
38 Halld, beszélek veled, és a Magasságos azt mondja neked:
39 Hát nem te maradtál a négy fenevad közül, akiket uralkodóvá tettem világomban, hogy eljöjjön általuk az ő idejük vége?
40 És eljött a negyedik, és legyőzött minden vadállatot, amely elmúlt, és hatalmuk volt a világ felett nagy félelemmel, és a föld egész körzetén, sok gonosz elnyomással; és oly sokáig élt a földön csalással.
41 Mert a földet nem ítélted meg igazsággal.
42 Mert megaláztad a szelídeket, megbántottad a békéseket, szeretted a hazugokat, és leromboltad a gyümölcsöt hozók hajlékait, és leromboltad azoknak a falait, akik nem ártottak neked.
43 Ezért a te rossz cselekedeted a Magasságoshoz jut, és a kevélységed a Hatalmashoz.
44 A Magasságos is ránézett a kevély időkre, és íme, azok véget értek, és az ő utálatosságai beteljesedtek.
45 És ezért ne tűnj fel többé, sem te sas, sem rettenetes szárnyaid, sem gonosz tollaid, sem gonosz fejed, sem bántó karmaid, sem egész hiábavaló tested.
46 Hogy az egész föld felüdüljön, és visszatérjen, megszabadulva a te erőszakosságodtól, és reménykedjen a teremtőjének ítéletében és irgalmában.

12. FEJEZET

1 És lőn, amikor az oroszlán ezeket a szavakat mondta a sasnak, láttam,
2 És íme, a megmaradt fej és a négy szárny nem jelent meg többé, és a kettő odament hozzá, és uralkodni akart, és királyságuk kicsi volt, és tele volt felfordulással.
3 És láttam, és íme, nem jelentek meg többé, és a sas egész teste megégett, úgyhogy a föld nagy félelemben volt; ekkor felébredtem elmém nyomorúságából és mámorából, és a nagy félelemből. és azt mondta a lelkemnek:
4 Íme, ezt tetted velem, amikor a Magasságos útjait kutatod.
5 Ímé, mégis elfáradtam az elmémben, és nagyon gyenge a lelkem; és kevés erő van bennem a nagy félelem miatt, amellyel ezen az éjszakán gyötörtem.
6 Ezért most könyörögni fogok a Magasságoshoz, hogy vigasztaljon meg mindvégig.
7 És azt mondtam: Uram, aki viseli, uralkodj, ha kegyelmet találtam a t a látást, és ha megigazulok veled sokak előtt, és ha imádságom valóban feljön a te orcád előtt;
8 Vigasztalj meg hát, és mutasd meg szolgádnak ennek a félelmetes látomásnak a magyarázatát és egyértelmű különbségét, hogy tökéletesen megvigasztald lelkemet.
9 Mert méltónak ítéltél meg, hogy megmutasd nekem az utolsó időket.
10 És azt mondta nekem: Ez a látomás magyarázata:
11 A sas, akit láttál feljönni a tengerből, az a királyság, amely a te testvéred, Dániel látomásában volt látható.
12 De nem magyarázták el neki, ezért most kijelentem neked.
13 Íme, eljönnek a napok, amikor királyság támad a földön, és félelmetes lesz tőle minden királyságnál, amely előtte volt.
14 Ugyanebben az időben tizenkét király fog uralkodni, egymás után:
15 A második kezd uralkodni, és több ideje lesz, mint bármelyik tizenkettő közül.
16 És ezt jelenti a tizenkét szárny, amelyet láttál.
17 Ami a hangot illeti, amelyet beszélni hallottál, és amelyet nem a fejek közül láttál kijönni, hanem a test közepéből, ez a magyarázat:
18 Hogy annak az országnak az ideje után nagy küzdelmek támadnak, és a kudarc veszélyében áll; mindazonáltal akkor nem dől el, hanem visszaáll az ő kezdetére.
19 És miközben láttad a nyolc kis tollat a szárnyaihoz tapadni, ez a értelmezés:
20 Nyolc király támad benne, akiknek ideje csekély lesz, és esztendőik gyorsak.

21 És közülük kettõ elvész, a középsõ idõ közeledtével.
22 És míg három fejet láttál pihenni, ez a értelmezés:
23 Utolsó napjaiban három királyságot emel fel a Magasságos, és sok mindent megújít abban, és övék lesz a föld uralma,
24 És a benne lakók közül, nagy elnyomással, mindenekelőtt, akik előttök voltak, ezért nevezik őket a sas fejeinek.
25 Mert ezek azok, akik beteljesítik gonoszságát, és bevégzik az ő végét.
26 És bár láttad, hogy a nagy fej többé nem jelent meg, ez azt jelenti, hogy egyikük az ágyában fog meghalni, és mégis fájdalommal.
27 Mert a kettõ megmaradt karddal megöletik.
28 Mert az egyiknek a kardja megemészti a másikat, de végül maga esik el kard által.
29 És mivel láttál két tollat a szárnyak alatt, amint a jobb oldalon lévő fej fölött áthaladnak;
30 Ez azt jelenti, hogy ők azok, akiket a Magasságos mindvégig megtartott: ez a kicsiny birodalom és tele van nyomorúsággal, amint láttad.
31 És az oroszlán, a kit láttál felemelkedni az erdőből, és ordít, és beszél a sassal, és feddte őt gonoszsága miatt mindazokkal a szavakkal, amelyeket hallottál;
32 Ez a felkent, akit a Magasságos megtartott nekik és gonoszságukért mindvégig: megfeddi őket, és meggyalázza őket kegyetlenségükkel.
33 Mert élve elé állítja őket az ítéletben, megdorgálja és megjavítja őket.
34 Népem többi részét is megszabadítja irgalmasan, azokat, akiket határaimra szorítottak, és megörvendezteti őket az ítélet napjának eljöveteléig, amelyről kezdettől fogva beszéltem neked.
35 Ez az az álom, amelyet láttál, és ezek a magyarázatok.
36 Csak arra voltál alkalmas, hogy megismerd a Legmagasabbnak ezt a titkát.
37 Írd le tehát mindazokat, amiket láttál, egy könyvbe, és rejtsd el őket:
38 És tanítsd meg a nép bölcseit, akiknek a szívét tudod, hogy megértsék és megőrizzék ezeket a titkokat.
39 De várj itt még hét napot, hogy megmutassák neked, amit a Magasságosnak akarsz, hogy hirdessen neked. És ezzel elindult a maga útján.
40 És lőn, amikor az egész nép látta, hogy eltelt a hét nap, és nem jövök vissza a városba, összegyűjtötték mindnyájukat, a legkisebbtől a legnagyobbig, és hozzám jöttek, és ezt mondták:
41 Mivel botránkoztunk meg? és mi rosszat tettünk ellened, hogy elhagytál minket, és itt ülsz ezen a helyen?
42 Mert a próféták közül csak te hagytál meg minket, mint a szüret fürtje, és mint gyertya a sötét helyen, és mint menedék vagy hajó, amely megóvott a vihartól.
43 Nem elégségesek-e a minket ért gonoszságok?
44 Ha elhagysz minket, mennyivel jobb lett volna nekünk, ha mi is megégetnénk Sion közepén?
45 Mert nem vagyunk jobbak azoknál, akik ott haltak meg. És nagy hangon sírtak. Akkor válaszoltam nekik, és így szóltam:
46 Bízzál, Izráel! és ne nehezedj, Jákob háza!
47 Mert a Magasságosra emlékeztek, és a Hatalmas nem feledkezett meg rólatok a kísértésben.
48 Ami engem illet, nem hagytalak el titeket, és nem is mentem el tőletek, hanem azért jöttem e helyre, hogy imádkozzam Sion pusztaságáért, és kegyelmet kérjek titeket alacsony birtokotokért. szentélyed.
49 És most mindenki menjen haza, és e napok után eljövök hozzátok.
50 A nép tehát bement a városba, amint megparancsoltam nekik:
51 De én hét napig maradtam a mezőn, amint az angyal megparancsolta nekem; és csak azokban a napokban evett a mező virágaiból, és ettem a fűszernövényekből.

13. FEJEZET

1 És lőn hét nap múlva, álmot álmodtam éjjel:
2 És íme, szél támadt a tenger felől, és megmozgatta annak minden hullámát.
3 És láttam, és íme, az az ember megerõsödött az ég ezreivel, és amikor megfordította az õ arcát, megremegett minden, ami alatta látszott.
4 És valahányszor a hang kiment a száján, mind megégtek, akik hallották az ő hangját, mint ahogy a föld elfogy, ha megérzi a tüzet.
5 És ezek után láttam, és íme, emberek sokasága gyűlt össze az ég négy széléből, hogy leigázzák azt az embert, aki a tengerből jött.
6 De láttam, és íme, nagy hegyet vésett magának, és felrepült rá.
7 De láttam volna azt a vidéket vagy helyet, ahol a domb ki volt vésve, de nem tudtam.
8 És ezek után láttam, és íme, mindazok, akik egybegyűltek, hogy leigázzák őt, nagyon megijedtek, és mégis mertek harcolni.
9 És íme, amint látta a közelgő sokaság erőszakosságát, nem emelte fel sem kezét, sem kardot, sem semmilyen harci eszközt.
10 De csak én láttam, hogy úgy bocsátott ki a száján, mintha tűzsugár lett volna, az ajkán pedig lángoló leheletet, és a nyelvéből szikrákat és viharokat bocsátott ki.
11 És mindnyájan összekeveredtek; a tűz robbanása, a lángoló lehelet és a nagy vihar; és erőszakkal ráesett a harcra készülő sokaságra, és mindegyiket felégetette, úgy hogy hirtelen megszámlálhatatlan sokaság nem lehetett észrevenni, csak por és füstszag; amikor ezt láttam, megijedtem. .
12 Utána láttam, hogy ugyanaz az ember lejön a hegyről, és egy másik békés sokaságot hívok hozzá.
13 És sok ember jött hozzá, akiknek némelyek örültek, némelyek sajnálkoztak, és némelyek meg voltak kötözve, mások pedig felajánlottak közül hoztak; ekkor beteg lettem a nagy félelemtől, és felébredtem, és így szóltam:
14 Kezdettől fogva megmutattad szolgádnak ezeket a csodákat, és méltónak tartottál arra, hogy befogadd imámat:
15 Még most mutasd meg ennek az álomnak a magyarázatát.

16 Mert amint az én értelmemben elgondolom, jaj azoknak, akik megmaradnak azokban a napokban, és még inkább jaj azoknak, akik nem maradnak el!
17 Mert akik nem maradtak el, azok elnehezültek.
18 Most már értem az utolsó napokban elhelyezett dolgokat, amelyek történnek velük és azokkal, akik hátramaradnak.
19 Ezért nagy veszedelembe és sok szükségbe esnek, amint ezek az álmok hirdetik.
20 Mégis könnyebb a veszélyben lévőnek ezekbe bemenni, mint elmúlni, mint a felhő a világból, és nem látni, ami az utolsó napokban történik. Ő pedig válaszolt nekem, és így szólt:
21 Megmutatom neked a látomás magyarázatát, és megnyitom előtted, amit kértél.
22 Míg az elhagyottakról beszéltél, ez az értelmezés:
23 Aki ebben az időben elviseli a veszedelmet, megőrizte magát: a veszedelembe esnek olyanok, akiknek cselekedeteik vannak, és hitük van a Mindenhatóban.
24 Tudd meg tehát, hogy akik elhagynak, boldogabbak, mint a halottak.
25 Ez a látomás jelentése: Miközben láttál egy embert feljönni a tenger közepéből.
26 Ő az, akit a Magasságos Isten nagy időre szabott, aki saját maga szabadítja meg teremtményét, és megrendeli azokat, akik elmaradtak.
27 És mivel láttad, hogy az ő szájából szél, tűz és viharként jött ki;
28 És hogy nem volt nála sem kard, sem semmilyen harci eszköz, de a betörése elpusztította az egész sokaságot, amely arra jött, hogy leigázza őt; ez az értelmezés:
29 Íme, eljönnek a napok, amikor a Magasságos elkezdi megszabadítani azokat, akik a földön vannak.
30 És megdöbbenti a föld lakóit.
31 És harcolni kell a másik ellen, egyik város a másik ellen, egyik hely a másik ellen, egyik nép a másik ellen, és egyik birodalom a másik ellen.
32 És lesz az az idő, amikor ezek a dolgok megtörténnek, és megtörténnek a jelek, amelyeket korábban mutattam neked, és akkor kijelentik az én Fiam, akit láttál felmenő embernek.
33 És amikor az egész nép meghallja az ő szavát, mindenki a maga földjén hagyja el az egymás elleni harcot.
34 És megszámlálhatatlan sokaság gyűlik össze, amint láttad őket, akik hajlandóak eljönni, és harccal legyőzni őt.
35 De a Sion hegyének tetején áll majd.
36 És eljön Sion, és minden embernek megmutatják, felkészülve és felépülve, mint ahogy a kezek nélkül vésett dombot láttad.
37 És ez az én Fiam megdorgálja azon nemzetek gonosz találmányait, amelyek gonosz életükért a viharba estek;
38 És eléjük tárja gonosz gondolataikat és kínjaikat, amelyekkel kínozni kezdik őket, amelyek olyanok, mint a láng, és munka nélkül elpusztítja őket a hozzám hasonló törvény által.
39 És mivel láttad, hogy egy másik békés sokaságot gyűjtött maga mellé;
40 Ez az a tíz törzs, amelyeket foglyul hurcoltak el saját földjükről Osea király idejében, akit Szalmanasar, Asszíria királya fogságba vitt, ő vitte át őket a vizeken, és így egy másik földre jutottak. .
41 De megfogadták egymás között ezt a tanácsot, hogy elhagyják a pogányok sokaságát, és kimennek egy távolabbi országba, ahol soha nem lakott emberiség,
42 Hogy ott megtartsák rendeléseiket, amelyeket sohasem tartottak be saját földjükön.
43 És bementek az Eufráteszbe a folyó szűk helyein.
44 Mert a Magasságos jeleket mutatott nekik, és elhallgatta az özönvizet, amíg át nem mentek.
45 Mert azon a vidéken nagy út vezetett, mégpedig másfél évig, és ugyanazt a vidéket Arsaretnek hívják.
46 Azután ott laktak az utolsó ideig; és most, amikor elkezdenek jönni,
47 A Magasságos visszatartja a patak forrásait, hogy átmenjenek: azért láttad békével a sokaságot.
48 De a te népedből kimaradtak, akik az én határaimban vannak.
49 Most, amikor elpusztítja az egybegyűlt nemzetek sokaságát, megvédi megmaradt népét.
50 És akkor nagy csodákat fog tenni nekik.
51 Akkor azt mondtam: Uram, aki uralkodik, mutasd meg nekem ezt: Miért láttam az embert feljönni a tenger közepéből?
52 És ő ezt mondta nekem: Mint ahogy nem kutathatod és nem tudod a tenger mélyén lévő dolgokat, úgy senki sem láthatja a földön az én Fiamat vagy a vele levőket, csak nappal. .
53 Ez annak az álomnak a értelmezése, amelyet láttál, és amely által itt csak te vagy megkönnyebbülve.
54 Mert elhagytad saját útodat, és szorgalmadat az én törvényemre alkalmaztad, és azt kerested.
55 Életedet bölcsességben rendezted, és az értelmet anyádnak nevezted.
56 Ezért megmutattam neked a Magasságos kincseit: három nap múlva mást fogok beszélni neked, és hatalmas és csodálatos dolgokat hirdetek neked.
57 Aztán kimentem a mezőre, és nagy dicséretet és hálát adtam a Magasságosnak csodáiért, amelyeket időben tett;
58 És mivel ő kormányozza ugyanazt, és az ő idejében lévő dolgokat: és ott ültem három napig.

14. FEJEZET

1 És lőn harmadnap, leültem egy tölgy alá, és ímé egy szózat jött ki egy bokorból ellenem, és ezt mondta: Esdras, Esdras!
2 És azt mondtam: Itt vagyok, Uram, és felálltam a lábamra.
3 Ekkor így szólt hozzám: A csipkebokorban nyilvánvalóan kinyilatkoztattam magam Mózesnek, és beszéltem vele, amikor népem Egyiptomban szolgált.
4 Elküldtem őt, és kivezettem népemet Egyiptomból, és felvittem a hegyre, ahol hosszú ideig magam mellett tartottam,
5 És sok csodálatos dolgot mondtak neki, és megmutatták neki az idők és a vég titkait; és megparancsolta neki, mondván:
6 Ezeket a szavakat mondd ki, és ezeket rejtsd el.
7 És most azt mondom neked:

8 Hogy vesd a szívedbe a jeleket, amelyeket én mutattam, és az álmokat, amelyeket láttál, és a magyarázatokat, amelyeket hallottál.
9 Mert mindenkitől elvesznek, és mostantól fogva Fiammal maradsz, és a hozzád hasonlókkal az idők végezetéig.
10 Mert a világ elvesztette ifjúságát, és az idők kezdenek megöregedni.
11 Mert a világ tizenkét részre oszlik, és a tíz része már eltűnt, és a tizedrész fele.
12 És marad, ami a tizedik rész fele után van.
13 Most azért tedd rendbe házadat, és feddd meg népedet, vigasztald azokat, akik nyomorúságban vannak, és most mondj le a romlásról,
14 Engedd el magadról a halandó gondolatokat, vesd le az ember terheit, vesd le most a gyenge természetet,
15 És tedd félre a legnehezebb gondolataidat, és siess, hogy menekülj ezekből az időkből.
16 Mert a látottaknál még nagyobb gonoszságok történnek ezután.
17 Mert nézd meg, mennyivel gyengébb lesz a világ az idők folyamán, és annál nagyobb lesz a gonoszság a benne lakókon.
18 Mert az idő messzire szállt, és a bérbeadás nehézkes, mert most siet a látomás, amelyet láttál.
19 Ekkor válaszoltam előtted, és így szóltam:
20 Íme, Uram, elmegyek, amint parancsoltad nékem, és megdorgálom a jelenlevő népet; így a világ sötétségben van, és a benne lakók világosság nélkül vannak.
21 Mert a te törvényed megégett tehát Senki sem tudja, mi történik veled, és nem tudja a munkát, amely elkezdődik.
22 De ha kegyelmet találtam előtted, küldd hozzám a Szentlelket, és megírom mindazt, ami a világban kezdettől fogva történt, ami meg van írva a te törvényedben, hogy az emberek megtalálják ösvényedet, és amely az utolsó napokban élni fog, élhet.
23 Ő pedig válaszolt nekem, mondván: Menj el, gyűjtsd össze a népet, és mondd meg nekik, hogy ne keresnek téged negyven napig.
24 De nézd, készíts magadnak sok bukszát, és vidd magaddal Száreát, Dabriát, Selémiát, Ecanust és Asielt, ezt az ötöt, amely készen áll a gyors írásra;
25 És jöjj ide, és meggyújtom szívedben az értelem gyertyáját, amely el nem alszik, amíg meg nem történik az, amit írni kezdesz.
26 Mikor pedig megtetted, hirdess valamit, és némelyeket titokban mutass meg a bölcseknek: holnap, ebben az órában kezdj el írni.
27 Azután kimentem, ahogy parancsolta, és összegyûjtöttem az egész népet, és így szóltam:
28 Halld meg ezeket a szavakat, Izrael!
29 Atyáink kezdetben idegenek voltak Egyiptomban, ahonnan szabadultak.
30 És befogadták az élet törvényét, amelyet nem tartottak meg, amelyet ti is megszegtek utánuk.
31 Akkor a föld, Sion földje, sors által elosztottak közöttetek, de atyáitok és ti magatok is hamisságot követtek el, és nem tartottátok meg azokat az utakat, amelyeket a Magasságos parancsolt néktek.
32 És mivel ő igazságos bíró, időben elvette tőled azt, amit neked adott.
33 És most itt vagytok, és testvéreitek közöttetek.
34 Ha tehát uralma alá vetitek értelmeteket, és megújítjátok szíveteket, életben maradtok, és a halál után irgalmasságot nyertek.
35 Mert a halál után jön el az ítélet, amikor újra élünk, és akkor megjelennek az igazak nevei, és hirdettetik az istentelenek cselekedetei.
36 Senki tehát ne jöjjön most hozzám, és ne keressen engem ezen a negyven napon.
37 Fogtam tehát azt az öt embert, amint parancsolta nekem, és kimentünk a mezőre, és ott maradtunk.
38 Másnap pedig íme egy hang kiáltott engem, mondván: Esdrás, nyisd ki a szádat, és igyál, amit inni adok neked.
39 Ekkor kinyitottam a számat, és íme, hozzám ért egy teli pohár, amely tele volt vízzel, de a színe olyan volt, mint a tűz.
40 És vettem és ittam, és amikor ittam belőle, szívem értelmet mondott, és bölcsesség nőtt emlőmben, mert lelkem megerősítette emlékezetemet.
41 És az én szám megnyílt, és többé nem záródott be.
42 A Magasságos megértést adott az öt embernek, és megírták az éjszaka csodálatos látomásait, amelyeket nem ismertek; és negyven napig ültek, és nappal írtak, és éjjel kenyeret ettek.
43 Ami engem illet. Beszéltem nappal, és éjjel nem fogtam a nyelvem.
44 Negyven nap alatt kétszáznégy könyvet írtak.
45 És lőn, amikor eltelt a negyven nap, a Magasságos így szólt: Az elsőt, amit írtál, tedd közzé nyilvánosan, hogy az arra érdemesek és a méltatlanok elolvassák.
46 De a hetvenet tartsd meg utoljára, hogy csak azoknak add át őket, akik bölcsek a nép között.
47 Mert bennük van az értelem forrása, a bölcsesség forrása és a tudás folyama.
48 És meg is tettem.

15. FEJEZET

1 Íme, mondd népem füle hallatára a prófécia szavait, amelyeket a te szádba adok, azt mondja az Úr.
2 És írasd fel őket papírra, mert hűek és igazak.
3 Ne félj az ellened való képzelgéstől, ne háborítson meg téged azok hitetlensége, akik ellened beszélnek.
4 Mert minden hűtlen meghal az ő hűtlenségében.
5 Íme, azt mondja az Úr, csapásokat hozok a világra; a kard, az éhínség, a halál és a pusztulás.
6 Mert a gonoszság nagyon beszennyezte az egész földet, és beteljesedtek ártó cselekedeteik.
7 Ezért azt mondja az Úr:
8 Nem fogom többé a nyelvemet, hogy megérintse gonoszságukat, amelyet gyalázatosan elkövetnek, és nem fogom elszenvedni őket olyan dolgokban, amelyekben gonoszul gyakorolják magukat: íme, az ártatlan és igaz vér kiált hozzám, és az emberek lelkei. csak panaszkodj folyton.
9 És ezért, azt mondja az Úr, biztosan megbosszulom őket, és magamhoz veszem az ártatlan vért közülük.

10 Íme, népemet mészárlásra viszik, mint a nyáj; nem engedem meg, hogy most Egyiptom földjén lakjanak.
11 De elhozom őket erős kézzel és kinyújtott karral, és csapásokkal sújtom Egyiptomot, mint azelőtt, és elpusztítom annak egész földjét.
12 Egyiptom gyászolni fog, és alapját megüti a csapás és büntetés, amelyet Isten hoz rá.
13 A földet művelők gyászolnak, mert az ő magjaik elhullanak a robbanástól és jégesőtől és félelmetes csillagképtől.
14 Jaj a világnak és a benne lakóknak!
15 Mert közeledik a kard és pusztulásuk, és egy nép fog felállni és harcolni ellene t másik, és kardok a kezükben.
16 Mert lázadás lesz az emberek között, és megtámadják egymást; ne törődjenek királyaikkal és fejedelmeikkel, és cselekedeteik menete hatalmukban áll.
17 Az ember városba akar menni, de nem tud.
18 Mert kevélységük miatt a városok felháborodnak, a házak lerombolnak, és az emberek félnek.
19 Nem könyörül az ember felebarátán, hanem házait karddal rombolja le, és javait elrontja kenyérhiány és nagy nyomorúság miatt.
20 Íme, azt mondja Isten, összehívom a föld minden királyát, hogy tiszteljenek engem, akik napkeltétől, délről, keletről és Libanust származnak; hogy fordítsák magukat egymás ellen, és viszonozzák azokat, amiket tettek velük.
21 Amint ők ma is cselekszenek választottaimmal, én is úgy teszek, és megfizetek az ő kebelükben. Így szól az Úr Isten;
22 Jobb kezem nem kíméli a bűnösöket, és kardom nem szűnik meg azokon, akik ártatlan vért ontanak a földön.
23 A tűz kiment az ő haragjából, és megemésztette a föld alapjait és a bűnösöket, mint a meggyújtott szalma.
24 Jaj azoknak, akik vétkeznek, és nem tartják meg az én parancsolataimat! mondja az Úr.
25 Nem kímélem meg őket: menjetek el, fiaim, a hatalomtól, ne tisztátalanítsátok be az én szentélyemet.
26 Mert ismeri az Úr mindazokat, akik vétkeznek ellene, és ezért halálra és pusztulásra adja őket.
27 Mert most az egész földet csapások érik, és ti megmaradtok bennük, mert nem szabadít meg Isten titeket, mert vétkeztek ellene.
28 Íme egy szörnyű látomás és annak megjelenése keletről:
29 Ahol kijönnek Arábia sárkányainak nemzetei sok szekérrel, és sokaságukat úgy hordják, mint a szél a földön, hogy féljenek és remegjenek mindazok, akik hallják őket.
30 A haragban dühöngő kármánok is kimennek, mint az erdő vaddisznói, és nagy erővel jönnek, és harcba szállnak velük, és elpusztítják az asszírok földjének egy részét.
31 És akkor a sárkányok lesznek fölényben, emlékezve természetükre; és ha megfordulnak, nagy erővel összeesküdve üldözik őket,
32 Akkor ezek megzavarodnak, és elvéreztetnek, és elhallgatnak hatalmuk által, és elfutnak.
33 És az asszírok földjéről az ellenség ostrom alá veszi őket, és megemészt néhányat közülük, és az ő seregükben félelem, rettegés és viszály lesz királyaik között.
34 Íme felhők keletről és északról délig, és nagyon szörnyűek rájuk nézni, tele haraggal és viharral.
35 Egymást verik le, és csillagok nagy sokaságát sújtják le a földre, méghozzá saját csillagukat; és vér lesz a kardtól a hasig,
36 Emberi trágyát pedig a tevéken.
37 És nagy félelem és remegés lesz a földön, és akik látják a haragot, megijednek, és remegés támad rájuk.
38 És akkor nagy viharok jönnek délről és északról, és egy másik rész nyugatról.
39 És erős szelek támadnak napkelet felől, és megnyitják azt; és a felhő, amelyet haragjában feltámasztott, és a csillag, amelyet félelmet kelt a keleti és a nyugati szél felé, elpusztul.
40 A nagy és hatalmas felhők haraggal telve felfuvalkodnak, és a csillag, hogy megrémítsék az egész földet és a benne lakókat; és borzalmas csillagot árasztanak minden magas és előkelő helyre,
41 Tűz és jégeső, repülő kardok és sok víz, hogy tele legyen minden mező, és minden folyó, nagy vizek bőségével.
42 És lerombolják a városokat és a falakat, a hegyeket és a dombokat, az erdők fáit, a rétek füvét és azok gabonáját.
43 És szilárdan elmennek Babilonba, és megijesztik.
44 Odamennek hozzá, és ostromolják, és kiöntik reá a csillagot és minden haragot; akkor felszáll a por és a füst az égbe, és mindazok, akik körülötte vannak, siratják őt.
45 És azok, akik alatta maradnak, szolgáljanak azoknak, akik megfélemlítették.
46 És te Ázsia, aki részese vagy Babilon reménységének, és személyének dicsősége vagy:
47 Jaj néked, te nyomorult, mert hasonlóvá tetted magad hozzá; és leányaidat paráznaságba öltöztetted, hogy tetszenek és dicsekedjenek a te szeretőiddel, akik mindig is paráználkodni akartak veled.
48 Azt követted, akit gyűlölnek minden művében és kitalálásában: azért ezt mondja Isten:
49 csapásokat küldök rád; özvegység, szegénység, éhínség, kard és dögvész, hogy pusztítással és halállal rombold el házaidat.
50 És a te Hatalmad dicsősége elszárad, mint a virág, feltámad a hőség, amelyet rád küldenek.
51 Elgyöngülsz, mint a szegény asszony a sebekkel, és mint a sebekkel fenyített, úgyhogy a hatalmasok és a szerelmesek nem kaphatnak vagy te.
52 Hátha féltékenységgel így indultam volna ellened, azt mondja az Úr,
53 Ha nem ölted volna meg mindig választottaimat, felmagasztalva kezed ütését, és mondván halottaikról, amikor részeg voltál,
54 Mutasd meg arcod szépségét?
55 Paráznaságod jutalma a te kebeledben lesz, ezért jutalmat kapsz.
56 Amint az én választottaimmal tettél, azt mondja az Úr, úgy cselekszik veled az Isten, és veszedelembe juttat téged.
57 A te fiaid éhen halnak, te pedig elessz a kard által; városaid leromboltatnak, és minden tied elvész kard által a mezőn.
58 A kik a hegyekben vannak, éhen halnak, és saját testüket eszik, és vérüket isszák, mert nagyon éhezik a kenyeret és szomjazzák a vizet.

59 Boldogtalanként átjössz a tengeren, és újra csapásokat szenvedsz.
60 És a folyosón rohannak a tétlen városra, és elpusztítják földed egy részét, és megemésztik dicsőséged egy részét, és visszatérnek Babilonba, amely elpusztult.
61 És leborulsz tőlük, mint a tarló, és olyanok lesznek neked, mint a tűz;
62 És megemészt téged és városaidat, földedet és hegyeidet; minden erdejét és termő fáit tűzzel kell felgyújtani.
63 A te fiaidat fogságba viszik, és nézd, amid van, elrontják, és elrontják arcod szépségét.

16. FEJEZET

1 Jaj néked Babilon és Ázsia! jaj néked Egyiptom és Szíria!
2 Öltözzétek fel magatokat zsák- és szőrruhákkal, sirassátok gyermekeiteket, és sajnáljatok; mert közel van a pusztulásod.
3 Kardot küldenek rátok, és ki fordíthatja vissza?
4 Tűz érkezett köztetek, és ki olthatja el?
5 Csapatokat küldenek hozzátok, és ki az, aki előzi őket?
6 Előzhet-e valaki egy éhes oroszlánt az erdőben? vagy ki tudja-e oltani a tüzet a tarlóban, amikor már égni kezd?
7 Megfordíthatja-e valaki azt a nyilat, amelyet egy erős íjász lőtt?
8 A hatalmas Úr küldi a csapásokat, és ki az, aki előzheti őket?
9 Tűz száll ki az ő haragjából, és ki az, aki eloltja azt?
10 Villámokat vet, és ki ne félne? mennydörög, és ki ne félne?
11 Az Úr fenyeget, és kit ne vernének porrá az ő jelenlétében?
12 Remeg a föld és annak alapjai; A tenger hullámai a mélyből támadnak fel, és annak hullámai felkavarnak, és annak halai is az Úr előtt és az ő hatalmának dicsősége előtt.
13 Mert erős az ő jobb keze, amely meghajlítja az íjat, a nyilai, amelyeket kilő, élesek, és nem tévesztenek el, amikor elkezdik lőni őket a világ vége felé.
14 Íme, a csapások el lettek küldve, és nem térnek vissza, amíg el nem jönnek a földre.
15 A tűz meggyullad, és el nem alszik, míg meg nem emészti a föld alapját.
16 Mint a nyílvessző, amelyet egy erős íjász lőtt, nem tér vissza, és a földre küldött csapások sem térnek vissza.
17 Jaj nekem! Jaj nekem! ki fog megszabadítani azokban a napokban?
18 Bánatok és nagy gyászok kezdete; az éhínség és a nagy halál kezdete; háborúk kezdete, és a hatalmasságok rettegésben állnak; a gonoszság kezdete! mit tegyek, ha eljönnek ezek a gonoszságok?
19 Íme, az éhínség és a pestis, a nyomorúság és a szorongás csapásként küldik a megváltásra.
20 De mindezek miatt nem térnek meg gonoszságuktól, és nem mindig emlékeznek a csapásokra.
21 Íme, az élelem olyan olcsó lesz a földön, hogy azt gondolják, hogy jók, és még akkor is rosszak lesznek a földön, kard, éhínség és nagy zűrzavar.
22 Mert a föld lakói közül sokan elpusztulnak az éhínségben; a másikat pedig, a ki megmenekül az éhségtől, a kard pusztítja el.
23 És a halottakat kivetik, mint trágyát, és nem lesz, aki megvigasztalja őket, mert a föld elpusztul, és a városok elpusztulnak.
24 Nem marad senki, aki megművelje és elvesse a földet
25 A fák gyümölcsöt hoznak, és ki szedi össze őket?
26 Megérik a szőlő, és ki tapossa meg? mert minden hely pusztaság lesz az emberektől:
27 Hogy az egyik ember látni akarja a másikat, és hallani az ő hangját.
28 Mert egy városból tíz marad, és kettő a mezőből, a kik a sűrű ligetekbe és a sziklahasadékokba bújnak.
29 Mint az olajfakertben, minden fán három vagy négy olajfa marad;
30 Vagy mint amikor a szőlőt beszedik, néhány fürt marad belőlük, amelyek szorgalmasan keresik a szőlőt:
31 Azokban a napokban is hárman vagy négyen maradnak, akik karddal kutatják házaikat.
32 És a föld elpusztul, és mezei elöregednek, és útjai és minden ösvénye megtelnek tövissel, mert senki sem jár át rajta.
33 A szüzek gyászolnak, és nincs vőlegényük; az asszonyok gyászolnak, ha nincs férjük; az övék a leányok gyászolnak, nincsenek segítőik.
34 A háborúkban elpusztulnak vőlegényeik, és férjeik éhínségben pusztulnak el.
35 Halljátok most ezeket, és értsétek meg, ti az Úr szolgái.
36 Íme, az Úr beszéde, fogadjátok el: ne higgyetek az isteneknek, akikről az Úr szólt.
37 Íme, közelednek a csapások, és nem lankadnak.
38 Mint amikor egy terhes asszony a kilencedik hónapban megszüli fiát, két vagy három órával a születése után nagy fájdalmak veszik körül az ő méhét, amely fáj, amikor a gyermek megszületik, egy pillanatra sem lanyhulnak.
39 Ugyanígy a csapások sem lankadnak el a földre, és a világ gyászol, és bánat éri mindenfelől.
40 Ó, népem, hallgasd meg igémet: készülj fel harcodra, és legyél olyan, mint a zarándokok a földön azokban a gonoszságokban.
41 Aki árul, legyen olyan, mint a ki menekül, és aki vásárol, mint aki veszít.
42 Aki keresi, mint akinek nincs haszna belőle, és aki épít, mint aki nem lakik benne.
43 Aki vet, mintha nem aratna, úgy az is, aki szőlőt ültet, mint aki nem szedi a szőlőt.
44 A kik férjhez mennek, mint akik nem születnek gyermeket; és akik nem házasodnak meg, mint az özvegyek.
45 Ezért, akik hiába fáradoznak:
46 Mert az idegenek learatják gyümölcseiket, elrontják javait, lerombolják házaikat, és fogságba viszik gyermekeiket, mert fogságban és éhínségben születnek gyermekeik.
47 Akik pedig árujukat rablással foglalják el, annál inkább feldíszítik városaikat, házaikat, vagyonukat és személyeiket.

48 Minél jobban haragszom rájuk vétkeikért, azt mondja az Úr.
49 Mint egy kurva irigyeli a helyes, becsületes és erényes nőt:
50 Így gyűlölni fogja az igazság a hamisságot, amikor feldíszíti magát, és arcára vádolja őt, amikor eljön, aki megvédi azt, aki minden bűnt szorgalmasan kivizsgál a földön.
51 És ezért ne legyetek hasonlók hozzá, sem annak cselekedeteihez.
52 Mert még egy kevés, és eltávolíttatik a földről a gonoszság, és az igazság uralkodik közöttetek.
53 Ne mondja a bûnös, hogy nem vétkezett, mert az Isten parazsat éget az õ fejére, aki ezt mondja az Úr Isten és az õ dicsõsége elõtt: Nem vétkeztem.
54 Íme, az Úr ismeri az emberek minden munkáját, képzeletüket, gondolataikat és szívüket:
55 A ki nem azt az igét szólta: Legyen a föld; és létrejött: Legyen az ég; és létrejött.
56 Az ő szavára születtek a csillagok, és tudja azoknak számát.
57 Átkutatja a mélységet és annak kincseit; megmérte a tengert és annak tartalmát.
58 Bezárta a tengert a vizek közé, és szavával a földet a vizekre függesztette.
59 Úgy terjeszti ki az eget, mint egy boltozatot; a vizekre alapította azt.
60 A pusztában vízforrásokat és tavakat csinált a hegyek tetejére, hogy a magas sziklákról lezúduljanak az árvizek, hogy megöntözzék a földet.
61 Ő alkotta az embert, és szívét a test közepébe helyezte, és leheletet, életet és értelmet adott neki.
62 Igen, és a Mindenható Isten Lelke, aki mindent teremtett, és minden rejtett dolgot kikutat a föld titkaiban,
63 Bizonyára ismeri a ti találmányaitokat, és azt, hogy mit gondoltok a szívetekben, azokat is, akik vétkeznek, és el akarják rejteni bűneiket.
64 Ezért az Úr pontosan megvizsgálta minden cselekedeteteket, és mindnyájatokat megszégyenít.
65 És amikor a ti bűneitek előkerülnek, szégyellni fogjátok az embereket, és a ti bűneitek lesznek vádlóitok azon a napon.
66 Mit fogsz tenni? vagy hogyan rejtsétek el bűneiteket Isten és az ő angyalai előtt?
67 Íme, maga az Isten a bíró, féljetek tőle: hagyjátok el bûneiteket, és felejtsétek el vétkeiteket, hogy többé ne avatkozzatok beléjük örökké; így fog kivezetni téged az Isten, és megszabadít minden nyomorúságtól.
68 Mert íme, nagy sokaság lángoló haragja lángol fel rajtatok, és elvisznek közületek néhányat, és bálványáldozattal táplálnak titeket, tétlenül.
69 És azok, akik beleegyeznek, kigúnyolják és gyalázzák, és lábuk alá tapossák.
70 Mert minden helyen és a következő városokban nagy felkelés lesz azokon, akik félik az Urat.
71 Olyanok lesznek, mint az őrültek, nem kímélnek senkit, de mégis elpusztítják és elpusztítják az Urat félőket.
72 Mert elpusztítják és elveszik vagyonukat, és kivetik őket házaikból.
73 Akkor megtudják, kik az én választottaim; és megpróbálják őket, mint az aranyat a tűzben.
74 Halljátok, kedveseim, azt mondja az Úr: íme, közel vannak a nyomorúság napjai, de én megszabadítlak titeket attól.
75 Ne féljetek, ne kételkedjetek; mert Isten a te vezetőd,
76 És az én parancsolataimat és parancsolataimat megtartók vezére ezt mondja az én Uram, az Úr: Ne nyomjanak titeket a ti bûnetek, és a ti bûnetek fel ne emeljék magukat.
77 Jaj azoknak, akik meg vannak kötözve bűneikkel, és el vannak takarva inijükkel Olyanok, mint a mezőt bokrok borítják, és ösvényét tövis borítja, amin senki sem járhat át!
78 Levetkőzve hagyják, és tűzbe vetik, hogy vele együtt elfogyasszák.

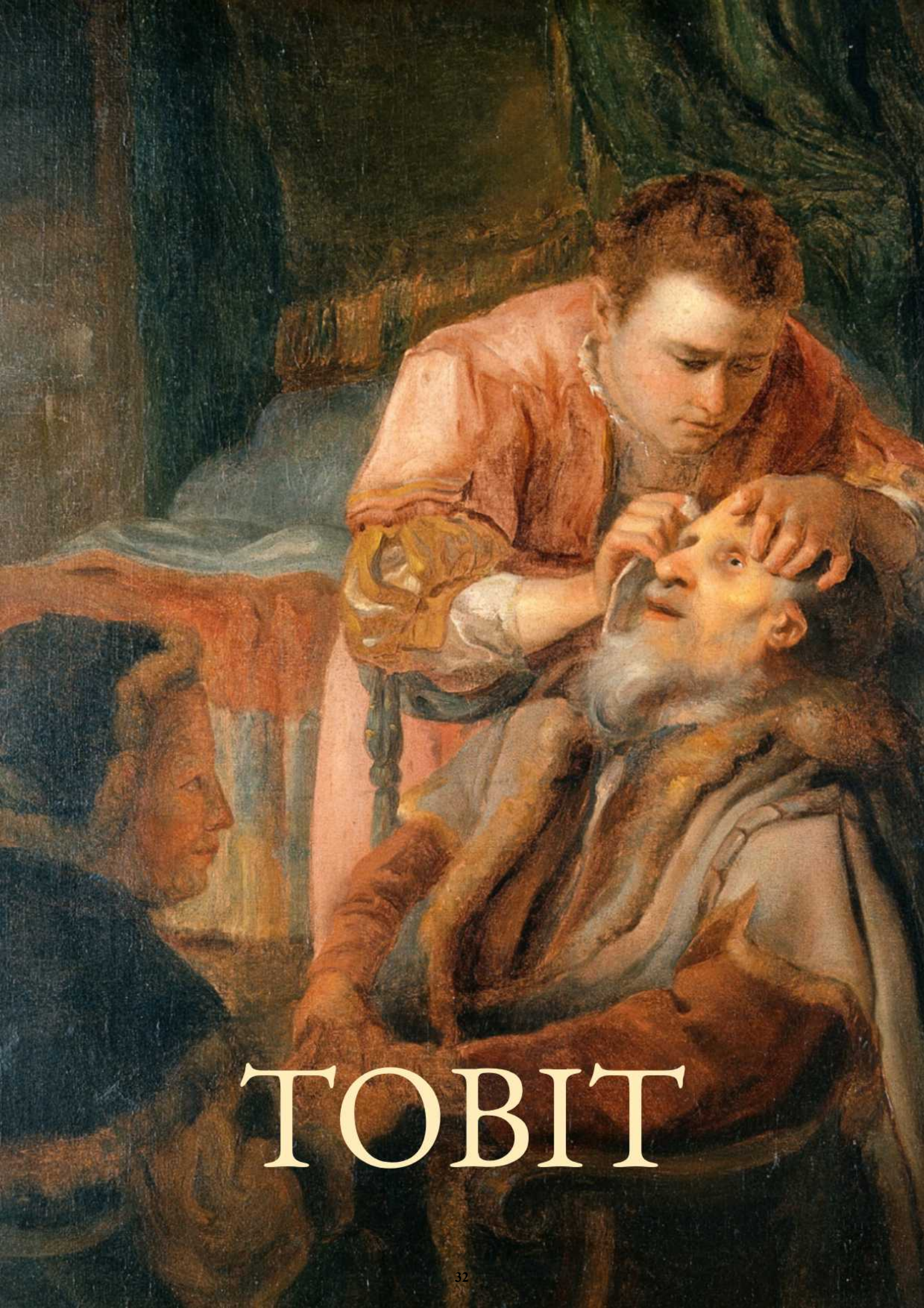

TOBIT

1. FEJEZET

1 Tóbit, Tóbiel fia, aki Ananiel fia, aki Aduel fia, aki Gabael fia, Asael magvából, Nefthali törzséből;
2 Akit Enemessar, az asszír király idejében fogságba hurcoltak Thisbéből, amely annak a városnak a jobbján van, amelyet Galileában Aser fölött Nefthalinak neveznek.
3 Én, Tóbit, életem minden napján az igazság és az igazságosság útján jártam, és sok alamizsnát adtam testvéreimnek és nemzetemnek, akik eljöttek velem Ninivébe, az asszírok földjére.
4 És amikor még a saját hazámban voltam, Izráel földjén, amikor még fiatal voltam, Nefthalinak, atyámnak egész törzse kihullott Jeruzsálem házából, amelyet kiválasztottak Izrael minden törzséből, hogy az összes törzs áldozzon. ott, ahol a Magasságos lakhelyének templomát szentelték fel és építették minden kor számára.
5 Az összes törzs, amely együtt fellázadt, és atyám, Nefthali háza, áldozott a Baál üszőnek.
6 De én egyedül jártam gyakran Jeruzsálembe az ünnepeken, amint az Izrael egész népének el volt rendelve egy örökkévaló rendeletben, a termés első zsengéje és a termés tizede volt, az első nyírással együtt; és odaadtam az oltárnál a papoknak, Áron fiainak.
7 Az összes vagyon első tizedét Áron fiainak adtam, akik Jeruzsálemben szolgáltak, a másik tizedet pedig eladtam, és elmentem, és minden évben Jeruzsálemben költöttem.
8 A harmadikat pedig azoknak adtam, akiknek megfelelt, amint Debora, apám anyja megparancsolta nekem, mert árván maradtam apámtól.
9 Továbbá, amikor férfikorú lettem, feleségül vettem a rokonom Annát, és tőle nemzettem Tóbiást.
10 Amikor pedig foglyul vittek minket Ninivébe, minden testvérem és a rokonságomból valók ettek a pogányok kenyeréből.
11 De én visszatartottam az evéstől;
12 Mert teljes szívemből emlékeztem Istenre.
13 És a Magasságos kegyelmet és kegyelmet adott nekem Enemessar előtt, úgyhogy én voltam a szállítója.
14 És bementem Médiába, és Gábielhez, Gábriás testvéréhez bíztam Ragesben, Média városában tíz talentum ezüstöt.
15 Amikor Enemessar meghalt, Sanherib, az ő fia uralkodott helyette; akinek a birtoka bajba került, hogy nem mehettem be a Médiába.
16 Enemessar idejében sok alamizsnát adtam testvéreimnek, és kenyeremet az éhezőknek adtam,
17 És ruháimat mezítelenre, és ha láttam valakit nemzetem közül meghalni, vagy Ninive falai közé vetni, eltemettem.
18 Ha pedig Szanherib király megölt valakit, amikor megérkezett, és elmenekült Júdeából, eltemettem őket titokban; mert haragjában sokakat megölt; de a holttesteket nem találták meg, amikor a királytól keresték őket.
19 Amikor pedig elment egy ninivei és panaszkodott rólam a királynak, hogy eltemettem őket, és elrejtőztem; Megértve, hogy halálra keresnek, féltem magamtól.
20 Akkor minden jószágomat erőszakkal elvitték, és nem maradt belőlem semmi, csak feleségem, Anna és fiam, Tóbiás.
21 És nem telt el ötven nap, míg két fia megölte őt, és az Ararát hegyeibe menekültek; és fia Sarchedonus uralkodott helyette; aki atyja számláinak és minden ügyének vezetőjévé választotta Akhiákárust, az én bátyámnak, Anaelnek a fiát.
22 És Achiacharus könyörögve értem, visszatértem Ninivébe. Akhiacharus pedig pohárnok volt, pecsétőr, és sáfár és számvevőszéki felügyelő, és Sarchedonus kinevezte őt maga mellé, és az én bátyám fia volt.

2. FEJEZET

1 Most, amikor ismét hazajöttem, és feleségem, Anna visszatért hozzám, Tóbiás fiammal együtt, pünkösd ünnepén, amely a hét hét szent ünnepe, jó vacsorát készítettek nekem, amelyen leültem enni.
2 És amikor láttam, hogy sok az étel, ezt mondtam a fiamnak: Menj, és hozd ki a szegény embert, akit csak találsz a testvéreink közül, aki emlékezik az Úrra; és íme, érted maradok.
3 Ő azonban visszatért, és így szólt: Atyám, a mi nemzetünk közül egyet megfojtanak, és kivetik a piactérre.
4 Aztán mielőtt még húst kóstoltam volna, elindultam, és felvittem egy szobába napnyugtáig.
5 Azután visszatértem, megmosakodtam, és nehézkesen ettem a húsomat,
6 Emlékezz Ámós próféciájára, amint azt mondta: Ünnepjaid gyászba, és minden vidámságod siránkozásba.
7 Azért sírtam, és naplemente után elmentem, sírt csináltam, és eltemettem.
8 A szomszédaim pedig gúnyolódtak, és ezt mondták: Ez az ember még nem fél a haláltól, aki ezért elmenekült; és mégis, íme, újra eltemeti a halottakat.
9 Ugyanazon az éjszakán én is visszatértem a temetésből, és az udvarom falánál aludtam, szennyezett voltam, és arcom fedetlen volt.
10 És nem tudtam, hogy verebek vannak a falban, és a szemeim nyitva vannak, a verebek meleg trágyát tompítottak a szemembe, és fehérség jelent meg a szememben; és elmentem az orvosokhoz, de nem segítettek. Achiacharus táplált engem, amíg el nem mentem Elymaisba.
11 Anna feleségem pedig női munkákat vállalt.
12 És miután hazaküldte őket a tulajdonosokhoz, kifizették a bérét, és adtak neki egy kölykön kívül.
13 És amikor az én házamban volt, és sírni kezdett, ezt mondtam neki: Honnan van ez a kölyök? nem lopott? adja át a tulajdonosoknak; mert nem szabad bármit is enni, amit ellopnak.
14 De ő így válaszolt nekem: Inkább ajándékba adták, mint a fizetésért. Én azonban nem hittem neki, hanem megkértem, hogy adja át a tulajdonosoknak, és megszégyenültem tőle. De ő így válaszolt nekem: Hol vannak alamizsnáid és igazságos cselekedeteid? íme, te és minden cselekedeted ismert.

3. FEJEZET

1 Akkor elszomorodva sírtam, és bánatomban imádkoztam, mondván:
2 Uram, te igazságos vagy, és minden cselekedeted és minden utad irgalmasság és igazság, és te igazán és igazságosan ítélsz mindörökké.
3 Emlékezz meg rólam, és nézz rám, ne büntess meg vétkeimért és tudatlanságaimért, és atyáim vétkeiért, akik vétkeztek előtted.

4 Mert nem engedelmeskedtek a te parancsolataidnak; ezért adtál át minket zsákmányul, fogságba és halálra, és gyalázat példabeszédeként minden nemzetnek, akik között szétszóródtunk.
5 Most pedig a te ítéleteid sokak és igazak: bánj velem az én bûneim és az én atyáim szerint, mert nem tartottuk meg a te parancsolataidat, és nem jártunk igazságban te elõtted.
6 Most azért bánj velem, amint jónak látod, és parancsold meg, hogy vegyék el tőlem a lelkemet, hogy feloldódjak és földdé váljak; mert jobb nékem meghalnom, mint élni, mert hamisat hallottam. szidalmak és sok szomorúságod van: parancsold azért, hogy most megszabaduljak e nyomorúságból, és menjek az örökkévalóságba; ne fordítsd el tőlem orcádat!
7 Ugyanazon a napon történt, hogy Ecbatane városában, Médiában, Sárában, Raguel leányát is gyalázták apja szolgálóleányai;
8 Mert férjhez ment hét férjhez, akiket Asmodeus a gonosz lélek megölt, mielőtt vele feküdtek volna. Nem tudod, mondták, hogy megfojtottad férjeidet? már hét férjed volt, és egyikükről sem neveztek el.
9 Miért versz meg minket értük? ha meghaltak, járj utánuk, ne lássunk tőled se fiat, se leányt.
10 Amikor ezeket hallotta, nagyon megszomorodott, úgyhogy azt hitte, hogy megfojtotta magát; és azt mondta: Én vagyok atyám egyetlen lánya, és ha ezt teszem, gyalázat lesz számára, és bánattal a sírba viszem öregségét.
11 Azután az ablak felé imádkozott, és ezt mondta: Áldott vagy, Uram, én Istenem, és a te szent és dicsőséges neved áldott és tisztességes mindörökké; minden cselekedeted dicsérjen téged mindörökké.
12 És most, Uram, feléd fordítom szemeimet és arcomat,
13 És mondd: Vigyél ki engem a földről, hogy többé ne halljam a gyalázatot.
14 Te tudod, Uram, hogy tiszta vagyok minden bűntől az emberrel szemben,
15 És hogy soha nem szennyeztem be a nevemet, sem az apám nevét fogságom földjén: apám egyetlen leánya vagyok, sem gyermeke nem lehet örököse, sem közeli rokona, sem fia. az ő életéből, akinek feleségül tarthatom magam: hét férjem már meghalt; és miért éljek? de ha nem tetszik, hogy meghaljak, parancsolj, hogy vigyázzanak rám, és könyörüljenek rajtam, hogy ne halljak többé szidalmakat.
16 Így mindkettejük imája meghallgattatott a nagy Isten fensége előtt.
17 És elküldték Rafaelt, hogy gyógyítsa meg mindkettőjüket, vagyis távolítsa el Tóbit szeme fehérségét, és adja feleségül Sárát, Raguel leányát Tóbiásnak, Tóbit fiának. és megkötözni Asmodeust, a gonosz szellemet; mert öröklési jogon Tóbiásé volt. Ugyanebben az időben Tóbit hazajött, bement a házába, és Sára, Raguel lánya lejött felső szobájából.

4. FEJEZET

1 Azon a napon Tóbit eszébe jutott a pénz, amelyet Gabaelnek szánt a Rages of Media-ban,
2 És monda magában: Halált kívántam; Miért nem hívom el Tóbiás fiamat, hogy halálom előtt jelezzem neki a pénzt?
3 És hívatta őt, monda: Fiam, ha meghalok, temessetek el; és ne vesd meg anyádat, hanem tiszteld őt életed minden napján, és tedd azt, ami neki tetszik, és ne szomorítsd meg őt.
4 Emlékezz arra, fiam, hogy sok veszedelmet látott rád, amikor méhében voltál, és ha meghal, temesse el őt egy sírba.
5 Fiam, emlékezz az Úrra, a mi Istenünkre egész életedben, és ne vétkezzék a te akaratod, és ne hágd át az ő parancsolatait.
6 Mert ha igazán cselekszel, cselekedeteid szerencsések lesznek neked és mindazoknak, akik igazságosan élnek.
7 Adj alamizsnát vagyonodból; és amikor alamizsnát adsz, ne irigykedjen a te szemed, és ne fordítsd el orcádat a szegényektől, és az Isten arca el ne forduljon tőled.
8 Ha bőségben van, adj alamizsnát aszerint; ha csak kevés van, ne félj e kevés szerint adni.
9 Mert jó kincset gyűjtesz magadnak a szükség napjára.
10 Mert az alamizsna megszabadít a haláltól, és nem engedi, hogy sötétségbe jusson.
11 Mert az alamizsna jó ajándék mindazoknak, akik azt adják a Magasságos előtt.
12 Óvakodj minden paráznaságtól, fiam, és elsősorban atyáid magvából vegyél feleséget, és ne vegyél feleségül idegen asszonyt, aki nem atyád törzséből való, mert mi a próféták fiai vagyunk, Noé, Ábrahám. , Izsák és Jákób: emlékezz fiam, hogy atyáink kezdettől fogva mindnyájan feleségül vettek a saját rokonságukból, és áldottak voltak gyermekeikben, és az ő magvak öröklik a földet.
13 Most tehát, fiam, szeresd testvéreidet, és szívedben ne vesd meg testvéreidet, néped fiait és leányait, mert nem veszel feleséget tőlük, mert a kevélységben pusztulás és sok nyomorúság, a gazságban pedig romlás. és nagy hiány: mert a paráznaság az éhség anyja.
14 Ne maradjon nálad senkinek a fizetése, aki dolgozott érted, hanem add oda neki, mert ha Istennek szolgálsz, ő is megfizet neked; légy körültekintő fiam, mindenben, amit teszel, és légy bölcs minden beszélgetésedben.
15 Ne tégy olyat senkivel, akit gyűlölsz: ne igyál bort, hogy megrészegíts, és a részegség ne járjon veled utadon.
16 Adj kenyeredből az éhezőknek, és ruháidból a mezteleneknek; és a te bõséged szerint adj alamizsnát, és ne irigykedjen a te szemed, amikor alamizsnát adsz.
17 Öntsd ki kenyeredet az igazak temetésére, de a gonoszoknak semmit se adj.
18 Kérj tanácsot minden bölcstől, és ne vess el semmi hasznos tanácsot.
19 Áldd az Urat, a te Istenedet mindenkor, és kívánd őt, hogy a te útaid igazak legyenek, és minden ösvényed és tanácsod szerencsés legyen, mert nincs minden nemzetnek tanácsa; de maga az Úr ad minden jót, és azt alázza meg, akit akar, ahogy akar; Most azért fiam, emlékezz meg az én parancsolataiimról, és ne vesszenek ki elmédből.
20 És most azt mondom nekik, hogy tíz talentumot bíztam Gabaelre, Gábriás fiára a médiai Ragesben.
21 És ne félj, fiam, hogy elszegényedünk, mert sok vagyonod van, ha féled az Istent, és távozol minden bûntõl, és azt teszed, ami kedves elõtte.

5. FEJEZET

1 Tóbiás így válaszolt: Atyám, mindent megteszek, amit parancsoltál nekem.
2 De hogyan vehetem át a pénzt, mivel nem ismerem őt?
3 Akkor megadta neki a kézírást, és így szólt hozzá: Keress egy embert, aki veled mehet, amíg élek, és bért adok neki, és menj, és vedd fel a pénzt.

4 Amikor tehát elment embert keresni, találta Rafaelt, aki angyal volt.
5 De nem tudta; és monda néki: Elmehetsz velem Ragesbe? és jól ismered azokat a helyeket?
6 Akinek ezt mondta az angyal: Veled megyek, és jól ismerem az utat, mert Gabael testvérünknél szálltam meg.
7 Akkor Tóbiás monda néki: Maradj nálam, míg meg nem mondom atyámnak.
8 És monda néki: Menj, és ne késlekedj! Bement hát, és így szólt atyjához: Íme, találtam egyet, aki velem megy. Azután így szólt: Hívd őt hozzám, hogy megtudjam, melyik törzsből való, és hogy hűséges-e veled.
9 Hívta hát őt, és bement, és köszöntötték egymást.
10 Ekkor Tóbit monda néki: Testvér, mutasd meg nekem, melyik törzsből és családból vagy te.
11 Kinek ezt mondta: Törzsöt vagy családot keresel, vagy bérest, hogy elmenjen a fiadhoz? Akkor Tóbit így szólt hozzá: "Megtudnám testvérem a rokonságodat és a nevedet."
12 És monda: Én vagyok Azariás, a nagy Anániásnak és a te testvéreidnek a fia.
13 Akkor Tóbit monda: Szívesen, testvérem; ne haragudj most rám, mert érdeklődtem, hogy megismerjem törzsedet és családodat; mert te az én bátyám vagy, becsületes és jó tenyészetből való; mert ismerem Anániást és Jonatást, annak a nagy Samaiásnak a fiait, amint együtt mentünk Jeruzsálembe imádkozni, és felajánlottuk az elsőszülöttet és a gyümölcsök tizedét; és nem csábította el őket testvéreink tévedése: bátyám, te jó állomány vagy.
14 De mondd meg, milyen bért adjak neked? Akarsz egy drachmát naponta és a szükséges dolgokat, mint az én fiamnak?
15 Igen, sőt, ha épségben visszatérsz, hozzáadok valamit a béredhez.
16 Tehát nagyon örültek. Ekkor így szólt Tóbiáshoz: Készülj fel az útra, és Isten jó utat küld neked. És amikor a fia mindent előkészített az útra, így szólt az apja: Menj el ezzel az emberrel, és Isten, aki a mennyben lakik, szerencsés legyen az utad, és az Isten angyala tartson veled. Kimentek tehát mindketten, és velük a fiatalember kutyája is.
17 Anna pedig az ő anyja sírt, és ezt mondta Tóbitnak: Miért küldted el a mi fiunkat? nem a mi kezünk botja, aki ki-be jár előttünk?
18 Ne légy mohó, hogy pénzt adj a pénzhez, hanem legyen olyan, mint a mi gyermekünkre nézve.
19 Mert elég nekünk az, amit az Úr adott nekünk, hogy éljünk vele.
20 És monda néki Tóbit: Ne vigyázz, húgom! épségben tér vissza, és a te szemeid meglátják őt.
21 Mert a jó angyal kíséri őt, és sikeres lesz az útja, és épségben tér vissza.
22 Aztán véget vetett a sírásnak.

6. FEJEZET

1 És amint elindultak, este a Tigris folyóhoz értek, és ott szálltak meg.
2 Amikor pedig az ifjú lement megmosakodni, egy hal kiugrott a folyóból, és felfalta volna.
3 Akkor monda néki az angyal: Vedd a halat! Az ifjú pedig megragadta a halat, és kihúzta a partra.
4 Akinek így szólt az angyal: Nyisd ki a halat, vedd el a szívet, a májat és az epét, és tedd fel biztonságosan.
5 Az ifjú tehát úgy tett, ahogy az angyal parancsolta neki; és miután megsütötték a halat, megették azt; azután mindketten továbbmentek, mígnem Ecbatane felé közeledtek.
6 És monda az ifjú az angyalnak: Azáriás testvér, mi haszna a halnak a szívnek, a májnak és a kalásznak?
7 És monda néki: A szívet és a májat érintve, ha valakit ördög vagy gonosz lélek zavar, füstölögtessük a férfi vagy a nő előtt, és a társaság nem lesz többé bosszús.
8 Ami az epét illeti, jó megkenni azt az embert, akinek fehér a szeme, és meggyógyul.
9 Amikor pedig Rageshez közeledtek,
10 Az angyal ezt mondta az ifjúnak: Testvér, ma Raguelnél fogunk megszállni, aki a te unokatestvéred; van egy egyetlen lánya is, akit Saranak hívnak; Én szólok helyette, hogy adják neked feleségül.
11 Mert téged illet az õ joga, mivel csak te vagy az õ rokonából.
12 A szolgáló pedig szép és bölcs. Most azért hallgass meg engem, és beszélek az ő atyjával; és amikor visszatérünk Ragesből, megünnepeljük a házasságot, mert tudom, hogy Raguel nem veheti feleségül őt Mózes törvénye szerint, hanem halálos lesz, mert az öröklési jog inkább téged illet, mint bárki mást. Egyéb.
13 Ekkor az ifjú így válaszolt az angyalnak: Hallottam, Azariás testvér, hogy ezt a szolgálót hét férfiúnak adták, akik mind meghaltak a nászszobában.
14 És most én vagyok atyám egyetlen fia, és félek, hogy ha bemegyek hozzá, meghalok, mint a másik azelőtt; mert a gonosz lélek szereti őt, aki nem bántja a testet, csak azokat, akik hozzá jönnek. neki; azért én is félek, hogy meg ne haljak, és atyám és anyám életét bánattal a sírba hozom miattam, mert nincs más fiuk, aki eltemesse őket.
15 És monda néki az angyal: Nem emlékszel azokra a parancsolatokra, amelyeket atyád adott néked, hogy feleségül vegyél feleséget, a te rokonodból? azért hallgass meg, testvérem; mert feleségül adatik neked; és ne számolj a gonosz lélekkel; mert még ezen az éjszakán feleségül adják.
16 Amikor pedig bemész a nászszobába, vedd az illatosító hamut, és tégy rájuk a hal szívéből és májából, és füstölögtess vele.
17 És az ördög megérzi az illatát, elfut, és soha többé nem jön vissza; de amikor hozzámész, keljetek fel mindketten, és imádkozzatok az irgalmas Istenhez, aki megkönyörül rajtatok, és megment. te: ne félj, mert kezdettől fogva néked rendeltetett; és te őrizd meg őt, és veled megy. Sőt, azt hiszem, ő fog szülni neked gyermekeidet. Most, hogy Tóbiás meghallotta ezeket, megszerette őt, és a szíve valóban csatlakozott hozzá.

7. FEJEZET

1 Mikor pedig Ekbatánéba értek, elmentek Raguel házába, és Sára elébe jött nekik, és miután köszöntötték egymást, bevitte őket a házba.
2 Akkor ezt mondta Raguel Ednának, az ő feleségének: Mennyire hasonlít ez az ifjú Tóbit az én unokatestvéremhez!

3 És megkérdezte tőlük Raguel: Honnan vagytok, atyámfiai? Kinek ezt mondták: Neftálim fiai közül valók vagyunk, akik Ninivében vannak fogságban.
4 És monda nékik: Ismeritek Tóbit a mi rokonunkat? És azt mondták: Ismerjük őt. Aztán megkérdezte: Jó egészségben van?
5 És mondának: Él és jó egészségben van. Tóbiás pedig monda: Ő az én atyám.
6 Ekkor Raguel felugrott, megcsókolta, és sírt,
7 És megáldotta, és ezt mondta neki: becsületes és jó ember fia vagy. De amikor meghallotta, hogy Tóbit vak, elszomorodott és sírt.
8 Hasonlóképpen sírt Edna, a felesége és Sára, a lánya. Sőt, vidáman szórakoztatták őket; és miután levágtak egy kost a nyájból, húst raktak az asztalra. Akkor azt mondta Tóbiás Rafaelnek, Azariás testvér, beszélj azokról a dolgokról, amelyekről útközben beszéltél, és hadd küldjék el ezt az ügyet.
9 És közölte a dolgot Raguellel, és Raguel ezt mondta Tóbiásnak: Egyél, igyál, és mulass!
10 Mert illik feleségül venned az én leányomat; mindazonáltal hirdetem néked az igazságot.
11 Leányomat feleségül adtam hét férfiúnak, akik azon az éjszakán meghaltak, és bementek hozzá, de most legyen vidám. De Tóbiás azt mondta: Nem eszek itt semmit, amíg meg nem egyezünk és megesküdünk egymásnak.
12 Ráguel így szólt: Akkor vidd el mostantól fogva a szokás szerint, mert te vagy az unokatestvére, és ő a tiéd, és az irgalmas Isten adjon neked mindenben sok sikert.
13 Ekkor elhívta leányát Sárát, aki elment az apjához, megfogta a kezét, és feleségül adta Tóbiásnak, mondván: Íme, vedd őt Mózes törvénye szerint, és vidd el a tiédhez. apa. És megáldotta őket;
14 És hívatta Ednát az ő feleségét, és vett papírt, és írt egy szövetségi okiratot, és lepecsételte.
15 Aztán enni kezdtek.
16 Miután Raguel hívta feleségét Ednát, és ezt mondta neki: Nővér, készíts egy másik kamrát, és vidd be őt oda.
17 Amikor megtette, amit parancsolt neki, odahozta, és sírva fogadta leánya könnyeit, és így szólt hozzá:
18 Légy vigasz, leányom; az ég és a föld Ura örvendeztessen meg e bánatod miatt: vigasztalódj leányom.

8. FEJEZET

1 És miután vacsoráztak, bevitték hozzá Tóbiást.
2 És ahogy ment, eszébe jutott Rafael szavai, és fogta a parfüm hamvát, és rákente a hal szívét és máját, és füstölögött vele.
3 A szagú, amikor a gonosz lélek megszagolta, Egyiptom legtávolabbi részébe menekült, és az angyal megkötözte.
4 És miután mindketten bezárkóztak, Tóbiás felkelt az ágyból, és így szólt: Nővér, kelj fel, és imádkozzunk, hogy Isten megkönyörüljön rajtunk.
5 Ekkor Tóbiás ezt kezdte mondani: Áldott vagy te, atyáink Istene, és áldott a te szent és dicsőséges neved mindörökké; az egek áldjanak meg téged és minden teremtményedet.
6 Te alkottad Ádámot, és adtál neki Évát, az ő feleségét segélyül és lakhelyül: belőlük származott az emberiség; te azt mondtad: Nem jó az embernek egyedül lenni; készítsünk neki olyan segítséget, mint ő maga.
7 Most pedig, ó Uram, nem kívánságból veszem ezt a nővéremet, hanem egyenesen: azért rendeld irgalmasan, hogy együtt öregszünk.
8 És monda vele: Ámen!
9 Így hát mindketten aludtak azon az éjszakán. És felkelt Raguel, és elment, és sírt csinált,
10 Mondván: Félek, hogy ő is meghalt.
11 De amikor Raguel bement a házába,
12 Azt mondta feleségének, Ednának. Küldje el az egyik szolgálót, és nézze meg, él-e; ha nem, temessük el, és senki sem tudja.
13 A szolgáló pedig kinyitotta az ajtót, bement, és aludni találta mindkettőjüket,
14 És kijött, és elmondta nekik, hogy él.
15 Akkor Ráguel dicsérte az Istent, és monda: Ó, Isten, méltó vagy arra, hogy minden tiszta és szent dicséretben részesülj; ezért dicsérjenek téged a te szenteid minden teremtményeddel együtt; és minden angyalod és választottad dicsérjen téged mindörökké.
16 Dicsérendő vagy, mert megörvendeztettél; és ez nem nekem jött be, amit gyanítottam; de te nagy irgalmad szerint bántál velünk.
17 Dicséretes vagy, mert megkönyörültél két atyáik egyszülött gyermekén: adj nekik irgalmat, Uram, és egészségben fejezd be életüket örömmel és irgalmassággal.
18 Ekkor Raguel megparancsolta szolgáinak, hogy töltsék be a sírt.
19 Tizennégy napig megtartotta a menyegzőt.
20 Mert mielőtt a házasság napjai leteltek volna, Raguel megesküdött neki, hogy nem távozik el addig, amíg a házasság tizennégy napja le nem telik;
21 És akkor vegye el vagyonának felét, és menjen biztonságban az apjához; és a többit meg kell kapnom, amikor én és a feleségem meghalunk.

9. FEJEZET

1 Ekkor Tóbiás hívatta Rafaelt, és így szólt hozzá:
2 Azáriás testvér, vigyél magaddal egy szolgát és két tevét, és menj el a Rages of Mediaba Gabaelhez, és hozd nekem a pénzt, és vidd el a menyegzőre.
3 Mert Raguel megesküdött, hogy nem megyek el.
4 De az én atyám számolja a napokat; és ha sokáig késlek, nagyon megbánja.
5 Kiméne azért Rafael, és megszállott Gabaelnél, és megadta neki a kézírást, aki lepecsételt zacskókat hozott elő, és odaadta néki.
6 Korán reggel pedig kimentek mindketten együtt, és elmentek a menyegzőre, és Tóbiás megáldotta feleségét.

10. FEJEZET

1 Tóbit pedig, az ő atyja, minden napot megszámolt, és amikor leteltek az utazás napjai, és nem jöttek el,
2 Akkor Tóbit megkérdezte: Fogva vannak? vagy Gabael meghalt, és nincs ember, aki pénzt adjon neki?
3 Ezért nagyon megbánta.
4 És monda néki a felesége: Az én fiam meghalt, mert sokáig marad; és sírni kezdett, és így szólt:
5 Nem törődöm most semmivel, fiam, mióta elengedtelek, szemeim fénye.
6 Akinek Tóbit ezt mondta: Hallgass, ne törődj vele, mert biztonságban van.

7 De ő ezt mondta: Hallgass, és ne csalj meg engem; a fiam meghalt. És minden nap kiment arra az útra, amelyen mentek, és nem evett húst nappal, és nem szűnt meg egész éjszakákon át sírni fiát, Tóbiást, amíg le nem telik az esküvő tizennégy napja, amelyre Raguel megesküdött. ott tölteni. Ekkor Tóbiás így szólt Raguelhez: Engedj el, mert apám és anyám többé nem látnak engem.
8 De az apósa monda néki: Maradj velem, és elküldöm atyádhoz, és megmondják neki, hogy mi van veled.
9 Tóbiás azonban ezt mondta: Nem; de hadd menjek apámhoz.
10 Ekkor felkelt Raguel, és odaadta neki feleségét, Sárát, vagyonának felét, szolgákat, marhákat és pénzt.
11 És megáldotta őket, és elküldte őket, mondván: A menny Istene adjon szerencsés utat nektek, gyermekeim.
12 És monda leányának: Tiszteld apádat és anyósodat, akik most szüleid, hogy jó hírt halljak rólad. És megcsókolta. Edna azt is mondta Tóbiásnak: A menny Ura állítson helyre, kedves bátyám, és add, hogy lássam gyermekem, Sára lányom gyermekeit, mielőtt meghalok, hogy örvendezhessek az Úr előtt: íme, rád bízom a lányomat. különleges bizalom; ahol vannak, ne könyörögj neki gonoszságért.

11. FEJEZET

1 Ezek után Tóbiás elindult, dicsérve Istent, hogy sikeres utat adott neki, és megáldotta Raguelt és feleségét, Ednát, és ment tovább, amíg közel nem értek Ninive.
2 Akkor ezt mondta Rafael Tóbiásnak: Tudod, testvér, hogyan hagytad el apádat.
3 Siessünk feleséged elé, és készítsük elő a házat.
4 És vedd kezedbe a hal epét. Így hát mentek a maguk útján, a kutya pedig utánuk ment.
5 Anna most ült, és a fia felé pillantott.
6 És amikor látta, hogy jön, így szólt atyjához: Íme, jön a fiad, és a férfi, aki vele ment.
7 Akkor ezt mondta Rafael: Tudom, Tóbiás, hogy atyád kinyitja a szemét.
8 Kend meg azért az ő szemét epével, és azzal megszúrják, megdörzsöli, és a fehérség lehull, és meglát téged.
9 Anna ekkor kifutott, fia nyakába borult, és így szólt hozzá: Mivel láttalak, fiam, mostantól fogva megelégszem a halállal. És mindketten sírtak.
10 Tóbit is kiment az ajtó felé, és megbotlott; de a fia odaszaladt hozzá,
11 És megragadta az ő atyját, és epet vágott atyáinak szemére, mondván: Bízzál, atyám!
12 És mikor szemei okoskodni kezdtek, megdörzsölte azokat;
13 És a fehérség lehanyatlott szeme sarkából, és amikor meglátta fiát, a nyakába borult.
14 És sírt, és monda: Áldott vagy Isten, és áldott a te neved mindörökké; és áldott minden szent angyalod:
15 Mert megostoroztál és megkönyörültél rajtam, mert íme, látom az én fiamat, Tóbiást. A fia pedig örvendezve bement, és elbeszélé atyjának a nagy dolgokat, amik vele történtek Médiában.
16 Ekkor Tóbit kiment menyéhez Ninive kapujához, örvendezve és dicsérve az Istent; és akik látták őt elmenni, elcsodálkoztak, mert már meglátta.
17 Tóbiás azonban hálát adott előttük, mert Isten megkönyörült rajta. És mikor Sárához, menyéhez közeledett, megáldotta, mondván: Szívesen, leányom! Áldott az Isten, aki elhozott téged hozzánk, és áldott atyád és anyád. És öröm volt minden testvére között, akik Ninivében voltak.
18 És eljött Akjakarus és Nászbás, az ő testvérének fia.
19 És Tóbiás menyegzőjét hét napig megtartották nagy örömmel.

12. FEJEZET

1 Ekkor Tóbit hívatta fiát, Tóbiást, és így szólt hozzá: Fiam, nézd meg, hogy az embernek legyen bére, ami veled járt, és adj neki még többet.
2 Tóbiás így szólt hozzá: Ó, atyám, nem árt nekem, ha felét odaadom annak, amit hoztam.
3 Mert biztonságban hozott vissza hozzád, és meggyógyította feleségemet, és hozta nekem a pénzt, és téged is meggyógyított.
4 Ekkor az öreg azt mondta: Megilleti őt.
5 Hívta tehát az angyalt, és ezt mondta neki: Vedd fel mindannak a felét, amit hoztál, és menj el biztonságban.
6 Majd szétválasztotta mindkettőt, és így szólt hozzájuk: Áldjátok az Istent, dicsérjétek, magasztaljátok, és dicsérjétek mindazokért, amelyeket veletek tett minden élő szeme láttára. Jó az Istent dicsérni, nevét magasztalni, és tisztességesen hirdetni Isten cselekedeteit; azért ne késlekedj dicsérni őt.
7 Jó titokban tartani a király titkát, de tisztességes feltárni Isten cselekedeteit. Tedd azt, ami jó, és semmi rossz nem érhet téged.
8 Jó az ima böjtöléssel, alamizsnával és igazsággal. Jobb egy kevés az igazsággal, mint a sok a hamissággal. Jobb alamizsnát adni, mint aranyat halmozni:
9 Mert az alamizsna megszabadít a haláltól, és megtisztít minden bûnt. Akik alamizsnát és igazságot gyakorolnak, élettel telnek el:
10 De akik vétkeznek, saját életük ellenségei.
11 Bizony, semmit sem zárok el tőled. Mert azt mondtam: Jó volt megőrizni a király titkát, de tisztességes dolog Isten cselekedeteit feltárni.
12 Most tehát, amikor imádkoztál, és Sára, a te menyed, emlékeztem a te könyörgéseidre a Szent előtt, és amikor eltemetteted a halottakat, én is veled voltam.
13 És amikor nem késlekedtél, hogy felkelj, és elhagyd az ebédedet, hogy elmenj és elfedd a halottakat, a te jócselekedeted nem volt elrejtve előlem, hanem én veled voltam.
14 Most pedig Isten küldött engem, hogy meggyógyítsalak téged és Sárát, a te menyedet.
15 Rafael vagyok, egyike a hét szent angyalnak, akik bemutatják a szentek imáit, és ki-be járnak a Szent dicsősége előtt.
16 Ekkor mindketten megrémültek, és arcra borultak, mert féltek.
17 Ő pedig monda nékik: Ne féljetek, mert jól esik majd nektek; dicsérjétek tehát az Istent.
18 Mert nem az én kegyelemből, hanem a mi Istenünk akaratából jöttem; azért dicsérjétek őt mindörökké.
19 Mind ezekben a napokban megjelentem nektek; de én nem ettem és nem ittam, ti viszont látomást láttatok.
20 Most azért adj hálát Istennek, mert felmegyek ahhoz, aki küldött engem; hanem írj le mindent, ami megtörtént.
21 És amikor felkeltek, többé nem látták őt.

22 Aztán megvallották Isten nagy és csodálatos cselekedeteit, és azt, hogy az Úr angyala hogyan jelent meg nekik.

13. FEJEZET

1 Ekkor Tóbit írt egy ujjongó imát, és így szólt: Áldott legyen az örökké élő Isten, és áldott az ő országa.
2 Mert korbácsol és irgalmas, levezeti a pokolba, és felhozza, és nincs, aki kikerülné kezét.
3 Valljátok meg róla a pogányok előtt, Izráel fiai, mert szétszórt minket közéjük.
4 Ott hirdesd az ő nagyságát, és magasztald őt minden élő előtt, mert ő a mi Urunk, és ő az Isten, a mi Atyánk mindörökké.
5 És megostoroz minket a mi vétkeinkért, és ismét megkönyörül, és összegyűjt minket minden nép közül, a kik közé szétszórt minket.
6 Ha teljes szívedből és teljes elmédből megfordulsz hozzá, és egyenesen cselekszel előtte, akkor ő hozzád fordul, és nem rejti el arcát előled. Azért nézd meg, mit tesz veled, és valld meg őt teljes száddal, és dicsérd a hatalom Urát, és magasztald az örökkévaló királyt. Fogságom földjén dicsérem őt, és hatalmát és fenségét hirdetem egy bűnös nemzetnek. Ó, ti bûnösök, forduljatok meg és tegyetek igazságot elõtte: ki tudná megmondani, hogy elfogad-e titeket, és könyörül-e rajtatok?
7 Magasztalom Istenemet, és lelkem dicséri a mennyek királyát, és örvendek az ő nagyságában.
8 Szóljon mindenki, és mindenki dicsérje őt az ő igazságáért.
9 Jeruzsálem, szent város, megostoroz téged gyermekeid cselekedeteiért, és ismét megkönyörül az igazak fiain.
10 Dicsérjétek az Urat, mert jó, és dicsérjétek az örökkévaló királyt, hogy sátra újból felépüljön benned örömmel, és örvendeztesse meg ott benned a foglyokat, és szeresse benned mindörökké azokat, akik amik nyomorúságosak.
11 Sok nemzet jön el messziről az Úr Isten nevéhez ajándékokkal a kezében, méghozzá ajándékokkal a menny királyának; minden nemzedék nagy örömmel dicsér téged.
12 Átkozottak mindazok, akik gyűlölnek téged, és boldogok mind, akik téged szeretnek mindörökké.
13 Örüljetek és ujjongjatok az igazak fiaiért, mert egybegyűlnek, és áldják az igazak Urát.
14 Boldogok, kik téged szeretnek, mert örvendezni fognak a te békességedben; mert örülni fognak neked, ha látják minden dicsőségedet, és örvendeznek örökké.
15 Áldja lelkem Istent, a nagy Királyt.
16 Mert Jeruzsálem zafírból, smaragdból és drágakőből épül fel, falaidat, tornyaidat és védőfalaidat tiszta arany.
17 Jeruzsálem utcáit pedig berill, karbunkul és Ofir kövei kövezetik.
18 És minden utcája ezt mondja: Alleluja! és dicsérni fogják őt, mondván: Áldott az Isten, a ki magasztalta azt mindörökké.

14. FEJEZET

1 Tóbit tehát véget vetett Isten dicséretének.
2 Ötvennyolc esztendős volt, amikor elvesztette látását, a mely nyolc év múlva helyreállt, és alamizsnát adott, és az Úristen félelmében növekedett, és magasztalta őt.
3 Mikor pedig nagyon megöregedett, magához hívatta fiát és fiának fiait, és ezt mondta neki: Fiam, vedd a te fiaidat! mert íme, megöregedtem, és kész vagyok elhagyni ebből az életből.
4 Menj be a Médiába, fiam, mert én bizony hiszek abban, amit Jónás próféta mondott Ninivéről, hogy az el fog dönteni; és hogy egy ideig béke legyen inkább Médiában; és hogy a mi testvéreink szétszórva fekszenek a földön arról a jó földről, és Jeruzsálem pusztasággá válik, és az Isten háza megégetik, és puszta lesz egy ideig;
5 És hogy Isten ismét megkönyörül rajtuk, és visszaviszi őket arra a földre, ahol templomot építenek, de nem úgy, mint az első volt, amíg be nem teljesedik annak a korszaknak az ideje; és azután visszatérnek fogságuk minden helyéről, és dicsőségesen felépítik Jeruzsálemet, és Isten háza felépül benne örökké dicsőséges épülettel, amint a próféták beszélték róla.
6 És minden nemzet megtér, és igazán féli az Urat, Istent, és eltemeti bálványait.
7 Így dicséri minden nemzet az Urat, és népe vallást tesz Istenről, és az Úr felmagasztalja népét; és mindazok, akik szeretik az Urat, az Istent igazságban és igazságban, örvendeznek, és irgalmasságot tanúsítanak testvéreink iránt.
8 És most, fiam, menj el Ninivéből, mert azok, amiket Jónás próféta mondott, bizonyosan be fognak következni.
9 Te pedig tartsd meg a törvényt és a parancsolatokat, és légy irgalmas és igaz, hogy jó dolgod legyen.
10 És temessetek el tisztességesen, és a te anyádat velem; de ne maradj tovább Ninivében. Emlékezz, fiam, hogyan bánt Aman az őt felnevelő Akhiakárosszal, hogyan vitte a világosságból a sötétségbe, és hogyan jutalmazta meg újra: Akhiacharus mégis megmenekült, de a másik megkapta a jutalmát, mert leszállt a sötétségbe. Manassze alamizsnát adott, és megmenekült a halál csapdáiból, amelyeket neki állítottak, de Aman beleesett a tőrbe, és elveszett.
11 Most tehát fiam, gondold meg, mit tesz alamizsna, és hogyan szabadít meg az igazságosság? Amikor ezeket mondta, feladta a szellemet az ágyban, száznyolcötven éves volt; és becsülettel eltemette.
12 És amikor Anna, az anyja meghalt, eltemette őt az apjához. Tóbiás azonban elment feleségével és gyermekeivel Ekbatanéba, apósához, Raguelhez,
13 Ahol becsülettel megöregedett, és becsülettel eltemette apját és anyósát, és örökölte az ő vagyonukat, és apjának Tóbitét.
14 És meghalt Ekbatanéban, Médiában, százhéthúsz esztendős korában.
15 Halála előtt azonban hallott Ninive elpusztításáról, amelyet Nabuchodonosor és Assvérus elfoglaltak, és halála előtt örvendezett Ninivének.

JUDITH

1. FEJEZET

1 Nabukodonozor uralkodásának tizenkettedik esztendejében, aki Ninivében, a nagy városban uralkodott; Arphaxad idejében, aki a médek felett uralkodott Ekbatanéban,
2 És falakat építettek Ekbatánéban három sing széles és hat sing hosszúságú kövekből, és a fal magasságát hetven singre, szélességét pedig ötven singre tették.
3 És állítsd fel a tornyait a kapuira száz sing magasra, és a szélességét az alapzatba hatvan sing.
4 És csinálta annak kapuit, méghozzá hetven sing magasra emelt kapukat, és negyven sing szélességben, hatalmas seregeinek kivonulására és gyalogosainak felszerelésére.
5 Még azokban a napokban is háborúzott Nabukodonozor király Arfaxád királlyal a nagy síkságon, amely Ragau határában van.
6 És odajöttek hozzá mindazok, akik a hegyvidéken laktak, és mindazok, akik az Eufrátesz, Tigris és Hidaspesz mellett, és Ariokhnak, az Elymea királyának síkságán laktak, és a Kelód fiainak nagyon sok nemzete. a csatára.
7 Ekkor Nabuchodonosor, az asszírok királya elküldött mindazokhoz, akik Perzsiában, és minden nyugati lakoshoz, és a Kilikiában, Damaszkuszban, Libanushoz és Antilibanushoz, és mindazokhoz, akik a tenger partján laknak,
8 És azoknak a nemzeteknek, amelyek Kármelből és Gileádból, Galileából és Esdrelom nagy síkságából származtak,
9 És mindazoknak, akik Szamáriában és annak városaiban voltak, és a Jordánon túl Jeruzsálemig, Bétánig, Kéluszig, Kádészig és Egyiptom folyóiáig, Tapnészhez és Ramszeszéig és Gesem egész földjéig.
10 Míg el nem juttok Taniszon és Memphisen, és Egyiptom minden lakosához, míg el nem éritek Etiópia határait.
11 De az ország minden lakója elhallgatta Nabukodonozornak, az asszír királynak a parancsolatát, és nem mentek vele a csatába; mert nem féltek tőle: igen, mint egy ember volt előttük, és követeit hatástalanul és gyalázattal küldték el tőlük.
12 Ezért Nabuchodonosor nagyon megharagudott erre az egész országra, és megesküdött trónjára és királyságára, hogy biztosan megbosszulják Kilikia, Damaszkusz és Szíria összes partvidékét, és karddal megöli az ország összes lakosát. Moáb földjét és Ammon fiait, és egész Júdeát, és mindazokat, a kik Egyiptomban voltak, mígnem a két tenger határáig érkeztek.
13 Azután a tizenhetedik évben csatarendbe vonult Arpaksád király ellen, és győzött a csatájában, mert megdöntötte Arpaksád minden hatalmát, minden lovasát és minden szekerét.
14 Ura lett városainak, és Ekbatánéba ment, elfoglalta a tornyait, és elpusztította az utcáit, és szépségét szégyenné változtatta.
15 Arfaxádot is elfoglalta Ragau hegyei között, és átverte nyilaival, és aznap teljesen elpusztította.
16 Visszatért tehát azután Ninivébe, mind ő, mind a sok nemzetből álló csapata a harcosok igen nagy sokasága volt, és ott megnyugodott, és lakomát rendezett ő és serege százhúsz napig.

2. FEJEZET

1 És a tizennyolcadik esztendőben, az első hónap huszonkettedik napján szóba került Nabukodonosor, az asszír király házában, hogy amint mondta, bosszút álljon az egész földön.
2 Magához hívatta tehát minden tisztjét és minden nemesét, és közölte velük titkos tanácsát, és saját szájából fejezte be az egész föld sanyargatását.
3 Akkor elhatározták, hogy elpusztítanak minden testet, amely nem engedelmeskedett szája parancsának.
4 Amikor befejezte tanácsát, Nabukodonozor, az asszírok királya, Holofernészt, a mellette lévő seregének főparancsnokát hívta, és ezt mondta neki.
5 Ezt mondja a nagy király, az egész föld ura: Íme, menj el színem elől, és vigyél magaddal férfiakat, akik saját erejükben bíznak, százhúszezer gyalogosból; a lovak száma pedig lovasaikkal tizenkétezer.
6 És menj az egész nyugati ország ellen, mert nem engedelmeskedtek parancsomnak.
7 És hirdesd nékem, hogy földet és vizet készítenek nekem, mert haragomban kimegyek ellenük, és beborítom az egész föld színét seregem lábaival, és zsákmányul adom őket. őket:
8 Hogy megöletettjeik betöltsék völgyeiket és patakjaikat, és a folyó megtelik halottaikkal, amíg ki nem árad.
9 És fogságba vezetem őket az egész föld legvégső részéig.
10 Menj tehát ki. és vedd el nékem minden határukat, és ha átadják magukat neked, tartsd meg nekem őket büntetésük napjáig.
11 De a lázadókat szemed ne kíméld; hanem vágd le őket, és pusztítsd el őket, amerre csak mész.
12 Mert amint élek, és az én országom erejével, amit csak beszélek, az én kezemmel cselekszem.
13 És vigyázz, hogy ne szegd meg urad parancsolatait, hanem teljesítsd azokat maradéktalanul, amint megparancsoltam neked, és ne késlekedj megtenni.
14 Ekkor Holofernész kiment ura színe elől, és magához hívatta az összes helytartót, kapitányt és Assur seregének tisztjeit;
15 És összegyűjtötte a választott férfiakat a csatára, amint az ura megparancsolta neki, százhúszezer és tizenkétezer lovas íjászra.
16 És körözte őket, amint nagy hadsereget rendeltek a háborúhoz.
17 És vett tevéket és szamarakat kocsijukba, nagyon sok; valamint szám nélküli juhokat, ökröket és kecskéket, hogy ellássa őket:
18 És sok élelmet a sereg minden emberének, és nagyon sok aranyat és ezüstöt a király házából.
19 Azután kiment minden erejével, hogy Nabuchodonosor király elé menjen az úton, és beborítsa

a föld egész színét nyugat felé szekereikkel, lovasaikkal és választott gyalogosaikkal.
20 Sok ország jött velük, mint a sáskák és mint a föld homokja, mert a sokaság számtalan volt.
21 És kimentek kilencvenből három napnyi útra a Bektilet-síkság felé, és leszálltak Bektiletből a hegy mellett, amely a felső Kilikia bal oldalán van.
22 Azután fogta egész seregét, gyalogosait, lovasait és szekereit, és elment onnan a dombvidékre;
23 És elpusztította Phúdot és Ludot, és kifosztotta Rasses minden fiát és Izráel fiait, a kik a puszta felé valának, délre a kelélek földjétől.
24 Azután átment az Eufráteszre, és átment Mezopotámián, és lerombolta az összes magas várost, amely az Arbonai folyón volt, mígnem a tengerhez érkeztek.
25 És befoglalta Kilikia határait, és megölte mindazokat, akik ellenálltak neki, és eljutott Jáfet határáig, amely dél felé, Arábiával szemben volt.
26 Megkerítette Madián összes fiát is, felgyújtotta hajlékaikat, és kifosztotta bárányhomályaikat.
27 Azután lement a damaszkuszi síkságra a búza aratás idején, és felgyújtotta minden szántójukat, és elpusztította nyájaikat és csordáikat, városaikat is elpusztította, országaikat teljesen elpusztította, és minden ifjaikat agyonverte. a kard élét.
28 Ezért félelem és rettegés szállta meg tőle a tenger partjainak minden lakosát, akik Sidonban és Tyrusban voltak, és azokat, akik Surban és Ocinában, és mindazokat, akik Jemnaanban laktak; és az Azotusban és Ascalonban lakók nagyon féltek tőle.

3. FEJEZET

1 Követeket küldtek hát hozzá, hogy békét szolgáljanak, mondván:
2 Íme, mi, Nabuchodonosor, a nagy király szolgái előtted fekszünk; használj minket úgy, ahogy az jó a te szemedben.
3 Íme, a mi házaink és minden helyünk, és minden búzaföldünk, és juhaink, csordáink és sátraink minden hajléka a te arcod előtt hever; használd őket tetszése szerint.
4 Íme, a mi városaink és azok lakói a te szolgáid; gyere és bánj velük, ahogy jónak látod.
5 Elmentek tehát a férfiak Holofernészhez, és így szóltak hozzá.
6 Azután lement a tenger partjára, ő maga és serege, és helyőrségeket állított a magas városokba, és kiválasztott férfiakat vett ki belőlük segítségül.
7 Ezért ők és az egész vidék füzérrel, tánccal és dobbal fogadták őket.
8 Mégis lebontotta határaikat, és kivágta ligeteiket, mert elrendelte, hogy elpusztítsa az ország összes istenét, hogy minden nemzet csak Nabuchodonosort imádja, és minden nyelv és törzs őt hívja istenként.
9 Átment Esdraelonra is Júdeához közel, Júdea nagy szorosa ellenében.
10 És tábort ütött Geba és Szkítopolisz között, és ott tartózkodott egy egész hónapig, hogy összegyűjtse seregének minden kocsiját.

4. FEJEZET

1 Izráel fiai pedig, a kik Júdeában laktak, hallották mindazt, amit Holofernész, Nabukodonosor főkapitánya, az asszírok királya tett a pogányokkal, és miként rontotta ki minden templomukat, és semmivé tette őket.
2 Ezért nagyon féltek tőle, és nyugtalankodtak Jeruzsálemért és az Úrnak, az ő Istenüknek templomáért.
3 Mert újonnan tértek vissza a fogságból, és Júdea egész népe összegyűlt nemrég, és az edényeket, az oltárt és a házat megszentelték a megszentségtelenítés után.
4 Elküldtek azért Samária minden határába és a falvakba, Bethoronba, Belmenbe és Jerikóba, Kóbába, Ezorába és Sálem völgyébe.
5 És eleve birtokba vették a magas hegyek minden csúcsát, és megerősítették a falvakat, amelyek azokban voltak, és élelmet tettek fel a háborúhoz, mert szántóikat későn aratták.
6Joacim főpap, aki abban a napban Jeruzsálemben volt, írt azoknak, akik Betúliában laktak, és Bétomesztámban, amely Esdraelonnal szemben van, a szabadföld felé, Dothaim közelében.
7 Megrendelve őket, hogy őrizzék meg a dombvidék folyosóit, mert rajtuk volt a bejárat Júdeába, és könnyű volt megállítani azokat, akik feljönnek, mert a folyosó egyenes volt, legfeljebb két ember számára.
8 Izráel fiai pedig úgy cselekedtek, amint Joákim főpap parancsolta nekik, Izráel egész fiának véneivel, a kik Jeruzsálemben laktak.
9 Akkor Izráel minden embere nagy buzgalommal kiáltott Istenhez, és nagy hevességgel megalázta lelkét.
10 Ők is, feleségeik és gyermekeik, jószágaik, minden jövevény és béres, és pénzen vásárolt szolgáik zsákruhát öltenek a derekukra.
11 Így esett le minden férfi és nő, és a kisgyermekek és Jeruzsálem lakói a templom előtt, hamut szórtak a fejükre, és kiterítették zsákruhájukat az Úr színe elé, és zsákruhát tettek az oltárra,
12 És kiáltott mindnyájan egy egyetértéssel Izráel Istenéhez, hogy ne adja gyermekeiket zsákmányul, feleségeiket zsákmányul, örökségük városait pedig pusztulásra, szentélyüket pedig megszentségtelenítésre és gyalázatra, hogy a nemzetek örüljenek.
13 Meghallgatta tehát Isten könyörgéseiket, és megnézte nyomorúságaikat, mert a nép sok napig böjtölt egész Júdeában és Jeruzsálemben a Seregek Urának szentélye előtt.
14Joacim főpap és mindazok a papok, akik az Úr előtt álltak, és akik az ÚRnak szolgáltak, zsákruhával övezték fel a derekukat, és mutatták be a mindennapi égőáldozatokat a nép fogadalmával és ajándékaival együtt,
15 Hamut ejtettek a szögükön, és az Úrhoz kiáltottak teljes erejükkel, hogy tekintsen kegyelmesen Izráel egész házára.

5. FEJEZET

1 Ekkor jelentették Holofernésznek, Assur seregének főkapitányának, hogy Izrael fiai háborúra készültek, és elzárták a hegyvidék folyosóit, megerősítették a magas dombok összes csúcsát, és akadályokat állított a champaiging országokban:
2 Mire nagyon megharagudott, és magához hívatta Moáb összes fejedelmét, Ammon vezéreit és a tenger partjának összes helytartóit,
3 És monda nékik: Mondjátok meg nekem, Kánaán fiai, ki ez a nép, amely a hegyvidéken lakik, és melyek azok a városok, amelyekben laknak, és mekkora a seregük, és hol van az ő seregük. hatalom és erő, és melyik király van föléjük rendelve, vagy seregük kapitánya;
4 És miért döntöttek úgy, hogy nem jönnek velem találkozni, jobban, mint a nyugat összes lakója?
5 Akkor így szólt Akhior, Ammon összes fiának parancsnoka: Hadd halljon most uram egy szót a te szolgád szájából, és kihirdetem neked az igazságot erről a népről, amely a közeledben lakik, és a hegyvidékeken lakik. : és nem jön ki hazugság a te szolgád szájából.
6 Ez a nép a káldeusok leszármazottja:
7 És mindeddig Mezopotámiában tartózkodtak, mert nem akarták követni atyáik isteneit, akik Káldea földjén voltak.
8 Mert elhagyták őseik útját, és imádták a menny Istenét, azt az Istent, akit ismertek; ezért elűzték őket isteneik színe elől, és Mezopotámiába menekültek, és ott tartózkodtak sok napig.
9 Akkor megparancsolta nekik Istenök, hogy távozzanak arról a helyről, ahol tartózkodtak, és menjenek el Kánaán földjére, ahol laktak, és megszaporodtak arannyal, ezüsttel és sok jószággal.
10 De amikor éhínség borította Kanaán egész földjét, lementek Egyiptomba, és ott tartózkodtak, amíg táplálkoztak, és nagy sokaság lett ott, úgy hogy nem lehetett megszámlálni népüket.
11 Feltámadt azért Egyiptom királya ellenük, és ravaszul bánt velük, és téglamunkával lealázta őket, és szolgákká tette őket.
12 És kiáltottak az ő Istenükhöz, és megverte Egyiptom egész földjét gyógyíthatatlan csapásokkal, ezért az egyiptomiak elvetették őket szemük elől.
13 És Isten megszárította előttük a Vörös-tengert,
14 És felvitte őket a Sina-hegyre és a Cades-Barne-ra, és kiűzték mindazokat, akik a pusztában laknak.
15 Lakoztak azért az Emoreusok földjén, és elpusztították erejükkel Esebon egészét, és átkelve a Jordánon, elfoglalták az egész hegyvidéket.
16 És maguk elé vetették a kánaánit, a ferezeit, a jebuzeust, a szikemieket és az összes gergeseust, és sok napig laktak azon a vidéken.
17 És bár nem vétkeztek Istenük előtt, boldogultak, mert az Isten, aki gyűlöli a hamisságot, velük volt.
18 Amikor azonban letértek arról az útról, amelyet kijelölt nekik, sok, nagyon súlyos csatában elpusztultak, és foglyul ejtették őket egy olyan földre, amely nem az övék, és Istenük temploma a földre vetődött, és városaik elfoglalták az ellenségek.
19 De most visszatértek Istenükhöz, és feljöttek onnan, a hol szétszóródtak, és birtokba vették Jeruzsálemet, ahol az ő szentélyük van, és a hegyvidéken ülnek. mert elhagyatott volt.
20 Most tehát, uram és helytartóm, ha valami tévedés történik e nép ellen, és vétkeznek Istenük ellen, gondoljunk arra, hogy ez az ő pusztulásuk lesz, és menjünk fel, és legyőzzük őket.
21 De ha nincs gonoszság nemzetükben, most menjen el az én uram, nehogy az ő Uruk megvédje őket, és Istenük ne legyen értük, és gyalázattá váljunk az egész világ előtt.
22 És amikor Akhior befejezte ezeket a beszédeket, az egész nép, amely a sátor körül állott, zúgolódott, és Holofernész főemberei és mindazok, akik a tenger mellett és Moábban laktak, azt mondták, hogy ölje meg őt.
23 Mert, mondják, nem félünk Izráel fiainak arcától, mert íme, olyan nép ez, amelynek nincs se ereje, se hatalma az erős harcra.
24 Most tehát, Holofernész uram, felmegyünk, és prédái lesznek egész seregednek.

6. FEJEZET

1 És amikor a tanács körüli zűrzavar megszűnt, Holofernész, Assur seregének főkapitánya így szólt Akhiorhoz és az összes moábitához a többi nemzet előtt:
2 És ki vagy te, Akhior és Efraim béresei, hogy ma is prófétáltál ellenünk, és azt mondod, hogy ne hadakozzunk Izrael fiaival, mert az ő Istenük megvédi őket? és ki más az Isten, mint Nabuchodonosor?
3 Elküldi hatalmát, és elpusztítja őket a föld színéről, és Istenök nem szabadítja meg őket; mert nem képesek fenntartani lovaink erejét.
4 Mert velük tapossuk őket lábuk alá, és hegyeik megrészegednek vérüktől, mezőik megtelnek holttestükkel, és lépteik nem állhatnak meg előttünk, mert teljesen elpusztulnak. mondja Nabukodonozor király, az egész föld ura, mert azt mondta: Nem lesz hiábavaló az én beszédem.
5 És te, Akhior, Ammon bérese, aki ezeket a szavakat mondtad a te hamisságod napján, többé nem látod az én arcomat e naptól fogva, míg bosszút állok e nemzeten, amely Egyiptomból jött ki.
6 És akkor az én seregem kardja és az engem szolgálók sokasága átmegy a te oldaladon, és te elessz megölteik közé, amikor visszatérek.
7 Most azért szolgáim visszavisznek téged a hegyvidékre, és elhelyeznek a folyosók egyik városában.
8 És nem vész el, míg el nem pusztul velük.
9 És ha elmédben meggyőzöd magad, hogy elragadtatnak, ne boruljon el az orcád: én mondtam, és egyetlen szavam sem lesz hiábavaló.
10 Holofernész megparancsolta szolgáinak, akik sátrában várakoztak, hogy vegyék el Akhiort, vigyék el Betúliába, és adják Izrael fiainak kezébe.
11 Fogták tehát őt szolgái, és kivitték a táborból a síkságra, és a síkság közepéről a dombvidékre mentek, és eljutottak a forrásokhoz, amelyek Betúlia alatt voltak.

12 Amikor a város férfiai meglátták őket, felvették fegyvereiket, és kimentek a városból a hegy tetejére, és minden ember, aki parittyával használt, kövekkel dobálta őket, hogy fel ne jöjjenek.
13 Mindazonáltal, miután titokban bejutottak a domb alá, megkötözték Akhiort, ledobták, és otthagyták a domb lábánál, és visszatértek urukhoz.
14 De az izraeliták leszálltak városukból, és hozzámentek, megszabadították, Betuliába vitték, és bemutatták a város helytartóinak.
15 Azokban a napokban Óziás, Mika fia, Simeon törzséből, Kábris, Gotóniel fia, és Charmis, Melkiel fia.
16 Összehívták a város összes vénét, és minden ifjak összefutottak és asszonyaik a gyülekezetbe, és Akhiort egész népük közé állították. Aztán Ozias megkérdezte tőle, hogy mi történt.
17 Ő pedig válaszolt, és elmondta nekik Holofernész tanácsának szavait, és mindazokat a szavakat, amelyeket Assur fejedelmei között mondott, és mindazt, amit Holofernész büszkén mondott Izrael háza ellen.
18 Ekkor a nép leborult, imádta Istent, és Istenhez kiáltott. mondás,
19 Ó, Uram, mennyek Istene, nézd meg gőgjüket, és könyörülj nemzetünk alacsony állapotán, és tekints azoknak arcára, akik ma neked megszenteltek.
20 Azután megvigasztalták Akhiort, és nagyon dicsérték.
21 És Óziás kivivé őt a gyülekezetből az ő házába, és lakomát rendezett a véneknek; és egész éjjel Izrael Istenét hívták segítségül.

7. FEJEZET

1 Holofernész másnap megparancsolta egész seregének és egész népének, amely részt vett, hogy vonják le táborukat Bethulia ellen, hogy előre vegyék fel a hegyvidék felemelkedését, és hadat indítsanak Izrael fiai ellen. .
2 Azon a napon az erős embereik feloszlatták táboraikat, és a harcosok serege százhetvenezer gyalogos és tizenkétezer lovas volt a poggyászon kívül, és a többi ember, akik közöttük gyalogoltak, igen nagy sokaság. .
3 És tábort ütöttek a völgyben Bethuliához közel, a forrás mellett, és elterjedtek Dóthaim fölött egészen Belmaimig, és hosszában Betúliától Cinamonig, amely Esdraelonnal szemben van.
4 Izráel fiai pedig, amikor látták a sokaságot, nagyon megrémültek, és kiki ezt mondta a felebarátjának: Most ezek az emberek felnyalják a föld színét; mert sem a magas hegyek, sem a völgyek, sem a dombok nem bírják el a súlyukat.
5 Azután mindenki fogta a harci fegyverét, és miután tüzet gyújtottak tornyaikra, ott maradtak és virrasztottak egész éjjel.
6 De a második napon Holofernész minden lovasát kihozta Izráel fiai szeme láttára, akik Betúliában voltak,
7 És megnézte a városba vezető folyosókat, és eljutott vizeik forrásaihoz, és elfoglalta őket, és hadiőrségeket állított föléjük, és maga elindult népe felé.
8 És odamentek hozzá Ézsau fiainak minden fejedelme, és Moáb népének minden helytartója és a tenger partjának parancsnokai, és ezt mondták:
9 Halljon most egy szót a mi urunk, hogy ne dőljön meg a te sereged.
10 Mert Izráel fiainak ez a népe nem lándzsáiban bízik, hanem a hegyek magasságában, ahol laknak, mert nem könnyű feljutni az ő hegyeik tetejére.
11 Most azért, uram, ne harcolj ellenük csatarendben, hogy egyetlen ember se vesszen el népedből.
12 Maradj meg a táborodban, őrizd meg sereged minden emberét, és szolgáid kezükbe adják a vízforrást, amely a hegy lábából fakad.
13 Mert Bethulia minden lakosának onnan van a vize; így megöli őket a szomjúság, és feladják városukat, és mi és a mi népünk felmegyünk a közeli hegyek tetejére, és tábort ütünk rajtuk, hogy vigyázzunk, hogy senki ki ne menjen a városból.
14 Ezért tűz emészti meg őket, feleségeiket és gyermekeiket, és mielőtt a kard rájuk ütközne, eldőlnek az utcákon, ahol laknak.
15 Így fizetsz nekik gonosz jutalmat; mert fellázadtak, és nem találkoztak békésen a te személyeddel.
16 És ezek a szavak tetszettek Holofernésznek és minden szolgájának, és úgy döntött, hogy úgy cselekedjenek, ahogy beszélték.
17 Elméne azért az Ammon fiainak tábora, és velük ötezer asszír, és tábort ütöttek a völgyben, és elfoglalták a vizeket és az Izráel fiainak vizének forrásait.
18 Akkor felmentek Ézsau fiai Ammon fiaival, és tábort ütöttek a hegyvidéken Dóthaim ellenében, és elküldtek közülük néhányat dél felé és kelet felé Ekrebel ellen, amely közel van Kúsihoz, vagyis a Mochmur patakon; Az asszír sereg többi része pedig a síkságon táborozott, és beborította az egész földet. sátraikat és hintóikat pedig igen nagy tömegben verték fel.
19 Izráel fiai pedig az Úrhoz, az ő Istenükhöz kiáltottak, mert megromlott a szívük, mert minden ellenségük körülvette őket, és nem volt mód közülük kikerülni.
20 Így Assur egész csapata körülöttük maradt, gyalogjaik, szekereik és lovasaik harmincnégy napig, úgyhogy minden vízi edényük kimerítette Bethulia összes gátját.
21 És a ciszternák kiürültek, és egy napig nem volt vizük, hogy megihassanak; mert mérték szerint adtak nekik inni.
22 Ezért az ő kisgyermekeik kiborultak, és asszonyaik és ifjaik elájultak a szomjúságtól, és leborultak a város utcáin és a kapuk folyosóin, és nem volt többé bennük erő.
23 Ekkor összegyűlt az egész nép Oziáshoz és a város elöljárójához, ifjak, asszonyok és gyermekek, és hangosan kiáltottak, és ezt mondták az összes vének előtt:
24 Isten ítélkezzen köztünk és köztetek, mert nagy kárt okoztatok nekünk, amikor nem kértetek békét Assur fiaitól.
25 Mert most nincs segítõnk, hanem az õ kezükbe adott minket az Isten, hogy szomjúsággal és nagy pusztítással boruljunk eléjük.

26 Most tehát hívd el őket magadhoz, és add át az egész várost zsákmányul Holofernész népének és egész seregének.
27 Mert jobb nékünk zsákmányul lenni, mint szomjan meghalni; mert szolgái leszünk, hogy a mi lelkünk éljen, és ne lássák szemünk láttára gyermekeink halálát, se feleségeink, se feleségeink halálát. gyermekeink meghaljanak.
28 Tanúságul tesszük ellenetek az eget és a földet, és a mi Istenünket és atyáink Urát, aki megbüntet minket a mi bűneink és atyáink bűnei szerint, de nem úgy cselekszik, ahogy ma mondtuk.
29 Ekkor nagy sírás támadt egy egyetértéssel a gyülekezet között; és hangosan kiáltottak az Úr Istenhez.
30 És monda nékik Óziás: Legyetek bátrak, atyámfiai, tűrjünk ki még öt napig, a melyben az Úr, a mi Istenünk irgalmasságát fordítja felénk. mert nem hagy el minket teljesen.
31 És ha ezek a napok elmúlnak, és nem jön segítségünk, akkor a te szavaid szerint cselekszem.
32 És szétszórta a népet, kiki a maga feladata szerint; és elmentek városuk falaihoz és tornyaihoz, és elküldték az asszonyokat és a gyermekeket az ő házaikba, és nagyon elhurcolták őket a városba.

8. FEJEZET

1 Abban az időben hallott róla Judit, aki Merárinak, Ox fiának, József fiának, Ózel fiának, Elcia fiának, Anániásnak, Gedeonnak, Rafaim fiának. , aki Acitho fia, aki Eliu fia, aki Eliab fia, aki Natanael fia, aki Samael fia, aki Salasadal fia, aki Izrael fia.
2 Manasses pedig az ő férje volt, az ő törzséből és rokonságából, aki meghalt az árpa aratásában.
3 Mert amikor ott állt, és felügyelte azokat, akik kévéket kötöztek a mezőn, forróság szállta meg a fejét, és ágyára zuhant, és meghalt Bethulia városában, és eltemették atyáival a mezőn Dóthaim és Bálámó között. .
4 Judit tehát három év és négy hónap özvegy volt a házában.
5 És csinált néki sátrat háza tetejére, és zsákruhát öltött az ágyékára, és özvegyi ruhát viselt.
6 És böjtölt özvegységének minden napján, kivéve a szombatok előestéit, a szombatokat és az újholdak előestéit, és az újholdakat, és Izrael házának ünnepeit és ünnepi napjait.
7 Szép arca is volt, és nagyon szép volt, hogy nézze, és férje, Manassze hagyta neki aranyat és ezüstöt, szolgákat és szolgálólányokat, marhákat és földeket. és rajtuk maradt.
8 És nem volt senki, aki rossz szót mondott volna neki; mivel nagyon félte Istent.
9 Amikor pedig meghallotta a nép gonosz beszédeit a helytartó ellen, elájultak a víz hiánya miatt; mert Judit hallotta mindazokat a szavakat, amelyeket Oziás mondott nekik, és hogy megesküdött, hogy öt nap múlva átadja a várost az asszíroknak;
10 Aztán elküldte várakozó asszonyát, aki minden dolga felett rendelkezett, hogy hívja Oziást, Chabrist és Charmist, a város véneit.
11 Odamentek hozzá, és ő így szólt hozzájuk: Hallgassatok meg, ó, Bethulia lakosainak helytartói! Isten és közted között, és megígértük, hogy átadjuk a várost ellenségeinknek, hacsak ezekben a napokban az Úr meg nem fordul segítségedre.
12 És most kik vagytok ti, akik ma megkísértétek az Istent, és Isten helyett álltok az emberek fiai között?
13 Most pedig próbáljátok ki a mindenható Urat, de soha semmit nem fogtok tudni.
14 Mert nem tudjátok megtalálni az ember szívének mélységét, és nem tudjátok felfogni azt, amit ő gondol. Hogyan kutathatjátok hát meg az Istent, a ki mindezeket megteremtette, és hogyan tudjátok meg az ő gondolatait, vagy felfoghatjátok az ő szándékát? Nem, testvéreim, ne bosszantsátok fel az Urat, a mi Istenünket!
15 Mert ha nem segít rajtunk ezen az öt napon belül, akkor megvan a hatalma, hogy megvédjen minket, amikor akar, akár minden nap, vagy elpusztítson minket ellenségeink előtt.
16 Ne kössétek meg az Úrnak, a mi Istenünknek tanácsait, mert az Isten nem olyan, mint az ember, hogy megfenyegesse; és nem olyan, mint az ember fia, hogy ingadozzék.
17 Várjuk tehát az ő üdvösségét, és hívjuk segítségünkre, és meghallgatja szavunkat, ha úgy tetszik.
18 Mert nem támadt fel a mi korunkban, sem mostanában nincs közöttünk sem törzs, sem család, sem nép, sem város, amely a kézzel készített isteneket imádná, mint azelőtt.
19 Emiatt atyáinkat fegyverre és zsákmányra adták, és nagyot buktak ellenségeink előtt.
20 De nem ismerünk más istent, ezért bízunk benne, hogy nem vet meg minket, sem nemzetünket.
21 Mert ha így elragadtatnak bennünket, akkor egész Júdea pusztulni fog, és a mi szentélyünk elpusztul; és megköveteli annak megszentségtelenítését a szánkon.
22 És a mi testvéreink lemészárlását, az ország fogságba ejtését és örökségünk elpusztítását fejünkre fordítja a pogányok között, bárhol is leszünk rabságban; és botránkozás és gyalázat lesz mindazoknak, akik birtokolnak minket.
23 Mert a mi szolgaságunk nem tetszenek, hanem az Úr, a mi Istenünk, gyalázattá fordítja azt.
24 Most tehát, ó, testvérek, mutassunk példát testvéreinknek, mert rajtunk múlik a szívük, és rajtunk nyugszik a szentély, a ház és az oltár.
25 Adjunk hálát az Úrnak, a mi Istenünknek, aki megpróbál minket, mint atyáinkat.
26 Emlékezzetek vissza, mit tett Ábrahámmal, hogyan próbálta Izsákot, és mi történt Jákóbbal a szíriai Mezopotámiában, amikor Lábánnak, az ő anyja testvérének juhait tartotta.
27 Mert nem próbára tett minket a tûzben, mint õket, szívök megvizsgálására, és nem is bosszút állott rajtunk, hanem az Úr megostobálja azokat, a kik hozzá járulnak, hogy intsen õket.
28 Akkor ezt mondta neki Oziás: Mindent, amit beszéltél, jó szívvel mondtad, és nincs, aki megtagadja a te szavaidat.

29 Mert nem ez az elsõ nap, amelyen a te bölcsességed megnyilvánul; de napjaid kezdete óta ismeri az egész nép a te értelmedet, mert jó a te szíved hajlama.
30 De a nép nagyon megszomjazott, és arra kényszerítettek minket, hogy úgy cselekedjünk velük, ahogy megbeszéltük, és esküt tegyünk magunkra, amelyet nem szegünk meg.
31 Most azért könyörögj érettünk, mert istenfélő asszony vagy, és az Úr esőt ad nekünk, hogy megtöltsük tartályainkat, és el nem lankadunk.
32 Ekkor így szólt hozzájuk Judit: Hallgassatok rám, és én olyat teszek, amely nemzetünk fiaira fog nemzedékről nemzedékre jutni.
33 Ma éjjel a kapuban álljatok, és én kimegyek várakozó asszonyommal; és azokban a napokban, amelyeken megígértétek, hogy ellenségeink kezébe adjátok a várost, meglátogatja az Úr Izraelt az én kezem által.
34 De az én cselekedeteim felől ne kérdezősködjetek, mert nem fogom kijelenteni néktek, míg be nem fejeződik az, amit teszek.
35 Akkor ezt mondta neki Oziás és a fejedelmek: Menj el békével, és az Úr Isten legyen előtted, hogy bosszút állj ellenségeinken.
36 Visszatértek tehát a sátorból, és elmentek védőszentjeikhez.

9. FEJEZET

1 Judit arcra borult, hamut tett a fejére, és lefedte a zsákruhát, amelybe fel volt öltözve. és körülbelül akkor, amikor az esti tömjént Jeruzsálemben az Úr házában mutatták be, Judit hangosan kiáltott, és így szólt:
2 Ó, Uram, Simeon atyám Istene, akinek kardot adtál, hogy bosszút állj az idegeneken, aki meglazította egy szolgálólány övét, hogy beszennyezze, és szégyenére felfedezte a combját, és gyalázatára beszennyezte szüzességét; mert azt mondtad: Nem így lesz; és mégis ezt tették:
3 Azért adtad fejedelmeiket, hogy megöljék őket, hogy megtévesztve vérrel festették meg ágyukat, és megverték a szolgákat az ő uraikkal együtt, és az urakat az ő trónjukon;
4 És feleségeiket prédának adtad, leányaikat fogságba, és minden zsákmányukat felosztod kedves gyermekeid között; akiket megindított a te buzgóságod, és utálkoztak vérük szennyezettségétől, és segítségül hívtak: Istenem, Istenem, hallgass meg engem, özvegyet is!
5 Mert nemcsak azokat csináltad meg, hanem azokat is, amik azelőtt kiestek, és amik ezután következtek; gondoltál a mostani dolgokra és a jövőre.
6 Igen, amit eldöntöttél, az készen volt, és ezt mondtad: Íme, itt vagyunk, mert minden utad készen van, és ítéleteid a te előre látásodban vannak.
7 Mert íme, az asszírok megsokasodtak hatalmukban; lóval és emberrel felmagasztaltatnak; dicsekednek gyalogosaik erejével; pajzsban, lándzsában, íjban és parittyában bíznak; és ne tudd, hogy te vagy az Úr, aki megtöröd a harcokat: az Úr a te neved.
8 Vesd le erejüket a te hatalmadban, és vesd le erejüket haragodban, mert meg akarták szennyezni a te szentélyedet, és beszennyezik a hajlékot, ahol a te dicsőséges neved nyugszik, és karddal leverik oltárod szarvát.
9 Nézze meg kevélységüket, és küldd haragodat fejükre: add az én kezembe, aki özvegy vagyok, a hatalmat, amelyet fogantam.
10 Üssétek meg ajkam csalárdságával a szolgát a fejedelménnyel, és a fejedelmet a szolgával: romboljátok le méltóságukat az asszony kezével.
11 Mert nem áll meg a te hatalmad sokaságban, sem a te hatalmad az erős emberekben, mert te vagy a nyomorultaknak Istene, az elnyomottak segítője, az erőtlenek támasza, a nyomorultaknak védelmezője, a reményteleneknek üdvözítője. .
12 Kérlek, atyám Istene és Izráel örökségének Istene, egek és föld Ura, vizek teremtője, minden teremtmény királya, hallgasd meg imámat!
13 És az én beszédemet és a csalást tegyétek sebükké és sebükké, akik kegyetlen dolgokat szándékoztak a te szövetséged és a te megszentelt házad ellen, és Sion teteje ellen, és a te fiaid birtokának háza ellen.
14 És ismertesse el minden nemzettel és törzstel, hogy te vagy minden hatalom és hatalom Istene, és nincs más, aki megvédi Izrael népét, csak te.

10. FEJEZET

1 Azután pedig abbahagyta Izrael Istenéhez kiáltást, és véget vetett ezeknek a szavaknak.
2 Felkelt, ahol leesett, és hívta szolgálóját, és lement abba a házba, amelyben szombaton és ünnepén lakott,
3 És lehúzta a zsákruhát, amely rajta volt, és levetette özvegyi ruháit, és megmosta a testét mindenütt vízzel, és megkente magát drága kenőccsel, befonta a feje haját, és gumiabroncsot húzott rá. és felöltözte örömének ruháját, amelybe férje, Manasszes élete idején öltözött.
4 És sarut vett a lábára, és magára vette karkötőit, láncait, gyűrűit, fülbevalóit és minden díszét, és bátran feldíszítette magát, hogy elcsábítsa minden ember tekintetét, aki látja őt.
5 Azután adott a szolgálójának egy üveg bort és egy korsó olajat, és megtöltött egy zacskót sült kukoricával, fügedarabokkal és finom kenyérrel. ezért összehajtogatta ezeket a dolgokat, és magára tette.
6 Így kimentek Bethulia városának kapujához, és ott állva találták Oziást és a város véneit, Chabrist és Charmist.
7 Amikor látták, hogy az arca megváltozott, és a ruhája megváltozott, nagyon elcsodálkoztak szépségén, és ezt mondták neki.
8 Az Isten, a mi atyáink Istene adjon neked kegyelmet, és hajtsd végre a te törekvéseidet Izráel fiainak dicsőségére és Jeruzsálem felmagasztalására. Aztán imádták Istent.
9 És monda nékik: Parancsold meg, hogy nyissák meg nekem a város kapuit, hogy kimenjek, hogy véghez vigyem azokat a dolgokat, amelyekről beszéltél velem. Megparancsolták tehát az ifjaknak, hogy nyissák meg neki, amint megmondta.

10 Amikor ezt megtették, kiment Judit, ő és az ő szolgálóleánya vele; és vigyáztak rá a város férfiai, míg le nem ment a hegyről, és átment a völgyön, és többé nem láthatta.
11 Így mentek egyenesen a völgyben, és az asszírok első őrszemei találkoztak vele,
12 És fogta őt, és megkérdezte tőle: Milyen néphez tartozol? és te honnan jössz? és hova mész? És monda: Héberek asszonya vagyok, és elmenekültem előlük, mert megemészteni fognak neked.
13 Én pedig Holofernész, a te sereged főkapitánya elé megyek, hogy igazságot mondjak; és megmutatom neki az utat, amelyen elmegy, és megnyeri az egész dombvidéket, anélkül, hogy embereinek testét vagy életét elveszítené.
14 Amikor a férfiak meghallották a szavait, és látták az arcát, nagyon elcsodálkoztak szépségén, és így szóltak hozzá:
15 Megmentetted az életedet, amikor le akartál jönni a mi urunk színe elé; most azért gyere az ő sátrába, és némelyek közülünk visznek téged, míg az ő kezébe nem adnak.
16 És mikor előtte állsz, ne félj szívedben, hanem mutasd meg néki a te beszéded szerint; és jól könyörög majd hozzád.
17 Azután kiválasztottak közülük száz férfit, hogy elkísérjék őt és szolgálóját; és bevitték Holofernész sátrába.
18 Azután gyülekezés volt az egész táborban, mert a sátrak között zajongott jövetele, és megkerülték őt, amint Holofernész sátra előtt állt, mígnem hírül adták neki.
19 Csodálkoztak az ő szépségén, és csodálták miatta Izráel fiait, és kiki ezt mondta a felebarátjának: Ki vetné meg ezt a népet, amelynek ilyen asszonyai vannak? bizony nem jó, ha egy ember marad közülük, akit elengednek, az egész földet megtéveszti.
20 Azok pedig, akik Holofernész közelében feküdtek, kimentek, és az összes szolgája, és bevitték a sátorba.
21 Holofernész most az ágyán pihent egy baldachin alatt, amelyet bíborral, arannyal, smaragddal és drágakövekkel szőttek.
22 És megmutatták néki róla; és kijött a sátra elé, ezüstlámpásokkal előtte.
23 És amikor Judit eléje ment és szolgái, mindnyájan csodálkoztak az arcának szépségén; és arcra borult, és tisztelgett ő előtte, és felvették őt az ő szolgái.

11. FEJEZET

1 Holofernész így szólt hozzá: Asszony, légy vigasztalódva, ne félj szívedben, mert soha nem bántottam senkit, aki szolgálni akart Nabukodonozornak, az egész föld királyának.
2 Most azért, ha a te néped, a mely a hegyekben lakik, nem gyújtott volna meg általam, nem emeltem volna fel lándzsámat ellenük; de ők magukkal művelik ezeket.
3 De most mondd meg nekem, miért menekültél előlük, és jössz hozzánk, mert védelemért jöttél; Légy vigasztalódva, élni fogsz ezen az éjszakán, és ezután is:
4 Mert senki sem bánt téged, hanem jól könyörög, ahogyan az én uram, Nabukodonozor király szolgái teszik.
5 És monda néki Judit: Fogadd meg szolgád beszédeit, és engedd meg szolgálóleányodnak, hogy beszéljen előtted, és nem fogok hazudni az én uramnak ezen az éjszakán.
6 És ha követed szolgálólányod beszédeit, Isten tökéletesre viszi a dolgot melletted; és az én uram el nem hagyja szándékait.
7 Él a Nabukodonosor, az egész föld királya, és él az ő ereje, aki elküldött téged minden élőlény tartásáért, mert nemcsak az emberek szolgálnak majd néki általad, hanem a mezei vadak és a barmok is, és az ég madarai a te hatalmadból élnek Nabuchodonosor és egész háza alatt.
8 Mert hallottunk bölcsességedről és politikádról, és az egész földön hírlik, hogy csak te vagy kiváló az egész királyságban, és hatalmas a tudásban, és csodálatos a harci bravúrokban.
9 Ami pedig azt a dolgot illeti, amelyet Akhior beszélt a tanácsodban, hallottuk szavait; mert a bethuliai férfiak megmentették őt, és ő elárulta nekik mindazt, amit neked beszélt.
10 Ezért, uram és helytartó, ne tiszteld szavát; de vesd el a szívedben, mert igaz: mert nemzetünket nem büntetik, és kard sem győzhet rajta, ha nem vétkezik Istenük ellen.
11 És most, hogy az én uram ne szenvedjen vereséget, és ne hiúsítsa meg szándékát, most még a halál is sújtotta őket, és a bűnük utolérte őket, amivel haragra ingerlik Istenüket, valahányszor olyasmit tesznek, ami nem alkalmas arra, hogy Kész:
12 Mert fogy az élelmük, és kevés a vizük, és elhatározták, hogy marháikra teszik a kezüket, és elhatározták, hogy mindazt elfogyasztják, amit Isten az ő törvényei szerint megtiltott nekik, hogy egyenek.
13 És elhatározták, hogy elköltik a bor és az olaj tizedének zsengéjét, amelyet megszenteltek, és fenntartottak a papoknak, akik Jeruzsálemben szolgálnak Istenünk színe előtt; mely dolgokat senkinek sem szabad annyira megérinteni a kezével.
14 Mert küldtek néhányat Jeruzsálembe, mert az ott lakók is hasonlót tettek, hogy hozzon nekik engedélyt a szenátustól.
15 Most, amikor hírt adnak nekik, azonnal megteszik, és neked adják őket, hogy még aznap elpusztítsanak.
16 Ezért én, a te szolgálólányod, tudván mindezt, elmenekültem előlük; és küldött engem az Isten, hogy veled dolgozzak, és megdöbben az egész föld, és mindenki, aki hallja.
17 Mert a te szolgád vallásos, és a menny Istenét szolgálja éjjel-nappal; most azért, uram, veled maradok, és a te szolgád éjjel kimegy a völgybe, és imádkozom az Istenhez, és ő megmondja nekem, ha elkövették a bűneiket:
18 És eljövök, és megmutatom néked; akkor elmész ki egész seregeddel, és nem lesz közöttük, aki ellened támadna.
19 És átvezetlek téged Júdea közepén, mígnem Jeruzsálem elé jössz; és a te trónodat a közepébe

helyezem; és úgy hajtod őket, mint a juhokat, amelyeknek nincs pásztora, és a kutya sem nyitja ki rád a száját; mert ezeket az én előretudatom szerint mondták nekem, és kijelentették nekem, és elküldtem, hogy elmondjam. téged.
20 Akkor szavai tetszettek Holofernésznek és minden szolgájának; és csodálkoztak bölcsességén, és így szóltak:
21 Nincs ilyen asszony a föld egyik végétől a másikig, sem az arc szépsége, sem a szavak bölcsessége miatt.
22 Hasonlóképpen Holofernész mondta neki. Jól tette az Isten, hogy elküldött téged a nép elé, hogy erő legyen a kezünkben, és pusztulás legyen azokon, akik könnyelműen nézik uramat.
23 És most szép vagy az arcodban, és szellemes a szavaidban: ha azt teszed, amit beszéltél, a te Istened lesz az én Istenem, és Nabuchodonosor király házában fogsz lakni, és híres leszel az egész világon. föld.

12. FEJEZET

1 Aztán megparancsolta, hogy vigye be oda, ahol a tányérja volt; és megparancsolta, hogy készítsenek neki a saját ételeiből, és igyék a saját borából.
2 És monda Judit: Nem eszem abból, nehogy bántódás legyen, hanem gondoskodjanak nékem abból, amit hoztam.
3 Holofernész ekkor így szólt hozzá: Ha fogyatkozik a te ellátásod, hogyan adjunk neked hasonlót? mert a te nemzetedből ne legyen velünk senki.
4 És monda néki Judit: Él a lelked, uram, a te szolgálólányod ne költse el azt, amim van, mielõtt az Úr megmunkálja az én kezemmel, amit elhatározott.
5 Ekkor bevitték Holofernész szolgái a sátorba, és aludt éjfélig, és felkelt, amikor hajnali őrség volt,
6 És elküldte Holofernészhez, megmentve: Parancsolja most az én uram, hogy szolgálóleányod menjen ki imádkozni.
7 Holofernész megparancsolta az őrségének, hogy ne tartsák meg őt: így a lány három napig a táborban tartózkodott, és éjszaka kiment Betúlia völgyébe, és megmosakodott a tábor melletti vízforrásban.
8 Mikor pedig kijött, könyörgött az Úrhoz, Izráel Istenéhez, hogy irányítsa őt népe fiainak feltámasztására.
9 Bement tehát tisztán, és a sátorban maradt, míg este meg nem ette a húsát.
10 A negyedik napon pedig Holofernész csak saját szolgáinak rendezett lakomát, és a tisztek közül senkit sem hívott a lakomára.
11 Akkor ezt mondta Bagoásnak, az eunuchnak, a ki minden dolga felett volt: Menj, és győzd meg ezt a héber asszonyt, aki veled van, hogy jöjjön hozzánk, egyen és igyon velünk.
12 Mert íme, szégyen a mi személyünkre, ha elengedjük az ilyen asszonyt, ha nincs társasága; mert ha nem vonzzuk őt magunkhoz, kinevet minket.
13 Akkor Bagoas elment Holofernész elől, odament hozzá, és ezt mondta: Ne féljen ez a szép leány az én uramhoz jönni, hogy megtiszteljék előtte, és bort igyon, és vidám legyen velünk, és tette ezt a napot az asszírok egyik leányaként, akik Nabuchodonosor házában szolgálnak.
14 És monda néki Judit: Ki vagyok én most, hogy megtagadjam az én uramat? Bizony, amit akar neki, azt gyorsan megteszem, és ez lesz az én örömöm halálom napjáig.
15 Felkelt tehát, feldíszítette magát ruháival és asszonya összes ruhájával, és a szolgálóleánya elment, és puha bőröket tett neki a földre Holofernész ellen, amelyeket Bagoásztól kapott mindennapi használatra, hogy leülhessen és egyél rájuk.
16 Amikor Judit bement és leült, Holofernész szíve elragadtatott tőle, és megindult az elméje, és nagyon kívánta társaságát; mert várt egy ideig, hogy megtévessze, attól a naptól fogva, amikor meglátta.
17 Akkor ezt mondta neki Holofernész: Igyál, és örülj velünk.
18 Judit így szólt: Most iszom, uram, mert az életem ma jobban felmagasztalt bennem, mint minden nap, amióta megszülettem.
19 Azután fogta, evett és itta előtte, amit szolgálója készített.
20 Holofernész pedig nagyon gyönyörködött benne, és több bort ivott, mint amennyit megivott egy nap alatt születése óta.

13. FEJEZET

1 Mikor pedig beesteledett, szolgái sietve indultak el, és Bagoás bezárta sátrát kívülre, és elbocsátotta a pincéreket ura színe elől. és ágyukhoz mentek, mert mindnyájan elfáradtak, mert hosszú volt az ünnep.
2 Judit pedig egyedül maradt a sátorban, Holofernész pedig egyedül feküdt az ágyában, mert tele volt borral.
3 Judit pedig megparancsolta a szolgálójának, hogy álljon a hálószoba nélkül, és várja meg őt. előjött, mint naponta, mert azt mondta, hogy elmegy imádkozni, és ugyanilyen célból beszélt Bagoasszal.
4 Így hát mindenki kiment, és senki sem maradt a hálószobában, sem kicsi, sem nagy. Ekkor Judit az ágya mellett állva ezt mondta szívében: Uram, minden hatalom Istene, nézd meg ezt az ajándékot kezeim munkáira Jeruzsálem felmagasztalására.
5 Mert itt az ideje, hogy megsegítsd örökségedet, és véghezvigyed vállalkozásodat az ellenünk támadó ellenségek elpusztítására.
6 Aztán odament az ágy oszlopához, amely Holofernész fejénél volt, és leszedte onnan az ágyneműt,
7 És odament az ágyához, megragadta feje haját, és ezt mondta: Erősíts meg engem, Izráel Istene, ma!
8 És kétszer megütötte a nyakát teljes erejéből, és elvette tőle a fejét.
9 És ledöntötte testét az ágyról, és lehúzta a baldachint az oszlopokról; és anon azután, hogy kiment, és odaadta Holofernész fejét a szolgálójának;
10 És betette a húsos zacskójába, és elmentek ketten szokásuk szerint imádkozni, és a táboron áthaladva megkerülték a völgyet, felmentek Bethulia hegyére, és eljutottak annak kapuihoz.

11 Ekkor így szólt Judit távol a kapu őreihez: Nyissátok ki a kaput: Isten, a mi Istenünk, velünk van, hogy megmutassa hatalmát még Jeruzsálemben, és hadait az ellenség ellen, amint meg is tette. ezen a napon készült.
12 Amikor városának férfiai meghallották az ő hangját, sietve lementek városuk kapujához, és hívták a város véneit.
13 Azután mindnyájan összefutottak, kicsik és nagyok is, mert furcsa volt nékik, hogy megérkezett; ezért kinyitották a kaput, befogadták őket, tüzet gyújtottak, és körülöttük álltak.
14 Akkor azt mondta nekik nagy hangon: Dicsérjétek, dicsérjétek Istent, dicsérjétek Istent, mondom, mert nem vette el irgalmát Izráel házától, hanem ellenségeinket pusztította el az én kezeim által ezen az éjszakán.
15 Kivette tehát a fejet a zacskóból, megmutatta, és így szólt hozzájuk: Íme, Holofernésznek, Assur seregének főkapitányának a feje, és íme a baldachin, amelyben részegségében feküdt; és az Úr megverte őt egy asszony kezével.
16 Él az Úr, a ki megtartott engem az én utamon, a melyen jártam, az én orcám elhitette őt az ő veszedelmére, és mégsem követett el vétket velem, hogy megfertőzzen és megszégyenítsen.
17 Ekkor az egész nép csodálatosan elcsodálkozott, leborulva imádta Istent, és egyöntetűen ezt mondta: Áldott légy Istenünk, aki ma semmivé tetted néped ellenségeit.
18 Ekkor Oziás így szólt hozzá: Ó, leány, áldott vagy te a legfelsőbb Isten, mint minden asszony a földön; és áldott az Úr Isten, aki megteremtette az eget és a földet, aki elrendelte, hogy levágja a fejét ellenségeink vezérének.
19 Ezért nem távozik el a te bizalmad az emberek szívétől, akik örökké emlékeznek Isten hatalmára.
20 És Isten ezeket a dolgokat örökkévaló dicséretül fordítja neked, hogy meglátogasson téged jó dolgokban, mert nem kímélted meg életedet nemzetünk nyomorúságára, hanem bosszút álltál a mi pusztulásunkon, egyenes úton járva Istenünk előtt. És monda az egész nép; Így legyen, úgy legyen.

14. FEJEZET

1 Ekkor így szólt hozzájuk Judit: Hallgassatok meg, testvéreim, fogjátok meg ezt a fejet, és akassátok fel falaitok legmagasabb pontjára.
2 És amint feljön a reggel, és a nap kijön a földre, fogjátok mindenki a fegyverét, és menjetek ki minden vitéz a városból, és állítsatok parancsnokot föléjük, mintha azt akarnátok. menj le a mezőre az asszírok őrszemére; de ne menj le.
3 Akkor vegyék fel fegyverzetüket, menjenek be táborukba, és állítsák fel Assur seregének vezéreit, és Holofernész sátrához futnak, de nem találják meg; akkor félelem száll rájuk, és menekülni fog arcod elől.
4 Így hát ti és mindazok, a kik Izráel határában laknak, üldözzétek őket, és dúljátok le őket, ahogy mennek.
5 Mielőtt azonban ezeket megtennéd, hívj engem az ammonita Akhiornak, hogy lássa és ismerje meg azt, aki megvetette Izráel házát, és mintegy halálába küldte hozzánk.
6 Ekkor kihívták Akhiort Óziás házából; és amikor megérkezett, és meglátta Holofernész fejét egy ember kezében a nép gyülekezetében, arcra borult, és elszállt a lelke.
7 De miután meggyógyították, leborult Judit lábaihoz, tisztelte őt, és ezt mondta: Áldott vagy Júda minden sátorában és minden népnél, a kik a te neved hallatán elcsodálkoznak.
8 Most azért mondd el nekem mindazt, amit ezekben a napokban tettél. Ekkor Judit elbeszélte neki a nép között mindazt, amit tett, attól a naptól fogva, hogy kiment, addig az óráig, amikor beszélt hozzájuk.
9 Amikor pedig abbahagyta a beszédet, a nép nagy hangon kiáltott, és vígan lármáztak városukban.
10 És mikor Akhior látta mindazt, amit Izráel Istene tett, nagyon hitt Istenben, és körülmetélte fitymája húsát, és csatlakozott Izráel házához mind a mai napig.
11 És amint felkelt a reggel, felakasztották Holofernész fejét a falra, és mindenki fogta a fegyverét, és csapatokban mentek ki a hegy szorosaihoz.
12 De amikor az asszírok meglátták őket, elküldték az ő vezéreikhez, akik eljöttek vezéreikhez és törzseikhez, és minden fejedelemhez.
13 Elmentek tehát Holofernész sátrához, és ezt mondták annak, aki minden dolga felett volt: Ébredj fel, urunk, mert a rabszolgák bátran leszálltak ellenünk harcolni, hogy teljesen elpusztuljanak.
14 És beméne Bagoászba, és zörgetett a sátor ajtaján; mert azt hitte, hogy lefeküdt Judittal.
15 De mivel senki sem válaszolt, kinyitotta, és bement a hálószobába, és holtan találta őt a padlóra vetve, és elvették tőle a fejét.
16 Ezért kiáltott nagy hangon, sírva, sóhajtozva és hatalmas kiáltással, és megszaggatta ruháit.
17 Miután bement a sátorba, ahol Judit lakott, és amikor nem találta, kiugrott a néphez, és így kiáltott:
18 Ezek a rabszolgák árulkodtak; egy héberek asszony szégyent hozott Nabukodonosor király házára, mert íme, Holofernész fej nélkül fekszik a földön.
19 Amikor az asszír sereg parancsnokai meghallották ezeket a szavakat, megszaggatták kabátjukat, és elméjük csodálatosan megzavarodott, és kiáltás és nagy lárma támadt az egész táborban.

15. FEJEZET

1 Amikor pedig a sátrakban lévők meghallották, elcsodálkoztak a történteken.
2 És félelem és remegés szállta meg őket, úgyhogy senki sem merte szomszédja szeme láttára maradni, hanem együtt rohantak ki, és elmenekültek a síkság és a dombvidék minden útjára.
3 Azok is, akik Betúlia körül a hegyekben táboroztak, elfutottak. Ekkor Izráel fiai, akik közülük mindnyájan harcosok voltak, rájuk rohantak.
4 Elküldte Óziást Betomastembe, Bébába, Kóbaiba, Kólába és Izráel minden vidékére, hogy elmondják a

történteket, és mindenki rohanjon ellenségeikre, hogy elpusztítsa őket.
5 Mikor pedig ezt meghallották Izráel fiai, mindnyájan rájuk estek, és megölték őket Kóbajig, hasonlóképpen azokat is, akik Jeruzsálemből és az egész hegyvidékről jöttek, mert az emberek megmondták nekik, hogy mi történt. ellenségeik táborában) és azok, akik Gileádban és Galileában voltak, nagy öldöklléssel üldözték őket, amíg el nem jutottak Damaszkuszon és annak határain.
6 És a maradék, amely Bethuliában lakott, Assur táborára esett, és kifosztotta őket, és nagyon meggazdagodtak.
7 És Izráel fiai, akik visszatértek a vágásból, megvolt a maradék; és a falvak és városok, a melyek a hegyekben és a síkságon voltak, sok zsákmányt szereztek, mert igen nagy volt a sokaság.
8 Ekkor Joákim főpap és Izrael fiainak vénei, akik Jeruzsálemben laktak, eljöttek, hogy lássák a jó dolgokat, amelyeket Isten mutatott Izráelnek, és hogy lássák Juditot, és köszöntsék őt.
9 Mikor pedig hozzámentek, egy szívvel megáldották, és ezt mondták neki: Te vagy Jeruzsálem felmagasztalása, te vagy Izrael nagy dicsősége, te vagy nemzetünk nagy örvendezője.
10 Mindezeket a te kezeddel tetted, sok jót tettél Izráelnek, és Istennek tetszenek benne; áldott légy a Mindenható Úr mindörökké! És monda az egész nép: Így legyen.
11 És a nép megrontotta a tábort harminc napon át, és odaadták Holofernész Juditnak a sátrát, minden tányérját, ágyait, edényeit és minden holmiját. és elkészítette szekereit, és rárakta őket.
12 Ekkor összefutottak Izráel minden asszonyai, hogy lássák őt, megáldották, és táncot ütöttek közöttük, és ágakat vett a kezébe, és adott az asszonyoknak is, a kik vele voltak.
13 És olajfa füzért tettek rá és szolgálóleányára, aki vele volt, és az egész nép előtt ment a táncban, vezetve az összes asszonyt, és Izrael minden férfia követte fegyverzetükben füzérekkel és énekekkel. a szájukban.

16. FEJEZET

1 Ekkor Judit elkezdte ezt a hálaadást énekelni egész Izraelben, és az egész nép énekelte utána ezt a dicsérő éneket.
2 És monda Judit: Kezdjétek az én Istenemnek dobokkal, énekeljetek az én Uramnak cintányérokkal; hangoljatok neki új zsoltárt, magasztaljátok fel és hívjátok segítségül nevét.
3 Mert Isten megtöri a harcokat, mert a táborok között, a nép között kimentett engem az üldözõk kezébõl.
4 Assur kijött a hegyek közül észak felől, tízezer seregével jött, akiknek sokasága megállította a patakokat, és lovasaik beborították a dombokat.
5 Dicsekedt, hogy felégeti a határaimat, megöli ifjaimet karddal, a szoptatós gyermekeket pedig a földhöz csapja, és csecsemőimet prédává teszi, szüzeimet pedig zsákmányul.
6 De a Mindenható Úr megcsalta őket egy asszony keze által.
7 Mert a hatalmas nem esett el az ifjaktól, nem ütötték meg a titánok fiai, és nem támadtak rá nagy óriások, hanem Judit, Merari lánya elgyengítette őt arcának szépségével.
8 Mert levetette özvegyi ruháját, hogy felmagasztalja az Izráelben elnyomottakat, és megkente arcát kenettel, és haját gumiabroncsba kötötte, és vászonruhát vett, hogy megtévessze őt.
9 Szandálja elragadtatta a szemét, szépsége foglyul ejtette az elméjét, és a nyakán áthaladt a szandál.
10 A perzsák megremegtek merészségétől, a médek pedig megrémültek szívósságától.
11 Akkor az én nyomorultaim ujjongtak, és az én erőtlenjeim hangosan kiáltoztak; de megdöbbentek: ezek felemelték szavukat, de felborultak.
12 A leányok fiai átszúrták őket, és megsebesítették őket, mint a szökevények fiait, és elvesztek az Úr harcában.
13 Új éneket énekelek az Úrnak: Uram, nagy vagy és dicsőséges, csodálatos az erőd és legyőzhetetlen.
14 Szolgáljon neked minden teremtmény, mert te szóltál, és létrejöttek, elküldted a te lelkedet, és az teremtette őket, és nincs, aki a te hangodnak ellenállhatna.
15 Mert a hegyek alapjaiktól elmozdulnak a vizekkel együtt, a sziklák viaszként olvadnak el színed előtt; te mégis irgalmas vagy a téged félőkhöz.
16 Mert minden áldozat kevés a jó illathoz, és a kövér nem elég a te egészen égõáldozatodhoz; de aki féli az Urat, nagy mindenkor.
17 Jaj a nemzeteknek, amelyek felkelnek rokonságom ellen! a Seregek Ura bosszút áll rajtuk az ítélet napján, és tüzet és férgeket tesz a testükbe; és érzik azokat, és sírnak örökké.
18 Mihelyt pedig bementek Jeruzsálembe, imádták az Urat; és amint a nép megtisztult, feláldozták égőáldozataikat, ingyenáldozataikat és ajándékaikat.
19 Judith Holofernész minden holmiját is felszentelte, amit a nép adott neki, és a baldachint, amelyet az ő hálószobájából vett ki, ajándékul az Úrnak.
20 A nép tehát három hónapig lakomázott Jeruzsálemben a szentély előtt, és Judit velük maradt.
21 Ezen idő után mindenki visszatért a maga örökségéhez, és Judit Betuliába ment, és a saját tulajdonában maradt, és annak idején tiszteletreméltó volt az egész országban.
22 Sokan kérték őt, de senki sem ismerte életének egész napján, miután Manasszes, az ő férje meghalt, és összegyűlt népéhez.
23 De egyre jobban megbecsült, és megöregedett férje házában, százöt esztendős lévén, és kiszabadította szolgálóját; így halt meg Bethuliában, és eltemették őt férjének, Manasszesnek a barlangjába.
24 Izráel háza pedig hét napig siratta őt, és mielőtt meghalt, kiosztotta jószágát mindazoknak, akik legközelebbi rokonai voltak Manassesnek, az ő férjének, és azoknak, akik legközelebbi rokonai voltak.
25 És nem volt senki, a ki jobban megrémítette Izráel fiait Judit idejében, sem még sokáig az ő halála után.

Kiegészítések Eszterhez

Kiegészítések Eszterhez

10. FEJEZET

4 Mardokeus pedig monda: Isten cselekedte ezeket.
5 Mert emlékszem egy álmra, amelyet ezekről a dolgokról láttam, és semmi sem maradt belőlük.
6 Egy kis forrásból folyó lett, és lett fény, nap és sok víz: ez a folyó Eszter, akit a király feleségül vett, és királynővé tett.
7 A két sárkány pedig én és Aman.
8 A népek pedig azok voltak, akik összegyűltek, hogy eltöröljék a zsidók nevét:
9 Az én népem pedig ez az Izráel, amely Istenhez kiáltott, és megmenekült; mert az ÚR megszabadította népét, és az ÚR megszabadított minket mindabból a bajból, és Isten jeleket és nagy csodákat tett, amilyenek nem történtek a pogányok között.
10 Két sorsvetést vetett tehát, egyet Isten népének, és egy másikat az összes pogánynak.
11 És ez a két sorsvetés az ítélet órájában, idejében és napján jött el Isten színe előtt minden nemzet között.
12 Isten tehát megemlékezett népéről, és igazolta örökségét.
13 Ezért lesznek azok a napok Adár hónapjában, annak tizennegyedik és tizenötödik napján gyülekezéssel, örömmel és vígassággal Isten színe előtt, nemzedékről nemzedékre mindörökké az ő népe között.

11. FEJEZET

1 Ptolemaiosz és Kleopátra uralkodásának negyedik évében Doszitheusz, aki papnak és lévitanak vallotta magát, és Ptolemaiosz, a fia, elhozta ezt a púrimi levelet, amelyről azt mondták, hogy ugyanaz, és hogy Ptolemaiosz fia, Liszimakhosz, aki Jeruzsálemben volt, fordította meg.
2 A nagy Artexerxész uralkodásának második évében, niszán hónap elsején, Mardokeus, Jairus fia, aki Sémei fia, aki Cisai fia volt, Benjámin törzséből, álmot látott.
3 A ki zsidó volt, és Susán városában lakott, tekintélyes ember, a királyi udvar szolgája.
4 Ő is azok közé a foglyok közé tartozott, akiket Nabukodonozor, Babilon királya Jekoniással, Júda királyával együtt elvitt Jeruzsálemből; és ez volt az álma:
5 Íme, zúgás robaja, mennydörgéssel, földrengésekkel és lármával az országban!
6 És íme, két hatalmas sárkány jött elő harcra készen, és hangos volt a kiáltásuk.
7 És kiáltásukra minden nemzet harcra készült, hogy harcolhassanak az igaz emberek ellen.
8 És íme, sötétség és homály, nyomorúság és szorongatás, csapás és nagy zűrzavar napja lesz a földön.
9 Az egész igaz nép pedig megrettent, félve a saját gonoszságától, és majdnem elpusztult.
10 Akkor Istenhez kiáltottak, és kiáltásukra, mintha egy kis forrásból fakadt volna, nagy özönvíz, igen sok víz fakadt.
11 Felkelt a fény és a nap, és az alázatosak felmagasztaltattak, és elnyelték a dicsőségeseket.
12 Amikor Mardokeus, aki látta ezt az álmot, és látta, hogy mit akart Isten tenni, felébredt, elméjében tartotta ezt az álmot, és egészen éjszakáig mindenáron meg akarta tudni.

12. FEJEZET

1 Mardokeus pedig megpihent az udvarban Gabatával és Tharrával, a király két udvarmesterével és a palota őrzőivel.
2 Hallotta terveiket, kifürkészte szándékaikat, és megtudta, hogy Artexerxész királyra készülnek rátenni a kezüket, ezért tudtára adta a királynak, miről van szó.
3 A király ekkor kihallgatta a két eunuchot, és miután bevallották, megfojtották őket.
4 A király feljegyzést készített ezekről a dolgokról, és Mardokeusz is leírta azokat.
5 A király tehát megparancsolta Mardokeusnak, hogy szolgáljon az udvarban, és ezért megjutalmazta.
6 Azonban az agági Amán, Amadátus fia, aki nagy tiszteletnek örvendett a király előtt, zaklatni akarta Mardokeust és népét a király két eunuchja miatt.

13. FEJEZET

1 A levelek másolata ez volt: A nagy király, Artexerxész ezeket írja a fejedelmeknek és kormányzóknak, akik Indiától Etiópiáig, százhúszhét tartományban az ő alattvalói.
2 Ezután sok nép ura lettem, és uralkodtam az egész világon, nem gőgösködve hatalmammal, hanem mindig méltányossággal és szelídséggel viselkedve. Elhatároztam, hogy alattvalóimat állandóan csendes életben tartom, országomat békéssé teszem, és nyitva tartom az átkelést a legkülső partokra, hogy megújítsam a békét, amelyre minden ember vágyik.
3 Amikor megkérdeztem tanácsadóimat, hogyan lehetne ezt megvalósítani, Aman, aki bölcsességben kitűnt közöttünk, és állandó jóakaratáért és rendíthetetlen hűségéért elismerték, és a királyságban a második hely tiszteletét élvezte,
4 Kijelentették nekünk, hogy a világ minden nemzetében szétszóródott egy gonosz nép, amelynek törvényei ellentétesek minden nemzet törvényeivel, és folyamatosan megvetették a királyok parancsolatait, így királyságaink egyesítése, amelyet tiszteletre méltóan szándékoztunk, nem mehet előre.
5 Mivel tehát megértjük, hogy ez a nép egyedül áll állandóan szemben minden emberrel, eltérő törvényeikben különböznek, és rosszat tesznek államunknak, minden lehetséges kárt okozva, hogy királyságunk ne szilárduljon meg:
6 Ezért megparancsoltuk, hogy mindazokat, akiket Aman, akit az ügyek fölé rendeltek, és aki utánunk a legközelebb áll, írásban jelent nektek, feleségeikkel és gyermekeikkel együtt teljesen semmisítsék meg ellenségeik kardja által, minden irgalom és könyörület nélkül, az idei év tizenkettedik hónapjának, az Adárnak a tizennegyedik napján.
7 Hogy azok, akik régen és most is gonoszak, egy napon erőszakkal a sírba kerüljenek, és így ezután is jól és gond nélkül rendezzék ügyeinket.
8 Mardokeus ekkor az Úr minden tettére gondolt, és könyörgött hozzá,

9 Ezt mondván: Uram, Uram, mindenható Király! Mert az egész világ a te hatalmadban van, és ha Izrael megmentését rendelted, senki sem cáfolhat meg téged.
10 Mert te teremtetted a mennyet és a földet, és minden csodálatos dolgot az ég alatt.
11 Te vagy mindenek Ura, és senki sincs, aki ellenállhatna neked, aki vagy az Úr.
12 Te mindent tudsz, és te tudod, Uram, hogy sem megvetésből, sem büszkeségből, sem dicsőség utáni vágyból nem hajoltam meg a büszke Aman előtt.
13 Mert megelégedhettem volna azzal, ha jóakaratból megcsókolom a lába talpát Izrael üdvösségéért.
14 De azért tettem ezt, hogy ne helyezzem az ember dicsőségét az Isten dicsőségére; és ne imádjak mást, csak téged, ó, Istenem, és ne tegyem ezt gőggel.
15 Most pedig, Uram Isten és Király, könyörülj népeden, mert szemük rajtunk van, hogy megsemmisítsenek minket; sőt, el akarják pusztítani az örökséget, amely kezdettől fogva a tiéd volt.
16 Ne vesd meg azt a részt, amelyet Egyiptomból magadnak szabadítottál ki.
17 Hallgasd meg imádságomat, és légy irgalmas örökségedhez! Fordítsd bánatunkat örömre, hogy élhessünk, Uram, és dicsérhessük nevedet! Ne rombold le, Uram, azoknak a száját, akik dicsérnek téged!
18 Hasonlóképpen egész Izráel nagy buzgósággal kiáltott az ÚRhoz, mert haláluk volt a szemük előtt.

14. FEJEZET

1 Eszter királyné is, mivel félt a haláltól, az Úrhoz folyamodott.
2 Letette dicsőséges ruháját, és gyászruhát öltött magára. Drága kenet helyett hamut és trágyát hintett be fejére, testét nagyon megalázta, és örömének minden helyét tépett hajjal töltötte be.
3 És imádkozott az Úrhoz, Izráel Istenéhez, mondván: Uram, te vagy a mi Királyunk egyedül! Segíts rajtam, elhagyatott asszony, akinek nincsen más segítője rajtad kívül!
4 Mert az én kezemben van a veszedelem.
5 Ifjúságom óta hallottam nemzetségem törzsében, hogy te, Uram, választottad Izráelt minden nép közül, és atyáinkat minden elődjük közül örök örökségül, és teljesítetted mindazt, amit nekik ígértél.
6 Most pedig vétkeztünk ellened, ezért adtál minket ellenségeink kezébe,
7 Mivel az ő isteneiket imádtuk: Uram, te igaz vagy!
8 Mindazonáltal nem elégíti ki őket az, hogy keserű fogságban vagyunk, hanem kezeiket verték bálványaikkal,
9 Hogy eltöröljék azt, amit száddal rendeltél, és elpusztítsák örökségedet, és befogják azoknak a száját, akik téged dicsérnek, és kioltják házad és oltárod dicsőségét,
10 Nyisd meg a pogányok száját, hogy dicsérjék a bálványokat, és magasztalják a testi királyt mindörökké.
11 Uram, ne add jogaradat a semmirekellőknek, és ne nevetjenek a bukásunkon; hanem fordítsd tervüket maguk ellen, és tedd példaképül azt, aki ezt elkezdte ellenünk.
12 Emlékezzél meg rólam, Uram, tedd ismertté magadat nyomorúságunk idején, és adj nekem bátorságot, népek Királya és minden hatalom Ura!
13 Adj ékes beszédet a számba az oroszlán előtt, fordítsd szívét gyűlölni azt, aki ellenünk harcol, hogy vége legyen neki és mindazoknak, akik hozzá hasonlóak.
14 De szabadíts meg minket a te kezeddel, és segíts meg rajtunk, elhagyatotton, akinek nincs más segítsége rajtad kívül!
15 Te mindent tudsz, Uram; te tudod, hogy gyűlölöm a gonoszok dicsőségét, és utálom a körülmetéletlenek és minden pogány ágyát.
16 Tudod, mi bajom van, mert utálom magas rangom jelét, amely a fejemen van azokon a napokon, amelyeken megmutatom magam, és úgy utálom azt, mint egy menstruációs rongyot, és nem viselem, amikor egyedül vagyok.
17 És hogy a te szolgálóleányod nem evett Amán asztalánál, és hogy én nem becsültem nagyra a királyi lakomát, és nem ittam az italáldozatok borát.
18 Attól a naptól fogva, hogy idehozattam, szolgálóleányodnak semmi más öröme nem volt, csak benned, Uram, Ábrahám Istene!
19 Ó, te mindenek felett hatalmas Isten, halld meg az elhagyottak szavát, és szabadíts meg minket a gonoszok kezéből, és szabadíts meg engem félelmemtől!

15. FEJEZET

1 És harmadnap, miután befejezte imádkozását, letette gyászruháját, és felvette dicsőséges ruháját.
2 Miután pedig dicsőségesen felékesítette magát, segítségül hívta Istent, mindenek megfigyelőjét és megmentőjét, magával vitt két szolgálóleányt:
3 És az egyikre támaszkodott, mintha kecsesen viselné magát;
4 A másik pedig követte, kísérve a kíséretét.
5 Szépsége teljében pirospozsgás volt, arca vidám és igen kedves, de szíve a félelemtől reszketett.
6 Miután átment az összes ajtón, megállt a király előtt, aki királyi trónján ült, és fenséges ruhájába volt öltözve, amely arannyal és drágakövekkel csillogott; és nagyon félelmetes volt.
7 Akkor felemelte fenségességtől ragyogó arcát, és igen vad tekintettel nézett rá; a királyné pedig összeesett, elsápadt, elájult, és meghajolt az előtte haladó szolgáló feje előtt.
8 Akkor Isten a király lelkét szelídségre változtatta, aki félelemmel leugrott trónjáról, és karjaiba vette őt, míg magához nem tért, és szeretetteljes szavakkal vigasztalta, és ezt mondta neki:
9 Eszter, mi a baj? Én a testvéred vagyok, ne csüggedj!
10 Nem halsz meg, bár a mi parancsunk általános: gyere közelebb!
11 És felemelte arany jogarát, és a nyakára helyezte,
12 Megölelte, és ezt mondta: Beszélj hozzám!
13 Akkor ezt mondta neki: Úgy láttam téged, uram, mint Isten angyalát, és a szívem nyugtalan lett a te felségedtől való félelem miatt.
14 Csodálatos vagy te, Uram, és arcod kegyelemmel teljes.
15 Miközben beszélt, elájult, és összeesett.
16 Ekkor a király nyugtalan lett, és szolgái mind vigasztalni kezdték.

16. FEJEZET

1 A nagy király, Artexerxész, üdvözletét küldi Indiától Etiópiáig százhét tartomány fejedelmeinek és helytartóinak, valamint minden hűséges alattvalónknak.
2 Sokan, minél gyakrabban tisztelik őket kegyes fejedelmeik nagy bőkezűségével, annál büszkébbek lesznek,
3 És ne csak alattvalóinknak ártsatok, hanem mivel nem bírjátok elviselni a bőséget, azokkal is foglalkozzatok, akik jót tesznek velük.
4 És nemcsak a hálát veszik el az emberektől, hanem még a feslett emberek dicsőséges szavaival is felfuvalkodnak, akik sohasem voltak jók, azt hiszik, hogy megmenekülnek Isten igazságossága elől, aki mindent lát és gyűlöli a rosszat.
5 Sokszor előfordul, hogy azoknak a szép beszéde, akikre barátaik ügyeinek intézését bízták, sok tekintélyes embert ártatlan vérre juttatott, és jóvátehetetlen veszedelembe sodorta őket.
6 Erkölcstelen természetük hamisságával és álnokságával elcsábítva a fejedelmek ártatlanságát és jóságát.
7 Most pedig, ahogy kijelentettük, ezt nem annyira az ősi történetekből láthatjátok, hanem inkább akkor, ha kutatjátok, mi gonosz történt az utóbbi időben azok förtelmes viselkedése által, akiket méltatlanul helyeztek hatalomra.
8 És gondot kell fordítanunk az eljövendő időre, hogy országunk csendes és békés legyen minden ember számára,
9 Mind a céljaink megváltoztatásával, mind pedig a nyilvánvaló dolgok mindig méltányosabb eljárással való megítélésével.
10 Mert Amán, makedón, Amadáta fia, lévén perzsa vérű idegen, távol a mi jóságunktól, és mint idegent, akit mi fogadtunk,
11 Olyannyira elnyerte azt a kegyet, amelyet mi minden nemzet iránt tanúsítunk, hogy atyánknak nevezték, és a király utáni összes személy állandó tiszteletben részesítette.
12 De ő, mivel nem viselte nagy méltóságát, megpróbált megfosztani minket királyságunktól és életünktől:
13 Sokféle és ravasz csellel akarták a vesztünket elérni, úgy Mardokeusét, aki megmentette életünket és mindig javunkat szerezte, mint a feddhetetlen Eszterét, aki királyságunk részese volt egész népükkel együtt.
14 Így gondolta ugyanis, hogy miután barátaink nélkül talált minket, átadhatja a perzsák királyságát a makedónoknak.
15 De azt látjuk, hogy a zsidók, akiket ez a gonosz nyomorult a teljes pusztulásra adott, nem gonosztevők, hanem a legigazságosabb törvények szerint élnek:
16 És hogy a legfelségesebb és leghatalmasabb, élő Isten gyermekei legyenek, aki a legkiválóbb módon rendelte el a királyságot mind nekünk, mind őseinknek.
17 Jól teszitek tehát, ha nem hajtjátok végre azokat a leveleket, amelyeket Amán, Amadáta fia küldött nektek.
18 Mert aki ezeket munkálta, egész családjával együtt felakasztották Susán kapujánál. Isten, aki mindenen uralkodik, gyorsan bosszút áll rajta érdemei szerint.
19 Ezért tegyétek közzé e levél másolatát mindenhol, hogy a zsidók szabadon élhessenek a saját törvényeik szerint.
20 És segítsétek meg őket, hogy még aznap, Adár tizenkettedik hónapjának tizenharmadik napján bosszút állhassanak rajtuk azok, akik nyomorúságuk idején rájuk támadnak.
21 Mert a Mindenható Isten örömre fordította rájuk azt a napot, amelyen a választott népnek el kellett volna vesznie.
22 Ünnepeitek között tartsátok meg azért nagy napként mindenféle lakomával együtt:
23 Hogy most és ezután is biztonságban legyünk mi és a jómódú perzsák; de azoknak, akik ellenünk összeesküvést szőnek, pusztítás emléke legyen.
24 Ezért minden várost és országot, amely nem ezek szerint cselekszik, irgalom nélkül tűzzel és karddal pusztítanak el, és nemcsak az emberek számára járhatatlanná, hanem a vadállatok és madarak számára is örökre gyűlöletessé tesznek.

THE Wisdom OF Solomon

Salamon bölcsessége

FEJEZET 1

1 Szeressétek az igazságot, ti, a föld bírái: gondoljatok az Úrra jó szívvel, és tiszta szívvel keressétek őt.
2 Mert megtalálják azokat, akik nem kísértik; és azoknak mutatkozik meg, akik nem bíznak benne.
3 Mert a hamis gondolatok elszakadnak Istentől, és az ő ereje, ha megpróbálják, megfeddi a bölcseket.
4 Mert a gonosz lélekbe nem jut be bölcsesség; és ne a bűnnek alávetett testben lakjatok.
5Mert a fegyelem szent szelleme menekül az álnokság elől, és eltávolodik az értelmetlen gondolatoktól, és nem marad meg, ha hamisság jön be.
6 Mert a bölcsesség szerető lélek; és nem menti fel az ő beszédeinek káromlóját, mert az Isten az ő gyeplőinek tanúja, szívének igaz szemlélője és nyelvének hallgatója.
7 Mert az Úrnak Lelke betölti a világot, és ami mindent magában foglal, annak tud a hangról.
8 A ki tehát hamisságot szól, nem rejtőzhet el, és a bosszú sem múlik el mellette, amikor büntet.
9 Mert kutakodnak az istentelenek tanácsairól, és beszédeinek hangja eljön az Úrhoz, hogy megmutassa gonosz cselekedeteit.
10 Mert a féltékenység füle mindent hall, és a zúgolódás hangja nincs elrejtve.
11 Óvakodjatok tehát a zúgolódástól, amely haszontalan; és tartsd meg a nyelvedet a hamisítástól, mert nincs olyan titkos szó, amely hiábavaló lenne, és a hamis száj megöli a lelket.
12 Ne keressétek a halált életetek tévedésében, és ne vonjátok magatokra a pusztulást kezetekkel.
13 Mert nem Isten teremtette a halált, és nem szereti az élők elvesztését.
14 Mert ő teremtett mindent, hogy meglegyen; és a világ nemzedékei egészségesek voltak; és nincs bennük pusztulás mérge, sem halálnak országa a földön.
15 (Mert az igazság halhatatlan:)
16 De az istentelenek cselekedeteikkel és beszédeikkel szólították nékik: mert amikor azt hitték, hogy barátjuk lesz, elfogyasztották, és szövetséget kötöttek vele, mert méltók arra, hogy részt vegyenek benne.

FEJEZET 2

1 Mert az istentelenek, akik magukkal okoskodnak, de nem helyesen, Életünk rövid és fárasztó, és az ember halálára nincs orvosság, és nem ismert ember, aki visszatért volna a sírból.
2 Mert mindenféle kalandra születünk, és olyanok leszünk ezentúl is, mintha nem is lettünk volna, mert a lehelet az orrlyukunkban olyan, mint a füst, és egy kis szikra szívünk mozgásában.
3 Ha kialszik, testünk hamuvá lesz, és szellemünk elvész, mint a lágy levegő,
4 És a mi nevünk elfeledkezik idővel, és senki sem emlékezik meg a mi cselekedeteinkről, és életünk elmúlik, mint a felhő nyoma, és eloszlik, mint a köd, amelyet a fénysugarak elűznek. nap, és legyőzi annak melege.
5 Mert korunk elmúló árnyék; és a mi végünk után nincs visszatérés, mert gyorsan el van pecsételve, hogy senki vissza ne térjen.
6 Gyerünk tehát, élvezzük a jelenlévő jót, és használjuk gyorsan a teremtményeket, mint ifjúkorban.
7 Töltsük meg magunkat drága borral és kenőcsökkel, és a tavasz virága ne szálljon el mellettünk.
8 Koronázzuk meg magunkat rózsabimbóval, mielőtt elszáradnak:
9 Egyikünk se maradjon el buzgóságunk része nélkül: hagyjuk meg örömünk jeleit minden helyen, mert ez a mi részünk, és ez a sorsunk.

10 Nyomjuk meg a szegény igazat, ne kíméljük az özvegyet, és ne tiszteljük az öregek ősz hajszálait.
11 Erőnk legyen az igazság törvénye, mert ami erőtlen, az nem ér semmit.
12 Lessünk azért az igazra; mert nem rajtunk van a sor, és cselekedeteinkkel ellentétesen tiszta: szidalmaz minket törvényszegésünk miatt, és gyalázatunkra kifogásolja nevelésünk vétkeit.
13 Azt vallja, hogy Istent ismeri, és az Úr gyermekének nevezi magát.
14 Arra készült, hogy megfeddje gondolatainkat.
15 Még a szemünk is elkeseredett, mert nem olyan az ő élete, mint másoké, az ő útjai más módok.
16 Hamisítványnak tartanak bennünket: tartózkodik útjainktól, mint a szennytől, az igazak végét hirdeti, hogy áldott legyen, és azzal dicsekszik, hogy Isten az ő atyja.
17 Nézzük meg, igazak-e az ő beszédei, és vizsgáljuk meg, mi lesz a végén.
18 Mert ha az igaz ember az Isten fia, megsegíti őt, és megszabadítja ellenségei kezéből.
19 Vizsgáljuk meg őt rosszindulattal és kínokkal, hogy megismerjük szelídségét, és bizonyítsuk türelmét.
20 Ítéljük el őt gyalázatos halállal, mert az ő beszéde szerint tisztelik.
21 Ilyeneket képzeltek, és megtévesztettek, mert saját gonoszságuk elvakította őket.
22 Ami az Isten titkait illeti, nem ismerték azokat, nem remélték az igazság zsoldját, és nem láttak jutalmat a feddhetetlen lelkeknek.
23 Mert Isten az embert halhatatlannak teremtette, és örökkévalóságának képmására teremtette.
24 Mindazonáltal az ördög irigysége által jött a halál a világba, és akik megragadják az ő oldalát, megtalálják azt.

FEJEZET 3

1 De az igazak lelke Isten kezében van, és nem érheti őket gyötrelem.
2 Az oktalanok szeme láttára úgy tűnt, hogy meghalnak, és eltávozásukat nyomorúságnak tekintik,
3 És tőlünk való eltávozásuk teljes pusztulásba kerül, de békességben vannak.
4 Mert bár megbüntetik őket az emberek szeme láttára, reménységük tele van halhatatlansággal.
5 És miután egy kicsit megfenyítették őket, nagy jutalmat kapnak, mert Isten megpróbálta őket, és méltónak találta őket önmagához.
6 Mint aranyat a kemencében, megpróbálta őket, és vette őket égőáldozatul.
7 Látogatásuk idején ragyogni fognak, és ide-oda szaladgálnak, mint a szikra a tarló között.
8 Ők ítélik meg a nemzeteket, és uralkodnak a népen, és Uruk uralkodik mindörökké.
9 A kik benne bíznak, megértik az igazságot, és a kik hűségesek a szeretetben, vele maradnak, mert kegyelem és irgalom az ő szentjeihez, és ő gondoskodik választottairól.
10 De az istentelenek megbüntetik az ő elképzeléseik szerint, akik elhanyagolták az igazat, és elhagyták az Urat.
11 Mert aki megveti a bölcsességet és a táplálékot, az nyomorult, reménysége hiábavaló, munkájuk eredménytelen, és munkáik haszontalanok.
12 Feleségeik ostobák, fiaik pedig gonoszok.
13 Utódaik átkozottak. Azért áldott a meddő, aki tisztátalan, aki nem ismerte meg a bűnös ágyat: lesz gyümölcse a lelkek látogatásában.
14 És áldott az a főember, aki az ő kezével nem cselekedett gonoszságot, és nem képzelt gonoszságot Isten ellen, mert néki adatik a hit különleges ajándéka, és az Úr templomában való örökség, amely kedvesebb az ő elméje számára.
15 Mert dicsőséges a jó munkának gyümölcse, és a bölcsesség gyökere soha el nem hull.
16 Ami a házasságtörők fiait illeti, nem jutnak el tökéletességükre, és a hamis ágy magja ki lesz gyökerezik.

17 Mert ha sokáig élnek is, semmibe vesznek, és utolsó korszakuk becsület nélkül marad.
18 Vagy ha hamar meghalnak, nincs reményük, sem vigasztalásuk a megpróbáltatás napján.
19 Mert szörnyű a hamis nemzedék vége.

FEJEZET 4

1 Jobb, ha nem születik gyermeke, és ha van erénye, mert annak emléke halhatatlan, mert ismert az Isten és az emberek előtt.
2 Ha jelen van, az emberek példát vesznek róla; és ha elmúlik, kívánják: koronát visel, és örökké diadalmaskodik, miután megszerezte a győzelmet, szeplőtelen jutalomra tör.
3 De az istentelenek szaporodó ivadéka nem gyarapszik, nem gyökerezik mélyen a gazfickókból, és nem vet meg semmiféle gyors alapot.
4 Mert bár ágakban virágoznak egy ideig; mégsem maradnak utoljára, megrázzák őket a szél, és a szelek ereje miatt gyökerestül kiirtják őket.
5 A tökéletlen ágakat letörik, gyümölcsük haszontalan, nem érik enni, igen, semmire való.
6 Mert a törvénytelen ágyból született gyermekek gonoszság tanúi szüleikkel szemben a perben.
7 De ha az igazat a halál megakadályozza is, nyugalomban lesz.
8 Mert a tisztességes kor nem az, ami az időnek számít, és nem az évek számával mérhető.
9 De a bölcsesség ősz haja az embereknek, és a szeplőtelen élet öregség.
10 Tetszett Istennek, és szerette őt, úgyhogy a bűnösök között élt, el lett fordítva.
11 Igen, gyorsan elvitték, nehogy a gonoszság megváltoztassa az értelmét, vagy a csalás el ne csalja lelkét.
12 Mert a szemtelenség elkápráztatja a becsületes dolgokat; és a vágy vándorlása aláássa az egyszerű elmét.
13 Mivel rövid idő alatt tökéletessé lett, hosszú ideig teljesítette:
14 Mert az ő lelke tetszett az Úrnak, ezért sietett elvenni őt a gonoszok közül.
15 Ezt látta a nép, de nem értette, és nem is gondolta, hogy kegyelme és irgalma szentjeinél van, és tiszteli választottait.
16 Így a halott igazak elítélik az élő istenteleneket; és a fiatalság, amely hamarosan tökéletesedik az igazságtalanok sokéves kora és öregsége.
17 Mert meglátják a bölcsek végét, és nem értik, mit rendelt el az Isten az ő tanácsában, és mi célból védte meg őt az Úr.
18 Látják őt, és megvetik őt; de az Isten megcsúfolja őket, és azután aljas hullává és gyalázatává lesznek a halottak között mindörökké.
19 Mert felhasítja őket, és fejjel ledobja őket, hogy szótlanok legyenek; és lerázza őket az alaptól; és elpusztulnak, és szomorúak lesznek; és emlékük elvész.
20 És amikor számot vetnek bûneikrõl, félelemmel jönnek, és az õ bûneik szembesítik õket.

FEJEZET 5

1 Akkor az igaz ember nagy bátorsággal áll majd azok színe előtt, akik sanyargatták őt, és nem számoltak fáradozásaival.
2 Amikor ezt látják, rettenetes félelem fogja őket megrendíteni, és elámulnak üdvösségének furcsaságán, amely messze meghaladja mindazt, amit vártak.
3 És a bűnbánatot tartók és a lelki gyötrelmek miatt sóhajtozók azt mondják magukban: Ez volt az, akit néha gúnyolódtunk, és a gyalázat példabeszéde.
4 Mi bolondok őrültségnek tartottuk életét, és végét becsülettelennek tartottuk:
5 Hogy van az Isten fiai közé számítva, és a szentek között van sorsa!
6 Ezért eltévedtünk az igazság útjáról, és az igazság világossága nem világított ránk, és az igazság napja nem kelt fel ránk.

7 Elfáradtunk a gonoszság és a pusztulás útján, pusztán mentünk át, ahol nincs út, de az Úr útját nem ismerjük.
8 Mit használ nekünk a büszkeség? vagy mit hozott nekünk a gazdagság a dicséretünkkel?
9 Mindezek elmúlnak, mint az árnyék, és mint az elsietett oszlop;
10 És mint egy hajó, amely áthalad a víz hullámain, és amikor elhalad, nem lehet megtalálni a nyomát, sem a gerinc ösvényét a hullámokban;
11 Vagy mint amikor a madár átrepül a levegőben, útjának jelét nem találni, hanem a könnyű levegőt, amelyet szárnyainak csapása megver, és elválaszt szárnyaik heves zajától és mozgásától, áthalad, és ott azután semmi jelet nem találni, hová ment;
12 Vagy mint amikor a nyílvesszőt egy jelre lövik, szétválasztja a levegőt, amely azonnal összeáll, úgyhogy az ember nem tudja, hol ment át.
13 Ugyanígy mi is, mihelyt megszülettünk, a végünk felé indultunk, és semmi jelünk sem volt az erénynek. hanem saját gonoszságunkban emésztettek meg.
14 Mert az istentelenek reménysége olyan, mint a por, amelyet a szél elfúj; mint a vékony hab, amelyet a vihar elűz; mint a füst, amely itt-ott szétszóródik a viharban, és elmúlik, mint egy vendég emléke, aki csak egy napig tart.
15 De az igazak örökké élnek; jutalmuk is az Úrnál van, és gondoskodásuk a Magasságosnál.
16 Ezért dicsőséges királyságot és szép koronát kapnak az Úr kezétől, mert jobbjával takarja be őket, és karjával védi meg őket.
17 Magához veszi féltékenységét teljes fegyverzetért, és a teremtményt fegyverévé teszi ellenségei bosszújára.
18 Igazságot ölt magára, mint mellvértet, és igaz ítéletet sisak helyett.
19 A szentséget legyőzhetetlen pajzsnak veszi.
20 Súlyos haragját kardrá élesíti, és a világ harcba száll vele a bölcsekkel.
21 Akkor mennek a jobbra mutató villámok; és a felhőkből, mint egy jól megrajzolt íjból, a célig repülnek.
22 És haraggal teli jégesők szórnak ki, mint egy kőívből, és a tenger vize feldúlja őket, és az árvizek kegyetlenül megfulladják őket.
23 Igen, erős szél támad ellenük, és viharként fújja el őket: így a gonoszság elpusztítja az egész földet, és a gonoszság megdönti a hatalmasok trónjait.

FEJEZET 6

1 Halljátok tehát, ti királyok, és értsétek meg; tanuljatok, ti, akik a föld határainak bírái vagytok.
2 Figyeljetek, ti, akik uralkodtok a népen, és dicsekedjetek a nemzetek sokaságával.
3 Mert a hatalmat az Úr adja neked, és a hatalmat a Magasságostól, aki megpróbálja cselekedeteidet, és megvizsgálja a te tanácsaidat.
4 Mivelhogy országának szolgái lévén, nem ítéltetek helyesen, nem tartottátok meg a törvényt, és nem jártatok Isten tanácsa szerint;
5 Rettenetesen és gyorsan száll rátok, mert éles ítélet vár a magaslatokon.
6 Mert az irgalom hamarosan megbocsátja a gonoszt, de a hatalmasok kínoznak.
7 Mert aki mindenek Ura, az senkitől sem fél, és senki nagysága előtt sem fél, mert ő alkotta kicsinyeket és nagyokat, és mindenkire egyformán gondoskodik.
8 A hatalmasokra azonban súlyos próba vár.
9 Azért szólok hozzátok, ó királyok, hogy bölcsességet tanuljatok, és el ne essetek.
10 Mert akik megszentelik a szentséget, szentnek ítéltetnek, és akik ilyeneket tanultak, találnak mit felelni.
11 Ezért ragaszkodj szavaimhoz; kívánjátok őket, és oktatva lesztek.
12 Dicsőséges a bölcsesség, és soha el nem múlik; igen, könnyen meglátják az őt szeretők, és megtalálják azokat, akik őt keresik.

13 Megakadályozza azokat, akik őt kívánják, hogy először megismertessék magukat velük.
14 Aki korán keresi, annak nem lesz nagy vajúdása, mert ajtaja előtt ülve találja.
15 A bölcsesség tökéletessége tehát, ha rá gondolunk, és aki vigyáz rá, hamar gondtalan lesz.
16 Mert körbe-körbe jár, és keresi a hozzá méltókat, jót tesz nekik az utakon, és találkozik velük minden gondolatban.
17 Mert az ő igazi kezdete a fegyelmezés vágya; és a fegyelem gondoskodása a szeretet;
18 A szeretet pedig az ő törvényeinek megtartása; és az ő törvényeinek hallgatása a romolhatatlanság biztosítéka;
19 És a romolhatatlanság közelít Istenhez:
20 Ezért a bölcsesség vágya elhozza a királyságot.
21 Ha tehát a trónokban és a jogarokban gyönyörködtetek, ó nép királyai, tiszteljétek a bölcsességet, hogy uralkodhassatok mindörökké.
22 Ami a bölcsességet illeti, mi ez, és hogyan jött fel, megmondom nektek, és nem titkolok el előttetek titkokat, hanem megkeresem születésének kezdetétől fogva, és ismeretét világossá teszem. nem múlik el az igazságon.
23 Nem megyek el emésztő irigységgel; mert az ilyen embernek nem lesz közössége a bölcsességgel.
24 De a bölcsek sokasága a világ jóléte, és bölcs király a nép támasza.
25 Fogadjatok tehát tanítást az én beszédeim által, és az jót fog tenni nektek.

FEJEZET 7

1 Magam is halandó ember vagyok, mint mindenki, és annak utóda, aki először született a földből,
2 És anyám méhében húszé formálták tíz hónap alatt, vérbe tömörítve, az ember magjából és az alvással járó örömből.
3 És amikor megszülettem, a levegőbe húzódtam, és a földre estem, amely olyan, mint a természet, és az első hang, amelyet kimondtam, kiáltás volt, mint a többiek.
4 Pelenkában ápoltattam, és ezt gondosan.
5 Mert nincs király, akinek más születése volna.
6 Mert minden embernek egy a bejárata az életbe, és a hozzá hasonlóknak egy a kivonulása.
7 Ezért imádkoztam, és megértés adatott: Istenhez kiáltottam, és a bölcsesség lelke szállt hozzám.
8 Jobban szerettem őt a jogarok és trónusok előtt, és semmire sem becsültem a gazdagságot hozzá képest.
9 És nem hasonlítottam hozzá semmilyen drágakövet, mert minden arany nála olyan, mint egy kis homok, és az ezüst agyagnak számít előtte.
10 Jobban szerettem őt, mint az egészséget és a szépséget, és azt választottam, hogy ő legyen a világosság helyett, mert a világosság, amely belőle jön, soha el nem alszik.
11 Minden jó dolog együtt jutott hozzám vele, és számtalan gazdagság a kezében.
12 És örültem mindnyájuknak, mert bölcsesség jár előttük, és nem tudtam, hogy ő az anyjuk.
13 Szorgalmasan tanultam, és bőkezűen közlöm vele: nem rejtem el gazdagságát.
14 Mert kincs ő a soha el nem fogyó embereknek, akik használnak, Isten barátaivá válnak, és dicséretben részesülnek a tanulásból származó ajándékokért.
15 Megengedte nekem az Isten, hogy úgy beszéljek, ahogyan akarom, és úgy foganok, ahogyan az nekem adatott, mert ő vezeti a bölcsességet, és ő irányítja a bölcseket.
16 Mert az ő kezében vagyunk mi is, és a mi beszédünk is; minden bölcsességet és a munka tudományát is.
17 Mert bizonyos ismereteket adott nekem a dolgokról, nevezetesen, hogy tudjam, hogyan keletkezett a világ, és az elemek működését.

18 Az idők kezdete, vége és közepe: a nap forgásának változásai és az évszakok változásai:
19 Az évek körei és a csillagok helyzete:
20 Az élőlények természete és a vadállatok dühe: a szelek erőszakossága és az emberek okoskodása: a növények sokfélesége és a gyökerek erényei:
21 És mindazt, ami titkos vagy nyilvánvaló, tudom.
22 Mert a bölcsesség tanított meg engem, amely mindennek munkálkodója, mert benne értelmes lélek van, szent, egyetlen, sokrétű, ravasz, élénk, tiszta, tisztátalan, tiszta, bántatlan, szereti a jót. gyors, amit nem lehet megengedni, kész a jóra,
23 Kedves az emberhez, állhatatos, biztos, gondoktól mentes, minden hatalom birtokában van, mindenre felügyel, és minden értelmet átjár, tiszta és legravaszabb lélek.
24 Mert a bölcsesség mozgatóbb minden mozdulatnál: átmegy és mindent átmegy tisztasága miatt.
25 Mert ő az Isten erejének lehelete, és a Mindenható dicsőségéből fakadó tiszta hatás, ezért semmi szennyezettség nem eshet belé.
26 Mert ő az örök világosság fénye, Isten erejének folttalan tükre, és jóságának képe.
27 És egyetlen egy lévén, mindent meg tud tenni, és önmagában maradva mindent újjá teremt, és minden korban szent lelkekbe menvén, Isten barátaivá és prófétává teszi őket.
28 Mert Isten nem szeret senkit, csak azt, aki bölcsességgel lakik.
29 Mert szebb ő a napnál, és mindenekelőtt a csillagok rendjénél: a világossághoz hasonlítva előtte található.
30 Mert ez után az éjszaka jön, de a gonoszság nem győz a bölcsességen.

FEJEZET 8

1 A bölcsesség hatalmasan eljut egyik végétől a másikig, és édesen rendel mindent.
2 Szerettem őt, és ifjúságomtól fogva kerestem, hitvesemmé akartam tenni, és szerettem szépségét.
3 Azzal, hogy kommunikál Istennel, felmagasztalja nemességét: igen, maga mindenek Ura szerette őt.
4 Mert ismeri Isten ismeretének titkait, és szereti az ő cselekedeteit.
5 Ha a gazdagság kívánni való vagyon ebben az életben; Mi gazdagabb a bölcsességnél, amely mindent megtesz?
6 És ha az okosság munkálkodik; ezek közül ki ravaszabb munkás nála?
7 Ha pedig valaki az igazságot szereti, az ő fáradozása erény, mert mértékletességre és okosságra, igazságosságra és erősségre tanít.
8 Ha valaki sok tapasztalatra vágyik, tudja a régi dolgokat, és pontosan sejti, hogy mi lesz: ismeri a beszédek fortélyait, és sötét mondatokat tud kifejteni: előre látja a jeleket és csodákat, valamint az évszakok és idők eseményeit.
9 Ezért elhatároztam, hogy magamhoz viszem, hogy nálam lakjon, tudván, hogy a jó dolgok tanácsadója lesz, és vigasztalás lesz a gondokban és a gyászban.
10 Őérte nagyra értékelem a sokaságot, és tisztelek a vénekkel, bár fiatal vagyok.
11 Gyors önteltnek találtatnak az ítéletben, és csodálnak a nagyok szemei előtt.
12 Ha megfogom a nyelvemet, szabaddá tesznek, és amikor beszélek, figyelnek rám, ha sokat beszélek, szájukra teszik kezeiket.
13 Sőt általa halhatatlanságot nyerek, és örök emléket hagyok magam után az utánam jövőknek.
14 Megrendelem a népet, és a nemzetek engedelmeskednek nekem.
15 A rettenetes zsarnokok megijednek, ha csak hallanak rólam; Jónak találnak a sokaság között, és vitéznek a háborúban.
16 Miután bementem az én házamba, megnyugszom vele, mert nincs keserűség az ő beszédében; és vele élni nincs szomorúság, hanem vidámság és öröm.
17 Most, amikor átgondoltam ezeket a dolgokat magamban, és elgondolkodtam

rajtuk a szívemben, hogyan lehet a bölcsességhez kapcsolódni halhatatlanság;
18 És nagyon örülök, hogy barátsága van; és keze munkáiban végtelen gazdagság van; és a vele való tanácskozás gyakorlása során az óvatosság; és a vele való beszélgetés során egy jó jelentést; Kerestem, hogyan vigyem őt magamhoz.
19 Mert szellemes gyermek voltam, és jó lelkű voltam.
20 Inkább jó lévén bejutottam egy tisztátalan testbe.
21 Mindazonáltal, amikor rájöttem, hogy másképpen nem szerezhetem meg, hacsak Isten nem adta nekem; és ez is bölcsesség volt, hogy tudja, kinek az ajándéka; Imádkoztam az Úrhoz, könyörögtem hozzá, és teljes szívemből ezt mondtam:

FEJEZET 9

1 Ó atyáim Istene és irgalmasság Ura, aki mindent a te igéddel alkottál,
2 És a te bölcsességed által elrendelte az embert, hogy uralkodjék a teremtményeken, amelyeket alkottál,
3 És rendezd a világot igazság és igazság szerint, és igazságos szívvel végezd az ítéletet.
4 Adj bölcsességet nékem, aki trónod mellett ülök; és ne vess el engem a te fiaid közül:
5 Mert én, a te szolgád, és szolgálólányod fia, gyenge ember vagyok, rövid életű, és túl fiatal ahhoz, hogy megértsem az ítéletet és a törvényeket.
6 Mert ha az ember soha nem lesz ilyen tökéletes az emberek fiai között, de ha a te bölcsességed nincs vele, semmibe vesznek.
7 Te választottál engem, hogy legyek a te néped királya és fiaid és leányaid bírája.
8 Megparancsoltad nekem, hogy építsek templomot a te szent hegyeden, és oltárt abban a városban, ahol laksz, hasonló a szent hajlékhoz, amelyet kezdettől fogva készítettél.
9 És a bölcsesség veled volt, aki ismeri a te cselekedeteidet, és jelen volt, amikor a világot teremtetted, és tudta, mi kedves a te szemeidben és mi igaz a te parancsolataidban.
10 Küldd el őt szent egeidből és dicsőséged trónusából, hogy jelenléte mellett dolgozzon velem, hogy megtudjam, mi tetszik neked.
11 Mert ő mindent tud és ért, és józanul fog vezetni a tetteimben, és megőriz az erejével.
12 Így lesznek az én tetteim is tetszetősek, és akkor igazságosan ítélem meg népedet, és méltó leszek atyám székére.
13 Mert kicsoda az, aki megismerheti Isten tanácsát? vagy ki gondolhatja, mi az Úr akarata?
14 Mert a halandó emberek gondolatai nyomorúságosak, és a mi szándékaink bizonytalanok.
15 Mert a romlandó test elnyomja a lelket, és a földi sátor elnehezíti az elmét, amely sok mindenen töpreng.
16 És aligha találjuk ki jól a földi dolgokat, és munkával találjuk meg azt, ami előttünk van;
17 És a te tanácsodat ki tudja, ha nem adsz bölcsességet, és nem küldöd el a te Szentlelkedet felülről?
18 Mert így a földön élők útjai megreformáltak, és az embereket megtanították a neked tetsző dolgokra, és bölcsesség által üdvözültek.

FEJEZET 10

1 Megőrizte a világ első megformált atyját, aki egyedül lett teremtve, és kihozta a bukásból,
2 És hatalmat adott neki, hogy mindent uralkodjon.
3 De amikor az igazságtalan haragjában eltávozott tőle, ő is belepusztult a haragba, amellyel megölte testvérét.
4 Akinek okáért a földet elöntötte az özönvíz, a bölcsesség ismét megőrizte, és egy csekély értékű fadarabban irányította az igazak útját.

5 Sőt, mivel a nemzetek gonosz összeesküvésükben megzavarodtak, megtalálta az igazat, és feddhetetlenül megőrizte őt Isten előtt, és megerősítette őt a fia iránti gyengéd könyörülettel szemben.
6 Amikor az istentelen elveszett, megszabadította az igazat, aki elmenekült az öt városra hulló tűz elől.
7 Kinek gonoszságáról tanúskodik mind a mai napig a füstölgő pusztaság és a soha meg nem érő gyümölcsöt hozó növények, és az álló sóoszlop a hitetlen lélek emlékműve.
8 Mert a bölcsességet nem tekintve, nemcsak ezt a sérelmet szenvedték el, hogy nem ismerték a jó dolgokat; hanem balgaságuk emlékét is hagyták maguk után a világnak, hogy azokban a dolgokban, amelyekben megbántottak, nem is tudtak elrejtőzni.
9 De a bölcsesség megszabadította a fájdalomtól azokat, akik kísérték őt.
10 Amikor az igaz elmenekült testvére haragja elől, helyes utakra vezette őt, megmutatta neki Isten országát, és megismerte a szent dolgokkal, gazdaggá tette utazásaiban, és megsokasította munkájának gyümölcsét.
11 Az őt elnyomók kapzsiságában kiállt mellette, és gazdaggá tette.
12 Megvédte őt ellenségeitől, és megóvta a lesben állóktól, és a súlyos harcban győzelmet aratott; hogy tudja, hogy a jóság mindennél erősebb.
13 Amikor az igazat eladták, nem hagyta el őt, hanem megszabadította a bűntől: lement vele a kútba,
14 És nem hagyta őt fogságban, mígnem meghozta neki az ország pálcáját és hatalmát az elnyomói ellen; hazugnak mutatta azokat, akik őt vádolták, és örök dicsőséget adott neki.
15 Megszabadította az igaz népet és a feddhetetlen magot az őket elnyomó nemzettől.
16 Bement az Úr szolgájának lelkébe, és ellenállt a rettenetes királyoknak csodákban és jelekben;
17 Megfizette az igazaknak a munkájuk jutalmát, csodálatos módon vezette őket, nappal fedezékül és csillagok fénye volt az éjszakai időszakban;
18 Átvitte őket a Vörös-tengeren, és átvezette őket sok vízen.
19 De megfojtotta ellenségeiket, és kiűzte őket a mélységből.
20 Ezért az igazak kifosztották az istenteleneket, és magasztalták a te szent nevedet, Uram, és egy szívvel magasztalták a te kezed, a ki értük harcolt.
21 Mert a bölcsesség megnyitotta a némák száját, és ékesszólóvá tette a beszélni nem tudók nyelvét.

FEJEZET 11

1 A szent próféta kezében sikeressé tette munkájukat.
2 Átmentek a nem lakott pusztán, és sátrat ütöttek olyan helyeken, ahová nem volt út.
3 Ellenségeikkel szemben álltak, és bosszút álltak ellenségeiken.
4 Amikor megszomjaztak, hozzád kiáltottak, és vizet adtak nekik a kősziklából, és szomjúságukat a kemény kő oltotta.
5 Mert amivel megbüntették az ellenségeiket, azzal a szükségükben részesültek.
6 Mert az örökké zúgó folyó helyett, amelyet szennyezett vér háborít fel,
7 Annak a parancsolatnak a nyilvánvaló feddésére, amellyel a csecsemőket megölték, bőséges vizet adtál nekik oly módon, amiben nem is reménykedtek:
8 Ezzel a szomjúsággal kijelentvén, hogyan büntetted meg ellenségeiket.
9 Mert amikor megpróbáltatták őket, bár irgalmasságban megfenyítették, tudták, hogy az istentelenek haraggal ítéltetnek és kínoznak, és más módon szomjaznak, mint az igazak.
10 Ezeket intetted és próbáltad, mint apa, de a másikat, mint kemény királyt, elítélted és megbüntetted.

11 Akár távol voltak, akár jelen voltak, egyformán bosszankodtak.
12 Mert kettős gyász tört rájuk, és nyög a múlt dolgokra való visszaemlékezés miatt.
13 Mert amikor meghallották, hogy saját büntetésük által a másik javára válik, valamiféle érzésük támadt az Úr iránt.
14 Mert akit gúnnyal tiszteltek, amikor már jóval azelőtt kidobták a csecsemők kivetésekor, végül, amikor látták, mi történt, csodálták.
15 De gonoszságuk esztelen cselekményeiért, amelyekkel megtévesztve oktalan kígyókat és aljas vadállatokat imádtak, oktalan vadállatok sokaságát küldted rájuk bosszúállás végett;
16 Hogy megtudják, amivel az ember vétkezik, azzal is megbüntetik.
17 Mert a te Mindenható kezed, amely az anyag világát alaktalanná tette, nem akart medvék vagy vad oroszlánok sokaságát küldeni közéjük,
18 Vagy ismeretlen vadállatok, tele dühvel, újonnan teremtettek, vagy tüzes gőzt lehelnek, vagy szétszórt füst mocskos illatát, vagy iszonyatos szikrákat lövellnek ki szemükből:
19 Amiért nemcsak a sérelem űzheti el őket azonnal, hanem a szörnyű látvány is teljesen elpusztítja őket.
20 Igen, és ezek nélkül egy csapással lezuhantak volna, üldözve őket a bosszú, és szétszóródtak volna a te hatalmad lehelete által; de te mindent elrendeltél mértékben, számban és súlyban.
21 Mert mindenkor megmutathatod nagy erődet, amikor csak akarod; és ki tud ellenállni a te karod erejének?
22 Mert az egész világ előtted olyan, mint a mérleg egy kis szemcséje, igen, mint a hajnali harmat cseppje, amely a földre hullik.
23 Te pedig mindenkin könyörülsz; mert te mindent megtehetsz, és kacsintgatod az emberek bûneit, mert meg kell javítaniuk.
24 Mert mindent szeretsz, ami van, és semmitől sem utálsz, amit alkottál; mert soha semmit nem alkottál volna, ha gyűlölöd.
25 És hogyan maradhatott volna fenn bármi is, ha nem a te akaratod lett volna? vagy megőrizték, ha nem te hívod?
26 De te mindenkit megkímélsz, mert a tieid, Uram, lelkeket szerető.

FEJEZET 12

1 Mert a te romolhatatlan lelked mindenben van.
2 Ezért fenyíted meg apránként azokat, akik vétkeznek, és figyelmezteted őket azzal, hogy emlékezteted őket, amivel vétkeztek, hogy elhagyva gonoszságukat, higgyenek benned, Uram.
3 Mert az volt az akaratod, hogy atyáink kezével elpusztítsd szent földed mindkét régi lakóját,
4 Kit gyűlöltél, mert a boszorkányság és a gonosz áldozatok legrosszabb cselekedeteiért;
5 És azok a könyörtelen gyermekgyilkosok is, akik emberhúst emésztenek, és a vér ünnepeit,
6 Papjaikkal, akik bálványimádó legénységük közül kerültek ki, és a szülőkkel, akik saját kezükkel ölték meg a segítségre szoruló lelkeket.
7 Hogy az a föld, amelyet te mindennél nagyobbra értékeltél, méltó gyarmatot kapjon Isten gyermekeiből.
8 Mindazonáltal még azokat is, akiket emberként kíméltél, és darazsakokat küldtél, sereged előfutárait, hogy apránként elpusztítsd őket.
9 Nem mintha nem tudtad volna az istenteleneket az igazak kezei alá hozni a harcban, vagy nem tudtad azonnal elpusztítani őket kegyetlen vadállatokkal vagy egyetlen durva szóval.
10 De a te ítéleteidet apránként végrehajtva rajtuk, a megtérés helyét adtad nekik, nem tudván, hogy huncut nemzedék, rosszindulat tenyésztett bennük, és gondolkodásuk soha nem fog megváltozni.

11 Mert átkozott mag volt kezdettől fogva; és senkitől való félelem miatt nem adtál bocsánatot nekik azért, amiben vétkeztek.
12 Mert ki mondja: mit tettél? vagy ki állhat ellent a te ítéletednek? vagy ki vádol téged az elpusztuló nemzetekért, akiket alkottál? vagy ki jön ellened, hogy bosszút álljon az igazságtalanokért?
13 Mert nincs más Isten, csak te, aki mindenről gondoskodsz, akinek megmutathatod, hogy ítéleted nem igazságtalan.
14 Sem király, sem zsarnok nem fordíthatja arcát ellened senki miatt, akit megbüntesz.
15 Mivel tehát te magad igaz vagy, mindent igazságosan rendelsz el, és úgy gondolod, hogy nem illik a te hatalmadhoz, hogy elítéled azt, aki nem érdemelte meg a büntetést.
16 Mert a te hatalmad az igazság kezdete, és mivel te vagy mindennek Ura, mindenkihez kegyelmessé tesz.
17 Mert amikor az emberek nem hiszik el, hogy te teljhatalmú vagy, megmutatod az erődet, és azok között, akik ezt ismerik, megmutatod bátorságukat.
18 Te pedig uralod a te hatalmadat, méltányosan ítélj, és nagy kegyelettel parancsolj nekünk, mert akkor használhatod a hatalmat, amikor akarod.
19 De ilyen cselekedetekkel tanítottad meg népedet, hogy az igaz ember legyen irgalmas, és jó reménységet adtál gyermekeidnek, hogy bűnbánatot adj.
20 Mert ha gyermekeid ellenségeit és a halálra ítélteket ilyen megfontolásokkal büntetnéd meg, időt és helyet adva nekik, hogy megszabadítsák gonoszságuktól:
21 Milyen nagy körültekintéssel ítélted meg a te fiaidat, akiknek atyáira esküdtél, és jó ígéretekkel kötöttél szövetségeket?
22 Ezért, miközben megfenyítesz minket, ezerszer megostorozod ellenségeinket, hogy amikor ítélkezünk, alaposan gondoljunk a te jóságodra, és amikor mi magunk is elítélnek, kegyelmet keressünk.
23 Míg tehát az emberek szertelenül és igazságtalanul éltek, te kínoztad őket saját utálatosságaikkal.
24 Mert nagyon messzire eltévedtek a tévelygés útján, és isteneknek tartották őket, akiket még ellenségeik vadállatai között is megvetettek, megtévesztettek, mint értelmetlen gyermekeket.
25 Ezért ítéletet küldtél nekik, mint a gyermekeknek ok nélkül, hogy kigúnyolja őket.
26 De azok, akik nem akarnak megjavulni azzal a megjavítással, amellyel ő szórakozott velük, Istenhez méltó ítéletet fognak érezni.
27 Mert nézd meg, mit haragudtak, amikor megbüntették őket, vagyis azokért, akiket isteneknek tartottak; Most megbüntetvén bennük, amikor ezt látták, elismerték őt az igaz Istennek, akit azelőtt megtagadtak, hogy megismerjék, és ezért végletes kárhozat érte őket.

FEJEZET 13

1 Bizony hiábavalók természetüknél fogva minden ember, aki nem ismeri az Istent, és a látható jókból nem ismerhette meg azt, aki van.
2 De vagy a tüzet, vagy a szelet, vagy a sebes levegőt, vagy a csillagok körét, vagy a heves vizet, vagy az ég fényeit tekintették a világot irányító isteneknek.
3 Kinek szépségével, ha gyönyörködtek, istennek tartották őket; hadd tudják meg, mennyivel jobb náluk az Úr: mert a szépség első szerzője teremtette őket.
4 De ha elcsodálkoztak erejükön és erényükön, értsék meg általuk, mennyivel erősebbé tette őket.
5 Mert a teremtmények nagyságából és szépségéből arányosan láthatóvá válik a teremtőjük.
6 De azért még kevésbé hibáztathatók, mert esetleg tévednek, Istent keresve, és meg akarják találni.

7 Mivel járatosak az ő cselekedeteiben, szorgalmasan kutatják őt, és hisznek az ő látásuknak, mert a láthatók szépek.
8 De ők sem kegyelmeznek.
9 Mert ha annyi mindent tudnának, hogy a világra célozhatnának; hogy nem tudták meg hamarabb az Urat?
10 De nyomorúságosak, és a halottakban rejlik a reménységük, akik isteneknek nevezik őket, akik emberkéz művei, arany és ezüst, hogy művészetet és vadállatokhoz hasonlóságot, vagy semmire sem jó követ mutassanak. egy ősi kéz.
11 Egy ács pedig, aki fát dönt, miután kivágott egy megfelelő fát, és ügyesen leszedte az egész kérget köröskörül, és szépen megmunkálta, és egy edényt készített belőle az ember életének szolgálatára;
12 És miután munkájának maradékát elköltötte az étel elkészítésére, jóllakta magát;
13 És a szemetet is a haszontalanok közé vette, mivel egy görbe fadarab és tele volt csomókkal, szorgalmasan faragta, amikor nem volt más dolga, és megformálta értelmének készségével, és férfi képére alakította;
14 Vagy olyanná tette, mint valami aljas vadállat, beborítván cíborral, és festékkel pirosra festve, és minden foltját befedve;
15 És miután megfelelő helyiséget készített neki, falba állította, és vasal megerősítette.
16 Mert gondoskodott róla, hogy el ne essen, tudván, hogy nem tud segíteni magán; mert kép ez, és segítségre van szüksége:
17 Azután imádkozik javaiért, feleségéért és gyermekeiért, és nem szégyell szólni azzal, akinek nincs élete.
18 Egészségére az erőtlent hívja segítségül, mert az élet a halottakhoz könyörög; mert a segélyt alázatosan kéri, akinek a legkevesebb eszköze van a segítségre; jó útra pedig azt kéri, aki nem teheti meg a lábát.
19 És az elnyerésért és a megszerzésért, és az ő kezének jó sikeréért olyan képességet kér tőle, amely semmire sem képes.

FEJEZET 14

1 Ismét, aki vitorlázni készül, és át akar menni a tomboló hullámokon, egy fadarabot hív, amely korhadtabb, mint az őt szállító edény.
2 Mert bizony a nyereségvágy találta ki ezt, és a munkás az ő ügyességével építette meg.
3 De a te gondviselésed irányítja, Atyám, mert utat csináltál a tengerben, és biztonságos ösvényt a hullámokban;
4 Megmutatván, hogy megmenthetsz minden veszedelemtől: igen, bár az ember művészet nélkül ment a tengerre.
5 Mindazonáltal nem akarod, hogy bölcsességed alkotásai tétlenek maradjanak, és ezért az emberek egy kis fadarabra áldozzák az életüket, és megmenekülnek, ha gyenge edényben haladnak át a tengeren.
6 Mert a régi időkben is, amikor a kevély óriások elpusztultak, a te kezed által kormányzott világ reménysége gyenge edényben megszökött, és örökké nemzedék magva maradt.
7 Mert áldott az a fa, amelyen keresztül jön az igazság.
8 De ami kézzel készült, az is átkozott, mint aki alkotta: ő, mert ő alkotta; és azért, mert romlandó lévén istennek nevezték.
9 Mert az istentelen és az ő istentelensége egyaránt gyűlöletes Isten előtt.
10 Mert ami készült, azzal együtt büntetik meg, aki alkotta.
11 Azért a pogányok bálványait is meglátogatják, mert az Isten teremtményében utálatosakká lettek, az emberek lelkének botlásai, és a bölcsek lábának csapdájává.
12 Mert a bálványok készítése a lelki paráznaság kezdete volt, a feltalálásuk pedig az élet romlása.
13 Mert nem is voltak kezdettől fogva, és nem is lesznek örökké.

14 Mert az emberek hiábavaló dicsősége által jöttek a világba, és ezért hamarosan véget érnek.
15 Mert egy korai gyásztól sújtott apa, amikor gyermekének képmását készítette, hamarosan elvitték, most istenként tisztelte, aki akkor halott volt, és szertartásokat és áldozatokat adott az alatta lévőknek.
16 Így az idők folyamán egy megerősödött istentelen szokást törvényként tartottak be, és a faragott képeket imádták a királyok parancsolatai.
17 Akit az emberek nem tisztelhettek a jelenlétében, mert távol laktak, messziről vették el arcának hamisítványát, és egy király képmását csinálták, akit tiszteltek, hogy ezzel a kitartásukkal hízelegjenek neki, hiányzott, mintha jelen lenne.
18 A műmester egyedülálló szorgalma is segített abban, hogy a tudatlanokat még több babona felé terelje.
19 Hiszen ő, aki esetleg valakinek a tekintélyében akart tetszeni, minden ügyességét arra kényszerítette, hogy a legjobb módra hasonlítson.
20 Így hát a sokaság, a munka kegyelmétől elbűvölt, istennek tartotta őt, akit kevéssel korábban csak tiszteltek.
21 És ez alkalom volt a világ megtévesztésére: mert az emberek, akik akár a szerencsétlenséget, akár a zsarnokságot szolgálták, a köveknek és a törzseknek tulajdonították a kimondhatatlan nevet.
22 És ez nem volt elég nekik, hogy eltévedtek Isten ismeretében; de míg a tudatlanság nagy háborújában éltek, addig azok a nagy csapások békének nevezték őket.
23 Mert miközben gyermekeiket áldozták, titkos szertartásokat végeztek, vagy furcsa szertartásokat végeztek;
24 Sem életet, sem házasságot nem őriztek többé tisztátalanul, hanem vagy megölték a másikat áruló módon, vagy házasságtöréssel megszomorították.
25 Úgyhogy kivétel nélkül minden emberben uralkodott a vér, az emberölés, a lopás és a hamisság, a romlottság, a hűtlenség, a zűrzavar, a hamis eskütétel,
26 A jó emberek nyugtalanítása, a jó fordulatok elfeledése, a lelkek beszennyeződése, a fajtaváltás, a házasságok rendetlensége, a házasságtörés és a szemérmetlen tisztátalanság.
27 Mert a meg nem nevezett bálványok imádása minden rossznak kezdete, oka és vége.
28 Mert vagy megőrülnek, amikor vidámak, vagy hazugságokat prófétálnak, vagy igazságtalanul élnek, vagy könnyelműen megesküsznek.
29 Mert a bálványokban bíznak, amelyekben nincs élet; bár hamisan esküsznek, de úgy tűnik, nem bántják őket.
30 Mindazonáltal mindkét okból igazságosan megbüntetik őket: egyrészt azért, mert nem jót gondoltak Istenről, és a bálványokra figyeltek, másrészt hamisan esküdtek csalásra, megvetve a szentséget.
31 Mert nem azoknak ereje, akikre esküsznek, hanem a bűnösök igazságos bosszúja az, amely mindenkor megbünteti az istentelenek bűnét.

FEJEZET 15

1 De te, ó Isten, kegyelmes és igaz vagy, hosszútűrő és irgalmasságban mindent elrendelsz,
2 Mert ha vétkezünk, a tieid vagyunk, ismerve a te hatalmadat, de nem vétkezünk, tudván, hogy a tiednek számítunk.
3 Mert megismerni téged tökéletes igazság, igen, a te hatalmadat megismerni a halhatatlanság gyökere.
4 Mert nem csalt meg minket sem az emberek huncut találmánya, sem a sokszínű színekkel foltos kép, a festő meddő munkája;
5 A minek látványa vágyakozásra csábítja a bolondokat, és ezért halott képmást kívánnak, amelynek nincs lehelete.

6 Mind a készítők, mind azok, akik vágynak rájuk, és akik imádják őket, a gonoszt szeretik, és méltók arra, hogy ilyenekben bízzanak.
7 Mert a fazekas, a puha földet megedzi, minden edényt sok munkával készít a mi szolgálatunkra: igen, ugyanabból az agyagból készíti mind az edényeket, amelyek tiszta használatra szolgálnak, és hasonlóképpen minden olyan edényt is, amely az ellenkezőjét szolgálja. bármelyik fajta használata esetén maga a fazekas a bíró.
8 És fáradságos munkáját alázatosan alkalmazza, ugyanabból az agyagból hiú istent csinál, még azt is, aki kicsivel azelőtt maga is földből készült, és kis idő múlva visszatér ugyanehhez, amikor kölcsönadta életét. követelte.
9 Mindazonáltal nem sok munkája lesz, és nem is rövid az élete, hanem igyekszik felülmúlni az ötvöseket és az ezüstműveseket, és igyekszik úgy cselekedni, mint a rézmunkások, és dicsőségének tartja a hamisítást.
10 Szíve hamu, reménye hitványabb a földnél, és élete értéktelenebb az agyagnál.
11 Mivel nem ismerte Alkotóját, és azt, aki cselekvő lelket inspirált belé, és élő szellemet lehelt.
12 Életünket azonban mulatságnak tekintették, itt eltöltött időnket pedig haszonszerzési vásárnak, mert, mondják, minden utat meg kell találnunk, még ha gonosz úton is.
13 Mert ez az ember, aki a földi anyagból törékeny edényeket és faragott képeket készít, mindenkinél jobban tudja magát megsérteni.
14 És a te népednek minden ellensége, a ki engedelmeskedik, bolondabb, és nyomorultabb a kicsinyeknél.
15 Mert a pogányok minden bálványát istennek tartották, akiknek sem a szemük, sem a látásuk, sem az orruk a lélegzetvételhez, sem a fülük a halláshoz, sem a kezük ujjai a fogáshoz. és ami a lábukat illeti, lassan mennek.
16 Mert ember alkotta azokat, és a ki a maga lelkét kölcsönözte, az alkotta azokat;
17 Mivel halandó, gonosz kezekkel műveli a halottakat, mert ő maga jobb azoknál, amiket imád; élt pedig egyszer, de soha.
18 Igen, imádták azokat a fenevadakat is, amelyek a leggyűlöletesebbek: mivel összehasonlítják őket, egyesek rosszabbak, mint mások.
19 Nem is olyan szépek, mint kívánatosak a vadállatoktól, hanem Isten dicsérete és áldása nélkül mentek el.

FEJEZET 16

1 Ezért a hasonlók által méltó módon megbüntették őket, és a vadállatok sokasága kínozta őket.
2 A büntetés helyett, ha kegyesen bántál népeddel, különös ízű húst készítettél nekik, még fürjeket is, hogy felkeltsék étvágyukat.
3 Hogy táplálékot kívánva, a közéjük küldött vadállatok csúnya látványa miatt még azt is megsokassák, amire szükségük van; de ezek, akik rövid ideig szűkölködnek, furcsa ízlés részeseivé válhatnak.
4 Mert szükség volt rá, hogy a zsarnokságot gyakorló nyomor érje őket, amelyet nem tudtak elkerülni, de nekik csak meg kellett mutatniuk, hogyan gyötörték ellenségeiket.
5 Mert amikor a vadállatok iszonyatos hevessége rátört, és elpusztultak a görbe kígyók csípésével, a te haragod nem tartott örökké.
6 De egy kis ideig nyugtalankodtak, hogy az üdvösség jelével intsék őket, hogy emlékeztessenek a te törvényed parancsolatára.
7 Mert aki feléje fordult, nem az üdvözítette meg, amit látott, hanem te, aki mindenek Megváltója vagy.
8 És ezzel megvallottad ellenségeidet, hogy te szabadítasz meg minden gonosztól.
9 Szöcskék és legyek csípése ölte meg őket, és nem találtak gyógyírt az életükre, mert méltók voltak az ilyenek általi büntetésre.

10 De a te fiaid nem győzték le a mérges sárkányok fogait, mert irgalmasságod örökké rajtuk volt, és meggyógyította őket.
11 Mert megszúrtak, hogy emlékezzenek a te szavaidra; és gyorsan megmenekültek, hogy ne essen mély feledésbe, folyton emlékezzenek jóságodra.
12 Mert nem gyógynövény, sem nem lágyító gyopár hozta helyre őket, hanem a te igéd, Uram, mindent meggyógyít.
13 Mert hatalmad van életen és halálon, a pokol kapuihoz viszel, és felhozol.
14 Valóban öl az ember gonoszságával, és a lélek, ha kimegy, nem tér vissza; sem a felvett lélek nem jön vissza.
15 De nem lehet kikerülni a kezed elől.
16 Mert az istentelenek, akik megtagadtak, hogy megismerjenek, megkorbácsolták karod erejétől: különös esővel, jégesővel és záporral üldözték őket, nem kerülhették el őket, és tűz pusztította el őket.
17 Mert ami a legcsodálatosabb, a tűznek nagyobb ereje volt a vízben, amely mindent kiolt, mert a világ harcol az igazakért.
18 Valamikor a láng megenyhült, hogy meg ne égesse a vadállatokat, a melyeket az istentelenek ellen küldtek; de maguk is láthatják és észrevehetik, hogy Isten ítélete üldözte őket.
19 Máskor pedig vízben ég a tűz erejével, hogy elpusztítsa az igazságtalan föld gyümölcseit.
20 Ehelyett angyali eledellel tápláltad népedet, és fáradságuk nélkül elkészített kenyeret küldtél nekik a mennyből, amely minden ember gyönyörét meg tudja elégíteni, és minden ízlésnek megfelel.
21 Mert a te táplálékod árulta el édességedet a te gyermekeidnek, és az evő étvágyához való szolgálatot mindenki kedvére mérsékelte.
22 De a hó és a jég elviselte a tüzet, és nem olvadt el, hogy megtudják, hogy a jégesőben égő és az esőben szikrázó tűz elpusztította az ellenség gyümölcseit.
23 De ez ismét megfeledkezett saját erejéről, hogy az igazak táplálkozhassanak.
24 Mert az a teremtmény, amely téged szolgál, aki az Alkotó vagy, megnöveli erejét az igazságtalanokkal szemben az ő büntetésük miatt, és csökkenti az erejét azok javára, akik benned bíznak.
25 Ezért már akkor is minden módra módosult, és engedelmes volt a te kegyelmednek, aki mindent táplál, a rászorulók kívánsága szerint.
26 Hogy a te fiaid, Uram, kit szeretsz, megtudják, hogy nem a gyümölcstermés táplálja az embert, hanem a te beszéded őrzi meg azokat, akik benned bíznak.
27 Mert ami nem pusztult el a tűztől, egy kis napsugárral felmelegítve, hamarosan elolvadt:
28 Hogy megtudjuk, meg kell akadályoznunk, hogy a nap hálát adjon neked, és hajnalban imádkozzunk hozzád.
29 Mert a hálátlanok reménysége elolvad, mint a téli zúzmara, és elfogy, mint a haszontalan víz.

FEJEZET 17

1 Mert nagyok a te ítéleteid, és kimondhatatlanok; ezért tévedtek a táplálatlan lelkek.
2 Mert amikor az igazságtalanok azt gondolták, hogy elnyomják a szent nemzetet; házaikba zárva, a sötétség foglyaiként, és egy hosszú éjszaka kötelékeivel megkötözve, ott feküdtek az örök gondviselés elől.
3 Mert miközben azt hitték, hogy elrejtőztek titkos bűneikben, szétszóródtak a feledés sötét fátyla alatt, rettenetesen megdöbbenve és különös jelenésektől nyugtalankodva.
4 Mert a szöglet sem tarthatta meg őket a félelemtől, hanem víz zúgása zúgott körülöttük, és szomorú látomások jelentek meg előttük nehéz arccal.
5 A tűz semmiféle ereje nem világíthatná meg őket, és a csillagok fényes lángja sem tudta megvilágítani azt a szörnyű éjszakát.
6 Csak ott jelent meg nekik egy tűz, amely magától fellobbant, nagyon félelmetes: mivel nagyon megijedtek, azt hitték, hogy

amit láttak, az rosszabb, mint a nem látott látvány.
7 Ami a művészi mágia illúzióit illeti, leverték őket, és gyalázattal megfeddték bölcsességükben való dicséretüket.
8 Mert azok, akik megígérték, hogy elűzik a rémületet és a bajt a beteg lélekből, maguk is rosszul lettek a félelemtől, méltók arra, hogy nevetjenek rajtuk.
9 Mert bár semmi szörnyűség nem félt tőlük; mégis megijedt az elhaladó vadállatoktól és a kígyók sziszegésétől,
10 Meghaltak a félelemtől, tagadva, hogy látták volna a levegőt, amit semmiképpen sem lehetett elkerülni.
11 Mert a gonoszság, amelyet saját tanúja kárhoztat, nagyon félénk, és a lelkiismeret szorongatja, mindig súlyos dolgokat jósol.
12 Mert a félelem nem más, mint az értelem által kínált segítség elárulása.
13 És a belülről való várakozás, mivel kevesebb, a tudatlanságot többnek tartja, mint a kínt hozó okot.
14 De ők ugyanazt aludtak azon az éjszakán, ami valóban elviselhetetlen volt, és ami az elkerülhetetlen pokol mélyéről jött rájuk,
15 Részben szörnyű jelenések gyötörték őket, részben pedig elájultak, és szívük megszakadt, mert váratlan félelem tört rájuk.
16 Tehát aki ott leesett, azt szorosan őrizték, vasrács nélküli börtönbe zárták,
17 Mert akár földműves, akár pásztor, akár mezei munkás volt, utolérte, és elviselte azt a kényszert, amelyet nem lehetett elkerülni, mert mindnyájan a sötétség egyetlen láncával voltak megkötözve.
18 Legyen szó fütyülő szélről, vagy dallamos madárzajról a szétterülő ágak között, vagy hevesen csordogáló, kellemes vízesésről,
19 Vagy a ledobott kövek rettenetes hangja, vagy az ugráló vadállatok futása, amit nem lehetett látni, vagy a legvadabb vadállatok üvöltő hangja, vagy az üreges hegyek visszapattanó visszhangja; ezek a dolgok elájultak a félelemtől.
20 Mert az egész világ tiszta fénnyel ragyogott, és senki sem akadályozta meg munkáját.
21 Csak rájuk terült egy nehéz éjszaka, annak a sötétségnek a képmása, amely azután befogadja őket, de önmaguknak mégis súlyosabbak voltak a sötétségnél.

FEJEZET 18

1 Mindazonáltal szentjeidnek igen nagy világossága volt, akiknek hangját hallják, és nem látják alakjukat, mert ők sem szenvedték el ugyanazt, boldognak tartották őket.
2 De ezért most nem bántották őket, akiktől korábban bántották őket, megköszönték nekik, és bocsánatot kértek tőlük, hogy ellenségei voltak.
3 Ehelyett égő tűzoszlopot adtál nekik, hogy vezető legyen az ismeretlen útra, és ártalmatlan napot, hogy tiszteletteljesen szórakoztassák őket.
4 Mert méltók voltak arra, hogy megfosztják őket a világosságtól és bebörtönözzék őket a sötétségbe, akik elzárták fiaidat, akik által a törvény romlatlan világosságát át kellett adni a világnak.
5 És amikor elhatározták, hogy megölik a szentek kisdedeit, egy gyermeket kiűzve és megmentve, hogy feddje őket, elvetted gyermekeik sokaságát, és teljesen elpusztítottad őket egy hatalmas vízben.
6 Arról az éjszakáról atyáink már korábban tanúsítottak, hogy bizonyosan tudva, milyen esküvel tettek hitelt, azután jó kedvük legyen.
7 Így a te néped elfogadta az igazak üdvösségét és az ellenségek pusztítását.
8 Mert amivel megbüntetted ellenségeinket, azzal dicsőítettél meg minket, akiket elhívtál.
9 Mert a jó emberek igaz fiai titokban áldoztak, és egy egyetértéssel szent törvényt alkottak, hogy a szentek olyanok legyenek, mint ugyanannak a jónak és a rossznak a részesei, az atyák pedig most a dicsérő énekeket énekelték.

10 De a túloldalon az ellenségek rossz kiáltása hallatszott, és siralmas lárma hallatszott a jajveszékelő gyermekekért.
11 Az urat és a szolgát egyféleképpen büntették; és mint a király, úgy szenvedett az egyszerű ember.
12 Így mindnyájuknak számtalan halottja volt egyféle halállal; az élők sem voltak elegendőek eltemetni őket: mert egy pillanat alatt elpusztult közülük a legnemesebb utóda.
13 Mert a varázslatok miatt semmit sem hittek el; az elsőszülöttek elpusztítása után elismerték ezt a népet Isten fiainak.
14Mert amíg minden csendes csendben volt, és az az éjszaka a gyors lefolyása közepette volt,
15 Mindenható igéd leugrott a mennyből királyi trónodról, mint egy ádáz harcos a pusztulás országának közepére,
16 És előhozta színlelt parancsolatadat, mint egy éles kardot, és felállva mindent halállal töltött el; és az eget érintette, de a földön állt.
17 Ekkor hirtelen szörnyű álmok látomásai borzasztóan nyugtalanították őket, és váratlanul rémület támadt rájuk.
18 És az egyik idedobott, a másik oda, félholtan, megmutatta halálának okát.
19 Mert az álmok, amelyek nyugtalanították őket, előre sejtették ezt, hogy el ne vesszenek, és ne tudják, miért gyötörték őket.
20 Igen, a halál íze megérintette az igazakat is, és a sokaság pusztulása volt a pusztában, de a harag nem sokáig tartott.
21 Mert akkor a feddhetetlen ember sietett, és kiállt, hogy megvédje őket; és magával hozta a megfelelő szolgálatának pajzsát, méghozzá az imát és a tömjén engesztelését, szembeszállt a haraggal, és így véget vetett a szerencsétlenségnek, kijelentve, hogy ő a te szolgád.
22 Legyőzte tehát a pusztítót, de nem testének, sem fegyvernek erejével, hanem egy szóval leigázta a büntetőt, az atyákkal kötött esküre és szövetségre hivatkozva.
23 Mert amikor a halottak most egymásra hullottak, és ott álltak közöttük, megállta a haragot, és elválasztotta az utat az élők felé.
24 Mert a hosszú ruhában volt az egész világ, és a kövek négy sorában az atyák dicsősége volt vésve, és a te Felséged az ő fejének diadémjén.
25 Ezeknek adott helyet a pusztító, és félt tőlük, mert elég volt csak megízlelniük a haragot.

FEJEZET 19

1 Az istentelenekre a harag könyörtelenül szállt rájuk mindvégig; mert ő előbb tudta, mit fognak tenni;
2 Hogy miután meghagyták nekik az eltávozást, és sietve elküldték őket, megtérnek és üldözik őket.
3 Míg ugyanis még gyászoltak és jajgattak a halottak sírjain, még egy esztelen mesterkedést tettek hozzá, és szökevényként üldözték őket, akiket könyörögve kértek, hogy menjenek el.
4 Mert a sors, amelyre érdemesek voltak, e célhoz vonta őket, és elfeledtette velük a már megtörtént dolgokat, hogy beteljesíthessék azt a büntetést, amely elmulasztotta kínjaikat:
5 És hogy néped csodálatos úton járjon, de furcsa halált találjon.
6 Mert az egész teremtmény a maga nemében újjá lett formálva, és a nekik adott különös parancsolatokat szolgálta, hogy gyermekeidet sértetlenül megőrizzék:
7 Mint egy felhő, amely beárnyékolja a tábort; és ahol előtte víz állt, száraz föld jelent meg; és a Vörös-tengerből akadálytalan út; és a heves patakból egy zöld mező:
8 Ahová ment az egész nép, amelyet kezeddel védelmeztek, látván csodálatos, különös csodáidat.
9 Mert úgy mentek, mint a lovak, és ugráltak, mint a bárányok, dicsérve téged, Uram, aki megszabadítottad őket.

10 Mert még emlékeztek azokra a dolgokra, amelyeket az idegen földön való tartózkodásuk során tettek, hogy a föld legyeket hozott a marhák helyett, és hogy a folyó békák sokaságát hányja halak helyett.
11 Utána azonban látták a szárnyasok új nemzedékét, amikor étvágyuktól megzavarva finom húsokat kértek.
12 Mert fürjek jöttek fel hozzájuk a tengerből, hogy megelégedjenek.
13 A bûnösöket pedig nem minden jelek nélkül érte a büntetés a mennydörgés erejével, mert igazságosan szenvedtek saját gonoszságuk szerint, amennyiben keményebb és gyûlöletesebb viselkedést tanúsítottak az idegenekkel szemben.
14 Mert a Szodomiták nem fogadták be azokat, akiket nem ismertek, amikor eljöttek, hanem rabságba vitték a barátokat, akik megérdemelték őket.
15 És nem csak, de talán tisztelni is kell őket, mert nem barátságosan használtak fel idegeneket:
16 De ezek igen súlyosan sanyargatták őket, akiket lakomákkal fogadtak, és már ugyanazon törvények részeseivé lettek velük.
17 Ezért még vakság is megverte őket, mint az igaz ember ajtaja előtt, amikor rettenetes, nagy sötétség vette körül, ki-ki a maga ajtajain kereste az átjárót.
18 Mert az elemek önmagukban egyfajta harmónia által megváltoztak, mint a zsoltárjegyzetekben a dallam neve, és mégis mindig hangok; ami jól érzékelhető a megtörtént dolgok láttán.
19 Mert a földi dolgok vizessé változtak, és azok, amik korábban a vízben úsztak, most a földre szálltak.
20 A tűznek ereje volt a vízben, megfeledkezett saját erényéről, és a víz elfeledkezett a maga oltó természetéről.
21 A másik oldalon a lángok nem veszítették el a romlandó élőlények húsát, noha abban jártak; nem olvasztották meg azt a jeges mennyei húst, amely a természetből eredt, hogy megolvadjon.
22 Mert mindenben, Uram, felmagasztaltad és dicsőítetted a te népedet, és nem bántottad őket, hanem segítetted őket minden időben és helyen.

ECCLESIASTICUS

Jézus, Sirák fia bölcsessége

FEJEZET 1

1 Jézus, Sirák fia bölcsességének prológusa. mivel a törvény és a próféták és mások, akik követték lépéseiket, sok és nagyszerű dolgot adtak át nekünk, amiért Izraelt dicsérni kell a tanulásért és a bölcsességért; és amihez nemcsak az olvasóknak kell ügyessé válniuk, hanem a tanulni vágyóknak is hasznot tudnak húzni a hiányzóknak, szóval és írással egyaránt: Jézus nagyapám, amikor sokat átadta magát a törvény olvasásának. , és a próféták és atyáink más könyvei, és jó ítélőképességet szerzett bennük, magához ragadta magát, hogy írjon valamit a tanulásról és a bölcsességről; azzal a céllal, hogy azok, akik tanulni vágynak és rabjai ezeknek a dolgoknak, sokkal többet profitálhassanak abból, ha a törvény szerint élnek. Ezért engedje meg, hogy könyörögjön, olvassa el szívességgel és figyelemmel, és bocsásson meg nekünk, ahol úgy tűnik, híján vagyunk néhány szónak, amelyek értelmezésén fáradoztunk. Ugyanis a héberül kimondott és más nyelvre lefordított dolgokban nem ugyanaz az erő van bennük: és nemcsak ezeknek, hanem magának a törvénynek, a prófétáknak és a többi könyvnek nincs csekély különbsége. a saját nyelvükön beszélnek. Mert a nyolcadik és harmincadik esztendőben Egyiptomba érve, amikor Euergetes király volt, és egy ideig ott is maradva, találtam egy nem kis tanulságos könyvet: ezért szükségesnek tartottam, hogy némi szorgalmat és fáradságot áldozzak annak értelmezésére; nagy éberséggel és ügyességgel azon a téren, hogy véget vessünk a könyvnek, és tárjuk eléjük is, akik egy idegen országban hajlandóak tanulni, felkészülve arra, hogy a törvény szerint éljenek. Minden bölcsesség az Úrtól származik, és vele van mindörökké.
2 Ki tudja megszámlálni a tenger homokját, az esőcseppeket és az örökkévalóság napjait?
3 Ki ismerheti meg az ég magasságát, a föld szélességét, a mélységet és a bölcsességet?
4 A bölcsesség mindenek előtt teremtetett, és az okosság értelme öröktől fogva.
5 A magasságos Isten beszéde a bölcsesség forrása; és az ő útai örökkévaló parancsolatok.
6 Kinek jelent meg a bölcsesség gyökere? vagy ki ismerte bölcs tanácsait?
7 Kinek nyilvánult meg a bölcsesség ismerete? és ki értette meg nagy tapasztalatát?
8 Van egy bölcs és nagyon félnivaló, az Úr, aki az ő trónján ül.
9 Megteremtette őt, meglátta, megszámlálta, és kiöntötte minden művére.
10 Minden testtel az ő ajándéka szerint van, és azoknak adta, akik őt szeretik.
11 Az Úr félelme dicsőség, dicsőség és öröm, és az örvendezés koronája.
12 Az Úrnak félelme megvidámítja a szívet, és örömet, vígasságot és hosszú életet ad.
13 Aki féli az Urat, annak jól esik végül, és kegyelmet talál halála napján.
14 Az Urat félni a bölcsesség kezdete, és a hívekkel együtt teremttetett az anyaméhben.
15 Örökkévaló alapot épített az emberekkel, és megmarad az ő magjukkal.
16 Az Urat félni a bölcsesség teljessége, és az embereket megtölti gyümölcsével.
17 Megtölti egész házukat kívánatos dolgokkal, és a gyűjtőket a maga termésével.
18 Az Úrnak félelme a bölcsesség koronája, amely békét és tökéletes egészséget virágoz. mindketten Isten ajándékai: és az õt szeretõk örvendezését fokozza.
19 A bölcsesség záporozza az értelem készségét és tudását, és tisztességre emeli azokat, akik ragaszkodnak hozzá.
20 A bölcsesség gyökere az Úr félelme, és ágai hosszú életűek.
21 Az Úrnak félelme elűzi a bűnöket, és ahol van, elfordítja a haragot.
22 A haragos embert nem lehet megigazítani; mert haragjának megingása pusztulása lesz.
23 A türelmes ember egy ideig szakad, és azután öröm támad benne.
24 Elrejti szavait egy ideig, és sokak ajkai hirdetik bölcsességét.
25 A tudás példázatai a bölcsesség kincsei között vannak, de a kegyesség utálatos a bûnös elõtt.
26 Ha bölcsességre vágysz, tartsd meg a parancsolatokat, és az Úr megadja azt neked.
27 Mert az Úr félelme bölcsesség és tanítás, és hit és szelídség gyönyörködik.
28 Ne bízz az Úr félelmében, ha szegény vagy, és ne jöjj hozzá kettős szívvel.
29 Ne légy képmutató az emberek előtt, és jól vigyázz arra, amit beszélsz.
30 Ne magasztald fel magad, hogy el ne essel, és gyalázatot ne hozz a lelkedre, hogy így Isten felfedje titkaidat, és a gyülekezet közé vessen, mert nem az Úr félelmére jöttél, hanem a szívedre. tele van csalással.

FEJEZET 2

1 Fiam, ha az Urat szolgálni jössz, készítsd fel lelkedet a kísértésre.
2 Tedd rendbe a szívedet, és szüntelenül állj ki, és ne siess a nyomorúság idején.
3 Ragaszkodj hozzá, és ne távozz el, hogy meggazdagodj az utolsó végén.
4 Vedd jókedvűen mindazt, amit rád hoznak, és légy türelmes, ha alacsony birtokba változtatnak.
5 Mert az aranyat tűzben próbálják ki, és a kedves embereket a nyomorúság kemencéjében.
6 Higgy benne, és ő megsegít téged; rendezd az utat, és bízz benne.
7 Ti, akik félitek az Urat, várjátok az ő irgalmát; és ne menjetek félre, nehogy elessetek.
8 Ti, akik félitek az Urat, higgyetek néki; és jutalmad nem marad el.
9 Ti, akik félitek az Urat, reménykedjetek a jóban, az örökkévaló örömben és irgalmasságban.
10 Tekints a régi nemzedékekre, és láss; bízott-e valaha az Úrban, és megzavarodott? vagy maradt-e valaki az ő

félelmében, és elhagyatott? vagy kit vetett meg valaha, aki megszólította?
11 Mert az Úr tele van irgalommal és irgalommal, hosszútűrő és nagyon szánalmas, és megbocsátja a bűnöket, és megszabadít a nyomorúság idején.
12 Jaj a félelmetes szíveknek és az elfáradt kezeknek és a bűnösnek, aki két úton jár!
13 Jaj a búslakodónak! mert nem hisz; ezért nem lehet megvédeni.
14 Jaj nektek, akik elvesztettetek türelmüket! és mit fogtok tenni, ha meglátogat benneteket az Úr?
15 Aki féli az Urat, nem engedelmeskedik szavának; és akik őt szeretik, megtartják az ő útjait.
16 Akik félik az Urat, azt keresik, ami jó, és ami kedves neki; és akik szeretik őt, megtelnek a törvénnyel.
17 A kik félik az Urat, felkészítik szívüket, és megalázzák lelküket az ő szemei előtt,
18 Mondván: Az Úr kezébe esünk, és nem emberek kezébe, mert amilyen az ő felsége, olyan az ő irgalma.

FEJEZET 3

1 Hallgassatok rám, atyátok, fiaim, és ezután is cselekedjetek, hogy biztonságban legyetek.
2 Mert az Úr tisztelte az atyát a gyermekek felett, és megerősítette az anya hatalmát a fiak felett.
3 Aki tiszteli atyját, engesztelést szerez bűneiért.
4 Aki pedig tiszteli anyját, olyan, mint aki kincset gyűjt.
5 A ki tiszteli atyját, örülni fog saját gyermekeinek; és amikor imádkozik, meghallgattatik.
6 Aki tiszteli atyját, hosszú élete lesz; és aki engedelmeskedik az Úrnak, vigasztalja anyját.
7 Aki féli az Urat, tiszteli atyját, és szolgálatot tesz szüleinek, mint urainak.
8 Tiszteld atyádat és anyádat szóval és tettel, hogy áldás szálljon rád tőlük.
9 Mert az atya áldása megerősíti a gyermekek házait; de az anya átka az alapokat gyökerestül kitöri.
10 Ne dicsekedj atyád gyalázatával; mert nem dicsőség néked atyád gyalázata.
11 Mert az ember dicsősége az ő atyjának dicsőségéből van; a gyalázatos anya pedig gyalázat a gyermekek előtt.
12 Fiam, segíts atyádnak korában, és ne szomorítsd, amíg él.
13 Ha pedig fogyatkozik az értelme, légy türelmes vele; és ne vesd meg őt, amikor teljes erődben vagy.
14 Mert atyád felmentéséről nem feledkeznek meg, és a bűnök helyett hozzáadnak, hogy építs téged.
15 A te nyomorúságod napján megemlékeznek róla; a te bűneid is elolvadnak, mint a jég a szép meleg időben.
16 Aki elhagyja atyját, olyan, mint a káromló; és aki haragítja anyját, átkozott: az Istentől.
17 Fiam, folytasd a te dolgodat szelíden; így szeretni fog téged az elismert.
18 Minél nagyobb vagy, annál alázatosabb vagy, és kegyelmet találsz az Úr előtt.
19 Sokan magasan vannak és híresek, de a titkok feltárulnak a szelídek előtt.
20 Mert nagy az Úr ereje, és az alázatosok tisztelik.
21 Ne keresd azt, ami neked túl nehéz, és ne azt kutasd, ami erőn felül áll.
22 De amit néked parancsolnak, azt gondold áhítattal, mert nem szükséges, hogy a te szemeiddel lásd a rejtett dolgokat.
23 Ne légy kíváncsi a fölösleges dolgokra, mert többet mutatnak meg neked, mint amennyit az emberek megértenek.
24 Mert sokakat megtéveszt a saját hiábavaló véleményük; és a gonosz gyanakvás megdöntötte ítéletüket.
25 Szem nélkül akarod a világosságot; ne valld azért azt a tudást, amivel nincs.
26 A makacs szív végül gonoszt visel; és aki szereti a veszélyt, az elvész abban.
27 A makacs szívet bánat terheli; és a gonosz ember bűnt bűnre halmoz.
28 A kevélyek büntetésében nincs orvosság; mert a gonoszság növénye gyökeret vert benne.
29 Az okosak szíve megérti a példázatot; és a figyelmes fül a bölcs ember vágya.
30 A víz eloltja a lángoló tüzet; és az alamizsna engesztelést szerez a bűnökért.
31 És aki a jó fordulatokat viszonozza, az emlékezik arra, ami ezután következhet; és ha elesik, talál szállást.

FEJEZET 4

1 Fiam, ne csald meg a szegénytől az ő kenyerét, és a szűkölködő szemet ne várd sokáig.
2 Ne szomorítsd meg az éhező lelket; és ne ingerelje fel az embert a szorongásában.
3 Ne adj több gondot a dühös szívhez; és ne adjon annak, akinek szüksége van rá.
4 Ne utasítsd vissza a nyomorult könyörgését; se fordítsd el arcodat szegény embertől.
5 Ne fordítsd el szemedet a szűkölködőről, és ne adj neki alkalmat, hogy átkozzon téged.
6 Mert ha lelkének keserűségében megátkoz téged, meghallgattatik könyörgése annak, aki teremtette őt.
7 Szerezd meg magadnak a gyülekezet szeretetét, és hajts fejet egy nagy ember előtt.
8 Ne szomorítson meg, ha lehajtja fülét a szegény előtt, és szelíden, barátságosan válaszol neki.
9 Szabadítsd meg a gonoszt az elnyomó kezéből; és ne búsulj el, amikor ítéletben ülsz.
10 Légy olyan, mint atyja az árvának, és a férje helyett az anyjuknak; így leszel olyan, mint a Magasságos fia, és jobban szeret téged, mint a te anyád.
11 A bölcsesség felmagasztalja gyermekeit, és megragadja azokat, akik őt keresik.
12 A ki szereti az õt, az életet szereti; és akik korán keresik őt, örömmel töltik el.
13 Aki tartja magát, az örökli a dicsőséget; és ahová bemegy, az Úr megáldja.
14 A kik néki szolgálnak, szolgálják a Szentet, és akik őt szeretik, azokat az Úr szereti.
15 Aki hallgat rá, az ítéli meg a nemzeteket, és aki vigyáz rá, biztonságban lakik.

16 Ha valaki rábízza magát, örökli őt; és az ő nemzedéke birtokolja őt.
17 Mert eleinte görbe utakon jár vele, félelmet és rettegést hoz rá, és fegyelmezésével kínozza, mígnem lelkében bízik, és törvényei szerint megpróbálja.
18 Akkor visszatér az egyenes úton hozzá, és megvigasztalja, és megmutatja neki titkait.
19 De ha téved, elhagyja őt, és a saját vesztére adja.
20 Figyeld meg a lehetőséget, és óvakodj a gonosztól; és ne szégyelld, ha ez a te lelkedet érinti.
21 Mert van szégyen, mely bűnt hoz; és van szégyen, mely dicsőség és kegyelem.
22 Ne fogadj el senkit a lelked ellen, és senkinek a tisztelete ne vessen el téged.
23 És ne tartózkodj a beszédtől, ha jót kell tenni, és ne rejtsd el bölcsességedet az ő szépségében.
24 Mert beszédből ismerhető meg a bölcsesség, és a nyelv beszédéből a tanulás.
25 Semmiképpen ne beszélj az igazság ellen; de rettegj tudatlanságod tévedésétől.
26 Ne szégyelld megvallani bűneidet; és ne erőltesse a folyó folyását.
27 Ne tedd magad a bolond ember alárendeltjévé; sem elfogadni a hatalmas személyét.
28 Törekedj az igazságért mindhalálig, és az Úr harcol érted.
29 Ne légy sietve a nyelveddel, és a te tetteiddel ernyedt és megbocsátott.
30 Ne légy olyan, mint az oroszlán a te házadban, és ne légy dühös a te szolgáid között.
31 Ne nyújtsd ki a te kezed, hogy befogadj, és ne zárd be, amikor vissza kell fizetned.

FEJEZET 5

1 Ne fordíts szíved a javaidra; és ne mondd, elég az életemre.
2 Ne kövesd a te eszedet és a te erődet, hogy szíved útján járj!
3 És ne mondd: Ki bánthat engem tetteim miatt? mert az Úr bizony bosszút áll kevélységedért.
4 Ne mondd: vétkeztem, és mi bajom történt? mert hosszútűrő az Úr, nem bocsát el téged.
5 Ami a engesztelést illeti, ne féljetek bûnt a bûnhöz adni:
6 És ne mondd, hogy nagy az ő irgalma; bûneim sokaságáért megbékül, mert irgalom és harag száll tõle, és haragja a bûnösökön nyugszik.
7 Ne késlekedj az Úrhoz fordulással, és ne késlekedj napról napra, mert hirtelen előjön az Úr haragja, és biztonságodban elpusztulsz, és elvész a bosszúállás napján.
8 Ne vesd szívedet a jogtalanul szerzett javakra, mert nem használnak neked a szerencsétlenség napján.
9 Ne fújjatok minden széllel, és ne menjetek mindenfelé, mert így jár a bûnös is, akinek kettős nyelve van.
10 Légy erős értelmedben; és a te szavad ugyanaz legyen.
11 Legyetek gyorsak a hallásra; és életed legyen őszinte; és türelemmel válaszolj.
12 Ha van értelmed, válaszolj felebarátodnak; ha nem, tedd a kezed a szádra.
13 Beszédben tisztesség és szégyen van, és az ember nyelve az ő bukása.
14 Ne mondják suttogónak, és ne leselkedj nyelveddel, mert szégyen a tolvajra, és gonosz ítélet a kettős nyelvre.
15 Ne legyél tudatlan semmi nagy vagy kicsi dologban.

FEJEZET 6

1 Barát helyett ne légy ellenség; mert ezáltal gonosz nevet, szégyent és gyalázatot örökölsz; a kettős nyelvű bűnös is így jár.
2 Ne magasztald magad szíved tanácsa szerint; hogy lelked ne szakadjon darabokra, mint egy egyedül kóborló bika.
3 Megeszed a leveleidet, elveszted a gyümölcsödet, és úgy maradsz, mint a kiszáradt fa.
4 A gonosz lélek elpusztítja azt, akinek van, és nevetségessé teszi ellenségei ellen.
5 Az édes beszéd megsokasítja a barátokat, a tisztességes nyelv pedig a kedves üdvözlést.
6 Legyetek békességben sokakkal; mindazonáltal csak egy tanácsosod legyen ezerből.
7 Ha barátot akarsz szerezni, először őt bizonyítsd meg, és ne siettesd megbecsülni.
8 Mert valaki barát a maga alkalmából, és nem marad meg a te nyomorúságod napján.
9 És van egy barát, aki ellenségeskedésre fordul, és viszálykodással fedezi fel gyalázatodat.
10 Ismét néhány barát társa az asztalnál, és nem marad meg nyomorúságod napján.
11 De a te jólétedben olyan lesz, mint te, és bátor lesz a te szolgáid felett.
12 Ha megaláznak, ellened lesz, és elrejti magát orcád elől.
13 Válj el ellenségeidtől, és vigyázz barátaidra.
14 A hű barát erős védelem, és aki ilyet talál, kincset talált.
15 Semmi sem ellensúlyozza a hűséges barátot, és kiválósága felbecsülhetetlen.
16 A hűséges barát az élet orvossága; és akik félik az Urat, megtalálják őt.
17 A ki féli az Urat, helyesen irányítsa barátságát; mert amilyen ő, olyan lesz felebarátja is.
18 Fiam, gyűjts tanítást ifjúságodtól fogva, hogy bölcsességet találj öreg korodig.
19 Jöjjetek hozzá, mint a szántó és vető, és várjátok az ő jó gyümölcsét, mert nem sokat fáradoztok érte, hanem hamarosan esztek gyümölcséből.
20 Nagyon kellemetlen a tanulatlannak: aki nem ért, nem marad vele.
21 Úgy fog ráfeküdni, mint a próba hatalmas köve; és elveti tőle, amíg nem tart sokáig.
22 Mert a bölcsesség az ő neve szerint van, és nem nyilvánul meg sokak előtt.
23 Figyelj, fiam, fogadd meg tanácsaimat, és ne utasítsd el tanácsomat,
24 És tedd lábaidat bilincseibe, nyakadat pedig láncába.

25 Hajtsd le a válladat, és viseld el, és ne szomorkodj kötelékei miatt.
26 Jöjj hozzá teljes szívedből, és tartsd meg útjait teljes erődből.
27 Keress és keress, és megismertetik előtted, és ha megragadtad, ne engedd el.
28 Mert végül megtalálod az ő nyugalmát, és ez a te örömödre lesz fordítva.
29 Akkor bilincsei erős védelmet nyújtanak neked, és láncai a dicsőség köntösévé.
30 Mert arany dísz van rajta, és szalagja bíbor csipke.
31 Öltsd fel őt a becsület köntösébe, és tedd magad köré az öröm koronájaként.
32 Fiam, ha akarod, taníttatsz, és ha okoskodsz, okos leszel.
33 Ha szeretsz hallani, értelmet nyersz, és ha meghajtod a füledet, bölcs leszel,
34 Álljatok meg a vének sokaságában; és ragaszkodj a bölcshez.
35 Legyetek hajlandóak meghallgatni minden istenfélő beszédet; és az értelem példázatai el ne kerüljenek tőled.
36 És ha értelmes embert látsz, menj el hozzá mielõtt, és koptassa a lábad az õ ajtajának fokát.
37 Gondolkodj az Úr rendelésein, és elmélkedj szüntelen az ő parancsolatain: megerősíti szívedet, és bölcsességet ad néked kívánságod szerint.

FEJEZET 7

1 Ne tégy rosszat, így semmi baj nem érhet téged.
2 Távozz az igazságtalanoktól, és elfordul tőled a hamisság.
3 Fiam, ne vess a hamisság barázdáira, és ne aratd le hétszeresen.
4 Ne keressétek az Úr elsőségét, és ne a királyt a tisztességes székben.
5 Ne igazítsd meg magad az Úr előtt; és ne dicsekedj bölcsességeddel a király előtt.
6 Ne törekedj arra, hogy bíró legyél, mert nem tudod elvenni a hamisságot; nehogy valaha is félj a hatalmasok személyétől, botláskő a te igazságod útjában.
7 Ne vétkezz a város sokasága ellen, és akkor ne vesd le magad a nép közé.
8 Ne kösd egyik bűnt a másikhoz; mert egyben nem maradsz büntetlen.
9 Ne mondd, hogy Isten megnézi áldozataim sokaságát, és amikor felajánlom a Magasságos Istennek, elfogadja azt.
10 Ne búsulj el, amikor imádkozol, és ne hanyagold el az alamizsnát.
11 Senkit ne nevess, aki megcsúfolja lelkének keserűségét, mert van, aki megaláz és felmagasztal.
12 Ne gondolj hazugságot testvéred ellen; se tégy hasonlót a barátoddal.
13 Ne használj semmiféle hazudozást, mert annak szokása nem jó.
14 Ne használj sok szót a vének sokaságában, és ne beszélj sokat, amikor imádkozol.
15 Ne gyűlöljétek a fáradságos munkát, sem a földművelést, amelyet a Magasságos rendelt.
16 Ne sorold magad a bûnösök sokaságába, hanem emlékezz, hogy a harag nem sokáig marad el.
17 Alázd meg magad nagyon, mert az istentelenek bosszúja tűz és férgek.
18 Semmiképpen ne változtasd a barátodat semmi jóra; sem hű testvére Ofir aranyáért.
19 Ne hagyd figyelmen kívül a bölcs és jó asszonyt, mert az ő kegyelme aranynál magasabb.
20 Míg a te szolgád valóban munkálkodik, ne könyörögj neki gonosznak, sem a béresnek, aki teljes egészében érted áldozza magát.
21 Szeresd lelked a jó szolgát, és ne csald meg tőle a szabadságot.
22 Van barmod? nézd meg őket, és ha hasznodra szolgálnak, tartsd meg őket magadnál.
23 Vannak gyermekeid? tanítsd őket, és hajtsd le nyakukat ifjúságuktól fogva.
24 Vannak lányaid? vigyázz a testükre, és ne légy jókedvű velük szemben.
25 Vedd feleségül a te leányodat, hogy súlyos dolgot cselekedjél, de add oda értelmes embernek.
26 Van-e feleséged az eszed szerint? ne hagyd el őt, de ne add át magad könnyű asszonynak.
27 Tiszteld atyádat teljes szívedből, és ne feledkezz meg anyád bánatáról.
28 Emlékezz arra, hogy tőlük születtél; és hogyan fizetheted meg nekik azokat a dolgokat, amelyeket érted tettek?
29 Teljes lelkedből féld az Urat, és tiszteld papjait.
30 Szeresd a teremtőt teljes erődből, és ne hagyd el szolgáit.
31 Féljétek az Urat, és tiszteljétek a papot; és add néki az ő részét, amint parancsolták neked; az első zsengét, a vétekért való áldozatot, a vállért való ajándékot, a megszentelő áldozatot és a szent dolgok zsengéjét.
32 És nyújtsd ki kezedet a szegényekre, hogy áldásod tökéletes legyen.
33 Az ajándéknak kegyelme van minden élő ember előtt; és a halottak ne tartsák vissza.
34 Ne legyél a sírókkal, és ne gyászolj a gyászolókkal.
35 Ne késlekedj a betegek meglátogatásával, mert attól leszel szeretett.
36 Amit kézbe veszel, emlékezz a végre, és soha nem fogsz elrontani.

FEJEZET 8

1 Ne küzdj erős emberrel, nehogy a kezébe kerülj.
2 Ne veszekedj gazdag emberrel, nehogy megnehezítsen téged, mert az arany sokakat elpusztított, és a királyok szívét elferdítette.
3 Ne küzdjetek olyan emberrel, aki tele van nyelvvel, és ne halmozzon fát a tüzére.
4 Ne tréfálj goromba emberrel, nehogy megszégyenüljenek atyáid.
5 Ne gyalázd azt az embert, aki megtér a bűntől, hanem ne feledd, hogy mindnyájan méltók vagyunk a büntetésre.
6 Ne gyalázd meg az embert az ő öregségében, mert némelyek közülünk is megöregedtek.

7 Ne örülj, hogy legnagyobb ellenséged meghalt, hanem ne feledd, hogy mindannyian meghalunk.
8 Ne vesd meg a bölcsek beszédét, hanem ismerkedj meg az ő példabeszédeikkel, mert tőlük tanulsz tanítást, és a nagyoknak való szolgálatot.
9 Ne hagyd figyelmen kívül a vének beszédét, mert ők is tanultak atyáiktól, és tőlük tanulj értelmet, és adj választ, amint kell.
10 Ne gyújtsd meg a bûnösnek parazsat, nehogy megégj tüzének lángjával.
11 Ne kelj fel haragodban ártalmas ember láttára, nehogy lesben álljon, hogy beszédeidbe csaljon.
12 Ne adj kölcsönt annak, aki erősebb náladnál; mert ha kölcsön adsz neki, számold meg, de elveszett.
13 Ne légy kezes hatalmad felett, mert ha kezes vagy, fizesd meg.
14 Ne menj pert bíróval; mert az ő becsülete szerint ítélnek majd felette.
15 Ne utazz útközben bátor emberrel, nehogy megnehezítsen téged, mert a maga akarata szerint cselekszik, és te vele együtt elveszel az ő bolondsága miatt.
16 Ne küzdj a haragos emberrel, és ne menj el vele magányos helyre, mert a vér olyan, mint a semmi előtte, és ahol nincs segítség, megdönt téged.
17 Ne tanácskozz a bolonddal; mert nem tud tanácsot tartani.
18 Ne csinálj titkot idegen előtt; mert nem tudod, mit fog hozni.
19 Ne nyisd meg szívedet minden embernek, nehogy okos fordulattal viszonozzon téged.

FEJEZET 9

1 Ne féltékenykedj kebeled feleségére, és ne tanítsd neki rossz leckét magad ellen.
2 Ne add a lelkedet egy asszonynak, hogy a te vagyonodra tegye a lábát.
3 Ne találkozz paráznával, nehogy csapdájába ess.
4 Ne használd nagyon énekesnő társaságát, nehogy elragadjanak a próbálkozásaival.
5 Ne nézz egy szolgálóra, hogy el ne ess azok miatt, amik benne értékesek.
6 Ne add a lelkedet a paráznáknak, hogy el ne veszítsd örökségedet.
7 Ne nézz körül a város utcáin, és ne vándorolj annak magányában.
8 Fordítsd el tekintetedet a szép asszonyról, és ne nézz más szépségére; mert sokakat megtévesztett a nő szépsége; mert ezzel a szerelem úgy lobban fel, mint a tűz.
9 Egyáltalán ne ülj le más feleségével, ne ülj le vele a karjaidba, és ne költsd el vele a pénzedet a borra; nehogy a te szíved felé hajoljon, és így vágyad miatt a pusztulásba ess.
10 Ne hagyd el régi barátodat; mert az új nem hasonlítható hozzá: az új barát olyan, mint az új bor; ha megöregszik, szívesen igyad.
11 Ne irigyeld a bûnös dicsőségét, mert nem tudod, mi lesz a vége.
12 Ne gyönyörködjetek abban, amiben az istentelenek tetszenek; de ne feledd, nem mennek el büntetlenül a sírjukig.
13 Tartsd távol magad attól az embertől, akinek hatalma van ölni; így ne kételkedj a halálfélelemben, és ha hozzámész, ne vétkezz, nehogy azonnal elvegye az életedet: emlékezz, hogy csapdák közepette jársz, és a város bástyáin jársz.
14 Amilyen közel csak tudsz, találgasd felebarátodat, és tanácskozz a bölcsekkel.
15 A te beszéded a bölcsekkel legyen, és minden kommunikációd a Magasságos törvénye szerint.
16 És az igazságos férfiak egyenek és igyanak veled; és a te dicsőséged legyen az Úr félelmében.
17 A mester keze miatt dicséretet kap a munka, és a nép bölcs fejedelme az ő beszédéért.
18 A rossz nyelvű ember veszedelmes a városában; és aki elhamarkodottan beszél, azt gyűlölni fogják.

FEJEZET 10

1 Bölcs bíró tanítja népét; és egy körültekintő ember kormánya jól meg van rendezve.
2 Amint a nép bírája maga, olyanok az õ szolgái; és milyen ember a város fejedelme, ilyenek mindazok, akik ott laknak.
3 Az esztelen király elpusztítja népét; de a hatalmon lévők megfontoltsága által a város benépesül.
4 A föld hatalma az Úr kezében van, és a maga idejében hasznosat ad föléje.
5 Isten kezében van az ember boldogulása, és az írástudó személyére adja az ő tiszteletét.
6 Ne viselj gyûlöletet felebarátod ellen minden gonoszságért; és ártalmas gyakorlatokkal nem csinál semmit.
7 A kevélység gyûlölet Isten és ember elõtt, és mindkettővel cselekszik gonoszságot.
8 Az igazságtalan cselekedetek, a sérelmek és a csalással szerzett gazdagság miatt a királyság egyik népről a másikra költözik.
9 Miért büszke a föld és a hamu? Nincs gonoszabb a kapzsinál; mert az ilyen eladja a maga lelkét; mert amíg él, kidobja a beleit.
10 Az orvos elvágja a hosszú betegséget; és aki ma király lesz, holnap meghal.
11 Mert ha az ember meghal, csúszómászó állatokat, vadállatokat és férgeket örököl.
12 A büszkeség kezdete az, amikor valaki eltávolodik Istentől, és elfordul a szíve Teremtőjétől.
13 Mert a kevélység a bûn kezdete, és akinek van, utálatosságot áraszt ki; ezért az Úr különös csapásokat hozott rájuk, és teljesen megsemmisítette õket.
14 Ledobta az Úr a kevély fejedelmek trónjait, és a szelídeket állította helyettök.
15 Az Úr kitépte a kevély nemzetek gyökereit, és helyükbe ültette az alázatosokat.
16 Az Úr elpusztította a pogányok országait, és lerombolta őket a föld alapjaiig.
17 Elvitt közülük néhányat, elpusztította őket, és emléküket megszüntette a földről.

18 A kevélység nem a férfiaknak készült, sem a harag az asszonytól születettekre.
19 A kik az Urat félik, biztos magok, és akik szeretik őt, tisztességes növény; akik áthágják a parancsolatokat, megtéveszthető magvak.
20 Atyjafiai között tisztességes a fő; így vannak azok, akik félik az Urat az ő szemében.
21 Az Úr félelme megelőzi a hatalom megszerzését, de a durvaság és a kevélység annak elvesztése.
22 Akár gazdag, akár nemes, akár szegény, dicsőségük az Úr félelme.
23 Nem illik megvetni az értelmes szegényt; sem kényelmes a bűnös embert felnagyítani.
24 A nagyok, a bírák és a potentátok tisztelik; de nincs közöttük nagyobb annál, aki féli az Urat.
25 A bölcs szolgának szolgálnak a szabadok, és a kinek van tudása, nem haragszik meg, ha megjavul.
26 Ne végezd túlságosan ügyeidet; és ne dicsekedj a te nyomorúságod idején.
27 Jobb az, aki fáradozik, és mindenben bővelkedik, mint az, aki dicsekszik, és kenyeret kíván.
28 Fiam, dicsőítsd meg lelkedet szelídséggel, és adj neki tiszteletet méltósága szerint.
29 Ki igazítja meg azt, aki saját lelke ellen vétkezik? és ki tiszteli azt, aki meggyalázza saját életét?
30 A szegényt tisztelik ügyességéért, a gazdagot pedig gazdagságáért.
31 Akit szegénységben tisztelnek, mennyivel inkább gazdagságban? és aki becstelen a gazdagságban, mennyivel inkább a szegénységben?

FEJEZET 11

1 A bölcsesség felemeli az alacsonyrendűnek fejét, és a nagyok közé ülteti.
2 Ne dicsérd az embert szépségéért; sem irtózik az embertől a külső megjelenése miatt.
3 A méh kevés olyan, mint a légy; de az ő gyümölcse a legfőbb édes dolgok.
4 Ne dicsekedj ruháiddal és ruháiddal, és ne magasztald fel magad a dicsőség napján, mert csodálatosak az Úr dolgai, és az ő tettei el vannak rejtve az emberek között.
5 Sok király ült le a földre; és egy olyan, amelyre soha nem gondoltak, hordta a koronát.
6 Sok hatalmas ember igen megszégyenült; és a tisztelt más emberek kezébe adják.
7 Ne hibáztass, mielőtt megvizsgáltad az igazságot: előbb értsd meg, aztán fedd meg.
8 Ne válaszolj, amíg nem hallottad az okot, és ne szakíts félbe embereket beszédük közepette.
9 Ne törekedj olyan ügyben, amely nem téged érint; és ne ülj ítéletre a bűnösökkel.
10 Fiam, ne avatkozz sok dologba, mert ha sokat avatkozol, nem leszel ártatlan; és ha követed, nem kapod meg, és nem menekülsz meg meneküléssel.
11 Van, aki fáradozik, szenved, és siet, és annál inkább elmarad.
12 Ismét van egy másik, aki lassú, és segítségre van szüksége, nincs ereje, és tele van szegénységgel; mégis az Úr szeme jóra nézett rá, és felemelte alacsony helyzetéből,
13 És felemelte fejét a nyomorúságtól; így sokan, akik látták, elcsodálkoztak rajta.
14 Jólét és nyomorúság, élet és halál, szegénység és gazdagság, az Úrtól van.
15 A bölcsesség, a tudás és a törvény értése az Úrtól van, a szeretet és a jó cselekedetek útja tőle van.
16 A tévedés és a sötétség a bûnösökkel együtt kezdõdött, és a gonoszság megöregszik azokkal, a kik abban dicsekednek.
17 Az Úr ajándéka az istenfélőknél marad, és az ő kegyelme boldogulást hoz örökre.
18 Van, aki meggazdagodik óvatossága és szorítása által, és ez az ő jutalma része:
19 Mivel azt mondja: Megnyugvást találtam, és most szüntelenül eszem vagyonomból; és mégsem tudja, mikor jön el az idő, és hogy ezeket a dolgokat másokra kell hagynia, és meg kell halnia.
20 Légy szilárdan a te szövetségedben, és beszélj abban, és öregedj meg a te munkádban.
21 Ne csodálkozzatok a bûnösök cselekedetein; hanem bízz az Úrban, és maradj meg a te fáradozásodban, mert könnyű dolog az Úr szemei előtt hirtelen gazdaggá tenni a szegényt.
22 Az Úr áldása az istenfélők jutalma, és hirtelen felvirágoztatja áldását.
23 Ne mondd: Mi haszna van az én szolgálatomnak? és milyen jó dolgom lesz ezután?
24 Még egyszer ne mondd: Elegem van, és sok mindenem van, és mi bajom lesz ezután?
25 A jólét napján a nyomorúság feledése van, és a nyomorúság napján nincs többé emlékezet a boldogulásról.
26 Mert könnyű dolga az Úrnak a halál napján megjutalmazni az embert az ő útai szerint.
27 Egy óra nyomorúsága elfeledteti az emberrel a gyönyört, és az ő cselekedetei derülnek ki.
28 Ne ítélj meg áldottakat az õ halála elõtt, mert a férfiú megismertetik gyermekeiben.
29 Ne hozz be mindenkit a te házadba, mert az álnok embernek sok járja van.
30 Mint a fogoly fogoly, amelyet kalitkában tartanak, olyan a kevély szíve; és mint egy kém, lesi a bukásodat:
31 Mert lesben áll, és a jót rosszra fordítja, és a dicséretre méltó dolgokban téged vádolnak.
32 A tűz szikrájából meggyullad egy rakás szén, és a bűnös ember vért vár.
33 Vigyázzatok a gonosz emberre, mert gonoszságot cselekszik; nehogy örök foltot hozzon rád.
34 Vegyél be idegent házadba, az megzavar téged, és kifordít a sajátodból.

FEJEZET 12

1 Ha jót akarsz, tudd, kivel cselekszel; így hálás leszel a hasznodért.
2 Tégy jót az istenfélő emberrel, és találsz jutalmat; és ha nem is tőle, de a Magasságostól.

3 Nem jöhet jó annak, aki mindig a rosszban van, sem annak, aki nem ad alamizsnát.
4 Adj az istenfélőnek, és ne segíts a bűnösnek.
5 Tégy jót az alázatossal, de ne adj istentelennek: tartsd vissza a kenyeredet, és ne add oda neki, hogy ezzel ne uralkodjon el rajtad, mert különben kétszer annyi rosszat kapsz minden jóért, amit kapsz. megtörtént vele.
6 Mert a Magasságos gyûlöli a bûnösöket, és bosszút áll az istentelenekért, és megõrzi õket büntetésük hatalmas napja ellen.
7 Adjatok a jónak, és ne segítsetek a bűnösnek.
8 A barátot nem lehet jólétben megismerni, és az ellenséget nem lehet elrejteni a nyomorúságban.
9 Az ember szerencséjében az ellenség megszomorodik, de az ő nyomorúságában a barát is eltávozik.
10 Soha ne bízz ellenségedben, mert mint a vas rozsdásodik, olyan az ő gonoszsága.
11 Noha megalázza magát, és guggolva megy is, vigyázz rá, és vigyázz rá, és olyan leszel neki, mintha egy szemüveget töröltél volna le, és megtudod, hogy a rozsdáját még nem törölték le teljesen.
12 Ne állítsd őt magad mellé, nehogy amikor megdönt téged, helyedre ne álljon; és ne üljön a te jobbod felől, hogy ne akarjon helyet foglalni, és te utoljára emlékezz az én szavaimra, és meg ne szúrjanak vele.
13 Ki szánja meg a bűbájost, akit kígyó megmart, vagy a vadállatokhoz hasonlókat?
14 Aki tehát a bûnöshöz megy, és vele együtt megfertõzött bûneiben, ki könyörül meg?
15 Egy ideig veled marad, de ha esni kezdesz, nem késik.
16 Az ellenség kedvesen beszél ajkával, de szívében azt képzeli, hogyan dobjon téged a gödörbe: sírni fog a szemével, de ha alkalmat talál, nem elégszik meg vérrel.
17 Ha nyomorúság ér rád, először ott találod meg; és bár úgy tesz, mintha segítene neked, mégis aláásson téged.
18 Megrázza a fejét, tapsolja a kezét, és sokat suttog, és megváltozik az arca.

FEJEZET 13

1 Aki a szurkot érinti, az beszennyeződik vele; és a kinek közössége van egy kevély emberrel, hasonló lesz hozzá.
2 Ne terheld magad hatalmad felett, amíg élsz; és ne légy közösségben olyannal, aki erősebb és gazdagabb náladnál; mert ha az egyiket a másikba verik, összetörik.
3 A gazdag vétkezik, és mégis fenyegetőzik: a szegényt bántják, és könyörögnie kell.
4 Ha az ő hasznára vagy, használ téged, de ha nincs semmid, elhagy téged.
5 Ha van valamid, veled lakik, igen, megtermékenyít, és nem sajnál érte.
6 Ha szüksége van rád, becsap téged, mosolyog rád, és reményt ad; őszintén szól majd hozzád, és azt mondja: Mit akarsz?
7 És megszégyenít az ételei miatt, amíg kétszer vagy háromszor ki nem szárad, és végül kinevet, ha meglát, elhagy, és megrázza a fejét.
8 Vigyázz, hogy ne tévesszen meg és ne ejtsen le vidámságodban.
9 Ha egy hatalmas ember hív meg, vonulj vissza, és annál inkább meghív téged.
10 Ne szorongasd őt, hogy vissza ne térj; ne állj messze, nehogy elfelejtsenek.
11 Ne törődj vele, hogy beszédben egyenlővé válj vele, és ne higgy sok szavának, mert sok szóval kísérteni fog téged, és rád mosolyogva feltárja titkaidat.
12 De kegyetlenül félreteszi a te beszédet, és nem kíméli, hogy bántson és börtönbe zárjon.
13 Figyelj, és vigyázz, mert veszedelemben jársz a pusztulásod miatt; ha ezeket hallod, ébredj fel álmodban.
14 Szeresd az Urat egész életedben, és segítségül hívd őt üdvösségedért.
15 Minden állat szereti hasonlóját, és minden ember szereti felebarátját.
16 Minden test neme szerint szövetkezik, és az ember ragaszkodik hozzá hasonlóhoz.
17 Mi köze van a farkasnak a bárányhoz? tehát a bűnös az istenfélővel.
18 Milyen egyetértés van a hiéna és a kutya között? és milyen béke a gazdagok és a szegények között?
19 Amint a vadszamár az oroszlán zsákmánya a pusztában, úgy eszi meg a gazdag a szegényt.
20 Amint a kevély gyűlöli az alázatot, úgy irtózik a gazdag a szegénytől.
21 A bukni kezdõ gazdagot felemeltetik barátai, a szegényt pedig, aki lebukott, ellöki a barátai.
22 Ha a gazdag elesik, sok segítője van: olyan dolgokat beszél, amiket nem kell kimondani, de az emberek megigazítják: a szegény megcsúszott, és mégis megdorgálták őt; bölcsen beszélt, és nem volt helye.
23 Ha a gazdag beszél, ki-ki megfogja a nyelvét, és lásd, mit mond, a felhőkig magasztalják; de ha a szegény beszél, azt mondják: Kicsoda ez? és ha megbotlik, segítenek megdönteni.
24 Jó a gazdagság annak, akinek nincs bűne, és gonosz a szegénység az istentelenek szájában.
25 Az ember szíve megváltoztatja arcát, akár jóra, akár rosszra, és a vidám szív vidám arcot áraszt.
26 A vidám arc a jólétben lévő szív jele; és a példázatok kiderítése az elme fárasztó munkája.

FEJEZET 14

1 Boldog ember, aki nem csúszik el a szájával, és nem szúrja meg a bűnök sokasága.
2 Boldog, akit a lelkiismeret nem ítélt el, és nem esett el az Úrban való reménységétől.
3 A gazdagság nem szép a nincéknek: és mit csináljon az irigy ember a pénzzel?
4 Aki saját lelkét megcsalva gyűjt, másoknak gyűjt, akik lázadóan költik el vagyonát.
5 Aki önmagának gonosz, kinek lesz jó? nem lel örömét javaiban.
6 Nincs rosszabb annál, aki irigyeli magát; és ez az ő gonoszságának viszonzása.
7 És ha jót cselekszik, akaratlanul teszi; és végül kijelenti gonoszságát.
8 Az irigy embernek gonosz szeme van; elfordítja arcát, és megveti az embereket.

9 A mohó ember szeme nem elégszik meg az ő részével; és a gonoszok gonoszsága kiszárítja lelkét.
10 Gonosz szem irigyeli kenyerét, és ócska az asztalánál.
11 Fiam, képességeid szerint tégy jót magaddal, és add az Úrnak az ő áldozatát.
12 Emlékezz arra, hogy a halál nem sokáig tart, és a sír szövetsége nem jelenik meg neked.
13 Tégy jót barátoddal, mielőtt meghalsz, és képességed szerint nyújtsd ki a kezedet, és adj neki.
14 Ne csald meg magadtól a jó napot, és a jó kívánság része ne múljon el rajtad.
15 Nem hagyod-e másra fáradozásaidat? és a te fáradozásaidat sorsolással osztod el?
16 Adj, vedd, és szenteld meg lelkedet; mert nem keresnek finomságokat a sírban.
17 Minden test megöregszik, mint a ruha, mert a szövetség kezdettől fogva ez: halállal halsz meg.
18 Mint a sűrű fák zöld levelei közül, némelyek lehullanak, és némelyek nőnek; így van a hús-vér nemzedék is, az egyik véget ér, és egy másik születik.
19 Minden munka elrothad és megsemmisül, és annak munkása elmegy.
20 Boldog ember, aki bölcsességben gondolkodik a jó dolgokról, és a szent dolgokról okoskodik az ő értelmével.
21 Aki meggondolja szívében az ő útait, annak titkait is megérti.
22 Menjetek utána, mint a nyomozó, és leselkedjetek az ő útjain.
23 Aki az ő ablakaiban jár be, az ajtaja előtt is hallgasson.
24 Aki az ő háza közelében lakik, az is rögzítsen egy csapot a falaiba.
25 Közelen verje fel sátrát, és olyan szálláson szálljon meg, ahol jó dolgok vannak.
26 Az ő menedéke alá helyezi fiait, és az ő ágai alatt lakik.
27 Ő általa takarják el a hőséget, és az ő dicsőségében fog lakni.

FEJEZET 15

1 Aki féli az Urat, jót tesz, és aki ismeri a törvényt, elnyeri azt.
2 És mint anya találkozik vele, és feleségül fogadja szűztől.
3 Az értelem kenyerével táplálja őt, és a bölcsesség vizét adja inni.
4 Rajta marad, és nem mozdul; és támaszkodni fog rá, és nem szabad megzavarodni.
5 Felemeli őt szomszédainál, és a gyülekezetben kinyitja száját.
6 Örömet talál és a vígasság koronáját, és örökkévaló nevet ad neki.
7 De bolondok nem érik el őt, és a bűnösök nem látják őt.
8 Mert távol áll a kevélységtől, és a hazugok nem emlékeznek rá.
9 A dicséret nem látszólagos a bűnös szájában, mert nem az Úr küldte neki.
10 Mert a dicséret bölcsen szól, és az Úr szerencséssé teszi azt.
11 Ne mondd: Az Úr miatt estem el, mert nem kell azt tenned, amit gyûlöl.
12 Ne mondd, hogy tévedésbe vitt engem, mert nincs szüksége a bûnösre.
13 Gyűlöl az Úr minden utálatosságot; és akik félik az Istent, nem szeretik.
14 Ő maga teremtette az embert kezdettől fogva, és az ő tanácsának kezében hagyta;
15 Ha akarod, tartsd meg a parancsolatokat, és teljesíts kedves hűséget.
16 Tüzet és vizet rakott eléd: nyújtsd ki a kezedet, hogy akarod-e.
17 Az ember előtt élet és halál; és ha tetszik neki, megadatik neki.
18 Mert nagy az Úr bölcsessége, hatalmas az ereje, és mindent lát.
19 És az õ szemei az õt félõkön vannak, és ismeri az ember minden dolgát.
20 Senkinek nem parancsolt meg, hogy gonoszságot cselekedjenek, és senkinek sem adott engedélyt a bűnre.

FEJEZET 16

1 Ne kívánj haszontalan gyermekek sokaságát, és ne gyönyörködj istentelen fiúkban.
2 Noha sokasodnak is, ne örüljetek bennük, csak ha az Úr félelme legyen velük.
3 Ne bízz az ő életükben, és ne tekints sokaságukra, mert jobb egy igaz ezernél; és jobb gyermekek nélkül meghalni, mint istentelenek lenni.
4 Mert aki értelmes, az megtölti a várost, de a gonoszok nemzetsége hamar elpusztul.
5 Sok ilyen dolgot láttam szemeimmel, és fülem nagyobb dolgokat hallott ezeknél.
6 Az istentelenek gyülekezetében tűz lobban fel; és egy lázadó nemzetben lángra lobban a harag.
7 Nem békült meg a régi óriásokkal, akik elestek balgaságuk erejétől.
8 Nem kímélte a helyet sem, ahol Lót tartózkodott, hanem megutálta őket gőgjük miatt.
9 Nem sajnálta a veszedelem népét, akit elragadtak bűneikben.
10 Sem a hatszázezer gyalogost, akik szívük keménységében összegyűltek.
11 És ha van keménynyakú a nép között, csoda, ha büntetlenül megmenekül, mert irgalom és harag van vele; hatalmas a megbocsátásra és a nemtetszés kiöntésére.
12 Amilyen nagy az ő irgalmassága, olyan az ő büntetés is: az embert cselekedetei szerint ítéli meg
13 A bûnös nem menekül meg zsákmányával, és az istenfélõ tûrése meg nem romlik.
14 Nyújts utat az irgalmasság minden cselekedetének, mert minden ember cselekedete szerint talál.
15 Az Úr megkeményítette a fáraót, hogy ne ismerje meg őt, hogy az ő hatalmas cselekedeteit megismerje a világ.
16 Irgalmassága minden teremtménynek nyilvánvaló; és határozottan elválasztotta világosságát a sötétségtől.

17 Ne mondd, hogy elrejtőzöm az Úr elől: emlékezni fog-e rám valaki felülről? Ennyi ember közt nem emlékeznek rám: mert mi a lelkem ilyen végtelen számú teremtmény között?
18 Íme, az ég és az egek egei, a mélység, a föld és minden, ami benne van, megmozdul, amikor meglátogat.
19 A hegyek és a föld alapjai is megrendülnek a rettegéstől, amikor az Úr rájuk tekint.
20 Egyetlen szív sem gondolhatja ezeket érdemben; és ki az, aki el tudja képzelni az ő útait?
21 Olyan vihar ez, amelyet senki sem láthat, mert munkáinak nagy része el van rejtve.
22 Ki hirdetheti igazságos cselekedeteit? vagy ki bírja el őket? mert az ő szövetsége távol van, és mindennek próbája a végén van.
23 Aki értelmet akar, hiábavaló dolgokon gondolkodik, és a bolond, aki téved, ostobaságot képzel.
24 Fiam, hallgass reám, és tanulj ismeretet, és jegyezd meg szavaimat szíveddel.
25 Súlyosan hirdetem a tanítást, és pontosan hirdetem az ő tudását.
26 Az Úr cselekedetei kezdettől fogva az ítéletben történnek, és attól fogva, hogy megalkotta, elrendezte a részeiket.
27 Díszítette műveit mindörökké, és az ő kezében van a feje közöttük nemzedékről nemzedékre: nem fáradoznak, nem fáradnak el, és nem szűnnek meg cselekedeteiktől.
28 Egyikük sem akadályozza a másikat, és soha nem engedelmeskednek szavának.
29 Ezek után az Úr a földre nézett, és megtöltötte áldásaival.
30 Mindenféle élőlénnyel borította be annak arcát; és újra visszatérnek abba.

FEJEZET 17

1 Az Úr megteremtette a föld emberét, és újra azzá változtatta.
2 Adott nekik néhány napot és rövid időt, és hatalmat is adott nekik a benne lévő dolgok felett.
3 Önmaguktól erőt adott nekik, és az ő képmására alkotta őket,
4 És emberfélelmet ölt minden testre, és uralmat adott neki az állatokon és a szárnyasokon.
5 Használták az Úr öt műveletét, és hatodik helyen megértést adott nekik, a hetedik beszédben pedig az ezek gondolatainak tolmácsát.
6 Tanácsot, nyelvet, szemet, fület és szívet adott nekik, hogy megértsék.
7 Megtöltötte őket az értelem ismeretével, és jót és rosszat mutatott be nekik.
8 Szemét a szívükre szegezte, hogy megmutassa nekik tettei nagyságát.
9 Csodálatos cselekedeteivel örökre dicsőséget adott nekik, hogy értelemmel hirdessék cselekedeteit.
10 És a választottak dicsérik az ő szent nevét.
11 Ezen kívül tudást és az élet törvényét adta nekik örökségül.
12 Örök szövetséget kötött velük, és megmutatta nekik ítéleteit.
13 Szemük látta dicsőségének fenségét, fülük pedig dicsőséges hangját.
14 És monda nékik: Óvakodjatok minden hamisságtól; és mindenkinek parancsolatot adott felebarátja felől.
15 Útjaik mindig előtte vannak, és nem rejtőznek el szeme elől.
16 Minden ember ifjúkorától fogva a gonosznak adatott; húsos szíveket sem csinálhattak maguknak kövesnek.
17 Mert az egész föld nemzeteinek megosztottságában uralkodót állított minden népre; de Izrael az Úr része:
18 Akit elsőszülötte lévén, fegyelmezéssel táplál, és szeretetének fényét adja, nem hagyja el.
19 Ezért minden munkájuk olyan, mint a nap előtte, és az ő szemei szüntelen az ő útjaikon.
20 Nincs elrejtve előtte semmi igazságtalan cselekedetük, de minden bűnük az Úr előtt van
21 De mivel az Úr kegyelmes volt, és tudván az ő munkáját, nem hagyta el őket, és nem hagyta el őket, hanem megkímélte őket.
22 Az ember alamizsnája olyan, mint a pecsét, és megőrzi az ember jócselekedeteit, mint a szem fényét, és megtérést ad fiainak és leányainak.
23 Utána felkel, és megjutalmazza őket, és fejükre adja jutalmukat.
24 De azoknak, akik megtérnek, visszatérést engedett, és megvigasztalta azokat, akiknek nem volt türelmük.
25 Térj vissza az Úrhoz, és hagyd el bûneidet, imádkozz az õ színe elõtt, és kevésbé botránkoztass.
26 Térj vissza a Magasságoshoz, és fordulj el a hamisságtól, mert ő vezet ki téged a sötétségből az egészség világosságára, és gyűlölöd az utálatosságot.
27 Ki dicséri a Felségest a sírban, azok helyett, akik élnek és hálát adnak?
28 A hálaadás elveszik a halottak közül, mint a nem valótól; az élők és az egészséges szívűek dicsérik az Urat.
29 Mily nagy az Úrnak, a mi Istenünknek irgalma és könyörülete azokhoz, akik szentségben hozzá fordulnak!
30 Mert nem lehet minden az emberekben, mert az embernek fia nem halhatatlan.
31 Mi fényesebb a napnál? ennek fénye mégis kialszik; és hús-vér rosszat képzel el.
32 Látja az ég magasságának erejét; és minden ember csak föld és hamu.

FEJEZET 18

1 Aki örökké él, az mindent általában teremtett.
2 Csak az Úr igaz, és nincs más, csak ő,
3 Aki tenyerével kormányozza a világot, és minden az ő akaratának engedelmeskedik, mert ő mindenek Királya, aki hatalmával elválasztja közöttük a szenteket a gyalázatoktól.
4 Kinek adott hatalmat cselekedeteinek közlésére? és ki találja ki nemes cselekedeteit?
5 Ki fogja megszámlálni az ő felségének erejét? és ki mondja el irgalmasságát?
6 Ami az Úr csodálatos cselekedeteit illeti, semmit sem lehet elvenni tőlük, és semmit sem adhatnak nekik, és nem lehet kideríteni a földet sem.

7 Ha az ember elvégezte, akkor kezdi; és amikor elmegy, akkor kételkedni fog.
8 Mi az ember, és minek szolgál? mi a jó és mi a rossz?
9 Az ember napjainak száma legfeljebb száz év.
10 Mint vízcsepp a tengernek, és kavicskő a homokhoz képest; így van ezer év az örökkévalóság napjaiig.
11 Ezért Isten türelmes velük, és irgalmasságát rájuk árasztja.
12 Látta és látta, hogy a végük gonosz; ezért megsokszorozta együttérzését.
13 Az ember irgalma a felebarát iránt; de az Úr irgalmassága minden testen van: fedd és nevel, tanít, és visszahozza nyáját, mint a pásztor.
14 Könyörül azokon, akik fegyelmezettek, és szorgalmasan keresik az ő ítéleteit.
15 Fiam, ne hibáztasd jó cselekedeteidet, és ne használj kellemetlen szavakat, amikor valamit adsz.
16 A harmat nem csapja-e el a hőt? hát jobb egy szó, mint egy ajándék.
17 Íme, nem jobb-e egy szó az ajándéknál? de mindkettő kegyes emberrel van.
18 A bolond szemrehányást tesz, és az irigyek ajándéka megemészti a szemet.
19 Tanulj, mielőtt beszélsz, és használd a testet, vagy beteg legyél.
20 Az ítélet előtt vizsgáld meg magad, és a látogatás napján irgalmasságot találsz.
21 Alázd meg magad, mielőtt beteg lennél, és a bűnök idején térj meg.
22 Semmi sem akadályozzon meg abban, hogy fogadalmadat időben teljesítsd, és ne késlekedj a halálig, hogy megigazulj.
23 Mielőtt imádkoznál, készülj fel; és ne légy olyan, mint aki kísérti az Urat.
24 Gondolj a haragra, amely a végén lesz, és a bosszúállás idejére, amikor elfordítja arcát.
25 Ha elég vagy, emlékezz az éhség idejére, és ha gazdag vagy, gondolj a szegénységre és a szükségre.
26 Reggeltől estig megváltozik az idő, és hamarosan minden megtörténik az Úr előtt.
27 A bölcs mindentől fél, és vétkezésének napján óvakodik a vétkektől, de a bolond nem veszi észre az időt.
28 Minden értelmes ember ismeri a bölcsességet, és dicséri azt, aki megtalálta őt.
29 A kik értelmesek voltak a beszédekben, maguk is bölcsek lettek, és csodálatos példázatokat ontottak.
30 Ne menj a te kívánságaid után, hanem tartsd meg magad a te étvágyadtól.
31 Ha megadod lelkednek azokat a vágyakat, amelyek tetszenek neki, nevetségessé tesz téged ellenségeid előtt, akik szidalmaznak téged.
32 Ne örüljetek sok jókedvnek, és ne kötődjetek annak költségeihez.
33 Ne válj koldussá attól, hogy kölcsönkéréssel lakomázol, amikor semmi nincs a te erszényedben, mert a te életedre fogsz leselkedni, és beszélni fogsz róla.

FEJEZET 19

1 A munkás ember, aki részegségre adatik, nem lesz gazdag, és aki a kis dolgokat megveti, apránként elesik.
2 A bor és az asszonyok elesik az értelmes férfiaktól, és aki ragaszkodik a paráznasághoz, szemtelenné válik.
3 Molylepkék és férgek örökölni fogják, és a merész embert elviszik.
4 Aki sietve hitelt ad, könnyelmű; és aki vétkezik, saját lelke ellen vétkezik.
5 A ki a gonoszságban gyönyörködik, elítélik, de aki a gyönyöröknek ellenáll, megkoronázza életét.
6 Aki uralkodni tud az ő nyelvén, viszály nélkül él; és aki gyűlöli a fecsegést, annak kevesebb lesz a gonoszsága.
7 Ne ismételd másnak, amit neked mondanak, és soha nem jársz rosszabbul.
8 Akár barátról, akár ellenségről van szó, ne beszélj más emberek életéről; és ha sértetlenül bírod, ne fedd fel őket.
9 Mert hallott és figyelt téged, és ha eljön az idő, gyűlölni fog téged.
10 Ha egy szót hallottál, haljon meg veled; és légy bátor, nem fog feltörni.
11 A bolond úgy vajúdik szóval, mint a szülõ asszony.
12 Mint a nyílvessző, amely az ember combjába tapad, olyan a szó a bolond hasában.
13 Intsd meg a barátodat, lehet, hogy nem tette meg, és ha megtette, ne tegye többé.
14 Intsd meg barátodat, lehet, hogy nem mondta, és ha megmondta, ne mondja többé.
15 Intsd barátodat, mert sokszor rágalom, és ne higgy el minden mesét.
16 Van, aki csúszik beszédében, de nem szívéből; és ki az, aki nem botránkozik meg a nyelvével?
17 Intsd felebarátodat, mielõtt megfenyegetnéd; és nem haragudván, adjatok helyet a Magasságos törvényének.
18 Az Úr félelme az első lépés, hogy elfogadja őt, és bölcsesség nyeri el szeretetét.
19 Az Úr parancsolatainak ismerete az élet tanítása: és akik azt cselekszenek, ami neki tetszik, az megkapja a halhatatlanság fájának gyümölcsét.
20 Az Úr félelme minden bölcsesség; és minden bölcsességben benne van a törvény végrehajtása és mindenhatóságának ismerete.
21 Ha a szolga azt mondja az urának: Nem cselekszem úgy, ahogy tetszik; bár azután megteszi, feldühíti azt, aki táplálja.
22 A gonoszság ismerete nem bölcsesség, sem a bűnösök tanácsa nem bölcsesség.
23 Van gonoszság, és ez utálatos; és van egy bolond, aki szűkölködik a bölcsességben.
24 A kinek kicsi az értelme, és féli az Istent, az jobb, mint az, akinek sok bölcsessége van, és megszegi a Magasságos törvényét.
25 Csodálatos ravaszság van, és az igazságtalan; és van, aki elfordul, hogy ítéletet hozzon; és van bölcs ember, aki megigazul az ítéletben.
26 Van egy gonosz ember, aki szomorúan lehajtja a fejét; de legbelül tele van csalással,

27 Leveti arcát, és úgy tesz, mintha nem hallotta volna: ahol nem ismerik, gonoszul cselekszik veled, mielőtt észrevennéd.
28 És ha erő hiányában akadályozzák a bűnben, de ha alkalmat talál rá, akkor rosszat tesz.
29 Az embert pillantásáról ismerhetik meg, és az értőt az arcáról, ha találkozol vele.
30 A férfi öltözéke, túlzott nevetése és járása megmutatja, milyen.

FEJEZET 20

1 Van a feddés, amely nem kedves: ismét valaki tartja a nyelvét, és bölcs.
2 Sokkal jobb feddni, mint titkon haragudni; és aki megvallja vétkét, megmenekül a bántódástól.
3 Milyen jó, ha megfeddnek, bűnbánatot tanúsítani! mert így megmenekülsz a szándékos bűntől.
4 Mint az eunuch vágya, hogy kivirágozza a szüzet; így van az, aki erőszakkal hajtja végre az ítéletet.
5 Van, aki hallgat, és bölcsnek találtatik, a másik pedig a sok fecsegéssel gyűlölködővé válik.
6 Van, aki fogva tartja a nyelvét, mert nem kell válaszolnia, és van, aki hallgat, ismeri az idejét.
7 A bölcs ember tartja a nyelvét, míg alkalmat nem lát, de a fecsegõ és bolond nem törõdik az idõvel.
8 A ki sok szót használ, utálatos lesz; és aki hatalmat vesz benne, gyűlölni fogják.
9 Van egy bûnös, akinek jó szerencséje van a gonosz dolgokban; és van nyereség, amely veszteségbe fordul.
10 Van olyan ajándék, amely nem használ neked; és van egy ajándék, aminek a viszonzása kétszeres.
11 Megaláztatás van a dicsőség miatt; és van, aki felemeli a fejét alacsony birtokról.
12 Van, aki sokat vesz kevésért, és hétszeresen fizeti vissza.
13 A bölcs embert beszédével teszi megszeretetté, de a bolondok kegyei kiárasztanak.
14 A bolond ajándéka nem tesz jót, ha nálad van; még az irigynek sem, aki szüksége van rá, mert sok mindent szeretne kapni egyért.
15 Keveset ad, és sokat szidalmaz; úgy nyitja ki a száját, mint a kiáltó; ma kölcsön ad, holnap pedig újra kéri: az ilyet gyűlölni kell Isten és ember előtt.
16 Azt mondja a bolond: Nincsenek barátaim, nincs hálám minden jócselekedetemért, és akik eszik kenyeremet, rosszat beszélnek rólam.
17 Hányszor és hányan fogják kinevették! mert nem tudja jól, hogy mit kell birtokolnia; és ez mind egy neki, mintha nem is rendelkezne vele.
18 Jobb a kövezeten csúszni, mint a nyelvvel: így hamar eljön a gonosz elesése.
19 Egy évszerűtlen mese mindig a bölcsek szájában marad.
20 A bölcs ítéletet elvetik, ha bolond szájából jön ki; mert nem fogja kimondani a kellő időben.
21 Van, akit a hiány akadályoz a bûnben, és ha megnyugszik, nem rémül meg.
22 Van, aki a maga lelkét elpusztítja szemérmetlenségével, és az emberek elfogadásával megbuktatja magát.
23 Van, hogy szemtelenségért megígéri barátjának, és semmiért ellenségévé teszi.
24 A hazugság csúnya folt az emberben, de folyamatosan a tanulatlanok szájában van.
25 Jobb a tolvaj, mint a hazugsághoz szokott ember, de mindkettőjüknek öröksége lesz.
26 A hazug hajlam gyalázatos, és gyalázata örökké vele van.
27 A bölcs ember dicsőségre emeli magát szavaival, és akinek van értelme, a nagyoknak tetszik.
28 Aki megműveli földjét, növeli halmát, és aki a nagyoknak tetszik, bocsánatot nyer a hamisságért.
29 Ajándékok és ajándékok megvakítják a bölcs szemét, és befogják a száját, és nem tud feddni.
30 Az elrejtett bölcsesség és a felhalmozott kincs, mi haszna van mindkettőnek?
31 Jobb az, aki eltitkolja bolondságát, mint az az ember, aki elrejti bölcsességét.
32 Az Úr kereséséhez szükséges türelem jobb, mint az, aki vezetés nélkül éli életét.

FEJEZET 21

1 Fiam, vétkeztél? ne tedd többé, hanem kérj bocsánatot korábbi bűneidért.
2 Menekülj a bûn elõl, mint a kígyó színe elõl, mert ha túl közel jössz hozzá, megharap téged; fogai olyanok, mint az oroszlán fogai, megöli az emberek lelkét.
3 Minden gonoszság olyan, mint a kétélű kard, melynek sebeit nem lehet begyógyítani.
4 A rettegés és a rossz cselekedet gazdagságot veszít el, így a kevélyek háza pusztasággá válik.
5 A szegény ember szájából az imádság eljut az Isten füléig, és hamar eljön az ő ítélete.
6 Aki nem szereti a feddést, az a bûnösök útján van, de aki féli az Urat, megtérõ szívbõl.
7 Az ékesszóló embert távolról és közelről ismerik; de az értelmes ember tudja, mikor csúszik.
8 Aki más pénzén építi házát, olyan, mint aki köveket gyűjt magának temetésének sírjához.
9 Az istentelenek gyülekezete olyan, mint az összetekercselt kóc, és végük tűzláng, hogy elpusztítsa őket.
10 A bûnösök útja kövekkel van megvilágosítva, de a végén ott van a pokol verme.
11 Aki megtartja az Úr törvényét, megérti azt, és az Úr félelmének tökéletessége a bölcsesség.
12 Aki nem bölcs, azt nem tanítják, hanem van bölcsesség, amely megsokszorozza a keserűséget.
13 A bölcs tudása bővelkedik, mint a vízözön, és tanácsa olyan, mint az élet tiszta forrása.
14 A bolond belső részei olyanok, mint az összetört edény, és amíg él, nem tart meg tudást.
15 Ha bölcs beszédet hall az okos ember, azt ajánlja és kiegészíti; de mihelyt egy értelmetlen meghallja, nem tetszik neki, és a háta mögé veti.

16 A bolond beszéde olyan, mint a teher az úton, de kegyelem található a bölcsek ajkán.
17 A gyülekezet bölcsének szája elől kérdezősködnek, és szívükben elmélkednek az ő szavain.
18 Amilyen a lerombolt ház, olyan a bolondnak a bölcsesség, és a bölcsek ismerete olyan, mint az értelmetlen beszéd.
19 A bolondok tanítása olyan, mint a bilincs a lábon, és mint a bilincs a jobb kezén.
20 A bolond felemeli szavát nevetéssel; de egy bölcs ember alig mosolyog egy kicsit.
21 A bölcs embernek olyan a tanulás, mint az arany dísze, és mint a karperec a jobb karján.
22 A bolond ember lába hamarosan felebarátja házában van, de a tapasztalt ember szégyelli őt.
23 A bolond bekukucskál a ház ajtaján, a jól nevelt pedig kint áll.
24 Embertelenség az ajtóban hallgatni, de a bölcs ember megszomorodik a gyalázat miatt.
25 A beszélők ajkai olyan dolgokat mondanak, amik nem rájuk valók, de az értelmesek szavai mérlegelve vannak.
26 A bolondok szíve az ő szájukban van, de a bölcsek szája az ő szívökben van.
27 Amikor az istentelen átkozza a Sátánt, a saját lelkét is átkozza.
28 A suttogó megfertőzteti lelkét, és gyűlölik mindenütt, ahol lakik.

FEJEZET 22

1 A lusta embert mocskos kőhöz hasonlítják, és mindenki sziszegi őt gyalázatára.
2 A lusta embert a trágyadomb szennyéhez hasonlítják: minden ember, aki felveszi, kezet fog rázni.
3 A rosszindulatú ember az õ atyjának gyalázata, aki nemzette õt, és bolond leánya születik az õ veszteségére.
4 A bölcs leány örökséget hoz férjének, a ki pedig tisztességtelenül él, az atyja szorongása.
5 A merész ember meggyalázza apját és férjét is, de mindketten megvetik őt.
6 Az évszakon kívüli mese olyan, mint a gyászzene, de a csíkok és a bölcsesség korrekciója sohasem késik el.
7 A ki a bolondot tanítja, olyan, mint aki egy cserépfoszlányt ragaszt, és mint aki felébreszti a mély álomból.
8 A ki a bolondnak mond, az szunnyadóval beszél; ha elmondja a meséjét, azt mondja: Mi a baj?
9 Ha a gyermekek becsületesen élnek, és van rá pénzük, eltakarják szüleik aljasságát.
10 A gyermekek azonban, mivel gőgösek, megvetésükkel és nevelésük hiányával beszennyezik rokonaik nemességét.
11 Sírjatok a halottakért, mert elvesztette a világosságot, és sírjatok a bolondokat, mert nem akarja az értelmet; keveset sírjatok a halottakért, mert nyugalomban van;
12 Hét napig gyászolják az emberek a halottakat; hanem bolondnak és istentelennek élete minden napján.
13 Ne beszélj sokat a bolonddal, és ne menj hozzá, aki nem érti; óvakodj tőle, nehogy bajod essen, és bolondságaitól meg ne szennyeződj; menj el tőle, és nyugalmat találsz, és soha többé nyugtalanította az őrület.
14 Mi nehezebb az ólomnál? és mi annak a neve, ha nem bolond?
15 A homokot, a sót és a vastömeget könnyebb elviselni, mint az értelmetlen embert.
16 Ahogyan az épületben felövezt és összekötött fát nem lehet remegéssel feloldani, úgy a tanács által megerősített szív soha nem fél.
17 A megértés gondolatára támaszkodó szív olyan, mint egy tisztességes tapéta a karzat falán.
18 A magasra állított sálák soha nem állnak a széllel szemben: így a félelmetes szív a bolond képzeletében nem tud ellenállni semmiféle félelemnek.
19 Aki szúrja a szemet, könnyeket ejt, és a ki szúrja a szívet, megmutatja tudását.
20 Aki követ vet a madarakra, elrontja azokat, és aki szidalmazza barátját, megbontja a barátságot.
21 Ha kardot rántasz is barátodra, de ne csüggedj, mert lehet, hogy visszatér a kegyelem.
22 Ha kinyitottad szádat barátod ellen, ne félj; mert lehet kiengesztelődés, kivéve a szidalmazást, a kevélységet, a titkok felfedését vagy az áruló sebet; mert ezekért minden barát elmegy.
23 Légy hű felebarátodhoz az ő szegénységében, hogy örvendhess boldogulásában; ragaszkodj hozzá az ő nyomorúságában, hogy örököse lehess vele örökségében, mert az aljas birtok nem mindig megvetendő. : sem a gazdagok, akiket bolondság csodálni.
24 Mint a kemencének gőze és füstje a tűz előtt; olyan gyalázatos a vér előtt.
25 Nem szégyellem megvédeni a barátomat; én sem rejtőzöm el előle.
26 És ha valami rossz történik velem általa, mindenki, aki hallja, óvakodik tőle.
27 Ki tesz órát ajkam elé, és a bölcsesség pecsétjét ajkaimra, hogy hirtelen el ne essek általuk, és nyelvem el ne veszítsen?

FEJEZET 23

1 Ó Uram, egész életem Atyja és Kormányzója, ne hagyj tanácsaikra, és ne essek el tőlük.
2 Ki ostorozza gondolataimat, és a bölcsesség fegyelmezését szívemre? hogy ne kíméljenek meg tudatlanságaimtól, és el ne múljanak bűneim:
3 Nehogy növekedjék tudatlanságom, és ne bővelkedjenek bűneim, és el ne essek ellenségeim előtt, és ellenségem örvendezzen rajtam, akinek reménysége messze van a te irgalmadtól.
4 Uram, életem Atyám és Istene, ne nézz rám kevély pillantást, hanem mindig gőgös lélekkel fordulj el szolgáidtól.
5 Fordítsd el tőlem a hiábavaló reményt és vágyat, és tartsd meg azt, aki mindig szolgálni akar neked.
6 Ne ragadjon el rajtam a has mohósága, se a test kívánsága; és ne add nekem a te szolgádat szemtelenségre.

7 Halljátok, fiaim, a száj fegyelmezését: aki megőrzi, ajkára nem veszik soha.
8 A bûnös az õ balgaságában marad: a gonosz beszélõ és a kevély is elesik emiatt.
9 Ne szoktasd a te szádat káromkodásra; és ne használd magad a Szent elnevezésére.
10 Mert mint a szolga, akit szüntelenül vernek, nem marad kék bélyeg nélkül, úgy nem lesz hibátlan az, aki esküszik és szüntelenül Istent nevezi.
11 A sokat káromkodó ember tele van hamissággal, és a csapás nem távozik el soha házából; ha megbotránkozik, rábírja a bűnét, és ha nem ismeri be bűnét, kétszeresen vétkezik. ha hiába esküszik, nem lesz ártatlan, de a háza tele lesz csapásokkal.
12 Van egy beszéd, amely halálba öltözött: Adja Isten, hogy ne legyen Jákób örökségében; mert minden ilyesmi távol áll az istenfélőktől, és nem fecsegnek bűneikben.
13 Ne használd a szádat mértéktelen káromkodásra, mert abban van a bûn beszéde.
14 Emlékezz atyádra és anyádra, amikor nagyok között ülsz. Ne légy feledékeny előttük, és így szokásod szerint bolonddá válsz, és azt kívánod, bárcsak meg ne születtél volna, és átkozzák őket születésed napján.
15 Az az ember, aki hozzászokott a rosszindulatú szavakhoz, soha életének minden napján meg nem térül.
16 Kétféle ember szaporítja a bűnt, a harmadik pedig haragot hoz: a forró lélek olyan, mint az égő tűz, nem alszik ki, míg meg nem emészti; a parázna testében nem szűnik meg, míg fel nem gyújt. Tűz.
17 Minden kenyér édes a paráznának, nem hagyja ott haláláig.
18 Egy férfiú, aki házasságot bont, és ezt mondja szívében: Ki lát engem? Sötétség vesz körül, falak takarnak be, és test nem lát engem; mitől kell félnem? a Magasságos nem emlékezik meg bűneimről:
19 Az ilyen ember csak az emberek szemeit félti, és nem tudja, hogy az Úr szeme tízezerszer fényesebb a napnál, látja az emberek minden útját, és figyelembe veszi a legtitkosabb részeket.
20 Tudott mindent, mielőtt teremtették; így a tökéletesedésük után is mindegyikre nézett.
21 Ezt az embert a város utcáin büntetik meg, és ahol nem gyanítja, elviszik.
22 Így jár az a feleség is, aki elhagyja férjét, és mástól hoz örököst.
23 Mert először is megszegte a Magasságos törvényét; másodszor pedig vétkezett a férje ellen; harmadszor pedig paráznát játszott a házasságtörésben, és gyermeket hozott egy másik férfitól.
24 Vigyék ki a gyülekezetbe, és vizsgálják meg gyermekeit.
25 Fiai nem gyökereznek, és ágai nem teremnek gyümölcsöt.
26 Emlékét átkozottul hagyja, és gyalázatát el nem törölik.
27 És a megmaradók tudni fogják, hogy nincs jobb az Úr félelménél, és nincs édesebb, mint az Úr parancsolataira figyelni.
28 Nagy dicsőség az Urat követni, és hosszú élet, ha befogadnak tőle.

FEJEZET 24

1 Magát dicséri a bölcsesség, és dicsekedni fog népe között.
2 A Magasságos gyülekezetében kinyitja száját, és diadalmaskodik az ő hatalma előtt.
3 Kijöttem a Magasságos szájából, és felhőként borítottam be a földet.
4 Magas helyeken laktam, és trónusom felhős oszlopban van.
5 Egyedül jártam meg a mennyet, és jártam a mélység fenekén.
6 A tenger hullámaiban és az egész földön, és minden népnél és nemzetnél szereztem birtokot.
7 Mindezekkel nyugalmat kerestem, és kinek az örökségében maradjak?
8 Parancsot adott tehát nekem a mindenség Teremtője, és a teremtő megnyugtatta hajlékomat, és ezt mondta: Jákóbban legyen a te lakhelyed, és Izráelben a te örökséged.
9 Kezdettől fogva teremtett engem a világ előtt, és soha nem fogok elbukni.
10 A szent hajlékban szolgáltam előtte; és én is letelepedtem Sionban.
11 Ugyanígy a szeretett városban nyugalmat adott nekem, és Jeruzsálemben volt az én hatalmam.
12 És gyökeret eresztettem egy tiszteletreméltó népben, méghozzá az Úr örökségének részében.
13 Felmagasztaltak, mint a cédrus a Libanusban, és mint a ciprusfa a Hermon hegyén.
14 Felmagasztaltak, mint a pálmafa En-gaddiban, és mint a rózsanövény Jerikóban, mint egy szép olajfa a kellemes mezőn, és platánként nőttem fel a víz mellett.
15 Édes illatot adtam, mint a fahéj és az aspalathus, és olyan kellemes illatot adtam, mint a legjobb mirha, mint a galbanum, az ónix és az édes storax, és mint a tömjén füstje a sátorban.
16 Mint a terpentinfát, kinyújtottam ágaimat, és ágaim a tisztesség és a kegyelem ágai.
17 Mint a szőlőtő, kellemes illatot hoztam, és virágaim a tisztesség és a gazdagság gyümölcse.
18 Én vagyok a szép szeretetnek, félelemnek, ismeretnek és szent reménységnek anyja; ezért örökkévaló létemre minden gyermekemnek adatott vagyok, akiket róla neveztek el.
19 Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik engem kívánnak, és töltsétek be magatokat az én gyümölcseimmel.
20 Mert az én emlékem édesebb a méznél, és az én örökségem a lépnél.
21 A kik engem esznek, még éheznek, és akik engem isznak, még szomjasak lesznek.
22 Aki engedelmeskedik nekem, soha nem szégyenül meg, és akik általam munkálkodnak, nem cselekszenek rosszul.
23 Mindezek a Magasságos Isten szövetségének könyve, mégpedig a törvény, amelyet Mózes rendelt örökségül Jákób gyülekezeteinek.
24 Ne fáradjatok el, hogy erősek legyetek az Úrban; hogy megerősítsen benneteket, ragaszkodjatok hozzá,

mert egyedül a Seregek Ura az Isten, és rajta kívül nincs más Megváltó.
25 Mindent megtölt bölcsességével, mint Phison és mint Tigris az új gyümölcsök idején.
26 Bővíti az értelmet, mint az Eufrátesz, és mint a Jordán az aratás idején.
27 Úgy látja a tudás tanítását, mint a világosságot, és mint Geont a szüret idején.
28 Az első ember nem ismerte őt tökéletesen, az utolsó sem találja meg többé.
29 Mert gondolatai többek a tengernél, és tanácsai mélyebbek a nagy mélységnél.
30 Kijöttem én is, mint patak a folyóból, és mint csatorna a kertbe.
31 Azt mondtam: Megöntözöm legjobb kertemet, és meglocsolom kerti medremet, és íme, patakom folyóvá lett, folyóm tengerré.
32 Még fényessé teszem a tanítást, mint a hajnalt, és messzire bocsátom fényét.
33 Kiöntöm a tanítást, mint próféciát, és örökké örökre meghagyom.
34 Íme, nem csak magamért dolgoztam, hanem mindazokért, akik bölcsességet keresnek.

FEJEZET 25

1 Három dologban szépültem meg, és álltam szépnek Isten és az emberek előtt: a testvérek egysége, a felebarátok szeretete, egy férfi és egy feleség, akik egyetértenek.
2 Háromféle embert gyűlölök a lelkem, és nagyon megbotránkozom életükön: egy kevély szegényt, egy hazug gazdagot és egy vén házasságtörőt, aki cselekszik.
3 Ha nem gyűjtöttél semmit ifjúkorodban, hogyan találhatsz valamit korodban?
4 Ó, milyen szép az ítélet az ősz hajért, és az őskori embereknek, hogy tanácsot adnak!
5 Ó, milyen szép az öregek bölcsessége, és a becsületes embereknek való értelme és tanácsa.
6 A sok tapasztalat az öregek koronája, és az istenfélelem az ő dicsőségük.
7 Kilenc dolog van, amelyet szívemben boldognak ítéltem, és a tizedet kimondom nyelvemmel: olyan ember, aki örül gyermekeinek; és aki él, hogy lássa ellensége bukását:
8 Jó az, aki értelmes feleségnél lakik, és nem csúszott el a nyelvével, és nem szolgált önmagánál méltatlanabb embernek.
9 Jól van az, aki megfontoltságot talált, és aki a hallók fülére beszél.
10 Ó, milyen nagy az, aki bölcsességet talál! de nincs felette, aki féli az Urat.
11 De az Úr szeretete mindent felülmúl, hogy megvilágosítson: aki tartja, mihez hasonlítson?
12 Az Úrnak félelme az ő szeretetének kezdete, és a hit a hozzá való ragaszkodás kezdete.
13 Adj nekem bármilyen csapást, csak a szív csapását, és minden gonoszságot, csak az asszony gonoszságát!
14 És minden nyomorúság, csak azoktól való nyomorúság, a kik engem gyűlölnek, és minden bosszúállás, csak nem ellenségek bosszúja.
15 Nincs fej a kígyó fejénél; és nincs harag az ellenség haragja fölött.
16 Inkább laktam egy oroszlánnal és egy sárkánnyal, mint hogy házat tartsak egy gonosz asszonnyal.
17 Az asszony gonoszsága megváltoztatja az õ arcát, és elsötétíti az õ arcát, mint a zsákruha.
18 Férje szomszédai között üljön; és ha meghallja, keservesen felsóhajt.
19 Minden gonoszság csekély az asszony gonoszságához képest: essen rá a bûnös rész.
20 Amint a homokos úton felmászni az öregek lábaihoz, olyan a feleség, aki tele van szóval a csendes emberrel.
21 Ne botránkozz meg az asszony szépségében, és ne a gyönyör miatt vágyódj utána.
22 Az asszony, ha eltartja férjét, tele van haraggal, szemtelenséggel és sok szemrehányással.
23 A gonosz asszony elveszti a bátorságát, megnehezíti az arcát, és megsebesül a szíve; az asszony, aki nem vigasztalja meg férjét nyomorúságban, gyönge kezét és térdét erõsíti.
24 Az asszonytól származik a bűn kezdete, és általa mindnyájan meghalunk.
25 Ne engedjétek át a vizet; sem egy gonosz nőnek nincs szabadsága külföldre menni.
26 Ha nem úgy megy, ahogy szeretnéd, vágd ki a testedből, adj neki válólevelet, és engedd el.

FEJEZET 26

1 Boldog férfiú, akinek erényes felesége van, mert napjainak száma kétszeres lesz.
2 Az erényes asszony megörvendezteti férjét, és békében tölti be élete éveit.
3 A jó feleség jó rész, amely az Urat félők részében adatik.
4 Akár gazdag, akár szegény az ember, ha jó szíve van az Úrhoz, mindenkor vidám arccal örvend.
5 Három dolog van, amitől fél a szívem; és a negyediktől nagyon féltem: a város rágalmazásától, a rakoncátlan sokaság összegyűjtésétől és a hamis vádtól: ezek mind rosszabbak a halálnál.
6 De szívbeli bánat és bánat az asszony, aki féltékeny egy másik asszonyra, és a nyelv csapása, amely mindenkivel beszél.
7 A gonosz feleség ide-oda megrázott iga; aki megragadja, olyan, mintha skorpiót tartana.
8 A részeg asszony és a gazfickó külföldön nagy haragot ébreszt, és nem lepi el szégyenét.
9 Az asszonyok paráznaságát gőgös tekintetéből és szemhéjából ismerhetjük meg.
10 Ha a te leányod szégyentelen, tartsd szorosan bent, nehogy bántalmazza magát túlzott szabadságával.
11 Vigyázz a szemtelen szemedre, és ne csodálkozz, ha vétkezik ellened.
12 Kinyitja száját, mint a szomjas utazó, ha forrást talál, és minden vízből iszik a közelében; minden sövény mellé leül, és kinyitja tegezét minden nyíl ellen.

13 A feleség kegyelme gyönyörködteti férjét, és józansága meghízlalja csontjait.
14 A hallgatag és szerető asszony az Úr ajándéka; és semmi sem ér annyit, mint egy jól tanított elme.
15 A megszégyenült és hűséges nő kettős kegyelem, és kontinens elméjét nem lehet értékelni.
16 Mint a nap, amikor felkel a magas mennyben; így a jó feleség szépsége is a háza rendjében.
17 Mint a tiszta világosság a szent gyertyatartón; így az arc szépsége érett korban.
18 Mint az arany oszlopok az ezüst talpakon; így a szép láb állandó szívvel.
19 Fiam, őrizd meg a te korod virágát! és ne add az erődet idegeneknek.
20 Ha az egész szántóföldön gyümölcsöző birtokot szereztél, vesd el azt a saját magoddal, bízva tenyészed jóságában.
21 Így a te nemzetséged, amelyet elhagysz, felmagasztaltatik, jó származásukban bízva.
22 A parázna nőt köpetnek kell tekinteni; de a férjes asszony torony a halál ellen férjének.
23 Gonosz asszonyt adnak a gonosznak, de istenfélőt az Urat félőnek.
24 A tisztességtelen asszony megveti a szégyent, a becsületes asszony pedig tiszteli férjét.
25 A szemérmetlen asszony kutyának számít; de aki megszégyenül, félni fogja az Urat.
26 Azt az asszonyt, aki tiszteli férjét, mindenki bölcsnek ítéli; de aki meggyalázza őt kevélységében, azt mindenki istentelennek fogja tekinteni.
27 Hangosan kiáltó asszonyt és szidást kell keresni, hogy elűzzék az ellenségeket.
28 Két dolog bántja szívemet; a harmadik pedig feldühít: harcos ember, aki szegénységet szenved; és az értelmes emberek, akiket nem határoznak meg; és aki megtér az igazságosságból a bűnbe; az Úr kardra készíti az ilyet.
29 A kereskedő aligha tartja magát attól, hogy rosszat tegyen; és a huncut nem szabadul meg a bűntől.

FEJEZET 27

1 Sokan vétkeztek kis dolog miatt; és aki a bőséget keresi, az elfordítja a tekintetét.
2 Mint a szög, amely a kövek csatlakozásai közé tapad; így a bűn is közel áll a vétel és az eladás között.
3 Ha valaki nem tartja magát szorgalmasan az Úr félelmében, háza hamarosan eldől.
4 Mint amikor szitával szitáljuk, a hulladék megmarad; szóval az ember mocska a beszédében.
5 A kemence bizonyítja a fazekas edényeit; tehát az ember próbája az okoskodásában van.
6 A gyümölcs kijelenti, ha a fa felöltöztetett; így van az ember szívében az önteltség kimondása is.
7 Senkit ne dicsérj, mielőtt beszélni hallod; mert ez az emberek próbája.
8 Ha követed az igazságot, akkor szerezd meg, és öltsd fel, mint egy dicsőséges hosszú ruhát.
9 A madarak hozzájuk fognak folyamodni; így visszatér az igazság azokhoz, akik gyakorolják őt.
10 Mint az oroszlán lesben áll a prédára; vétkezz tehát azokért, akik gonoszságot cselekszenek.
11 Az istenfélő ember beszéde mindig bölcsességgel jár; de a bolond úgy változik, mint a hold.
12 Ha az oktalanok közé tartozol, figyeld az időt; hanem állandóan az értelmes emberek között.
13 A bolondok beszéde bosszantó, a sportuk pedig a bűn ócskasága.
14 A sokat esküdõ beszéde felemeli a haját; és verekedéseiktől elakad a füle.
15 A kevélyek viszálya vérontás, és szidalmaik súlyosak a fülnek.
16 Aki felfedezi a titkokat, elveszti hitelét; és soha nem talál barátot az elméjéhez.
17 Szeresd barátodat, és légy hozzá hű, de ha elárulod titkait, ne kövesd többé őt.
18 Mert mint ember pusztította el ellenségét; így elvesztetted felebarátod szeretetét.
19 Mint aki kiengedi a madarat a kezéből, úgy engedted el felebarátodat, és nem kapod vissza
20 Ne kövess többé utána, mert túl messze van; olyan, mint a csapdából kiszabadult őz.
21 Ami a sebet illeti, be lehet kötözni; és a szidalmak után lehet megbékélés, de aki titkokat árul el, az reménytelen.
22 A ki szemével kacsint, gonoszt cselekszik, és aki ismeri őt, eltávozik tőle.
23 Ha jelen vagy, kedvesen beszél, és csodálja a te beszédet, de végül megrántja a száját, és rágalmazza a te beszédeidet.
24 Sok mindent gyűlöltem, de semmi olyat, mint ő; mert gyűlölni fogja őt az Úr.
25 A ki a követ magasra vet, a maga fejére veti; és az álnok ütés sebeket ejt.
26 Aki gödröt ás, beleesik, és aki csapdát ver, az abba esik.
27 Aki gonoszságot művel, ráesik, és nem tudja, honnan jön.
28 Gúny és gyalázat a kevélyektől; de a bosszú, mint az oroszlán leselkedik rájuk.
29 Akik örülnek az igazak bukásának, tőrbe esnek; és gyötrelem emészti meg őket, mielőtt meghalnak.
30 Rosszindulat és harag, még ezek is utálatosak; és a bûnös ember megkapja mind a kettõt.

FEJEZET 28

1 Aki bosszút áll, bosszút áll az Úrtól, és megemlékezik bűneiről.
2 Bocsásd meg felebarátodnak azt a sérelmet, amit veled okozott, így a te bûneid is megbocsáttatnak, amikor imádkozol.
3 Egyik ember gyűlöletet visel a másik ellen, és bocsánatot kér az Úrtól?
4 Nem irgalmaz az emberhez, aki hasonló önmagához, és kér-e bocsánatot az ő bűneiért?
5 Ha az, aki csak test, gyűlöletet táplál, ki könyörög bűnei bocsánatáért?

6 Emlékezz meg végedről, és szűnjön meg az ellenségeskedés; emlékezz a romlásra és a halálra, és maradj a parancsolatokban.
7 Emlékezz a parancsolatokra, és ne bánkódj felebarátoddal: emlékezz a Magasságos szövetségére, és kacsints a tudatlanságra.
8 Tartózkodj a viszálykodástól, és csökkented bűneidet, mert a haragos ember viszályt szít,
9 A bûnös ember nyugtalanítja barátait, és vitát folytat a békések között.
10 Amilyen a tűz anyaga, úgy ég, és amilyen az ember ereje, olyan az ő haragja; és az ő gazdagsága szerint feltámad haragja; és minél erősebbek azok, amelyek versengenek, annál jobban begyulladnak.
11 Az elhamarkodott veszekedés tüzet gyújt, és az elhamarkodott harc vért ont.
12 Ha szikrát fújsz, meggyullad, ha ráköpsz, kialszik, és mindkettő kijön a szádból.
13 Átkozd meg a suttogót és a kétnyelvűt, mert az ilyenek sok békés embert elpusztítottak.
14 Sokakat felkavart a visszaszóló nyelv, és nemzetről nemzetre űzte őket, erős városokat rombolt le, és nagyok házait rombolta le.
15 A visszaszóló nyelv kiűzte az erényes asszonyokat, és megfosztotta őket munkájuktól.
16 Aki hallgat rá, nem talál nyugalmat, és nem lakik csendben.
17 Az ostorcsapás nyomokat hagy a húsban, a nyelvcsapás pedig a csontokat töri össze.
18 Sokan estek el kard élétől, de nem annyian, a kik nyelvük által.
19 Jó az, akit annak mérge véd; aki nem vonta meg annak igáját, és nem volt kötözve.
20 Mert az igája vas iga, és a hevederei rézszalagok.
21 Halála gonosz halál, a sír jobb volt nála.
22 Nem uralkodik azokon, akik félik az Istent, és nem égetnek meg annak lángjában.
23 A kik elhagyják az Urat, abba esnek; és megég bennük, és meg nem alszik; úgy küldik rájuk, mint az oroszlán, és megemészti őket, mint a leopárd.
24 Nézze meg, hogy tövisekkel védje be birtokát, és kösse be ezüstjét és aranyát,
25 És mérlegeld a te szavaidat, és csinálj ajtót és rácsot a szádnak.
26 Vigyázz, hogy el ne csússz mellette, hogy el ne ess a leselkedő előtt.

FEJEZET 29

1 Aki irgalmas, kölcsön ad felebarátjának; és aki megerősíti kezét, megtartja a parancsolatokat.
2 Adj kölcsön felebarátodnak, amikor szüksége van rá, és fizess vissza felebarátodnak a megfelelő időben.
3 Tartsd meg szavad, és bánj vele hűségesen, és mindig megtalálod azt, ami neked szükséges.
4 Sokan, amikor kölcsönadtak nekik valamit, úgy vélték, hogy megtalálják, és megzavarták őket, ami segített nekik.
5 Amíg nem kap, kezét csókolja az embernek; Felebarátja pénzéért pedig alázatosan beszél; de amikor visszafizeti, meghosszabbítja az időt, és visszaadja a bánatos szavakat, és panaszkodik az időről.
6 Ha győz, alig kapja meg a felét, és úgy fog számolni, mintha megtalálta volna: ha nem, megfosztotta a pénzétől, és ok nélkül szerez ellenséget: káromkodással fizet neki. korlátok; és a becsületért gyalázatot fizet neki.
7 Ezért sokan megtagadták a kölcsönadást más emberek rossz üzletéért, mert féltek, hogy megcsalják őket.
8 Mégis légy türelmes a szegényes emberhez, és ne késlekedj, hogy könyörülj rajta.
9 Segítsd a szegényt a parancsolatért, és ne tegyétek el szegénysége miatt.
10 Vedd el a pénzedet testvéredért és barátodért, és ne rozsdásodjon el egy kő alatt, hogy elveszjen.
11 Gyűjtsd el kincsedet a Magasságos parancsolatai szerint, és több hasznot hoz, mint az arany.
12 Zárd be az alamizsnát tárházaidba, és megszabadít minden nyomorúságtól.
13 Jobban fog harcolni érted ellenségeid ellen, mint egy erős pajzs és erős lándzsa.
14 A becsületes ember kezes felebarátjáért, de a szemtelenség elhagyja őt.
15 Ne feledkezz meg kezességed barátságáról, mert életét adta érted.
16 A bűnös megdönti kezességének jó birtokát:
17 És aki hálátlan elméjű, azt veszélyben hagyja, aki megszabadította.
18 A biztosság sok jót megsemmisített, és megrendítette őket, mint a tenger hulláma.
19 A gonosz ember, aki megszegi az Úr parancsolatait, kezességbe esik, és aki más dolgát vállalja és követi, hogy nyereséget szerezzen, perbe esik.
20 Segíts felebarátodat erőd szerint, és vigyázz, hogy te magad ne ess bele.
21 Az élet legfőbb dolga a víz, és a kenyér és a ruha, és a ház a szégyen elfedésére.
22 Jobb a szegény ember élete egy aljas kunyhóban, mint a kényes étkezés egy másik házában.
23 Legyen az kevés vagy sok, elégedj meg, hogy ne halld házad gyalázatát.
24 Mert nyomorúságos élet házról házra járni, mert ahol idegen vagy, nem mered kinyitni a szádat.
25 Lélekezni és lakomázni fogsz, és nincs hálád, sőt keserű szavakat is hallasz.
26 Jöjj, te idegen, és teríts asztalt, és adj enni abból, amit elkészítettél.
27 Adj helyet, te idegen, egy tisztességes embernek; bátyám jön szállásra, és szükségem van a házamra.
28 Ezek a dolgok súlyosak az értelmes embernek; a házszoba szidalmazása és a kölcsönadó szemrehányása.

FEJEZET 30

1 Aki szereti a fiát, gyakran megtapintja a vesszőt, hogy a végén örüljön neki.
2 Aki megfenyíti az ő fiát, annak örülni fog, és örülni fog neki ismerősei között.
3 A ki tanítja az õ fiát, megszomorítja az ellenséget, és örülni fog neki az õ barátai elõtt.

4 Ha meghal is az apja, mégis olyan, mintha nem is halt volna meg;
5 Életében látta, és örült neki, és amikor meghalt, nem volt szomorú.
6 Bosszúállót hagyott maga után ellenségei ellen, és olyat, aki kegyelmet fog fizetni barátainak.
7 Aki túl sokat csinál a fiából, az bekötözi a sebeit; és minden kiáltástól megzavarodnak a belei.
8 A meg nem tört ló megerõsödik, a magára hagyott gyermek pedig akaratos lesz.
9 Nyomd meg gyermekedet, és megrémít: játssz vele, és megnehezít.
10 Ne nevess vele, nehogy bánkódj vele, és ne csikorgasd a fogaidat a végén.
11 Ne adj neki szabadságot ifjúkorában, és ne kacsints bolondságaira.
12 Hajtsd le a nyakát, amíg fiatal, és verd oldalba, amíg még gyermek, nehogy megmakacsolja magát, és engedetlen legyen veled szemben, és így bánkódjon a szíved.
13 Fenyítsd meg fiadat, és kényszerítsd munkára, nehogy sértődjön az ő szemtelen viselkedése.
14 Jobb a szegény, aki egészséges és erős felépítésű, mint a gazdag, aki nyomorult testében.
15 Az egészség és a test jó állapota mindenekelőtt az arany, és az erős test a végtelen gazdagság felett.
16 Nincs gazdagság az egészséges testnél, és nincs öröm a szív örөménél.
17 A halál jobb, mint a keserű élet vagy a folyamatos betegség.
18 A becsukott szájra öntött finomságok olyanok, mint a sírra rakott hús.
19 Mit használ a bálványnak való áldozat? mert sem enni, sem szagolni nem tud: így van az, akit az Úr üldöz.
20 Szemeivel lát és nyög, mint egy eunuch, aki átöleli a szüzet és sóhajt.
21 Ne add túlságosan elmédet, és ne gyötörd magad a saját tanácsod szerint.
22 A szív öröme az ember élete, és az ember öröme meghosszabbítja napjait.
23 Szeresd a te lelkedet, és vigasztald meg szívedet, távolítsd el tőled a szomorúságot, mert a bánat sokakat megölt, és nincs haszna.
24 Az irigység és a harag megrövidíti az életet, a gondosság pedig idő előtti korszakot tesz.
25 Vidám és jó szívvel gondoskodik húsáról és étrendjéről.

FEJEZET 31

1 A gazdagságra való figyelés megemészti a húst, és a gondja elűzi az álmot.
2 A vigyázás nem hagyja az embert elaludni, mint a fájó betegség elaludni,
3 A gazdagnak nagy munkája van a gazdagság összegyűjtésében; és amikor megpihen, megtelik finomságával.
4 A szegény fáradozik szegényes birtokán; és amikor elmegy, még mindig szükséget szenved.
5 Aki szereti az aranyat, nem igazul meg, és aki a romlást követi, annak elege lesz belőle.
6 Az arany sokaknak tönkrement, és az ő pusztulásuk jelen volt.
7 Botránya ez azoknak, akik áldoznak neki, és minden bolondot elragadnak vele.
8 Boldog a gazdag, aki hibátlanul találtatik, és nem keresi az aranyat.
9 Ki ő? és boldognak mondjuk őt, mert csodálatos dolgokat művelt népe között.
10 Ki az, aki próbára tett ez által, és kit talált tökéletesnek? akkor hadd dicsőüljön. Ki sérthet meg, és ki nem sértett meg? vagy rosszat tett, de nem tette?
11 Javai megerősödnek, és a gyülekezet hirdesse alamizsnáját.
12 Ha bőséges asztalhoz ülsz, ne mohókodj rá, és ne mondd: Sok hús van rajta.
13 Emlékezzetek arra, hogy a gonosz szem gonosz dolog, és mi teremtett gonoszabbat a szemnél? ezért minden alkalommal sír.
14 Ne nyújtsd a kezed, amerre néz, és ne dugd vele együtt a tálba.
15 Ne magad alapján ítéld meg felebarátodat, és légy okos minden tekintetben.
16 Egyél, amint az embernek jólesik, a miket eléd állítanak; és nyeld fel a jegyzetet, hogy ne gyűlölj.
17 Először a modor miatt indulj el; és ne légy telhetetlen, nehogy megbotránkoztass.
18 Amikor sokak között ülsz, ne nyújtsd ki először a kezed.
19 Nagyon kevés is elég a jól nevelt embernek, és nem húzza meg a szelét az ágyában.
20 Mélységes evésből szilárd alvás jön, korán felkel, és esze van vele, de az éberség fájdalma, kóborlás és hasfájás telhetetlen embernél van.
21 És ha enni kényszerültél, kelj fel, menj ki, hányj, és megpihensz.
22 Fiam, hallgass meg engem, és ne vess meg engem, és végül megtalálod, amint mondtam neked: minden cselekedetedben légy gyors, hogy ne jöjjön rád betegség.
23 A ki nyájasan bánik az ételével, jót beszélnek róla; és jó házvezetéséről szóló beszámolót el fogják hinni.
24 De az ellen, a ki az õ ételét hanyagolja, zúgolódik az egész város; és szemtelenségének tanúságait nem lehet kétségbe vonni.
25 Ne mutasd bátorságodat a borban; mert a bor sokakat elpusztított.
26 A kemencével a kemencék élét erősítik a mártással, így borítja a kevélyek szívét részegség.
27 Jó az embernek a bor, mint az élet, ha mérsékelten iszzák: mit ér az élet a bor nélkül? mert az emberek örömére készült.
28 A mérhetően részeg és megfelelő bor megörvendezteti a szívet és az elmét vidámságot.
29 De a túlzottan megivott bor megkeseríti az elmét, veszekedést és veszekedést.
30 A részegség fokozza a bolond haragját, mígnem megbotránkoztat, erõt veszít, és sebeket okoz.
31 Ne fedd meg felebarátodat a bor miatt, és ne vesd meg őt jókedvében;

FEJEZET 32

1 Ha mesterévé tesznek egy lakomának, ne emeld fel magad, hanem légy közöttük, mint a többiek közül; szorgalmasan vigyázz rájuk, és hát ülj le.
2 És miután elvégezted minden hivatalodat, foglald el a helyedet, hogy vidám legyél velük, és kapj egy koronát az ünnepi rendre.
3 Szólj, aki idősebb vagy, mert ez illik néked, de józan ítélőképességgel; és akadályozzák nem musick.
4 Ne onts szót, ahol van zenész, és ne hirdess időn kívüli bölcsességet.
5 Egy zenei hangverseny egy borbankettben olyan, mint egy aranyba festett karbunkulus pecsétje.
6 Olyan, mint a smaragd pecsétje egy aranymunkában, olyan a zene dallama, kellemes borral.
7 Szólj, ifjú, ha szükség van rád, de aligha, ha kétszer is megkérnek.
8 Legyen a te beszéded rövid, kevés szóval sokat felfogva; légy olyan, mint aki tud, és mégis tartja a nyelvét.
9 Ha nagyok közé tartozol, ne tedd magad egyenlővé velük; és ha az ősi emberek a helyükön vannak, ne használj sok szót.
10 Mennydörgés előtt villámlik; és mielõtt a megszégyenült ember elmegy, szíveskedjen.
11 Keljetek fel időben, és ne legyetek utolsók; de haladéktalanul vigye haza.
12 Fogadd el idődet, és tedd, amit akarsz, de ne vétkezz kevély beszéddel.
13 És ezekért áldd meg azt, aki alkotott téged, és feltöltött az ő javaival.
14 Aki féli az Urat, elnyeri fegyelmezését; és akik korán keresik őt, kegyelmet találnak.
15 Aki a törvényt keresi, megtelik azzal, de a képmutató megbotránkozik azon.
16 A kik félik az Urat, ítéletet találnak, és az igazságot fényként gyújtják fel.
17 A bûnös embert nem fedték meg, hanem akarata szerint mentséget talál.
18 A tanácsos ember figyelmes lesz; de egy furcsa és büszke embert nem riaszt el a félelem, még akkor sem, ha önmaga miatt, tanács nélkül tette.
19 Semmit ne csinálj tanács nélkül; és ha egyszer megtetted, ne térj meg.
20 Ne menj el arra az útra, amelyen eleshetsz, és ne botladozz a kövek között.
21 Egyszerűen ne légy magabiztos.
22 És óvakodj a saját gyermekeidtől.
23 Minden jó cselekedetben bízz a te lelkedben; mert ez a parancsolatok megtartása.
24 Aki hisz az Úrban, figyel a parancsolatra; és aki benne bízik, annak soha nem lesz rosszabb.

FEJEZET 33

1 Nem történik semmi gonosz azzal, aki féli az Urat; de a kísértésben még egyszer megszabadítja őt.
2 A bölcs ember nem gyűlöli a törvényt; de aki képmutató abban, az olyan, mint egy hajó a viharban.
3 Az értelmes ember a törvényben bízik; és a törvény hűséges hozzá, mint a jósda.
4 Készítsd elő, mit mondasz, hogy meghallgattassanak: kösd be a tanítást, és azután válaszolj.
5 A bolond szíve olyan, mint a szekérkerék; és gondolatai olyanok, mint egy guruló axletfa.
6 A mén ló olyan, mint a gúnyos barát, utálkozik mindenki alatt, aki rajta ül.
7 Miért jobb az egyik nap a másiknál, ha az év minden napjának fénye a napé?
8 Az Úr ismeretéből kitűntek, és megváltoztatta az időket és az ünnepeket.
9 Némelyiket nagy napokat csinált és megszentelt, némelyeket pedig hétköznapi napokat.
10 És minden ember a földből való, és Ádám a földből teremtetett:
11 Az Úr nagy tudással megosztotta őket, és útjaikat sokrétűvé tette.
12 Némelyiket megáldott és felmagasztalt, némelyeket pedig megszentelt, és magához állított; de némelyiket megátkozta és lealázta, és elfordult helyükről.
13 Amint az agyag a fazekas kezében van, hogy tetszése szerint alakítsa, úgy van az ember annak a kezében, a ki készítette, hogy adjon nekik a legjobbat.
14 A jó a gonosz ellen, és az élet a halál ellen: az istenfélő a bûnös ellen, és a bûnös az istenfélõ ellen.
15 Tekints tehát a Magasságos minden cselekedetére; és van kettő és kettő, egyik a másik ellen.
16 Legutóbb felébredtem, mint aki a szõlõszûjtõk után gyűjt, az Úr áldásával hasznot húztam, és úgy tapostam présemet, mint a szõlõszû.
17 Gondolj arra, hogy nemcsak magamért dolgoztam, hanem mindazokért, akik tanulni akarnak.
18 Hallgassatok rám, ó ti nép nagyjai, és hallgassatok füleitekkel, ti gyülekezet vezetői!
19 Ne adj hatalmat fiadnak és feleségednek, testvérednek és barátodnak, amíg élsz, és vagyonodat ne add oda másnak, hogy meg ne térjen, és ne könyörögj még egyszer.
20 Amíg élsz és lehelsz benned, ne add át magad senkinek.
21 Mert jobb, ha gyermekeid keresnek téged, mint ha te kiállsz az udvariasságuk mellett.
22 Minden cselekedetedben tartsd meg magadnak az elsőséget; ne hagyj foltot a te becsületedre.
23 Amikor befejezed napjaidat, és befejezed életedet, oszd el örökségedet.
24 Takarmány, pálca és terhek a szamárnak; és kenyeret, javítgatást és munkát egy szolgának.
25 Ha munkára állítod a te szolgádat, nyugalmat találsz, ha pedig tétlenül hagyod, szabadságot keres.
26 Az iga és a gallér meghajtja a nyakat, a gonosz szolgának kínzásai és kínjai.
27 Küldje el őt munkára, hogy ne tétlen legyen; mert a tétlenség sok rosszra tanít.
28 Indítsd munkára, ahogy neki illik: ha nem engedelmeskedik, húzz nehezebb bilincseket.
29 De ne légy túlzó senkivel szemben; és diszkréció nélkül nem csinál semmit.

30 Ha van szolgád, legyen olyan, mint te magad, mert drága áron vetted meg.
31 Ha van szolgád, könyörögj hozzá, mint a testvéredhez, mert szükséged van rá, mint a te lelkedre; ha gonoszul könyörögsz hozzá, és elfut előled, melyik úton akarod őt megkeresni?

FEJEZET 34

1 Hiábavaló és hamis az értelmetlen ember reménysége, és az álmok bolondokat emelnek fel.
2 Aki álmokat néz, az olyan, mint az, aki az árnyékba ragad, és a szelet követi.
3 Az álomlátás az egyik dolognak a másikhoz való hasonlósága, méghozzá olyan, mint az arcnak az archoz való hasonlósága.
4 A tisztátalan dologból mit lehet megtisztítani? és abból, ami hamis, milyen igazság származhat?
5 Hiábavalók a jövendölések, jóslatok és álmok, és a szív úgy gyönyörködik, mint a szülõ asszony szíve.
6 Ha nem a Magasságostól küldik őket látogatásodban, ne fordíts rájuk szívedet.
7 Mert az álmok sokakat megtévesztettek, és kudarcot vallottak azok, akik bennük bíztak.
8 A törvény tökéletesnek találtatik hazugság nélkül, és a bölcsesség tökéletes a hű szájnak.
9 A ki utazott, sok mindent tud; és aki sok tapasztalattal rendelkezik, az bölcsességet hirdet.
10 Akinek nincs tapasztalata, az keveset tud, de aki utazik, tele van bölcsességgel.
11 Amikor utaztam, sok mindent láttam; és többet értek, mint amennyit ki tudok mondani.
12 Sokszor voltam életveszélyben, de ezek miatt szabadultam meg.
13 Az Urat félők lelke élni fog; mert reménységük abban van, aki megmenti őket.
14 Aki féli az Urat, ne féljen és ne féljen; mert ő a reménysége.
15 Boldog lelke annak, aki féli az Urat: kire néz? és ki az erőssége?
16 Mert az Úr szeme az őt szeretőkön van, ő hatalmas oltalmuk és erős támaszuk, oltalmuk a hőség ellen, oltalma a nap ellen délben, oltalmazó a megbotlástól és segítségük az eleséstől.
17 Felemeli a lelket, megvilágosítja a szemet: egészséget, életet és áldást ad.
18 Aki áldoz a jogtalanul szerzett dologból, annak az áldozata nevetséges; és igazságtalan emberek ajándékait nem fogadják el.
19 A Magasságos nem gyönyörködik a gonoszok áldozataiban; és nem békül meg a bűnért áldozatok sokaságával.
20 A ki a szegény javaiból hoz áldozatot, úgy cselekszik, mint aki megöli a fiút atyja szeme láttára.
21 A szűkölködő kenyere az ő életük, aki megfosztja tőle, vérbeli ember.
22 A ki elveszi felebarátja élelmét, megöli azt; és aki megcsalja a munkástól a bérét, az vérontó.
23 Ha az egyik épít, a másik lerombol, mi haszna van akkor, ha nem dolgozik?
24 Ha az egyik imádkozik, a másik pedig átkozódik, kinek a hangját hallja meg az Úr?
25 Aki a holttest érintése után megmosakodik, ha még egyszer megérinti, mit használ a mosakodás?
26 Így van-e azzal az emberrel, aki böjtöl bűnéért, és újra elmegy, és ugyanazt cselekszi: ki hallja meg könyörgését? vagy mit használ neki megaláztatása?

FEJEZET 35

1 Aki megtartja a törvényt, elég áldozatot hoz, aki meghallgatja a parancsot, hálaáldozatot mutat be.
2 A ki megtéríti a jót, finom lisztet áldoz; és aki alamizsnát ad, dicséretet áldoz.
3 A gonoszságtól való eltávozás kedves az Úrnak; és a hamisság elhagyása engesztelés.
4 Ne tűnj üresnek az Úr előtt.
5 Mert mindezeket a parancsolat miatt kell megtenni.
6 Az igazak áldozata megkövéríti az oltárt, és annak édes illata a Magasságos előtt van.
7 Az igaz ember áldozata elfogadható. és ennek emlékét soha nem felejtik el.
8 Jó szemmel add az Úr tiszteletét, és kezed zsengéjét ne csökkentsd.
9 Minden ajándékodban mutass vidám arcot, és áldd fel tizededet örömmel.
10 Adj a Magasságosnak, amint meggazdagított téged; és ahogy kaptad, adj vidám szemmel.
11 Mert megfizet az Úr, és hétszer annyit ad néked.
12 Ne gondolj ajándékokkal megrontani; az ilyeneket nem fogadja be, és ne bízzon hamis áldozatokban; mert az Úr bíró, és nincs nála személyi tekintet.
13 Nem fogad senkit szegény ellen, hanem meghallgatja az elnyomottak imáját.
14 Nem veti meg az árvák könyörgését; sem az özvegy, amikor kiadja panaszát.
15 Nem csorog-e le a könny az özvegy arcán? és nem kiált-e az ellen, a ki elbuktatja őket?
16 Aki az Urat szolgálja, azt jóindulattal fogadják, és imádsága a felhőkig ér.
17 Az alázatos könyörgése átjárja a felhőket, és amíg közeledik, nem vigasztalódik; és nem megy el, mígnem a Magasságos meg nem látja, hogy igazságosan ítél és végrehajtja az ítéletet.
18 Mert nem lankad az Úr, sem a Hatalmas nem lesz türelmes velük szemben, mígnem a könyörtelennek derekát nem veri, és bosszút nem fizet a pogányoknak; mígnem el nem veszi a kevélyek sokaságát, és összetöri az igazságtalanok pálcáját;
19 Mindaddig, míg megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint, és az emberek cselekedeteiért az ő szándékai szerint; amíg el nem ítéli népe ügyét, és megörvendezteti irgalmának.
20 Az irgalmasság időszakos a nyomorúság idején, mint az esőfelhők aszály idején.

FEJEZET 36

1 Könyörülj rajtunk, Uram, mindenek Istene, és nézz meg minket!

2 És küldd félelmedet minden nemzetre, amely nem keres téged.
3 Emeld fel kezedet az idegen népek ellen, és hadd lássák hatalmadat.
4 A miképen megszenteltettél bennünk előttük, úgy dicsőülj meg közöttük előttünk.
5 És hadd ismerjenek meg téged, amint mi ismertünk téged, hogy nincs Isten, csak te, ó Isten.
6 Tégy új jeleket, és tégy más furcsa csodákat: dicsőítsd meg kezed és jobb karodat, hogy megmutassák csodáidat.
7 Kelj fel haragot, és áraszd ki a haragot: vedd el az ellenséget, és pusztítsd el az ellenséget.
8 Hagyd rövidre az időt, emlékezz a szövetségre, és hadd hirdessék csodálatos cselekedeteidet.
9 A ki megmenekül, emésszе meg a tûz haragja; és elvesszenek, akik elnyomják a népet.
10 Verjétek szét a pogányok fejedelmeit, akik ezt mondják: Nincs más, csak mi.
11 Gyűjtsd össze Jákób minden törzsét, és örököld őket, mint kezdettől fogva.
12 Uram, könyörülj a népen, amelyet a te nevedről neveznek, és Izraelen, amelyet elsőszülöttednek neveztél.
13 Légy irgalmas Jeruzsálemhez, szent városodhoz, nyugodalom helyéhez!
14 Töltsd meg Siont kimondhatatlan szavaiddal, és népedet dicsőségeddel.
15 Tégy bizonyságot azokról, akiket kezdettől fogva birtokoltál, és támaszts fel prófétákat, akik a te nevedben vannak.
16 Jutalmazd meg azokat, akik rád várnak, és prófétáid hűségesek legyenek.
17 Uram, hallgasd meg szolgáid imáját Áron áldása szerint a te népeden, hogy a föld minden lakója megtudja, hogy te vagy az Úr, az örökkévaló Isten.
18 A has minden húst felemészt, de egyik hús jobb, mint a másik.
19 Amint az íny kóstolgatja a sokféle vadhúst, olyan az értelmes szív a hamis beszédeket.
20 A megátalkodott szív megnehezíti, de a tapasztalt ember megfizet neki.
21 Egy asszony minden férfit befogad, de egyik lánya jobb, mint a másik.
22 Az asszony szépsége felvidítja az arcot, és a férfi semmit sem szeret jobban.
23 Ha kedvesség, szelídség és vigasztalás van a nyelvében, akkor nem olyan a férje, mint a többi ember.
24 A ki feleséget szerez, birtokot kezd, hozzá hasonló segítséget és nyugalomoszlopot.
25 Ahol nincs sövény, ott elpusztul a birtok, és akinek nincs felesége, gyászolva vándorol fel és alá.
26 Ki bízik a jól elrendelt tolvajban, aki városról városra ugrál? hát ki hinne annak az embernek, akinek nincs háza, és ott lakik, ahol az éjszaka viszi?

FEJEZET 37

1 Minden barát azt mondja: Én is a barátja vagyok; de van barát, aki csak név szerint barát.
2 Hát nem halálos bánat, ha egy társ és barát ellenséggé válik?
3 Ó, gonosz képzelgés, honnan jöttél, hogy csalással borítsd be a földet?
4 Van egy társ, aki örül a barát boldogulásának, de a nyomorúság idején ellene van.
5 Van egy útitárs, aki megsegíti a barátját a hasért, és felveszi a páncélt az ellenség ellen.
6 Ne feledkezz meg elmédben barátodról, és gazdagságodban ne légy figyelmen kívül hagyva.
7 Minden tanácsos magasztalja a tanácsot; de vannak olyanok, akik saját maguknak adnak tanácsot.
8 Óvakodj a tanácsadótól, és előbb tudd meg, mire van szüksége; mert ő maga fog tanácsot adni; nehogy rád vessen sorsot,
9 És mondd néked: Jó a te utad, és utána áll a másik oldalon, hogy lássa, mi lesz veled.
10 Ne tárgyalj azzal, aki gyanúsít téged, és rejtsd el tanácsodat az irigyek elől.
11 Ne beszélj olyan asszonnyal, aki megérinti őt, akire féltékeny; sem gyávával háborús ügyekben; sem kereskedővel csereügyben; sem eladó vevővel; sem egy irigy hálás emberrel; sem a kedvességet megható könyörtelen emberrel; sem a lustakkal semmiféle munkáért; sem béressel egy év befejező munkára; sem egy tétlen szolgával, aki sok ügyet intéz: ne hallgass ezekre semmiféle tanácsban.
12 De legyél szüntelen egy istenfélő emberrel, akiről tudod, hogy megtartja az Úr parancsolatait, akinek a gondolata a te elméd szerint van, és veled bánkódni fog, ha elvetélnél.
13 És maradjon meg szíved tanácsa, mert nincsen hűségesebb hozzád annál.
14 Mert az ember esze néha többet mond neki, mint hét őrt, akik fent ülnek egy magas toronyban.
15 És mindenekelőtt imádkozz a Magasságoshoz, hogy ő igazgassa utadat.
16 Az értelem járjon minden vállalkozás előtt, és a tanács minden cselekedet előtt.
17 Az arc a szív megváltozásának jele.
18 Négyféle dolog jelenik meg: jó és rossz, élet és halál; de a nyelv uralkodik rajtuk szüntelen.
19 Van, aki bölcs és sokakat tanít, de önmagának haszontalan.
20 Van, aki beszédben bölcsességet mond, és gyûlöltetik: híján lesz minden táplálléknak.
21 Mert kegyelem nem adatott neki az Úrtól, mert megfosztva minden bölcsességtől.
22 A másik bölcs önmagához; és a megértés gyümölcsei dicséretesek a szájában.
23 A bölcs ember tanítja népét; és értelmének gyümölcsei nem fogynak el.
24 A bölcs embert áldás tölti el; és mindazok, akik látják, boldognak tartják őt.
25 Az ember életének napjai meg vannak számlálva, de Izráel napjai megszámlálhatatlanok.
26 A bölcs ember dicsőséget örököl népe között, és neve örökkévaló marad.
27 Fiam, próbáld meg a lelkedet életedben, és nézd meg, mi a rossz benne, és ne add oda neki.

28 Mert nem használ minden embernek minden, és nem mindenben gyönyörködik minden lélek.
29 Ne légy telhetetlen semmi finomságban, és ne mohó legyen az ételre.
30 Mert a túlzott evés betegséget hoz, és a falatozás kólerné válik.
31 Sokan elpusztultak a túlzás miatt; de aki odafigyel, meghosszabbítja életét.

FEJEZET 38

1 Tiszteld az orvost az őt megillető tisztességgel az ő hasznodra, mert az Úr teremtette őt.
2 Mert a Magasságostól származik a gyógyulás, és elnyeri a király tiszteletét.
3 Az orvos készsége felemeli a fejét, és a nagyok szemei előtt csodálkozik.
4 Gyógyszereket teremtett az Úr a földből; és a bölcs nem irtózik tőlük.
5 Hát nem fával édesítették meg a vizet, hogy megismerjék annak erejét?
6 És ügyességet adott az embereknek, hogy megtiszteljék csodálatos cselekedeteiben.
7 Ilyenekkel gyógyítja meg az embereket, és megszünteti fájdalmaikat.
8 Az ilyenekből édességet készít a patikus; és munkáinak nincs vége; és tőle békesség az egész földön,
9 Fiam, ne hanyagolj betegségedben, hanem imádkozz az Úrhoz, és ő meggyógyít.
10 Hagyd el a bűnt, tedd rendbe kezeidet, és tisztítsd meg szívedet minden gonoszságtól.
11 Adj édes illatot, és emléket a finomlisztből; és kövér áldozatot hozz, mint nem.
12 Akkor adj helyet az orvosnak, mert az Úr teremtette őt: ne menjen el tőled, mert szükséged van rá.
13 Van idő, amikor a kezükben van a jó siker.
14 Mert ők is imádkoznak az Úrhoz, hogy boldoguljon, amit könnyítésül és gyógyírként adnak az élet meghosszabbítására.
15 Aki vétkezik Alkotója előtt, az kerüljön az orvos kezébe.
16 Fiam, hulljanak a könnyek a halottakra, és kezdj el jajgatni, mintha nagy kárt szenvedtél volna magadon; majd a szokás szerint takarja be testét, és ne hanyagolja el a temetését.
17 Sírj keservesen, nyögj nagyot, és sirass, amint méltó, és egy-két napig, hogy ne gyalázzanak téged, és azután vigasztald magad a nehézkedésed miatt.
18 Mert a nehézkedéstől jön a halál, és a szív nehézkedése megtöri az erőt.
19 A nyomorúságban is megmarad a szomorúság, és a szegények élete a szív átka.
20 Ne neheztelj a szívedre: űzd el, és jelöld ki az utolsó véget.
21 Ne felejtsd el, mert nincs visszaút: ne jót cselekedj vele, hanem magadnak árts.
22 Emlékezzél meg ítéletemről, mert a tied is olyan lesz; tegnap nekem, ma pedig neked.
23 Amikor a halott nyugszik, nyugodjon meg az ő emlékezete; és vigasztalódjatok érte, amikor az ő Lelke eltávozik tőle.
24 A tanult ember bölcsessége a szabadidő alkalmából származik, és aki kevés dolga van, bölcs lesz.
25 Hogyan szerezhet bölcsességet az, aki az ekét tartja, és a kemencében dicsekszik, az ökröket űzi, és az ő munkájukkal van elfoglalva, és a kinek beszéde a bikákról szól?
26 Arra adja elméjét, hogy barázdákat csináljon; és szorgalmasan adja a vadtakarmányt.
27 Így minden asztalos és munkás, aki éjjel-nappal dolgozik, és akik pecséteket vágnak és vésnek, és szorgalmasak, hogy sokféleséget készítsenek, és hamis képeknek adják magukat, és vigyázzanak, hogy befejezzék a munkát.
28 A kovács is, aki az üllő mellett ül, és a vasmunkát tekintve, a tűz gőze elpazarolja a húsát, és harcol a kemence melegével: a kalapács és az üllő zaja mindig a fülében van, és a szemek továbbra is az általa készített dolog mintáját nézik; elhatározza, hogy befejezze munkáját, és figyel, hogy tökéletesre csiszolja azt:
29 Így cselekszik a fazekas is, aki a maga munkájában ül, és lábaival forgatja a korongot, a ki mindig gondosan dolgozik, és minden munkáját szám szerint végzi.
30 Az agyagot karjával formálja, és lábai elé hajtja erejét; arra kéri magát, hogy átvezesse; és igyekszik megtisztítani a kemencét:
31 Mindezek az ő kezükben bíznak, és mindenki bölcs a maga munkájában.
32 Ezek nélkül nem lehet egy város lakni, és nem laknak ott, ahol akarnak, és nem járnak fel és alá.
33 Ne keressék őket nyilvános tanácsban, és ne üljenek magasan a gyülekezetben; ne üljenek a bírói székben, és ne értsék meg az ítéletet; nem hirdethetnek igazságot és ítéletet; és nem találnak ott, ahol példázatokat mondanak.
34 De fenntartják a világ állapotát, és minden vágyuk mesterségük munkájában van.

FEJEZET 39

1 De aki a Magasságos törvényére törekszik, és annak elmélkedésével foglalkozik, az minden ősi bölcsességet keresi, és a próféciákkal foglalkozik.
2 Megtartja a híres férfiak beszédeit, és ahol ravasz példázatok vannak, ott is lesz.
3 Súlyos mondatok titkait kutatja, és sötét példázatokban fog kommunikálni.
4 Nagyok között fog szolgálni, és fejedelmek előtt áll, idegen országokon jár; mert kipróbálta a jót és a rosszat az emberek között.
5 Átadja szívét, hogy mielőbb az Úrhoz forduljon, aki teremtette, és imádkozik a Magasságos előtt, és megnyitja száját imádságra, és könyörög bűneiért.
6 Amikor a nagy Úr akarja, megtelik az értelem lelkével: bölcs mondatokat áraszt, és hálát ad az Úrnak imádságában.
7 Ő irányítja tanácsát és tudását, és elmélkedik titkaiban.
8 Kimutatja, amit tanult, és az Úr szövetségének törvényében dicsekedni fog.

9 Sokan dicsérik az ő értelmét; és amíg a világ megmarad, el nem töröltetik; emléke el nem múlik, és neve nemzedékről nemzedékre él.
10 A nemzetek hirdetik az ő bölcsességét, és a gyülekezet hirdeti az ő dicséretét.
11 Ha meghal, több nevet hagy ezernél, és ha él, növeli azt.
12 Még van mondanivalóm, amin gondolkodtam; mert telve vagyok, mint a hold telikor.
13 Hallgassatok rám, szent gyermekek, és sarjadjatok, mint a mező patakánál növő rózsa!
14 Adjatok olyan édes illatot, mint a tömjén, és virágozzatok, mint a liliom, szagoljatok, és énekeljetek dicsérő éneket, áldjátok az Urat minden munkájában.
15 Magasztaljátok nevét, és hirdessétek dicséretét ajkaitok énekével és hárfákkal, és dicséretében ezt mondjátok:
16 Az Úr minden cselekedete felettébb jó, és amit parancsol, a maga idejében beteljesedik.
17 És senki sem mondhatja: Mi ez? miért van ez? mert a megfelelő időben mind felkerestetik: az ő parancsolatára a vizek úgy álltak, mint egy halom, és az ő szája szavára a vizek tartályai.
18 Az ő parancsolatára történjen meg, ami neki tetszik; és senki sem akadályozhatja, hogy mikor fogja megmenteni.
19 Minden test cselekedetei vannak előtte, és semmi sem lehet elrejtve szeme elől.
20 Lát öröktől örökké; és nincs előtte semmi csodálatos.
21 Nem kell az embernek azt mondania: Mi ez? miért van ez? mert mindent az ő hasznukra készített.
22 Áldása beborította a szárazföldet, mint egy folyó, és öntötte, mint az áradat.
23 A miképen sóssá változtatta a vizeket, úgy öröklik a pogányok haragját.
24 Mint útjai világosak a szentnek; így azok botlásкövei a gonoszoknak.
25 Mert a jók kezdettől fogva jók, a bűnösöknek pedig rosszak.
26 A főbb dolgok az ember életében a víz, a tűz, a vas és a só, a búzaliszt, a méz, a tej és a szőlő vére, az olaj és a ruha.
27 Mindezek az istenfélők javát szolgálják, a bûnösök számára pedig gonoszságra fordítják.
28 Vannak lelkek, a kik bosszúállásra teremtettek, akik dühükben fájdalmas csapásokon hevertek; a pusztulás idején kiöntik erejüket, és lecsillapítják teremtőjének haragját.
29 Tűz, jégeső, éhség és halál, mindezek bosszúállásra teremtettek;
30 Vadállatok fogai, skorpiók, kígyók és kard, mely a gonoszokat pusztulásra bünteti.
31 Örülni fognak az ő parancsolatának, és készen állnak a földön, ha szükség van rá; és ha eljön az ő idejük, nem szegik meg az ő szavát.
32 Ezért kezdettől fogva elhatároztam, és gondolkodtam ezeken, és megírtam őket.
33 Az Úrnak minden cselekedete jó, és minden szükségeset megad a maga idejében.
34 Hogy ne mondja az ember: Ez rosszabb annál, mert idővel mindnyájan jóra fordulnak.
35 Ezért dicsérjétek az Urat teljes szívből és szájjal, és áldjátok az Úr nevét.

FEJEZET 40

1 Nagy vajúdás van minden ember számára, és nehéz iga nehezedik Ádám fiaira attól a naptól kezdve, hogy kimennek anyjuk méhéből, egészen addig a napig, amikor visszatérnek mindenek anyjához.
2 Az eljövendő dolgokról és a halál napjáról való képzelgésük megzavarja gondolataikat, és félelmet kelt a szívben;
3 Attól, aki a dicsőség trónján ül, a földben és hamuban megalázotthoz;
4 Bíbort és koronát viselőtől vászonruhába öltözöttig.
5 A harag és az irigység, a nyomorúság és a nyugtalanság, a halálfélelem, a harag és a viszálykodás, és az ágyán való pihenés idején az éjszakai álma megváltoztatja tudását.
6 Egy kevés vagy semmi a pihenése, és utána alszik, mint az őrködés napján, szíve látásában nyugtalan, mintha egy csatából szabadult volna meg.
7 Amikor minden biztonságban van, felébred, és csodálkozik, hogy a félelem semmiség.
8 Ilyen dolgok minden testtel megtörténnek, emberrel és állattal is, és ez hétszer nagyobb a bűnösöknél.
9 Halál és vérontás, viszály és kard, csapások, éhség, nyomorúság és csapás;
10 Ezek a gonoszokért vannak teremtve, és értük jött az özönvíz.
11 Minden, ami a földből van, újra a földhöz fordul, és ami a vízből van, visszatér a tengerbe.
12 Minden vesztegetés és igazságtalanság eltöröltetik, de az igazságos cselekedet örökké tart.
13 A hamis javai kiszáradnak, mint a folyó, és elenyésznek a zajtól, mint a nagy mennydörgés az esőben.
14 Amíg kinyitja kezét, örvendez, és a vétkesek semmivé válnak.
15 Az istentelenek fiai nem hoznak sok ágat, hanem olyanok, mint tisztátalan gyökerek a kemény sziklán.
16 A folyam minden vizén és partján növő gaz minden fű előtt leszakad.
17 A bőség olyan, mint a legtermékenyebb kert, és az irgalmasság örökké tart.
18 Dolgozni és megelégedni azzal, amije van az embernek, édes élet; de aki kincset talál, az mindkettejük felett van.
19 A gyermekek és a város építése továbbra is az ember nevét viseli, de a feddhetetlen feleség mindkettőjüknél nagyobb.
20 A bor és a zene megörvendezteti a szívet, de a bölcsesség szeretete mindkettőjük felett áll.
21 A pipa és a zsoltár édes dallamot zenget, de kellemes nyelv van mindkettőjük fölött.
22 Szemed kegyelmet és szépséget kíván, de jobban, mint mindkettőt, amíg zöldell.

23 Barát és társ sohasem találkozik rosszul, de mindkettő felett áll a feleség a férjével.
24 A testvérek és a segítség a nyomorúság idején vannak, de az alamizsna többet szabadít meg mindkettőnél.
25 Az arany és az ezüst megerősíti a lábat, de a tanács mindkettőjüknél nagyobb.
26 Gazdagság és erõ emeli fel a szívet, de az Úr félelme mindkettõjükön felülmúlja: nincs hiány az Úr félelmében, és nem kell segítséget keresnie.
27 Az Úr félelme gyümölcsöző kert, és minden dicsőség fölött elfedi őt.
28 Fiam, ne élj koldus életet; mert jobb meghalni, mint koldulni.
29 Annak az életét, aki más asztalától függ, nem kell életnek számítani; mert beszennyezi magát más emberek eledelével, de a bölcs ember, aki jól nevelt, óvakodik attól.
30 Édes a koldulni a szemérmetlen szája, de az ő gyomrában tűz ég.

FEJEZET 41

1 Ó, halál, mily keserű emlékezeted reád emlékezni annak az embernek, aki nyugalomban él vagyonában, annak, akinek semmi baja nincs, és mindenben jóléte van; igen, annak, aki még képes befogadni. hús!
2 Ó, halál, tetszetős a te ítéleted a szűkölködőnek, és annak, akinek elfogy az ereje, aki most az utolsó korszakban van, és mindentől kínlódik, és annak, aki kétségbeesett és elvesztette türelmét!
3 Ne félj a halálos ítélettől, emlékezz azokról, akik előtted voltak, és akik ezután jönnek; mert ez az Úr ítélete minden test felett.
4 És miért vagy a Magasságos tetszése ellen? nincs inkvizíció a sírban, akár tíz, akár száz, akár ezer évet éltél.
5 A bûnösök fiai utálatos gyermekek, és az istentelenek hajlékában jártasak.
6 A bűnösök gyermekeinek öröksége elvész, és utódaik örök gyalázatot kapnak.
7 A gyermekek panaszkodni fognak egy istentelen atyáról, mert gyalázatot kapnak érte.
8 Jaj néktek, istentelen emberek, akik elhagytátok a magasságos Isten törvényét! mert ha gyarapodtok, az pusztulásotokra lesz:
9 És ha megszületsz, átoknak születsz, és ha meghalsz, átok lesz a részed.
10 Mindazok, amik a földről vannak, újra földre térnek, és az istentelenek az átoktól a pusztulásba mennek.
11 Az emberek gyásza az ő testük miatt van, de a bûnösök rossz neve eltöröltetik.
12 Vigyázz a te nevedre; mert ez marad nálad ezer nagy aranykincs fölött.
13 A jó életnek kevés napja van, de a jó hír örökkévaló.
14 Gyermekeim, tartsátok meg a fegyelmet békességben; mert az elrejtett bölcsesség és a nem látható kincs, mi haszna van mindkettőnek?
15 Jobb az ember, aki eltitkolja bolondságát, mint az, aki eltitkolja bölcsességét.
16 Azért szégyellje magát az én beszédem szerint, mert nem jó megtartani minden gyalázatot; és nincs is teljesen jóváhagyva mindenben.
17 Szégyelld magad a paráznaság miatt apa és anya előtt, és a hazugság a fejedelem és a vitéz előtt;
18 Bíró és fejedelem előtt elkövetett vétségről; hamisságról a gyülekezet és a nép előtt; a partnered és barátod előtti igazságtalanságról;
19 És a lopásról arra a helyre, ahol jövevény vagy, és Isten igazságára és szövetségére nézve; és könyököddel a húsra támaszkodni; és az adás-vétel megvetéséről;
20 És csend a téged köszöntők előtt; és paráznára nézni;
21 És elfordítani orcádat rokonodtól; vagy elvinni egy adagot vagy ajándékot; vagy egy másik férfi feleségét nézni.
22 Vagy túlságosan elfoglalt a szolgálójával, és ne jöjjön az ágya közelébe; vagy a barátok előtti szidalmazások; és miután adtál, ne szidalmazd;
23 Vagy ismételgeti és elmondja azt, amit hallott; és a titkok felfedésére.
24 Így valóban megszégyenülsz, és kegyelmet találsz minden ember előtt.

FEJEZET 42

1 Ezeket ne szégyelld, és senkit se fogadj el, hogy ez által vétkezzen:
2 A Magasságos törvényéről és szövetségéről; és az ítélet, hogy megigazítsa az istenteleneket;
3 Hogy leszámolj partnereiddel és utazóiddal; vagy a baráti örökség ajándékozásáról;
4 Az egyensúly és a súlyok pontosságáról; vagy sokat vagy keveset kapni;
5 És a kereskedők közömbös árusításáról; a gyermekek sok korrekciója; és hogy egy gonosz szolga oldala elvérezzen.
6 Jó a tartás, ahol gonosz feleség van; és kuss, ahol sok kéz van.
7 Adj át mindent számban és súlyban; és írd le mindazt, amit adsz vagy fogadsz.
8 Ne szégyelld tájékoztatni a bölcseket és bolondokat, és a szélsőséges időseket, a kik fiatalokkal versengenek: így leszel igazán tanult és minden élő ember által elismert.
9 Az apa felébred a leányért, ha senki sem tudja; és az ő gondossága elveszi az álmot, amikor fiatal, hogy el ne vesszen korának virága; és férjhez ment, hogy ne gyűlöljék:
10 Szûzességében, hogy meg ne fertõzzék és meg ne szülessen az õ atyja házában; és legyen férje, nehogy rosszul viselkedjen; és ha férjhez megy, nehogy meddő legyen.
11 Vigyázz a szégyentelen leányra, nehogy nevetséggé tegyen ellenségeidnek, gyalázatává a városban, és gyalázattá a nép között, és megszégyenítsék a sokaság előtt.
12 Ne láss minden test szépségét, és ne ülj az asszonyok közé.
13 Mert a ruhákból moly származik, és az asszonyokból a gonoszság.

14 Jobb a férfiúság, mint az udvarias asszony, az asszony, azt mondom, aki szégyent és gyalázatot hoz.
15 Most megemlékezem az Úr cselekedeteiről, és hirdetem azokat, amiket láttam: Az Úr szavai szerint az ő művei.
16 A nap, amely fényt ad, mindenre néz, és munkája tele van az Úr dicsőségével.
17 Az Úr nem adott hatalmat a szenteknek, hogy hirdessenek minden csodálatos cselekedetét, amelyeket a Mindenható Úr határozottan elhatározott, hogy ami csak van, az az ő dicsőségére megerősödjön.
18 Felkutatja a mélységet és a szívet, és meggondolja az ő ravasz mesterkedéseiket, mert az Úr tud mindent, ami ismert, és látja a világ jeleit.
19 Kijelenti a múltat és a jövendőt, és kinyilatkoztatja a rejtett dolgok lépéseit.
20 Semmi gondolat nem kerüli el őt, és szó sincs elrejtve előle.
21 Bölcsességének nagyszerű cselekedeteit díszítette, és öröktől fogva mindörökké; semmi sem adható hozzá, sem csorbíthatatlan, és nincs szüksége tanácsosra.
22 Ó, milyen kívánatos minden műve! és hogy az ember szikráig lásson.
23 Mindezek élnek és megmaradnak mindörökké minden célra, és mind engedelmesek.
24 Minden kettős egymás ellen, és semmit sem tett tökéletlenné.
25 Egyik megerősíti a jót, vagy a másik; és ki tölti be az ő dicsőségét?

FEJEZET 43

1 A magasság kevélysége, a tiszta égboltozat, az ég szépsége, az ő dicsőséges megjelenésével;
2 A nap, amikor megjelenik, és felkeléskor csodálatos eszközt hirdet, a Magasságos művét:
3 Délben kiszárad az ország, és ki tudja elviselni annak égetését?
4 Az ember, aki kemencét fúj, hőt csinál, de a nap háromszor jobban megégeti a hegyeket; tüzes gőzöket lehel ki és fényes sugarakat bocsát ki, elhomályosítja a szemet.
5 Nagy az Úr, a ki teremtette; és az ő parancsára sietve fut.
6 A holdat is arra teremtette, hogy annak idején szolgáljon az idők kihirdetéseként és a világ jeleként.
7 A holdból a lakomák jele, a fény, amely csökken a tökéletességében.
8 A hónap az ő nevéről van elnevezve, csodálatosan növekszik változásában, mint a seregek eszköze fent, ragyog az ég mennyezetében;
9 Az ég szépsége, a csillagok dicsősége, az Úr legmagasabb helyein fényt adó dísz.
10 A Szent parancsára a maguk rendjében állnak, és soha el nem lankadnak óráikban.
11 Tekintsetek a szivárványra, és dicsérjétek azt, aki megalkotta; nagyon szép a fényességében.
12 Dicső körrel veszi körül az eget, és a Magasságos kezei meghajlítják.
13 Az ő parancsolatára hullatja a havat, és gyorsan elküldi ítéletének villámait.
14 Ezáltal megnyílnak a kincsek, és úgy szállnak a felhők, mint a madarak.
15 Hatalmas erejével megszilárdítja a felhőket, és apróra töri a jégesőt.
16 Látására a hegyek megrendülnek, és az ő akaratára fúj a déli szél.
17 A mennydörgés hangja megremegteti a földet, az északi vihar és a forgószél is, mint a madarak, úgy szórja szét a havat, és a lehullás olyan, mint a szöcskék megvilágítása.
18 A szem csodálkozik fehérségének szépségén, és a szív csodálkozik az esőtől.
19 A dér pedig, mint a só, a földre önti, és megdermedve éles cövekek tetején fekszik.
20 Ha hideg északi szél fúj, és a víz jéggé dermed, ott marad minden vízgyűjtőn, és felöltözteti a vizet, mint a mellvédet.
21 Megemészti a hegyeket, és felégeti a pusztát, és megemészti a füvet, mint a tüzet.
22 Mindenre jelenlévő orvosság a gyorsan felszálló köd, a hőség után felfrissítő harmat.
23 Az ő tanácsával megnyugtatja a mélységet, és szigeteket telepített abba.
24 A tengeren hajózók beszélnek annak veszélyéről; és amikor fülünkkel halljuk, elcsodálkozunk rajta.
25 Mert különös és csodálatos cselekedetek vannak benne, mindenféle vadállat és bálna teremtett változata.
26 Őáltala sikeres a végük, és minden az ő szavában áll fenn.
27 Sokat beszélhetünk, de röviden: tehát összességében ő a minden.
28 Hogyan tudjuk őt magasztalni? mert ő nagy minden műve felett.
29 Félelmetes és igen nagy az Úr, és csodálatos az ő ereje.
30 Amikor dicsőíted az Urat, magasztald őt, amennyire csak tudod; mert még mindig túlszárnyalja; és amikor felmagasztaljátok őt, vessétek ki minden erőtöket, és ne fáradjatok el; mert sosem juthatsz elég messzire.
31 Ki látta őt, hogy megmondja nekünk? és ki tudja őt felnagyítani olyannak, amilyen?
32 Vannak még elrejtett dolgok, mint ezek, mert csak keveset láttunk műveiből.
33 Mert az Úr teremtett mindent; az istenfélőknek pedig bölcsességet adott.

FEJEZET 44

1 Dicsérjük most a híres férfiakat és atyáinkat, akik nemzett minket.
2 Nagy dicsőséget szerzett általuk az Úr az ő nagy hatalmával kezdettől fogva.
3 Olyanok, akik uralkodtak királyságaikban, hatalmukról híres emberek, akik értelmükkel tanácsot adnak, és próféciákat hirdetnek:
4 A nép vezetői tanácsaikkal és tanulási tudásukkal találkoznak a néppel, bölcsek és ékesszólóak az utasításaik:

5 Például kitalált zenei dallamok és írásban felolvasott versek:
6 Gazdag ember, akik képességekkel rendelkeznek, békésen élnek lakóhelyükön:
7 Mindezeket nemzedékeikben tisztelték, és koruk dicsőségét képezték.
8 Vannak köztük, akik nevet hagytak maguk után, hogy dicséreteiket hírül adják.
9 Vannak, akiknek nincs emlékhelyük; akik elpusztultak, mintha soha nem is lettek volna; és olyanokká váltak, mintha meg sem születtek volna; és a gyerekeik utánuk.
10 De ezek irgalmas emberek voltak, akiknek igazsága nem feledkezett meg.
11 Az ő magjukkal szüntelenül jó örökség marad, és gyermekeik a szövetségen belül vannak.
12 Erősen áll az ő magjuk, és az ő fiaik érettük.
13 Maguk örökké megmarad, és dicsőségük nem törlődik el.
14 Testük békében van eltemetve; de nevük örökké él.
15 A nép elmondja bölcsességét, és a gyülekezet hirdeti dicséretét.
16 Énok tetszett az Úrnak, és el lett fordítva, mint a bűnbánat példája nemzedékről nemzedékre.
17 Noé tökéletesnek és igaznak találtatott; a harag idején a világért cserébe elvették; ezért maradványként maradt a földre, amikor eljött az özönvíz.
18 Örök szövetséget kötöttek vele, hogy semmiféle test nem vész el többé az özönvíz miatt.
19 Ábrahám sok népnek nagy atyja volt; dicsőségben nem volt hozzá hasonló;
20 A ki megtartotta a Magasságos törvényét, és szövetséget kötött vele; és amikor bebizonyosodott, hűségesnek találták.
21 Ezért esküvel megígérte neki, hogy megáldja a nemzeteket az ő magvában, és megsokasítja őt, mint a föld porát, és magvát mint a csillagokat magasztalja, és örökséget ad nekik tengertől tengerig. és a folyótól a szárazföld legvégéig.
22 Ugyanígy Izsákkal is megerősítette Ábrahámnak, az ő atyjának minden ember áldását és a szövetséget, és Jákób fejére helyezte. Elismerte őt áldásában, örökséget adott neki, és felosztotta részeit; a tizenkét törzs közé osztotta őket.

FEJEZET 45

1 És kihozott belőle egy irgalmas embert, aki kegyelmet talált minden test előtt, még Mózes előtt is, akit Isten és az emberek szeretett, akinek emléke áldott.
2 Hasonlóvá tette a dicsőséges szentekhez, és felmagasztalta őt, úgy hogy ellenségei féltek tőle.
3 Szavaival megszüntette a csodákat, és dicsőségessé tette őt a királyok előtt, és parancsot adott neki népe számára, és megmutatta neki dicsőségének egy részét.
4 Megszentelte őt hűtlenségében és szelídségében, és minden ember közül kiválasztotta.
5 Hallgatta a hangját, bevitte a sötét felhőbe, és parancsokat adott neki színe előtt, mégpedig az élet és a tudás törvényét, hogy megtanítsa Jákóbot szövetségeire, Izráelt pedig ítéleteire.
6 Felmagasztalta Áront, a hozzá hasonló szent embert, méghozzá testvérét, Lévi törzséből.
7 Örökké tartó szövetséget kötött vele, és neki adta a papságot a nép között; szép díszekkel megszépítette, és dicsőség köntösébe öltöztette.
8 Tökéletes dicsőséget öltött rá; és megerősítette őt gazdag ruhákkal, bricsesznadrággal, hosszú köntössel és efóddal.
9 És körbevette őt gránátalmával és sok aranyharanggal köröskörül, hogy amint ment, zúgás és zúgás hallassék, amely hallható legyen a templomban, népe fiainak emlékére.
10 Szent ruhával, arannyal, kék selyemmel és bíborral, a hímzés munkáival, az ítélet mellvértjével, és Urimmal és Tummimmal;
11 Csavart skarlátvörös, a ravasz munkás alkotása, drágakövekkel, amelyeket pecsétszerűen véstek, és aranyba vésve, az ékszerész alkotása, és egy írást véstek emlékül, Izrael törzseinek száma szerint.
12 Arany koronát tett a mitrára, amelybe a Szentség volt vésve, a becsület dísze, költséges munka, a szem kívánságai, szépek és szépek.
13 Előtte nem voltak ilyenek, és soha senki nem öltötte magára azokat, hanem csak az ő gyermekei és az ő fiai gyermekei örökké.
14 Áldozataikat minden nap kétszer, folyamatosan fogyasszák el.
15 Mózes felszentelte és felkente szent olajjal: ezt örök szövetség adta neki, és az ő magvának mindaddig, amíg az egek megmaradnak, hogy szolgálják őt, és betöltsék a papi hivatalt, és áldd meg a népet az ő nevében.
16 Őt választotta ki az összes élő közül, hogy áldozzon az Úrnak, tömjént és jó illatot, emlékül, hogy megbékélést szerezzen népének.
17 Neki adta parancsolatait és hatalmát az ítéletek törvényeiben, hogy tanítsa Jákóbot a bizonyságtételekre, és tájékoztassa Izráelt a törvényeiben.
18 Az idegenek összeesküdtek ellene, és szidalmazták őt a pusztában, még azok a férfiak is, akik Dátán és Abiron oldalán voltak, és Core gyülekezete, haraggal és haraggal.
19 Ezt látta az Úr, és nem tetszett neki, és haragjában megemésztettek; csodákat tett velük, hogy megemésztse őket a tüzes lánggal.
20 Áront azonban még tisztességesebbé tette, és örökséget adott neki, és elosztotta néki a termés zsengéjét; főleg kenyeret készített bőven:
21 Mert esznek az Úrnak áldozataiból, amelyeket adott neki és az ő magvának.
22 De a nép földjén nem volt öröksége, és nem volt része a nép között, mert maga az Úr az ő része és öröksége.
23 A harmadik dicsőségben Pineész, Eleázár fia, mert buzgó volt az Úr félelmében, és bátor szívvel felállt, amikor a nép megfordult, és megbékélt Izráelért.
24 Ezért békeszövetség kötött vele, hogy ő lesz a szentély és népe feje, és ő és utódai mindörökké a papság méltóságát viselik.
25 A szövetség szerint, amelyet Dáviddal, Isai fiával, Júda törzséből kötött, hogy a király öröksége egyedül az

ő utódaké legyen, és Áron öröksége is legyen az ő magvának.
26 Adjon Isten bölcsességet a szívedben, hogy igazságosan ítéld meg népét, hogy jósága ne vesszen el, és dicsőségük örökké megmaradjon.

FEJEZET 46

1 Jézus, a Nave fia vitéz volt a háborúkban, és Mózes utóda volt a próféciákban, aki neve szerint naggyá lett Isten választottainak üdvözítésére, és bosszút áll az ellenük támadó ellenségeken, hogy örökségükbe adja Izráelt.
2 Mily nagy dicsőséget szerzett, amikor felemelte kezét, és kinyújtotta kardját a városok ellen!
3 Ki állta ezt előtte? mert maga az Úr hozta hozzá ellenségeit.
4 Nem az ő eszközével ment vissza a nap? és egy nap nem volt olyan hosszú, mint kettő?
5 A Magasságos Urat hívta segítségül, amikor az ellenségek mindenfelől szorongatták őt; és a nagy Úr meghallgatta őt.
6 Hatalmas erejű jégesővel sújtotta a csatát a nemzetekre, és Beth-Hóron alászállásánál megsemmisítette azokat, akik ellenálltak, hogy a nemzetek megismerjék minden erejüket, mert az Úr előtt harcolt. , és követte a Hatalmast.
7 Mózes idejében is végezte az irgalmasságot, ő és Káleb, Jefunne fia, hogy ellenálltak a gyülekezetnek, visszatartották a népet a bűntől, és megnyugtatták a gonosz zúgolódást.
8 És a hatszázezer gyalogos ember közül ketten megmaradtak, hogy bevigyék őket az örökségbe, méghozzá a tejjel és mézzel folyó földre.
9 Az Úr erőt adott Kálebnek is, aki vele maradt vénségéig, úgyhogy bement a föld magaslataira, és az ő magva örökségül szerezte azt.
10 Hogy lássák Izráel minden fiai, hogy jó az Urat követni.
11 A bírákról pedig, kiknek a szíve nem parázna, és nem távozott el az Úrtól, legyen áldott emlékük.
12 Virágozzék ki csontjaik helyükről, és a tisztelteknek neve maradjon gyermekeiken.
13 Sámuel, az Úr prófétája, akit Urának szeretett, királyságot alapított, és fejedelmeket kent fel népe fölé.
14 Az Úr törvénye szerint ítélte meg a gyülekezetet, és az Úr tekintett Jákobra.
15 Hűsége által igaz prófétának találták, és szaváról ismerték, hogy hűséges a látásban.
16 Hívta a hatalmas Urat, amikor ellenségei minden oldalról szorongatták, amikor a szoptató bárányt felajánlotta.
17 És mennydörgött az Úr az égből, és nagy zajjal hallatszott a hangja.
18 És elpusztította a tírusiak fejedelmeit és a filiszteusok minden fejedelmét.
19 És hosszú álma előtt tiltakozott az Úr és az ő felkentje előtt: Nem vettem el senki javait, mint cipőt, és senki sem vádolta őt.
20 Halála után pedig prófétált, és megmutatta a királynak a végét, és felemelte szavát a földről prófétálásban, hogy eltörölje a nép gonoszságát.

FEJEZET 47

1 És utána felkelt Nátán, hogy Dávid idejében prófétáljon.
2 Amint a hálaáldozat kövérjét levonják, úgy választották Dávidot Izráel fiai közül.
3 Játszott az oroszlánokkal, mint a gidákkal, és a medvével, mint a bárányokkal.
4 Nem ölt-é meg egy óriást, amikor még fiatal volt? és nem vette el a gyalázatot a néptől, amikor felemelte kezét a parittyában lévő kővel, és leverte Góliát dicsekedését?
5 Mert segítségül hívta a Magasságos Urat; és erőt adott neki jobbjában, hogy megölje azt a hatalmas harcost, és felállítsa népének szarvát.
6 A nép tehát tízezerrel tisztelte őt, és magasztalta őt az Úr áldásaiban, hogy a dicsőség koronáját adta neki.
7 Mert mindenfelől megsemmisítette az ellenségeket, és a filiszteusokat megsemmisítette, és megtörte kürtjüket mind a mai napig.
8 Minden munkájában dicsőség szavaival dicsérte a Magasságos Szentet; teljes szívéből dalokat énekelt, és szerette azt, aki őt alkotta.
9 Énekelőket is állított az oltár elé, hogy hangjukkal édes énekeket zengjenek, és mindennap dicséretet zengjenek énekeikben.
10 Megszépítette lakomáikat, és a végsőkig rendbe állította az ünnepélyes időket, hogy dicsérjék szent nevét, és hogy reggeltől hangos legyen a templom.
11 Elvette az Úr az ő bűneit, és felemelte szarvát mindörökké: királyok szövetségét és dicsőség trónját adta néki Izráelben.
12 Utána feltámadt egy bölcs fiú, aki miatta szabadon lakott.
13 Salamon uralkodott békés időben, és tisztelték; mert Isten mindent elhallgatott körülötte, hogy házat építsen az ő nevében, és elkészítse szentélyét mindörökre.
14 Milyen bölcs voltál ifjúkorodban, és mint özönvíz, tele értelemmel!
15 Lelked beborította az egész földet, és sötét példázatokkal töltötted be.
16 A te neved messzire eljutott a szigetekre; és a te békességedért voltál szeretett.
17 Csodálkoztak rajtad a vidékek énekeidért, példabeszédeidért, példázataidért és magyarázataidért.
18 Az Úr Isten nevére, akit Izráel Urának, Izráel Istenének neveznek, aranyat gyűjtöttél, mint ónt, és sok ezüstöt ólomként gyűjtöttél.
19 Meghajoltad derekadat az asszonyok előtt, és tested által alávetettél.
20 Beszennyezted a te becsületedet, és beszennyezted a te magodat, úgyhogy haragot hoztál gyermekeidre, és megszomorodtál balgaságod miatt.
21 Így kettészakadt a királyság, és Efraimból egy lázadó királyság uralkodott.

22 De az Úr soha nem hagyja el irgalmát, és egyetlen műve sem vész el, sem választottainak utódait nem törli el, és annak magvát, aki szereti őt, nem veszi el; ezért Jákóbnak adta a maradékot. és belőle egy gyökér Dávidnak.
23 Így nyugodott meg Salamon atyáival, és magjából Roboámot hagyta maga után, méghozzá a nép bolondságát, és egy értelmetlen embert, aki tanácsával elfordította a népet. Ott volt Jeroboám, Nebát fia is, aki bűnbe ejtette Izraelt, és megmutatta Efraimnak a bűn útját.
24 És nagyon megszaporodtak bûneik, hogy kiûzték õket a földrõl.
25 Mert minden gonoszságot kerestek, mígnem rájuk tört a bosszú.

FEJEZET 48

1 Ekkor felkelt Illés próféta, mint a tűz, és szava égett, mint a lámpa.
2 Súlyos éhínséget hozott rájuk, és buzgóságával csökkentette számukat.
3 Az Úr beszédére bezárta az eget, és háromszor is lehozta a tüzet.
4 Ó, Illés, milyen dicsőségben részesültél csodálatos tetteidben! és ki dicsekedhet úgy, mint te!
5 Aki feltámasztott egy halottat a halálból, és annak lelkét a halottak helyéről, a Magasságos beszéde által:
6 Kik pusztulásba hoztak királyokat, és tisztes férfiakat ágyukból:
7 Ki hallotta az Úr feddését a Sínai-félszigeten, és a Hóreben a bosszúállás ítéletét?
8 Aki felkent királyokat, hogy bosszút álljanak, és prófétákat, hogy utána járjanak:
9 Akit tűzforgó és tüzes lovak szekér vitt fel:
10 Kiket feddésre rendeltek idejükben, hogy lecsillapítsák az Úr ítéletének haragját, mielőtt az dühbe gurulna, és hogy az apa szívét a fiú felé fordítsák, és helyreállítsák Jákób törzseit.
11 Boldogok, akik láttak téged, és szeretetben elaludtak; mert élni fogunk.
12 Illés volt az, akit forgószél borított el, és Elizeus megtelt az ő szellemével; amíg élt, nem hatotta meg egyetlen fejedelem sem, és senki sem tudta alárendelni.
13 Semmi szó sem győzhette le; és halála után teste megjövendölte.
14 Csodákat tett életében, és halálakor csodálatosak voltak a művei.
15 Mindezek miatt a nép nem tért meg, és nem hagyta el bűneit, mígnem kifosztották, ki nem hurcolták földjükről, és szétszóródtak az egész földön; mégis maradt egy kis nép és egy uralkodó Dávid házában. :
16 Kik közül némelyek azt tették, ami Istennek kedves volt, némelyek pedig megsokasították a bűnöket.
17 Ezékiás megerõsítette városát, és vizet vitt a közepébe, vassal kiásta a kemény sziklát, és kutakat készített a vizek számára.
18 Az ő idejében feljött Szanherib, és elküldte Rabsace-t, és felemelte kezét Sion ellen, és büszkén dicsekedett.
19 Ekkor megremegett a szívük és a kezük, és fájdalmaik voltak, mint a vajúdó asszonyok.
20 De segítségül hívták az irgalmas Urat, és kinyújtották feléje kezeiket, és a Szent azonnal meghallotta őket az égből, és megszabadította őket Esay szolgálata által.
21 Megverte az asszír seregeket, és angyala elpusztította őket.
22 Mert Ezékiás azt tette, ami az Úrnak tetszett, és erős volt az ő atyjának, Dávidnak az útjain, amint megparancsolta neki Esay próféta, aki nagy és hűséges volt az ő látásában.
23 Az ő idejében visszament a nap, és meghosszabbította a király életét.
24 Kiváló lélekkel látta, mi fog történni a végén, és megvigasztalta azokat, akik Sionban gyászolnak.
25 Megmutatta, minek kell megtörténnie mindörökké, és titkolt dolgokat, vagy valaha is történtek.

FEJEZET 49

1 Jósiás emléke olyan, mint az illatszer összetétele, amelyet a patikus művészete készít: édes, mint a méz minden szájban, és mint a zene a borban.
2 Őszintén viselkedett a nép megtérésében, és elvette a gonoszság útálatosságait.
3 Szívét az Úrhoz irányította, és az istentelenek idejében megalapította Isten imádatát.
4 Dávidon, Ezékiáson és Jósiáson kívül mindenki hibás volt, mert elhagyták a Magasságos törvényét, és még Júda királyai is elbuktak.
5 Ezért hatalmukat másoknak adta, dicsőségüket pedig egy idegen nemzetnek.
6 Felgyújtották a szentély kiválasztott városát, és elpusztították az utcákat Jeremiás próféciája szerint.
7 Mert gonoszul könyörögtek hozzá, aki mégis próféta volt, megszentelve anyja méhében, hogy kiirtsa, sanyargassa és elpusztítsa; és hogy ő is építsen és ültessen.
8 Ezékiel látta azt a dicsőséges látomást, amely a kerubok szekerén jelent meg neki.
9 Mert megemlítette az ellenségeket az eső alakja alatt, és megparancsolta a jobbra menőknek.
10 A tizenkét próféta közül pedig legyen áldott az emlékhely, és az ő csontjaik viruljanak ki helyükről, mert megvigasztalták Jákóbot, és megszabadították őket a biztonsá- gos reménnyel.
11 Hogyan nagyítsuk fel Zorobábelt? még ő is, mint egy pecsét a jobb kezén:
12 Így volt Jézus, a Jósédek fia is, aki az ő idejében építette a házat, és szentélyt állított fel az Úrnak, amely kész volt az örök dicsőségre.
13 És a választottak között volt Neémiás, akinek nagy a hírneve, aki felemelte nekünk a leomlott falakat, és felállította a kapukat és a rácsokat, és újra felemelte romjainkat.
14 De a földön senki sem teremtett úgy, mint Énok; mert a földről vették el.
15 És nem született olyan ifjú sem, mint József, testvéreinek helytartója, a nép lakosa, akinek csontjait az Úr tekintette.

16 Sém és Seth nagy tiszteletben volt az emberek között, és Ádám is minden élőlény felett volt a teremtésben.

FEJEZET 50

1 Simon főpap, Oniás fia, aki életében újra felújította a házat, és az ő idejében megerősítette a templomot.
2 És ő általa építették az alapoktól a kettős magasságot, a magas falat a templom körül.
3 Az ő idejében a víz befogadására szolgáló ciszterna, mint a tenger körül volt, rézlemezekkel volt befedve.
4 Gondoskodott a templomról, hogy ne dőljön le, és megerősítette a várost az ostrom ellen.
5 Mennyire tisztelték őt a nép között, amikor kijött a szentélyből!
6 Olyan volt, mint a hajnalcsillag a felhő közepén, és mint a hold teljében.
7 Mint a Nap, amely a Magasságos templomára süt, és mint a szivárvány, amely fényt ad a fényes felhőkben:
8 És mint a rózsa virága az év tavaszán, mint a liliomok a vizek folyóinál, és mint a tömjénfa ágai a nyár idején.
9 Mint tűz és tömjén a tömjénezőben, és mint egy vert arany edény, mindenféle drágakövekkel megrakva.
10 És mint egy szép olajfa, amely gyümölcsöt terem, és mint egy ciprusfa, amely a felhőkig nő.
11 Amikor felöltötte a dicsőség ruháját, és a dicsőség tökéletességébe öltözött, amikor felment a szent oltárhoz, megtisztelővé tette a szentség ruháját.
12 Amikor kivette a részeket a papok kezéből, maga állt az oltár tűzhelye mellett, körülvéve, mint egy fiatal cédrus Libanusban. és a pálmafák körülvették őt.
13 Így voltak Áron fiai mindnyájan dicsőségükben, és az Úr áldozatai az ő kezökben Izráel egész gyülekezete előtt.
14 És az oltárnál végzett szolgálatot, hogy feldíszítse a Mindenható áldozatát,
15 Kezét a pohár felé nyújtotta, és a szőlő véréből öntött, és az oltár lábánál édes illatú illatot öntött mindenek legfelsőbb királyának.
16 Ekkor kiáltoztak Áron fiai, és ezüst trombitákat fújtak, és nagy zúgást adtak, hogy megemlékezzenek a Magasságos előtt.
17 Ekkor az egész nép együtt sietett, és arccal a földre borult, hogy imádják Urukat, mindenható Istenüket, a Felséges Istent.
18 Az énekesek hangjukkal is énekeltek dicséretet, sokféle hangzás mellett édes dallamot készítettek.
19 És a nép könyörgött az Úrhoz, a Magasságoshoz, imádkozva az irgalmas előtt, amíg az Úr ünnepe véget nem ért, és be nem fejezték szolgálatát.
20 Azután lement, és felemelte kezét Izráel fiainak egész gyülekezete felett, hogy áldását adja az Úrnak ajkával, és örvendezzen az ő nevében.
21 És leborultak, hogy másodszor is imádjanak, hogy áldást kapjanak a Magasságostól.
22 Most azért áldjátok mindenek Istenét, a ki mindenütt csak csodákat cselekszik, aki napjainkat az anyaméhtől fogva felemeli, és irgalmassága szerint bánik velünk.
23 Örömteli szívet ad nekünk, és békesség legyen napjainkban Izraelben mindörökké.
24 Hogy megerősítse velünk irgalmát, és a maga idejében megszabadítson minket!
25 Kétféle nemzet van, akiktől szívem irtózik, a harmadik pedig nem nemzet:
26 A Szamária hegyén ülők, a filiszteusok lakosai és az a balga nép, amely Szichemben lakik.
27 Jézus, a jeruzsálemi Sirák fia írta ebbe a könyvbe az értelem és tudás tanítását, aki az ő szívéből ontotta a bölcsességet.
28 Boldog, akit ezekben gyakorolnak; és aki ezeket a szívébe helyezi, bölcs lesz.
29 Mert ha ezeket cselekszi, mindenben erős lesz, mert az Úr világossága vezeti azt, aki bölcsességet ad az istenfélőknek. Áldott legyen az Úr neve mindörökké. Ámen, Ámen.

FEJEZET 51

1 Jézusnak, Sirák fiának imája. Hálát adok neked, Uram és Királyom, és dicsérlek téged, ó Istenem, Megváltóm, dicsérem a te nevedet.
2 Mert te vagy az én védelmezőm és segítőm, és megóvtad testemet a pusztulástól, a rágalmazó nyelv csapdájától, és a hazugságot kovácsoló ajkaktól, és segítőm voltál ellenségeimmel szemben.
3 És megmentettél engem a te neved irgalmassága és nagysága szerint azoknak fogaitól, akik készek voltak felfalni engem, és azok kezéből, akik életemet keresik, és a sokféle megpróbáltatástól, Nekem volt;
4 Tűz fulladásától mindenfelől, és a tűz közepétől, amelyet nem gyújtottam;
5 A pokol gyomrának mélyéről, a tisztátalan nyelvtől és a hazug szavaktól.
6 A királyhoz intézett, igazságtalan nyelvről érkező vád miatt lelkem közeledett a halálig, életem közel volt a pokolhoz.
7 Mindenfelől körülvettek, és nem volt, aki segítsen rajtam: kerestem emberek segítségét, de nem volt.
8 Akkor gondoltam a te irgalmasságodra, Uram, és régi cselekedeteidre, hogy megszabadítod azokat, akik várnak rád, és kimented őket az ellenségek kezéből.
9 Akkor felemeltem könyörgéseimet a földről, és imádkoztam a halálból való szabadulásért.
10 Hívtam az Urat, az én Uram Atyját, hogy ne hagyjon el nyomorúságom napjaiban, és a kevélyek idején, amikor nem volt segítség.
11 Szüntelenül dicsérem a te nevedet, és hálaadással énekelek; és így imám meghallgatásra talált:
12 Mert te megmentettél engem a pusztulástól, és megszabadítottál a gonosz időtől; azért hálát adok és dicsérlek téged, és áldalak, Uram, az ő nevüket.
13 Amikor még fiatal voltam, vagy valaha külföldre mentem, nyíltan vágytam a bölcsességre imáimban.
14 Imádkoztam érte a templom előtt, és mindvégig keresni fogom őt.
15 Virágtól a szőlő beéréséig gyönyörködik benne a szívem: jó úton járt a lábam, ifjúságomtól fogva őt kerestem.
16 Egy kicsit lehajtottam fülemet, befogadtam őt, és sokat tanultam.

17 Hasznos voltam abból, ezért annak tulajdonítok dicsőséget, aki bölcsességet ad nekem.
18 Mert elhatároztam, hogy utána járok, és buzgón követtem a jót; hát nem fogok megzavarodni.
19 Küzdött vele az én lelkem, és cselekedeteimben tisztességes voltam: kinyújtottam kezeimet az ég felé, és siránkoztam, hogy tudatlan vagyok iránta.
20 Lelkemet hozzá irányítottam, és tisztaságban találtam meg, szívem kezdettől fogva vele volt, ezért nem hagynak el.
21 Zavar a szívem, hogy őt keresem, ezért jó birtokot szereztem.
22 Nyelvet adott nekem az Úr jutalmamért, és ezzel dicsérem őt.
23 Közeledjetek hozzám, ti tanulatlanok, és lakjatok a tanulás házában.
24 Miért vagytok lassúak, és mit szóltok ezekhez, mivel lelketek nagyon szomjazik?
25 Kinyitottam a számat, és azt mondtam: Vegyétek meg magatoknak pénz nélkül.
26 Vedd a nyakadat a járom alá, és engedd, hogy lelked oktasson, mert nehéz megtalálni.
27 Nézze meg szemeitekkel, hogy kevés a munkám, és sok pihenést kaptam.
28 Tanulj sok pénzzel, és szerezz tőle sok aranyat.
29 Örüljön lelked az ő irgalmának, és ne szégyelld dicséretét.
30 Dolgozd munkádat időben, és az ő idejében megadja jutalmadat.

Book of Baruch

Bár könyve

1. FEJEZET

1 És ezek annak a könyvnek a szavai, amelyet Báruk, Neriás fia, aki Maasiás fia, aki Szedekiás fia, aki Aszádiás fia, Khelkiás fia írt Babilonban,
2 Az ötödik évben és a hónap hetedik napján, amikor a káldeusok elfoglalták Jeruzsálemet, és felgyújtották azt tűzzel.
3 És Báruk felolvasta ennek a könyvnek a szavait Jekhoniásnak, Joakim fiának, Júda királyának hallatára, és az egész nép füle hallatára, amely eljött, hogy hallja a könyvet,
4 És a nemesek és a király fiai hallatára, és a vének hallatára és az egész nép hallatára, a legalacsonyabbtól a legmagasabbig, mindazok közül, akik Babilonban laktak a Sud folyó mellett.
5 Azután sírtak, böjtöltek és imádkoztak az Úr előtt.
6 Pénzt is gyűjtöttek minden ember ereje szerint:
7 Elküldték azt Jeruzsálembe Joachim főpapnak, Khelkiás fiának, Salom fiának, és a papoknak és az egész népnek, amelyet vele találtak Jeruzsálemben.
8 Ugyanabban az időben, amikor átvette az Úr házának edényeit, amelyeket a templomból kivittek, hogy visszavigye azokat Júda földjére, Siván hónap tizedik napján, mégpedig az ezüst edényeket, amelyeket Sedecia, Jósiás fia, Jáda királya készítette,
9 Azután Nabukodonozor, Babilon királya elhurcolta Jeruzsálemből Jekoniást, a fejedelmeket, a foglyokat, a vitézeket és a föld népét, és Babilonba vitte őket.
10 És mondának: Íme, pénzt küldtünk néktek, hogy vegyetek néktek egészen égõáldozatokat, bûnért való áldozatokat és tömjént, és készítsetek mannát és áldozzatok az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán;
11 És imádkozzatok Nabuchodonosor babiloni király életéért és fiának, Baltazárnak életéért, hogy napjaik a földön olyanok legyenek, mint az ég napjai.
12 És az Úr erőt ad nekünk, és megvilágosítja a szemünket, és Nabukodonozornak, Babilónia királyának és fiának, Baltazárnak az árnyékában fogunk élni, és sok napig szolgáljuk őket, és kegyelmet találunk előttük. .
13 Könyörögj érettünk is az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, mert vétkeztünk az Úr, a mi Istenünk ellen; és mind a mai napig nem fordult el rólunk az Úr haragja és haragja.
14 És olvassátok el ezt a könyvet, amelyet elküldtünk nektek, hogy gyónást tegyetek az Úr házában, az ünnepeken és az ünnepi napokon.
15 És ezt mondjátok: Az Úré, a mi Istenünké az igazság, de miénk az arcok összezavarása, amint ez ma történt, Júda lakóinak és Jeruzsálem lakóinak.
16 És királyainknak, fejedelmeinknek, papjainknak, prófétáinknak és atyáinknak.
17 Mert vétkeztünk az Úr előtt,
18 És nem engedelmeskedtek neki, és nem hallgattak az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy a parancsolatok szerint járjatok, amelyeket nyíltan adott nekünk.
19 Attól a naptól fogva, amikor az Úr kihozta ősatyáinkat Egyiptom földjéről, mind a mai napig engedetlenek vagyunk az Úrnak, a mi Istenünknek, és hanyagul hallgattuk meg a hangját.
20 Ezért ragadtak hozzánk a gonoszságok és az átok, amelyet az Úr Mózes, az ő szolgája által rendelt abban az időben, amikor kihozta atyáinkat Egyiptom földjéről, hogy adjon nekünk egy tejjel és mézzel folyó földet, mint amilyen látni ezt a napot.
21 Mindazonáltal nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek a szavára, a próféták minden szava szerint, akiket elküldött hozzánk:
22 De mindenki a maga gonosz szívének képzeletét követte, hogy idegen isteneknek szolgáljon, és gonoszul cselekedjen az Úrnak, a mi Istenünknek szemei előtt.

2. FEJEZET

1 Ezért az Úr beváltotta szavát, amelyet kimondott ellenünk és bíráink ellen, akik ítélték Izráelt, és királyaink ellen, fejedelmeink ellen, valamint Izrael és Júda férfiai ellen.
2 Hogy olyan nagy csapásokat hozzanak ránk, amelyek soha nem történtek az egész ég alatt, a mint az történt Jeruzsálemben, a Mózes törvényében megírt dolgok szerint;
3 Hogy az ember egye a saját fiának húsát és a saját leányának húsát.
4 Sőt, átadta őket, hogy engedelmeskedjenek a körülöttünk lévő minden országnak, hogy gyalázattá és pusztasággá legyenek az egész nép között, ahová az Úr szétszórta őket.
5 Így lettünk levertek, és nem emelkedtünk fel, mert vétkeztünk az Úr, a mi Istenünk ellen, és nem engedelmeskedtünk az ő szavára.
6 Az Úrnak, a mi Istenünknek van igazságossága, de nekünk és atyáinknak nyílt szégyen, amint ma látható.
7 Mert mind ezek a csapások sújtottak bennünket, amelyeket az Úr hirdetett ránk
8 Mégsem imádkoztunk az Úr előtt, hogy mindenkit eltérítsünk gonosz szívének képzeletétől.
9 Azért vigyázott ránk az Úr a gonoszságra, és az Úr ránk hozta, mert igaz az Úr minden cselekedetében, a melyeket nékünk parancsolt.
10 Mégsem hallgattunk az ő szavára, hogy az Úr parancsolatai szerint járjunk, amelyeket elénk adott.
11 És most, ó, Izráel Istene, aki hatalmas kézzel és magas karral, jelekkel, csodákkal és nagy erővel

kihoztad népedet Egyiptom földjéről, és nevet szereztél magadnak, ahogy ma látszik:
12 Uram, Istenünk, vétkeztünk, istentelenül cselekedtünk, hamisan cselekedtünk minden rendelésedben.
13 Forduljon el rólunk haragod, mert csak kevesen maradtunk a pogányok között, ahová szétszórtál minket.
14 Hallgasd meg imáinkat, Urunk, és könyörgéseinket, és szabadíts meg minket magadért, és könyörögj nekünk azok előtt, akik elvezettek minket.
15 Hogy megtudja az egész föld, hogy te vagy az Úr, a mi Istenünk, mert Izraelt és utódait a te neveden nevezik.
16 Uram, tekints le szent házadból, és gondolj ránk; hajtsd le füledet, Uram, hogy meghallj minket.
17 Nyisd ki szemeidet, és íme; mert a halottak, akik a sírban vannak, és akiknek lelke kiszakadt testükből, sem dicséretet, sem igazságot nem adnak az Úrnak.
18 De a nagyon megviselt lélek, amely görnyedt és erőtlen, és a kimerült szemek és az éhező lélek, dicséretet és igazságot adnak neked, Uram.
19 Ezért nem könyörögünk alázatosan te előtted, Urunk, Istenünk, atyáink és királyaink igazságáért.
20 Mert ránk küldted haragodat és haragodat, amint szóltál a te szolgáid, a próféták által, mondván:
21 Ezt mondja az Úr: Hajtsátok le a vállátokat, hogy szolgáljátok Babilon királyát; így maradjatok azon a földön, amelyet atyáitoknak adtam.
22 De ha nem hallgatjátok az Úr szavát, hogy szolgáljátok Babilon királyát,
23 Megszüntetem Júda városaiból és Jeruzsálem kívülről a vidámság hangját, az öröm szavát, a vőlegény hangját és a menyasszony szavát, és az egész föld puszta lesz. lakosok.
24 De mi nem akartunk hallgatni a te szavára, hogy Babilon királyát szolgáljuk; ezért jóvá tetted azokat a beszédeket, amelyeket szolgáid, a próféták által mondtál, nevezetesen, hogy királyaink csontjai és atyáink csontjai kivonják a helyükről.
25 És íme, kivetik őket a nappal melegébe és az éjszakai fagyba, és meghaltak nagy nyomorúságban éhínségben, kardban és döghalálban.
26 És a házat, amelyet a te nevedről neveznek, elpusztítottad, amint ez ma látható, Izrael házának és Júda házának gonoszsága miatt.
27 Urunk, mi Istenünk, minden jóságod szerint bántál velünk, és minden nagy irgalmad szerint,
28 Amint megmondtad Mózes szolgád által azon a napon, amikor megparancsoltad neki, hogy írja le a törvényt Izráel fiai előtt, mondván:
29 Ha nem hallgattok az én szavamra, bizony ez a nagy sokaság kevéssé lesz a nemzetek között, ahová szétszórom őket.
30 Mert tudtam, hogy nem hallgatnak rám, mert keménynyakú nép ez; de fogságuk földjén megemlékeznek magukról.
31 És megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenük, mert szívet és fület adok nekik, hogy halljanak.
32 És dicsérnek engem fogságuk földjén, és gondolnak az én nevemre,
33 És térjetek meg merev nyakukból és gonosz tetteikből, mert megemlékeznek atyáik útjáról, a kik vétkeztek az Úr előtt.
34 És visszahozom őket arra a földre, amelyet esküvel megígértem atyáiknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, és urai lesznek annak, és megsokasítom őket, és nem fogynak el.
35 És örök szövetséget kötök velük, hogy Istenük leszek, és ők az én népem lesznek, és többé nem űzöm ki Izráel népét abból a földből, amelyet nékik adtam.

3. FEJEZET

1 Ó, mindenható Uram, Izráel Istene, hozzád kiált a nyugtalan lélek, a nyugtalan lélek.
2 Halld, Uram, és irgalmazz! mert irgalmas vagy, és könyörülj rajtunk, mert vétkeztünk előtted.
3 Mert te örökké megmaradsz, mi pedig végleg elveszünk.
4 Mindenható Uram, Izráel Istene, hallgasd meg a halott izraeliták és fiaik könyörgését, akik vétkeztek előtted, és nem hallgattak Istenük szavára, mert ezek a csapások ezért ragadnak ránk. .
5 Ne emlékezz atyáink gonoszságaira, hanem gondolj hatalmadra és nevedre most ebben az időben.
6 Mert te vagy az Úr, a mi Istenünk, és téged, Uram, dicsérünk.
7 Ezért helyezted szívünkbe félelmedet, hogy segítségül hívjuk a te nevedet, és magasztaljunk téged fogságunkban, mert eszünkbe juttattuk atyáink minden gonoszságát, a kik vétkeztek előtted.
8 Íme, még ma is fogságunkban vagyunk, ahová szétszórtál minket, gyalázat és átok miatt, és fizetségül atyáink minden gonoszsága szerint, amelyek eltávoztak az Úrtól, a mi Istenünktől.
9 Halld, Izráel, az élet parancsolatait, hallgasd meg a bölcsességet!
10 Hogyan történik Izráel, hogy ellenségeid földjén vagy, hogy megöregedtél egy idegen országban, hogy beszennyezett vagy halottakkal?
11 A sírba szállók közé számítanak?
12 Elhagytad a bölcsesség forrását.
13 Mert ha az Isten útján jártál volna, békében lakhattál volna örökké.
14 Tanuljátok meg, hol a bölcsesség, hol az erő, hol az értelem; hogy megtudd, hol a napok hossza és az élet, hol a szemek fénye és a békesség.

15 Ki találta meg a helyét? vagy ki jutott be az ő kincseibe?
16 Hová lettek a pogányok fejedelmei, és hová lettek a barmok a földön?
17 Azok, akiknek kedvük volt az ég madaraival, és akik ezüstöt és aranyat halmoztak fel, akikben bíznak az emberek, és nem végeztek szerzésükkel?
18 Mert akik ezüstből dolgoztak, és oly gondosak voltak, és akiknek munkái kikutathatatlanok,
19 Eltűntek, és lementek a sírba, és mások jönnek fel helyettük.
20 Az ifjak látták a világosságot, és a földön laktak, de a tudás útját nem ismerik,
21 Nem értették annak ösvényeit, és nem is ragadták meg: gyermekeik távol voltak attól az úttól.
22 Kánaánban nem hallottak róla, sem Themanban nem látták.
23 Az agarenék, akik bölcsességet keresnek a földön, Meran és Theman kereskedői, mesék szerzői és értelmes kutatók; ezek közül egyik sem ismerte a bölcsesség útját, és nem emlékszik az ő ösvényeire.
24 Izráel, mily nagy az Isten háza! és mekkora a birtoka!
25 Nagy, és nincs vége; magas és mérhetetlen.
26 Voltak a kezdetektől híres óriások, akik oly nagy termetűek voltak, és olyan jártasak voltak a háborúban.
27 Nem azokat választotta ki az Úr, és nem adta meg nekik a tudás útját:
28 De elpusztultak, mert nem volt bölcsességük, és elpusztultak saját balgaságuk miatt.
29 Ki ment fel a mennybe, vette el és hozta le a felhők közül?
30 Ki ment át a tengeren, és találta meg és hozza el tiszta aranyért?
31 Senki sem ismeri az ő útját, és nem gondol az ő ösvényére.
32 De aki mindent tud, az ismeri őt, és az ő értelmével találta meg: a ki a földet örökre elkészítette, négylábú vadállatokkal töltötte meg.
33 Aki fényt küld, és az elmegy, újra hívja, és félelemmel engedelmeskedik neki.
34 Világítanak a csillagok az ő óráikban, és örvendeztek; ha hívja őket, azt mondják: Itt vagyunk! és így vidáman mutattak világosságot annak, aki teremtette őket.
35 Ez a mi Istenünk, és nem számítanak másnak hozzá képest
36 Megtudta a tudás minden útját, és átadta Jákóbnak, az õ szolgájának, és Izráelnek, az õ szerelmének.
37 Utána megjelent a földön, és beszélgetett az emberekkel.

4. FEJEZET

1 Ez az Isten parancsolatainak könyve, és a törvény, amely örökké tart: mindazok, akik megtartják azt, életre kelnek; de aki elmegy, az meghal.
2 Fordulj meg, Jákób, és ragadd meg: járj annak fénye előtt, hogy megvilágosodj.
3 Ne add oda a te becsületedet másnak, és azt, ami neked hasznos, idegen nemzetnek.
4 Boldogok vagyunk, Izráel, mert az Istennek tetsző dolgok megismertetnek velünk.
5 Bízzatok, népem, Izrael emlékműve.
6 Nem a pusztulásotok miatt adtak el titeket a nemzeteknek, hanem mert haragot ingereltetek Istenre, az ellenség kezébe adtatok.
7 Mert felbosszantátok a teremtőt azzal, hogy ördögöknek áldoztatok, és nem Istennek.
8 Elfelejtettetek az örökkévaló Istent, a ki felnevelt titeket; és megszomorítottad Jeruzsálemet, aki szoptatta titeket.
9 Mert amikor látta, hogy Isten haragja jön rátok, így szólt: Hallgassatok, Sion lakói! Nagy gyászt hozott rám az Isten;
10 Mert láttam fiaim és leányaim fogságát, amelyet az örökkévalóság hozott rájuk.
11 Örömmel tápláltam őket; hanem sírva és gyászolva elküldte őket.
12 Senki se örvendezzen rajtam, aki özvegy vagyok, és sokaktól elhagyatott vagyok, aki gyermekeim bűnei miatt pusztaságra maradtam; mert eltértek Isten törvényétől.
13 Nem ismerték rendelkezéseit, nem jártak az ő parancsolatainak útján, és nem taposták a fegyelmezés ösvényeit az ő igazságában.
14 Jöjjenek el a Sionon lakók, és emlékezzetek fiaim és leányaim fogságára, amelyet az Örökkévalóság hozott rájuk.
15 Mert messziről hozatott rájuk egy szégyentelen nemzetet és idegen nyelvű népet, amely nem tisztelte az öreget, és nem irigyelte a gyermeket.
16 Ezek elhurcolták az özvegy szeretett gyermekeit, és elhagyták őt, aki egyedül volt, leányok nélkül.
17 De miben segíthetek?
18 Mert aki ezeket a csapásokat rád hozta, megszabadít téged ellenségeid kezéből.
19 Menjetek, gyermekeim, menjetek, mert elhagyatott vagyok.
20 Levetettem a békesség ruháját, és magamra öltöttem imádságom zsákruháját: Örökkévalóhoz kiáltok napjaimban.
21 Bízzatok, gyermekeim, kiáltsatok az Úrhoz, és ő megszabadít benneteket az ellenségek hatalmából és kezéből.
22 Mert az én reményem az örökkévalóságban van, hogy megszabadít titeket; és öröm jött hozzám a

Szenttől az irgalom miatt, amely hamarosan eljön hozzátok az Örökkévaló Megváltónktól.
23 Mert gyászolva és sírva küldtelek ki titeket, de az Isten örömmel és ujjongással ad vissza titeket mindörökké.
24 Ahogyan most Sion szomszédai látták fogságodat, úgy látják hamarosan a te szabadításodat a mi Istenünktől, aki rád száll az örökkévalóság nagy dicsőségével és fényességével.
25 Gyermekeim, türelemmel viseljétek el az Isten haragját, a mely rátok jő, mert ellenségeitek üldöz titeket; de hamarosan meglátod pusztítását, és rátapossz a nyakára.
26 Kényeim nehéz utakat jártak be, és elvitték őket, mint egy nyáj, amelyet az ellenség fogott el.
27 Vigasztaljatok, fiaim, és kiáltsatok Istenhez, mert megemlékezik rólatok, aki ezeket rátok hozta.
28 Mert a miképen az volt a szándékotok, hogy eltérjetek az Istentől, úgy, hogy visszatértek, keressétek őt még tízszer.
29 Mert aki ezeket a csapásokat hozta rátok, örök örömet szerez néktek üdvösségetekkel.
30 Légy jó szíved, Jeruzsálem, mert aki ezt a nevet adta neked, az vigasztal meg téged.
31 Nyomorultak, akik nyomorgattak téged, és örvendeztek a te bukásodnak.
32 Nyomorúak a városok, amelyeknek a te fiaid szolgáltak, nyomorult az, aki befogadta fiaidat.
33 Mert a miképen örvendett a te pusztulásodnak, és örült a te bukásodnak, úgy bánkódni fog a maga pusztasága miatt.
34 Mert elveszem az ő nagy sokaságának ujjongását, és kevélysége gyászba változik.
35 Mert tűz száll rá az örökkévalóságból, hosszú ideig tartó; és ördögök lakják majd sokáig.
36 Ó, Jeruzsálem, nézz magad körül kelet felé, és lásd az örömöt, amely Istentől érkezik hozzád.
37 Íme, eljönnek a te fiaid, akiket elküldtél, keletről nyugatra egybegyűlve jönnek a Szent szavára, örvendezve az Isten dicsőségében.

5. FEJEZET

1 Vetsd le, Jeruzsálem, a gyász és a nyomorúság ruháját, és öltsd fel az Istentől jövő dicsőség szépségét mindörökké.
2 Vess magadra kettős ruhát az Istentől származó igazságnak; és tégy fejedre az Örökkévaló dicsőségének diadémát.
3 Mert Isten megmutatja fényességedet minden országnak az ég alatt.
4 Mert Isten hívja a te nevedet mindörökké: az igazság békessége, és Isten imádásának dicsősége.
5 Kelj fel, Jeruzsálem, és állj a magasba, és nézz körül kelet felé, és íme, gyermekeid összegyűltek nyugatról keletre a Szent szava által, örvendezve az Isten emlékének.
6 Mert gyalog indultak el tőled, és elűzték őket ellenségeik, de Isten dicsőségben felmagasztalva hozza őket hozzád, mint az ország fiait.
7 Mert Isten elrendelte, hogy minden magas dombot és hosszan tartó partokat le kell dönteni, és a völgyeket meg kell tölteni, hogy a talajt megcsinálják, hogy Izráel biztonságban járhasson Isten dicsőségében.
8 Sőt még az erdők és minden édes illatú fa is beárnyékolja Izraelt Isten parancsolata által.
9 Mert Isten örömmel vezeti Izráelt dicsőségének világosságában, a tőle származó irgalmassággal és igazsággal.

Letter of Jeremiah

Jeremiás levele

1. FEJEZET

1 Egy levél másolata, amelyet Jeremy küldött azoknak, akiket a babilóniai király foglyul ejtett Babilonba, hogy igazolja őket, ahogyan Isten megparancsolta neki.
2 A bűnök miatt, amelyeket Isten előtt elkövettetek, foglyul ejt titeket Babilonba Nabuchodonosor, a babilóniai király.
3 Ha tehát Babilonba jössz, ott maradsz sok esztendeig és hosszú ideig, mégpedig hét nemzedékig; és azután békésen elviszlek titeket onnan.
4 Most láttok majd Babilonban ezüst, arany és fa isteneket vállon hordva, amelyek félelmet keltenek a nemzetekben.
5 Vigyázzatok tehát, hogy semmiképpen ne legyetek olyanok, mint az idegenek, és ne legyetek azokból valók, amikor látjátok a sokaságot maguk előtt és mögöttük, amint imádják őket.
6 De mondjátok szívetekben: Uram, imádnunk kell téged.
7 Mert az én angyalom veletek van, és én magam vigyázok a lelketekre.
8 Ami a nyelvüket illeti, azt a munkás csiszolta ki, ők maguk pedig be vannak aranyozva és ezüsttel borítva; de hamisak, és nem tudnak beszélni.
9 És aranyat vesznek, mint egy szűznek, aki szeret melegedni, és koronákat készítenek isteneik fejére.
10 Néha a papok is aranyat és ezüstöt adnak át isteneiktől, és ajándékozzák meg magukkal.
11 Igen, adják azt a paráznáknak, és ruhákkal ruházzák fel őket, mint embereket, ezüst istenek, arany és fa istenek.
12 De ezek az istenek nem tudják megmenteni magukat a rozsdától és a molytól, bár lila ruházattal vannak befedve.
13 Megtörlik arcukat a templom por miatt, amikor sok van rajtuk.
14 Aki pedig nem ölheti meg azt, aki megbotránkoztatja, az úgy tartja a pálcát, mintha az ország bírája lenne.
15 Jobb kezében is tőr és fejsze van, de nem tudja magát megszabadítani a háborútól és a tolvajoktól.
16 Amiről ismert, hogy nem istenek: azért ne féljetek tőlük.
17 Mert olyan, mint az edény, amelyet az ember használ, nem ér semmit, ha összetörik; így van ez az ő isteneikkel is: amikor felállítják őket a templomban, tele lesz szemük porral a bemenők lábaitól.
18 És amint az ajtók minden oldalról meg vannak védve a király ellen, mint a halál elszenvedését, úgy a papok is megerősítik templomaikat ajtókkal, zárakkal és rácsokkal, hogy isteneiket el ne rontsák rablók.
19 Gyertyákat gyújtanak maguknak, igen, inkább maguknak, amelyekből egyet sem látnak.
20 Olyanok, mint a templom gerendái, mégis azt mondják, hogy a szívüket rágják a földből kimászó dolgok; és amikor megeszik őket és a ruháikat, nem érzik.
21 Arcuk elfeketedett a füsttől, amely a templomból jön.
22 Testükön és fejükön denevérek, fecskék és madarak ülnek, és a macskák is.
23 Erről tudjátok meg, hogy nem istenek; azért ne féljetek tőlük.
24 Az arany ellenére, amely körülöttük van, hogy szépítsék őket, ha nem törlik le a rozsdát, nem fognak ragyogni, mert amikor megolvadtak, nem érezték.
25 Azokat a dolgokat, amelyekben nincs lélegzet, nagyon drágán vásárolják meg.
26 Vállon vannak hordva, nincs lábuk, amivel kijelentik az embereknek, hogy nem érnek semmit.
27 Szégyenkeznek azok is, akik szolgálják őket, mert ha bármikor a földre esnek, nem tudnak felkelni maguktól, és ha valaki felegyenesíti őket, akkor sem mozdulhatnak meg maguktól, sem ha leborulnak, megigazíthatják-e magukat, de ajándékokat adnak maguk elé, mint a halottaknak.
28 Ami a nekik feláldozott dolgokat illeti, papjaik eladják és bántalmazzák; hasonlóképpen a feleségeik egy részét sózzák; de a szegényeknek és tehetetleneknek semmit sem adnak belőle.
29 Menstruáló asszonyok és gyermekágyas asszonyok eszik áldozataikat; ezekből tudjátok meg, hogy nem istenek; ne féljetek tőlük.
30 Mert hogyan nevezhetők isteneknek? mert a nők húst állítottak az ezüst, arany és fa istenei elé.
31 A papok pedig ülnek templomaikban, ruháik meghasadva, fejük és szakálluk megnyírva, és semmi a fejükön.
32 Ordítanak és kiáltanak isteneik előtt, mint az emberek a lakomán, amikor valaki meghal.
33 A papok is levetik a ruháikat, és felöltöztetik feleségeiket és gyermekeiket.
34 Akár rosszat, akár jót cselekszik velük, nem tudják megfizetni: sem királyt nem állíthatnak, sem nem tehetnek le.
35 Hasonlóképen sem gazdagságot, sem pénzt nem adhatnak: ha valaki fogadalmat tesz nekik, és nem tartja be, nem kérik.
36 Nem menthetnek meg senkit a haláltól, és nem menthetik meg az erőtleneket a hatalmasoktól.
37 Vakot nem tudják visszanyerni, és senkit sem tudnak segíteni nyomorúságában.

38 Nem tudnak irgalmazni az özvegynek, és nem tehetnek jót az árvával.
39 Fából készült isteneik, amelyek arannyal és ezüsttel vannak bevonva, olyanok, mint a hegyből kivágott kövek: megszégyenülnek, akik azokat imádják.
40 Hogyan gondolja és mondja az ember, hogy istenek, ha maguk a káldeusok is meggyalázzák őket?
41 Akik ha meglátnak egy némát, aki nem tud beszélni, elhozzák, és könyörögnek Bélnek, hogy beszéljen, mintha meg tudna érteni.
42 De ők maguk ezt nem tudják megérteni, és elhagyják őket, mert nincs tudásuk.
43 Az asszonyok is kötelekkel körülöttük, az utakon ülve, korpát égetnek illat gyanánt; de ha közülük valaki, akit az arra járók vonzanak, vele hál, megrója társát, hogy nem tartották őt olyan méltónak, mint önmagát. , és a vezetéke sem szakadt el.
44 Bármit tesznek közöttük, az hamis: hogyan lehet tehát azt gondolni vagy mondani, hogy istenek?
45 Asztalosból és ötvösből vannak: nem lehetnek mások, mint ahogy a munkások akarják, hogy legyenek.
46 És akik alkották őket, soha nem maradhatnak sokáig; hogyan legyenek akkor a belőlük készült dolgok istenek?
47 Mert hazugságot és gyalázatot hagytak az utána jövőkre.
48 Mert ha háború vagy csapás támad rájuk, a papok tanácskoznak magukkal, hol rejtőzhetnek el velük.
49 Hogyan nem veszik tehát észre az emberek, hogy nem istenek, akik sem a háborútól, sem a pestistől nem tudják megmenteni magukat?
50 Mert mivel csak fából vannak, és ezüsttel és arannyal vannak bevonva, ezután kiderül, hogy hamisak:
51 És nyilvánvalóvá válik minden nemzetnek és királynak, hogy ők nem istenek, hanem emberi kéz művei, és nincs bennük Isten munkája.
52 Ki ne tudná hát, hogy nem istenek?
53 Mert sem királyt nem állíthatnak a földön, sem esőt nem adhatnak az embereknek.
54 Nem ítélhetik meg saját ügyüket, sem jóvá nem tehetik a vétket, mert nem képesek, mert olyanok, mint a varjak ég és föld között.
55 Amikor pedig tűz hull a fából vagy arannyal vagy ezüsttel letakart istenek házára, papjaik elfutnak és megmenekülnek; de ők maguk égnek szét, mint a gerendák.
56 Sőt, nem tudnak ellenállni egyetlen királynak vagy ellenségnek sem: hogyan lehet akkor azt gondolni vagy mondani, hogy istenek?
57 Azok a fából készült, ezüsttel vagy arannyal bevont istenek sem menekülhetnek el sem tolvajok, sem rablók elől.
58 A kiknek aranyát, ezüstjét és ruháit, amelyekkel felöltöztetik, az erősek veszik, és elmennek, és nem tudnak segíteni magukon.
59 Ezért jobb királynak lenni, aki megmutatja hatalmát, vagy hasznos edénynek lenni a házban, amelyet a tulajdonos használhat, mint az ilyen hamis isteneknek; vagy ajtónak lenni a házban, ilyen dolgokat benne tartani, mint az ilyen hamis isteneket. vagy egy faoszlop a palotában, mint az ilyen hamis istenek.
60 Mert a nap, a hold és a csillagok, mivel fényesek, és hivatalukat teljesíteni küldték, engedelmesek.
61 Ugyanígy a villám, amikor kitör, jól látható; és ugyanígy fúj a szél minden országban.
62 És amikor Isten megparancsolja a felhőknek, hogy vonuljanak át az egész világon, úgy cselekszenek, ahogy parancsolják nekik.
63 És a tűz, amelyet felülről küldenek, hogy megemésztse a dombokat és erdőket, a parancs szerint cselekszik;
64 Nem szabad tehát sem feltételezni, sem kijelenteni, hogy istenek, mivel nem képesek sem ügyeket megítélni, sem jót tenni az emberekkel.
65 Tudván tehát, hogy nem istenek, ne féljetek tőlük,
66 Mert nem átkozhatják és nem áldhatják a királyokat.
67 Nem tehetnek jeleket az egekben a pogányok között, nem ragyoghatnak, mint a nap, és nem adhatnak fényt, mint a hold.
68 A vadállatok jobbak náluk, mert fedél alá bújhatnak, és segíthetnek magukon.
69 Akkor semmiképpen sem nyilvánvaló számunkra, hogy istenek lennének; ezért ne féljetek tőlük.
70 Mert mint a madárijesztő az uborkás kertben, nem őriz semmit, olyanok az ő faisteneik, ezüsttel és arannyal borítva.
71 Hasonlóképpen az ő faisteneik is, amelyek ezüsttel és arannyal vannak bevonva, olyanok, mint a fehér tövis a gyümölcsöskertben, amelyen minden madár ül; mint egy holttestre is, amely keletre van a sötétségbe.
72 És a rajtuk rothadó fényes bíborról ismeritek meg őket, hogy nem istenek, és ők maguk ezután megeszik, és gyalázattá lesznek a vidéken.
73 Jobb tehát az igaz ember, akinek nincsenek bálványai, mert távol lesz a gyalázattól.

Azariás Imája

1. FEJEZET

1 És jártak a tűz közepén, dicsérték az Istent és áldották az Urat.
2 Ekkor Azariás felállt, és így imádkozott; és kinyitotta a száját a tűz közepén, és így szólt:
3 Áldott vagy, Urunk, atyáink Istene: méltó a te neved dicséretre és dicsőítésre mindörökké!
4 Mert igaz vagy mindenben, amit velünk tettél: igen, minden te cselekedeted igaz, útaid igazak, és minden ítéleted igaz.
5 Mindenben, amit ránk hoztál és atyáink szent városára, Jeruzsálemre, igaz ítéletet hoztál, mert igazság és ítélet szerint hozod mindezt ránk a mi bűneink miatt.
6 Mert vétkeztünk és gonoszságot követtünk el, eltávolodva tőled.
7 Mindenben vétkeztünk, és nem engedelmeskedtünk a te parancsolataidnak, és nem tartottuk meg azokat, és nem úgy tettük, ahogyan parancsoltad nékünk, hogy jó dolgunk legyen.
8 Ezért mindent, amit ránk hoztál, és mindent, amit velünk műveltél, igaz ítélettel cselekedtél.
9 És adtál minket törvénytelen ellenségek kezébe, Isten leggyűlöletesebb elhagyóinak, és egy hamis királynak és a leggonoszabbnak az egész világon.
10 És most nem nyithatjuk ki szánkat, szégyenül és gyalázattá váltunk szolgáid előtt; és azoknak, akik téged imádnak.
11 De ne adj ki minket teljesen a te nevedért, és ne bontsd fel szövetségedet.
12 És ne hagyd, hogy kegyelmed elszakadjon tőlünk, a te szeretett Ábrahámért, a te szolgádért, Izsákért és a te szent Izraelért;
13 Akiknek szóltál és megígérted, hogy megsokasítod magvukat, mint az ég csillagait, és mint a homokot, amely a tenger partján fekszik.
14 Mert mi, Uram, kisebbek lettünk minden nemzetnél, és a mi bűneink miatt tartunk fenn ma az egész világon.
15 Sem fejedelem, sem próféta, sem vezér, sem égõáldozat, sem áldozat, sem tömjénáldozat, sem hely, ahol áldozhatna elõtted, és irgalmat találhatna.
16 Mindazonáltal bűnbánó szívvel és alázatos lélekkel fogadjunk el bennünket.
17 Mint a kosok és bikák égőáldozatainál, és mint tízezer kövér báránynál: úgy legyen szemed előtt a mi áldozatunk ma, és add, hogy teljesen utánad járjunk, mert nem szégyenülnek meg, bízzanak benned.
18 Most pedig teljes szívünkből követünk téged, félünk téged, és keressük a te orcádat.
19 Ne szégyeníts meg minket, hanem bánj velünk irgalmasságod szerint és irgalmasságod sokasága szerint.
20 Ments meg minket is a te csodálatos tetteid szerint, és adj dicsőséget a te nevednek, Uram; és szégyelljék magukat mindazok, akik bántják a te szolgáidat;
21 És megszégyenülnek minden erejükben és erejükben, és erejük megtörik;
22 És hadd tudják meg, hogy te vagy az Isten, az egyedüli Isten, és dicsőséges az egész világon.
23 És a király szolgái, a kik betették őket, nem szűntek meg a kemencét felforrósítani gyantával, szurokkal, kócokkal és fával.
24 Úgyhogy a láng negyvenkilenc singnyire lobogott a kemence fölött.
25 És átment, és elégette azokat a káldeusokat, amelyeket a kemencénél talált.
26 De az Úr angyala leszállt a kemencébe Azariással és társaival együtt, és kiütötte a tűz lángját a kemencéből;
27 És olyanná tette a kemence közepét, mint egy nyirkos, fütyülő szél, úgy hogy a tűz egyáltalán nem érintette őket, nem bántotta és nem nyugtalanította őket.
28 Ekkor hárman, mint egy szájból, dicsérték, dicsőítették és áldották Istent a kemencében, mondván:
29 Áldott vagy te, Urunk, atyáink Istene, és áldott vagy mindenek felett mindörökké.
30 És áldott a te dicsõséges és szent neved, dicséret és magasztalás mindörökké.
31 Áldott vagy a te szent dicsőséged templomában, és dicséretet és dicsõítõt mindenek felett mindörökké.

32 Áldott vagy te, aki a mélységet nézed, és a Kérubokon ülsz, és dicséretet és felmagasztalást mindenek felett mindörökké.
33 Áldott vagy te országod dicsőséges trónján, és mindenek felett dicséretet és dicsőítést kapsz mindörökké.
34 Áldott vagy te az ég mennyezetén, és mindenekelőtt dicséretet és dicsőítést kapsz mindörökké.
35 Áldjátok az Urat, ti, az Úrnak minden műve, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké,
36 Ó egek, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
37 Ó, az Úr angyalai, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
38 Áldjátok az Urat minden vizek, a melyek az ég felett vannak, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
39 Áldjátok az Urat, ti az Úrnak minden hatalma, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
40 Ó ti nap és hold, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
41 Ó, ég csillagai, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
42 Áldjátok az Urat minden zápor és harmat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
43 Áldjátok az Urat minden szelek, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké,
44 Ó, tűz és hő, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt ve mind örökre.
45 Ó tél és nyár, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
46 Ó, harmat és hóvihar, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
47 Áldjátok az Urat éjszakák és nappalok, áldjátok és magasztaljátok őt mindörökké.
48 Ó világosság és sötétség, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
49 Ó, jég és hideg, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
50 Ó, fagy és hó, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
51 Ó, villámok és felhők, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
52 Áldja a föld az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
53 Ti hegyek és halmok, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
54 Áldjátok az Urat mindnyájan, a kik a földön nőnek, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
55 Ti hegyek, áldjátok az Urat: Dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
56 Ti tengerek és folyók, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
57 Áldjátok az Urat, bálnák és mindnyájan, akik a vizekben mozognak, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
58 Áldjátok az Urat minden madara, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
59 Áldjátok az Urat minden barmok és barmok, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
60 Emberek fiai, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
61 Áldjátok Izráel az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
62 Ó, az Úr papjai, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
63 Ó, ti, az Úrnak szolgái, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
64 Ó, igazak lelkei és lelkei, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
65 Ti szent és alázatos szívű férfiak, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké.
66 Ó, Anániás, Azariás és Misael, áldjátok az Urat, dicsérjétek és magasztaljátok őt mindörökké, mert ő szabadított meg minket a pokolból, és megmentett a halál kezéből, és kimentett a kemencéből. és égő láng: a tűz közepéből is kimentett minket.
67 Adjatok hálát az Úrnak, mert kegyelmes, mert örökkévaló az ő irgalmassága.
68 Mindnyájan, akik az Urat imádjátok, áldjátok az istenek Istenét, dicsérjétek és hálát adjatok neki, mert örökkévaló az ő irgalmassága.

SUSANNA

1. FEJEZET

1 Babilonban lakott egy ember, akit Joacimnak hívtak.
2 És vett egy feleséget, akinek Susanna volt a neve, Khelkiás lánya, nagyon szép asszony, aki féli az Urat.
3 Szülei is igazak voltak, és Mózes törvénye szerint tanították leányukat.
4 Joacim pedig nagy gazdag ember volt, és szép kertje volt, amely házához csatlakozott; és hozzá fordultak a zsidók; mert tiszteletreméltóbb volt mindenkinél.
5 Ugyanabban az évben a nép vénei közül két embert neveztek ki bírónak, amiről az Úr beszélt, hogy a gonoszság Babilonból származott az ősi bíráktól, akik úgy tűnt, kormányozzák a népet.
6 Ezek sokat őriztek Joacim házában, és hozzájok jöttek mindazok, akiknek perük volt.
7 Amikor a nép délben elment, Zsuzsanna bement férje kertjébe sétálni.
8 És látá a két vén mindennap bemenni és járni; úgy, hogy a vágyuk fellángolt iránta.
9 És elferdítették gondolataikat, és elfordították szemeiket, hogy az égre ne nézzenek, és ne emlékezzenek az igazságos ítéletekre.
10 És bár mindketten megsebesültek az ő szerelmétől, mégsem merték egymásnak megmutatni gyászát.
11 Mert szégyellték kijelenteni vágyukat, hogy vele akartak lenni.
12 Ők mégis szorgalmasan figyelték napról napra, hogy lássák őt.
13 És monda az egyik a másiknak: Menjünk haza, mert vacsoraidő van.
14 Amikor tehát kimentek, elválasztották egyiket a másiktól, és visszafordulva ugyanoda jutottak; és miután megkérdezték egymástól az okot, elismerték vágyukat, és kitettek egy időt mindketten együtt, amikor egyedül találhatják őt.
15 És kiesett, amint nézték a megfelelő időt, bement, mint azelőtt, csak két szolgálólánnyal, és meg akart mosni a kertben, mert meleg volt.
16 És nem volt ott más test, csak a két vén, akik elrejtőztek és figyelték őt.
17 Ekkor így szólt a szolgálóleányaihoz: Hozz nekem olajat és mosólabdákat, és zárd be a kertajtót, hogy megmoshassak.
18 És úgy tettek, ahogyan ő parancsolta nekik, és bezárták a kertajtót, és kimentek a titkos ajtókon, hogy elhozzák azt, amit parancsolt nekik; de nem látták a véneket, mert el voltak rejtve.
19 Amikor a szolgálók kimentek, felkelt a két vén, és odafutottak hozzá, mondván:
20 Íme, a kert ajtaja be van zárva, hogy senki ne lásson minket, és mi szerelmesek vagyunk beléd; egyezz tehát velünk, és feküdj velünk.
21 Ha nem akarod, tanúbizonyságot teszünk ellened, hogy egy ifjú volt veled, és ezért elbocsátottad a te szolgálóleányaidat magadtól.
22 Ekkor Zsuzsanna felsóhajtott, és így szólt: Minden oldalról megszorulok, mert ha ezt cselekszem, az nékem halál; és ha nem cselekszem, nem kerülhetem el kezeiteket.
23 Jobb, ha kezedbe kerülök, és nem teszem meg, mint hogy vétkezzek az Úr szemei előtt.
24 Ezzel Zsuzsanna hangosan kiáltott, és a két vén kiáltott ellene.
25 Ekkor elfutott az egyik, és kinyitotta a kertajtót.
26 Amikor tehát a ház szolgái meghallották a kiáltást a kertben, berohantak a titkos ajtón, hogy megnézzék, mi történt vele.
27 De amikor a vének elmondták dolgukat, a szolgák nagyon megszégyenültek, mert Susannáról soha nem esett ilyen hír.
28 És lőn, hogy másnap, amikor a nép összegyűlt férjéhez, Joacimhoz, a két vén is csupa huncut ötlettel érkezett Zsuzsanna ellen, hogy megöljék;
29 És monda a nép elõtt: Küldjétek el Zsuzsannát, Kelkiás leányát, Joacim feleségét. És így küldték.
30 Eljött tehát apjával és anyjával, gyermekeivel és minden rokonságával.
31 Zsuzsanna pedig nagyon finom nő volt, és gyönyörű volt látni.
32 És ezek a gonoszok megparancsolták, hogy fedjék fel az arcát (mert el volt takarva), hogy megteljenek az ő szépségével.
33 Ezért sírtak a barátai és mindazok, akik látták.

34 Ekkor a két vén felállt a nép közé, és a fejére tették kezeiket.
35 És sírva tekintett az égre, mert az Úrban bízott a szíve.
36 És mondának a vének: Amint egyedül jártunk a kertben, bement ez az asszony két szolgálólánnyal, bezárta a kert ajtaját, és elküldte a szolgálólányokat.
37 Ekkor egy fiatalember, aki ott volt elrejtőzve, odament hozzá, és vele feküdt.
38 Mi, akik a kert egyik sarkában álltunk, látván ezt a gonoszságot, hozzájuk futottunk.
39 És amikor együtt láttuk őket, azt az embert nem tudtuk megtartani, mert erősebb volt nálunk, kinyitotta az ajtót, és kiugrott.
40 De miután elvittük ezt az asszonyt, megkérdeztük, ki az ifjú, de nem akarta megmondani: ezekről tanúskodunk.
41 Akkor hitt nekik a gyülekezet, mint a nép véneinek és bíráinak, ezért halálra ítélték.
42 Ekkor Zsuzsanna hangosan felkiáltott, és így szólt: Örökkévaló Isten, aki ismered a titkokat, és mindent tudsz, mielőtt azok meglennének!
43 Tudod, hogy hamis tanúságot tettek ellenem, és íme, meg kell halnom; míg én soha nem csináltam olyasmit, amit ezek az emberek rosszindulatúan kitaláltak ellenem.
44 És az Úr meghallotta a hangját.
45 Ezért, amikor megölték, az Úr feltámasztotta egy fiatal ifjú szent lelkét, akinek a neve Dániel volt:
46 Aki nagy hangon kiáltott, megtisztultam ennek az asszonynak a vérétől.
47 Ekkor az egész nép feléje fordította őket, és monda: Mit jelentenek ezek a beszédek, amelyeket mondtál?
48 Ő pedig ott állott közöttük, és ezt mondta: Olyan bolondok vagytok, Izráel fiai, hogy az igazság vizsgálata és ismerete nélkül elítéltétek Izráel leányát?
49 Térj vissza az ítélet helyére, mert hamis tanúságot tettek ellene.
50 Ezért az egész nép sietve megfordult, és mondának néki a vének: Gyere, ülj le közénk, és mutasd meg nekünk, mivel az Isten vén tisztességet adott neked.
51 És monda nékik Dániel: Tedd félre e kettőt egymástól, és megvizsgálom őket.
52 Amikor tehát elválasztották őket egymástól, elhívta közülük az egyiket, és így szólt hozzá: Ó, aki megvénült a gonoszságban, most napvilágra kerültek a te bűneid, amelyeket korábban elkövettél.
53 Mert hamis ítéletet hirdettél, ártatlant elítéltél, és a vétkeseket szabadon engedted; bár az Úr azt mondja: Ártatlant és igazat ne ölj meg.
54 Most tehát, ha láttad őt, mondd meg nekem: Melyik fa alatt láttad őket egybegyűlni? Aki így válaszolt: Egy rúdfa alatt.
55 És monda Dániel: Jól van; saját fejed ellen hazudtál; mert még most is megkapta az Isten angyala Isten ítéletét, hogy kettévágjon.
56 Ezért félretette, és megparancsolta, hogy hozza el a másikat, és ezt mondta neki: Ó, Kánaán magva, és nem Júda, a szépség megcsalt téged, és a vágy elferdítette a szívedet.
57 Így cselekedtetek Izráel leányaival, és ők félelemtől fogva veletek jártak, de Júda leánya nem akarta elviselni a ti gonoszságotokat.
58 Most azért mondd meg nekem: melyik fa alá vitted őket egybe? Ki így válaszolt: Mályfa alatt.
59 És monda néki Dániel: Jól van! te is a fejed ellen hazudtál, mert az Isten angyala karddal várja, hogy kettévágjon, hogy elpusztítson.
60 Erre az egész gyülekezet nagy szóval kiáltott, és dicsérte az Istent, aki megmenti a benne bízókat.
61 És felkeltek a két vén ellen, mert Dániel saját szájukkal vádolta meg őket hamis tanúskodással.
62 És Mózes törvénye szerint úgy cselekedének velük, ahogyan gonosz szándékkal cselekedtek felebarátaikkal, és megölték őket. Így az ártatlan vért még aznap megmentették.
63 Ezért Khelkiás és az ő felesége dicsőítették az Istent leányukért, Zsuzsannáért, férjéért Joacimért és minden rokonságáért, mert nem találtak benne hamisságot.
64 Attól a naptól fogva Dániel nagy hírnevet szerzett a nép előtt.

Bel and the Dragon

Bel és a sárkány

1. FEJEZET

1 Astyages király pedig összegyűlt atyáihoz, és a perzsa Círus megkapta királyságát.
2 Dániel pedig beszélgetett a királlyal, és minden barátja felett tisztelték.
3 Volt pedig a babilóniainak egy bálványa, Bél néven, és naponta tizenkét mérték finomlisztet, negyven bárányt és hat borosedényt költöttek rá.
4 A király pedig imádta azt, és mindennap elment, hogy imádja, Dániel pedig a maga Istenét imádta. És monda néki a király: Miért nem imádod Bélt?
5 Ki felelvén, monda: Mert nem kézzel csinált bálványokat imádhatok, hanem az élő Istent, a ki teremtette az eget és a földet, és hatalma van minden testen.
6 És monda néki a király: Nem gondolod, hogy Bél élő Isten? nem látod, mennyit eszik és iszik minden nap?
7 Dániel pedig mosolyogva monda: Ó, király, ne tévedj, mert ez belül csak agyag, kívül pedig réz, és nem evett és nem ivott semmit.
8 Megharagudott azért a király, és magához hívatta papjait, és monda nékik: Ha nem mondjátok meg nekem, hogy ki az, aki felemészti ezeket a költségeket, meghaltok.
9 De ha igazolni tudod, hogy Bél felemészti őket, akkor Dániel meghal, mert káromlást mondott Bél ellen. És monda Dániel a királynak: Legyen a te beszéded szerint.
10 Bél papjai pedig hatvantízen voltak, feleségeiken és gyermekeiken kívül. És beméne a király Dániellel Bél templomába.
11 Mondának azért Bél papjai: Ímé, kimegyünk; de te, király, tegyél rá a húsra, és készítsd el a bort, és zárd be az ajtót, és pecsételd le pecsétöddel;
12 Holnap pedig, amikor bejössz, ha nem látod, hogy Bél mindent felemésztett, halált szenvedünk, vagy pedig Dániel, aki hamisan beszél ellenünk.
13 És keveset foglalkoztak vele, mert az asztal alatt titkos bejáratot csináltak, amelyen folyton bementek, és elfogyasztották azokat.
14 Amikor tehát kimentek, a király ételt adott Bél elé. Dániel pedig megparancsolta szolgáinak, hogy hozzanak hamut, és azokat, amelyeket a király jelenlétében szétszórtak az egész templomban; azután kimentek, bezárták az ajtót, megpecsételték a király pecsétjével, és elmentek.
15 Éjszaka pedig eljöttek a papok feleségeikkel és gyermekeikkel, ahogy szokták, és mindent megettek és megittak.
16 Reggel pedig felkelt a király, és Dániel vele.
17 És monda a király: Dániel, épek-e a pecsétek? Ő pedig monda: Igen, ó király, épségben vannak.
18 És amint kinyitotta az ajtót, a király az asztalra nézett, és hangosan felkiáltott: "Nagy vagy, ó Bél, és veled nincs csalás.
19 Akkor nevetett Dániel, és visszatartotta a királyt, hogy ne menjen be, és így szólt: Íme, a kövezet, és nézd meg jól, kinek a léptei ezek.
20 És monda a király: Látom férfiak, asszonyok és gyermekek lépteit. És ekkor a király dühös lett,
21 És elvitték a papokat feleségeikkel és gyermekeikkel együtt, akik megmutatták neki a titkos ajtókat, ahová bementek, és elfogyasztották az asztalon levő dolgokat.
22 Ezért a király megölte őket, és Bélt Dániel hatalmába adta, aki lerombolta őt és templomát.
23 És azon a helyen volt egy nagy sárkány, akit a babilóniaiak imádtak.
24 És monda a király Dánielnek: Azt is mondod, hogy ez rézből van? Íme, él, eszik és iszik; nem mondhatod, hogy nem élő isten, ezért imádd őt.
25 Akkor ezt mondta Dániel a királynak: Az Urat, az én Istenemet imádom, mert ő az élő Isten.
26 De engedj el, ó király, és megölöm ezt a sárkányt kard és bot nélkül. A király azt mondta: Engedelmet adok neked.
27 Ekkor Dániel szurkot, kövért és hajat vett, összemosta, és csomókat csinált belőlük. Ezt a sárkány szájába adta, és a sárkány szétrepedt. imádat.
28 Amikor ezt meghallották a babilóniaiak, nagyon felháborodtak, és összeesküdtek a király ellen, mondván: A király zsidó lett, és elpusztította Bélt, megölte a sárkányt, és megölte a papokat.
29 Odamentek tehát a királyhoz, és ezt mondták: Szabadítsd meg nekünk Dánielt, különben elpusztítunk téged és a te házadat.
30 Amikor a király látta, hogy erősen szorongatják őt, és kényszerítve volt, átadta nekik Dánielt.
31 Ki vetette őt az oroszlánok barlangjába, ahol hat napig volt.
32 Az odúban pedig hét oroszlán volt, és adtak nekik minden nap két tetemet és két bárányt, amelyeket aztán nem adtak nekik, hogy felfalják Dánielt.
33 Volt pedig a zsidóságban egy próféta, akit Habbacucnak hívtak, aki főzet készített, és kenyeret tört egy tálba, és kiment a mezőre, hogy elhozza az aratóknak.
34 De az Úr angyala ezt mondta Habbacucnak: Menj, vidd be a vacsorát Babilonba Dánielnek, aki az oroszlánok barlangjában van.
35 És monda Habbacuc: Uram, soha nem láttam Babilont; azt sem tudom, hol van az odú.
36 Ekkor az Úr angyala megragadta őt a koronájánál, és a hajánál fogva hordozta, és lelkének hevessége által Babilonban a barlang fölé helyezte.
37 És kiáltott Habbacuc, mondván: Dániel, Dániel, vedd a vacsorát, amelyet Isten küldött néked!
38 És monda Dániel: Megemlékeztél rólam, Istenem, és nem hagytad el azokat, akik téged keresnek és szeretnek.
39 Felkelt azért Dániel, és evett, és az Úr angyala azonnal visszahelyezte Habbacucot a maga helyére.
40 A hetedik napon elment a király, hogy megsiratja Dánielt, és amikor a barlanghoz ért, benézett, és íme, Dániel ült.
41 Akkor kiáltott a király nagy hangon, mondván: Nagy mesterség, Uram, Dániel Istene, és nincs más rajtad kívül.
42 És kihúzta őt, és azokat, a kik az ő elvesztését okozták, a barlangba vetette, és egy pillanat alatt felemésztette őket arca előtt.

Prayer of Manasseh

Manassé imája

Uram, atyáink, Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, és igaz magvának mindenható Istene; ki teremtette az eget és a földet, annak minden ékességével együtt; aki megkötötte a tengert a te parancsolatod beszédével; aki bezártad a mélységet, és megpecsételted a te rettenetes és dicsőséges neveddel; akit minden ember fél, és retteg a te hatalmad előtt; mert a te dicsőséged fenségét nem lehet elviselni, és haragos fenyegetésed a bûnösök ellen fontos; de a te irgalmas ígéreted mérhetetlen és kifürkészhetetlen; mert te vagy a Felséges Úr, nagy könyörületes, hosszútűrő, nagyon irgalmas és megbánod az emberek gonoszait. Te, Uram, nagy jóságod szerint bűnbánatot és bocsánatot ígértél az ellened vétkezőknek, és végtelen irgalmasságodból megtérést rendeltél a bűnösöknek, hogy üdvözüljenek. Te tehát, Uram, aki az igazak Istene vagy, nem rendeltél bűnbánatot az igaznak, mint Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, akik nem vétkeztek ellened; te pedig megtérést rendeltél el nekem, aki bûnös vagyok, mert a tenger föveinél többet vétkeztem. Megszaporodtak vétkeim, Uram, megszaporodtak vétkeim, és nem vagyok méltó arra, hogy lássam és lássam az ég magasságát bűneim sokasága miatt. Sok vaskötéllel vagyok leborítva, hogy nem emelhetem fel fejemet, és nincs szabadulásom; mert felingereltem haragodat, és gonoszt tettem előtted; nem teljesítettem a te akaratodat, és nem tartottam meg parancsolataidat; förtelmeket emeltek ki, és megsokasítottak vétkeket. Most azért meghajtom szívem térdét, kegyelmet kérve. Vétkeztem, Uram, vétkeztem, és elismerem vétkeimet: ezért alázatosan kérlek, bocsáss meg, Uram, bocsáss meg, és ne pusztíts el vétkeimmel. Ne haragudj rám örökké, ha a rosszat tartogatod nekem; se kárhoztass engem a föld alsó részeire. Mert te vagy az Isten, a megtérők Istene; és bennem mutatod meg minden jóságodat, mert megmentesz engem, aki méltatlan vagyok, a te nagy irgalmad szerint. Ezért dicsérlek téged örökkön-örökké életem minden napján: mert az egek minden ereje dicsér téged, és tiéd a dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Az első Makkabeusok

1. FEJEZET

1 És történt, miután a makedón Fülöp fia, Sándor, aki Kettiim földjéről jött, megverte Dáriust, a perzsák és médek királyát, és ő uralkodott helyette, elsőként Görögország felett,
2 Sok háborút vívott, sok erőt nyertek, és megölték a föld királyait,
3 És elment a föld határáig, és sok nemzettől zsákmányt ejtett, annyira, hogy a föld elcsendesedett előtte; mire felmagasztaltatott és szíve felemelkedett.
4 És összegyűjtött egy hatalmas, erős sereget, és uralkodott országokon, nemzeteken és királyokon, akik adófizetői lettek neki.
5 És ezek után megbetegedett, és látta, hogy meg kell halnia.
6 Ezért elhívta szolgáit, akik tiszteletreméltóak voltak, és vele együtt nevelték ifjúságától fogva, és felosztotta közöttük királyságát, amíg még élt.
7 Sándor tehát tizenkét évig uralkodott, majd meghalt.
8 És az ő szolgái uralkodtak mindenkit a maga helyén.
9 És halála után mindnyájan koronát tettek magukra; így jártak fiaik is utánuk sok éven át, és megszaporodtak a gonoszságok a földön.
10 És kijött belőlük egy gonosz gyökér, Antiochus, akit Epiphanesnek hívtak, Antiokhosz király fia, aki túszként volt Rómában, és ő uralkodott a görögök királyságának százharminchetedik esztendejében.
11 Azokban a napokban gonoszok mentek ki Izráelből, akik sokakat meggyőztek, mondván: Menjünk, kössünk szövetséget a körülöttünk lévő pogányokkal;
12 Szóval ez a készülék nagyon tetszett nekik.
13 Ekkor a nép közül némelyek annyira előretörtek, hogy elmentek a királyhoz, aki engedélyt adott nekik, hogy a pogányok rendelkezései szerint cselekedjenek.
14 Erre Jeruzsálemben gyakorlóhelyet építettek a pogányok szokásai szerint:
15 És körülmetéletlenné tették magukat, és felmondták a szent szövetséget, és a pogányokhoz csatlakoztak, és eladtak gonoszságra.
16 Amikor pedig a királyságot Antiokhosz előtt megalapították, úgy gondolta, hogy uralkodni fog Egyiptom felett, hogy két birodalom uralma legyen.
17 Ezért nagy sokasággal bement Egyiptomba, szekerekkel, elefántokkal, lovasokkal és nagy haditengerészettel,
18 És hadat indított Ptolemeus, Égyiptom királya ellen, de Ptolemeus félt tõle, és elfutott; és sokan halálra sebesültek.
19 Így szerezték meg az erős városokat Egyiptom földjén, és elvette azok zsákmányát.
20 És miután Antiokhosz megverte Egyiptomot, a száznegyvenharmadik évben ismét visszatért, és nagy sokasággal felment Izrael és Jeruzsálem ellen.
21 És büszkén bementek a szentélybe, és elvitték az arany oltárt és a fény gyertyatartóját és minden edényét,
22 És a pásztorkenyér asztalát, a kiöntõ edényeket és a poharakat. és az arany tömjénezőket, a fátyolt, a koronát és az arany díszeket, amelyek a templom előtt voltak, mindazokat, amelyeket lehúzott.
23 Elvette az ezüstöt és az aranyat és a drága edényeket is, és elvette az elrejtett kincseket is, amelyeket talált.
24 És miután mindent elvitt, elment a saját földjére, nagy mészárlást végzett, és nagyon büszkén beszélt.
25 Ezért nagy gyász támadt Izráelben minden helyen, ahol voltak;
26 Úgyhogy a fejedelmek és a vének gyászoltak, a szüzek és az ifjak elgyengültek, és az asszonyok szépsége megváltozott.
27 Minden vőlegény siránkozott, és a nő, aki a nászszobában ült, elnehezült,
28 A föld is megmozdult lakói miatt, és Jákób egész házát elborította a zűrzavar.
29 Két év elteltével pedig a király elküldte főadószedőjét Júda városaiba, akik nagy tömeggel érkeztek Jeruzsálembe,
30 És békés beszédeket szólt hozzájuk, de minden csalás volt; mert amikor hitet adtak neki, hirtelen a városra esett, és nagyon megverte azt, és sok Izráel népét elpusztította.
31 És miután elvitte a város zsákmányát, felgyújtotta, és minden oldalról lerombolta a házakat és a falakat.
32 De az asszonyok és a gyermekek fogságba vitték őket, és elfoglalták a jószágot.
33 Azután felépítették Dávid városát nagy és erős fallal és hatalmas tornyokkal, és megerősítették azt maguknak.
34 Bûnös népet, gonosz embereket ültettek belé, és megerõsítették magukat benne.
35 Azt is elrakták fegyverrel és élelménnyel, és miután összeszedték a jeruzsálemi zsákmányt, ott elrakták, és így sebes csapdává váltak.
36 Mert les helye volt a szentély ellen, és gonosz ellensége volt Izráelnek.
37 Így ontottak ártatlan vért a szentély minden oldalán, és beszennyezték azt.
38 Annyira, hogy Jeruzsálem lakosai elfutottak miattuk, ezért a város idegenek lakhelyévé lett, és idegenné lett a benne születettek számára. és a saját gyerekei elhagyták.
39 Szentélye elpusztult, mint a puszta, ünnepei gyászba változtak, szombatjai becsületének gyalázatává, megvetéssé.
40 Amilyen volt az ő dicsősége, úgy nőtt a gyalázata, és az ő kiválósága gyászba változott.
41 Antiokhosz király azt írta egész királyságának, hogy mindenki egy nép legyen,
42 És mindenki hagyja el az õ törvényeit, így minden pogány egyetértett a király parancsolata szerint.
43 Igen, sokan az izraeliták közül is beleegyeztek a vallásába, és bálványoknak áldoztak, és megszentségtelenítették a szombatot.
44 Mert a király követekkel küldött levelet Jeruzsálembe és Júda városaiba, hogy kövessék az ország furcsa törvényeit,
45 Az égõáldozatokat, az áldozatokat és az italáldozatokat pedig tiltsa el a templomban; és hogy megszentségtelenítsék a szombatokat és az ünnepnapokat:
46 És szennyezd be a szentélyt és a szent népet:
47 Állíts fel oltárokat, ligeteket és bálványkápolnákat, és áldozz sertéshúst és tisztátalan állatokat.
48 Hogy gyermekeiket is körülmetéletlenül hagyják, és lelküket utálatossá tegyék mindenféle tisztátalansággal és megszentségtelenítéssel.
49 Végre elfelejthetik a törvényt, és megváltoztathatják az összes rendeletet.
50 És aki nem akarja a király parancsolatja szerint cselekedni, azt mondta, annak meg kell halnia.
51 Ugyanígy írt egész királyságának, és felügyelőket rendelt az egész nép fölé, megparancsolva Júda városainak, hogy városonként áldozzanak.

52 Akkor sok nép gyűlt össze hozzájuk, hogy mindenki, aki elhagyta a törvényt; és így gonoszságot követtek el az országban;
53 És előzték az izraelitákat titkos helyekre, ahová csak tudtak segítségért menekülni.
54 Kászleu hónap tizenötödik napján, a száznegyvenötödik évben, felállították az oltáron a pusztulás utálatosságát, és bálványoltárokat építettek Júda városaiban mindenfelé.
55 És tömjéneztek házaik ajtaja előtt és az utcákon.
56 És mikor széthasították a talált törvénykönyveket, megégették azokat.
57 Akit pedig a végrendelet könyve birtokában találtak, vagy ha valaki a törvényhez kötött, azt a király parancsolta, hogy öljék meg.
58 Így cselekedtek hatalmuk szerint Izrael fiaival minden hónapban, mindazokkal, akiket a városokban találtak.
59 Most a hónap huszonötödik napján áldoztak a bálványoltáron, amely Isten oltárán volt.
60 Abban az időben a parancsolat szerint megöltek néhány asszonyt, akik körülmetélték gyermekeiket.
61 És nyakukba akasztották a csecsemőket, házaikat szétlőtték, és megölték azokat, akik körülmetélték őket.
62 De Izraelben sokan elhatározták magukat, és megerősítették magukat, hogy nem esznek semmi tisztátalant.
63 Inkább haljanak meg, hogy ne szennyezzék be őket étellel, és ne gyalázzák meg a szent szövetséget: így aztán meghaltak.
64 És igen nagy harag lőn Izráelre.

2. FEJEZET

1 Azokban a napokban támadt fel Mátyás, János fia, Simeon fia, aki Joarib fiainak papja volt Jeruzsálemből, és Módinban lakott.
2 És volt öt fia, Joannan, akiket Caddisnek hívtak.
3 Simon; Thassinak hívják:
4 Júdás, akit Makkabeusnak hívtak:
5 Eleázár, akit Avaránnak hívtak, és Jonathán, akinek családneve Apphus volt.
6 És amikor látta azokat a káromlásokat, amelyeket Júdában és Jeruzsálemben követtek el,
7 Azt mondta: Jaj nekem! Miért születtem, hogy lássam népemnek és a szent városnak ezt a nyomorúságát, és ott lakjak, amikor az ellenség kezébe adták, a szentély pedig az idegenek kezébe?
8 Temploma olyan lett, mint a dicsőség nélküli ember.
9 Dicső edényeit fogságba hurcolják, csecsemőit az utcákon ölik meg, ifjait az ellenség kardjával.
10 Melyik nemzetnek nem volt része az ő királyságában, és nem kapott zsákmányt?
11 Minden dísze elveszett; egy szabad nő rabszolgája lett.
12 És íme, a mi szentélyünk, a mi szépségünk és dicsőségünk elpusztult, és a pogányok megszentségtelenítették azt.
13 Mi célból élünk tehát még?
14 Ekkor Mátyás és fiai megszaggatták ruháikat, zsákba öltöztek, és nagyon gyászoltak.
15 Közben a király tisztjei, akik lázadásra kényszerítették a népet, bementek Modin városába, hogy áldozatot hozzanak.
16 Mikor pedig Izráelből sokan hozzájuk jöttek, Mátyás is és fiai egybegyűltek.
17 Felelének pedig a király szolgái, és így szóltak Mátyáshoz: Te uralkodó, tiszteletreméltó és nagy ember vagy ebben a városban, megerősödve fiakkal és testvérekkel.
18 Most azért jöjj előbb te, és teljesítsd a király parancsát, ahogyan az összes pogány tették, igen, és Júda férfiai is, és azok, akik Jeruzsálemben maradtak: így leszel te és a te házad a király számában. barátok, és téged és gyermekeidet ezüsttel és arannyal és sok jutalommal tisztelik meg.
19 Ekkor válaszolt Mátyás, és hangosan így szólt: Bár a király uralma alatt álló nemzetek engedelmeskednek neki, és mindenki elszakad atyái vallásától, és engedelmeskedik az ő parancsolatainak.
20 De én, fiaim és testvéreim atyáink szövetségében fogok járni.
21 Isten ments, hogy elhagyjuk a törvényt és a rendeleteket.
22 Nem fogunk hallgatni a király szavára, hogy elhagyjuk vallásunkat, sem a jobb, sem a bal oldalon.
23 Amikor azonban nem mondta ezeket a szavakat, odajött egy a zsidók közül mindenki szeme láttára, hogy a király parancsa szerint áldozzon az oltáron, amely Modinban volt.
24 Amit Mátyás meglátott, felgerjedt a buzgóságtól, és megremegett a gyeplő, és nem tűrhette ki, hogy ítélet szerint kimutassa haragját: azért futott, és megölte őt az oltáron.
25 A királyi megbízott is, aki áldozásra kényszerítette az embereket, megölte annak idején, az oltárt pedig lerombolta.
26 Így bánt buzgón Isten törvényével, mint Fineész Zambrival, Salom fiával.
27 Mátyás pedig hangosan kiáltott az egész városban, mondván: Aki a törvényre buzgó, és megtartja a szövetséget, kövessen engem.
28 Ő és fiai a hegyekbe menekültek, és mindenüket otthagyták a városban.
29 Akkor sokan, akik igazságot és ítéletet kerestek, lementek a pusztába, hogy ott lakjanak.
30 Ők is, gyermekeik és feleségeik; és szarvasmarháik; mert a megpróbáltatások egyre jobban megviselték őket.
31 Amikor pedig hírül adták a király szolgáinak és a seregnek, amely Jeruzsálemben volt, Dávid városában, hogy néhány ember, akik megszegték a király parancsát, leszálltak a pusztában lévő rejtekhelyekre,
32 Sokat üldözték őket, és utolérve őket, tábort ütöttek ellenük, és szombaton háborút indítottak ellenük.
33 És mondának nékik: Legyen elég az, amit eddig tettetek; jöjjetek elő, és tegyetek a király parancsa szerint, és élni fogtok.
34 De ők ezt mondták: Nem megyünk ki, és nem teljesítjük a király parancsát, hogy megszentségtelenítsük a szombatnapot.
35 Így aztán nagy sebességgel harcba álltak velük.
36 De nem válaszoltak nekik, sem követ nem vetettek rájuk, sem a helyeket, ahol elrejtőztek, nem állították meg;
37 De ezt mondta: Haljunk meg mindannyian ártatlanságunkban; az ég és a föld tesz tanúbizonyságot érettünk, hogy jogtalanul öltetek meg minket.
38 Feltámadtak tehát ellenük szombaton a harcban, és megölték őket feleségeikkel, gyermekeikkel és jószágaikkal együtt ezer főre.
39 Amikor Mátyás és barátai megértették ezt, nagyon gyászolták őket.

40 És monda egyikük a másiknak: Ha mindannyian úgy cselekszünk, mint testvéreink, és nem harcolunk életünkért és törvényeinkért a pogányok ellen, akkor most gyorsan kiirtanak minket a földről.
41 Abban az időben tehát elrendelték, mondván: Ha valaki szombatnapon harcolni jön velünk, harcolni fogunk ellene; mi sem halunk meg mindnyájan, mint testvéreink, akiket a titkos helyeken gyilkoltak meg.
42 Azután odajött hozzá egy csapat asszidiak, akik Izrael hatalmas emberei voltak, méghozzá mindazok, akik önként a törvénynek szentelték magukat.
43 Mindazok is, akik az üldözés elől menekültek, csatlakoztak hozzájuk, és búcsújuk volt.
44 Összefogtak azért, és megverték a bûnösöket haragjukban, és a gonoszokat haragjukban, a többiek pedig a pogányokhoz menekültek segítségért.
45 Ekkor Mátyás és barátai körbejárták, és lerombolták az oltárokat.
46 És a mely gyermekeket körülmetéletlenül találták Izráel határain belül, azokat bátran körülmetélték.
47 Ők is üldözték a kevélyeket, és a munka sikeres volt kezükben.
48 Kivették tehát a törvényt a pogányok kezéből és a királyok kezéből, és nem engedték, hogy a bűnös győzedelmeskedjen.
49 Mikor pedig közeledett az idő, hogy Mátyás meghaljon, így szólt fiaihoz: Most erősödött a gőg és feddés, és eljött a pusztulás ideje és a felháborodás haragja.
50 Most azért, fiaim, buzgóljatok a törvényért, és adjátok életeteket atyáitok szövetségéért.
51 Emlékeztesd, milyen cselekedeteket tettek atyáink a maguk idejében; így nagy tiszteletet és örök nevet kaptok.
52 Nem találták-e hűségesnek Ábrahámot a kísértésben, és ezt tulajdonították neki igazságul?
53 József nyomorúsága idején megtartotta a parancsot, és Egyiptom urává tették.
54 Phinees, atyánk buzgó és buzgó volt, megszerezte az örökkévaló papság szövetségét.
55 Józust az ige beteljesítése miatt bíróvá tették Izraelben.
56 Káleb, amiért tanúságot tett a gyülekezet előtt, megkapta a föld örökségét.
57 Dávid irgalmassága miatt örökkévaló királyság trónját birtokolta.
58 Illést, mivel buzgó és buzgó volt a törvényért, felvették a mennybe.
59 Ananiás, Azariás és Misael hittel kimentettek a lángból.
60 Dániel ártatlansága miatt megmenekült az oroszlánok szájából.
61 És így gondoljatok minden korszakon át, hogy senki, aki benne bízik, nem lesz legyőzve.
62 Ne félj hát a bûnös ember beszédétõl, mert az õ dicsősége trágya és férgek.
63 Ma felemeltetik, és holnap nem találják meg, mert visszatért a porába, és gondolata semmivé lett.
64 Ezért, fiaim, legyetek bátrak, és mutassatok magatokat férfiaknak a törvény nevében; mert általa szereztek dicsőséget.
65 És íme, tudom, hogy a te bátyád, Simon tanácsos ember, mindig hallgass rá: ő lesz atyád.
66 Júdás Makkabeus hatalmas és erõs volt ifjúkorától fogva. Legyen õ a ti vezéretek, és harcolja meg a nép harcát.
67 Vegyétek magatokhoz mindazokat, akik betartják a törvényt, és álljatok bosszút népetek vétkein.
68 Fizess meg teljesen a pogányoknak, és ügyelj a törvény parancsolataira.
69 Megáldotta tehát őket, és összegyűlt atyáihoz.
70 És meghalt a száznegyvenhatodik évben, és fiai eltemették őt atyáinak sírjába Módinban, és az egész Izráel nagyon siránkozott érte.

3. FEJEZET

1 Ekkor felkelt helyette a fia, Júdás, akit Makkabeusnak hívtak.
2 És minden testvére segítette őt, és mindazok, akik az apjával tartottak, és vidáman vívták Izrael csatáját.
3 Nagy megtiszteltetésben részesítette tehát népét, mellvértet öltött, mint egy óriás, és felkövezte harcias hámját, és harcokat vívott, kardjával megvédve a seregeket.
4 Cselekedetében olyan volt, mint az oroszlán, és mint a prédájáért ordító oroszlán kölyök.
5 Mert üldözte a gonoszokat, és felkutatta őket, és megégette azokat, akik népét bosszantották.
6 Ezért a gonoszok összezsugorodtak, mert féltek tőle, és minden gonosztevő megrémült, mert az üdvösség szerencsés volt az ő kezében.
7 Sok királyt is megszomorított, és megörvendeztette Jákóbot tetteivel, és emléke örökké áldott.
8 És bejárta Júda városait, kiirtva belőlük az istenteleneket, és elfordítva a haragot Izraeltől.
9 Úgyhogy hírnevet szerzett a föld végső határáig, és olyanokat fogadott magához, akik készek voltak az elpusztulásra.
10 Ekkor Apollóniosz összegyűjtötte a pogányokat és egy nagy sereget Samáriából, hogy harcoljanak Izráel ellen.
11 Amit Júdás észrevett, kiment elébe, és megverte és megölte: sokan le is estek megölve, de a többiek elmenekültek.
12 Ezért Júdás elvitte zsákmányukat, és Apollóniosz kardját is, és azzal harcolt egész életében.
13 Mikor pedig Szeron, Szíria seregének fejedelme hallotta azt mondják, hogy Júdás a hívek sokaságát és csapatát gyűjtötte maga mellé, hogy kimenjenek vele a háborúba;
14 Azt mondta: Nevet és tiszteletet szerzek magamnak a királyságban; mert harcolni megyek Júdással és azokkal, akik vele vannak, akik megvetik a király parancsát.
15 Felkészítette tehát őt, hogy felmenjen, és ment vele az istentelenek hatalmas serege, hogy megsegítse őt, és bosszút álljon Izráel fiaitól.
16 Mikor pedig Bethhoron felvonulásához közeledett, Júdás kis csapattal kiment eléje.
17 Kik, amikor látták, hogy a sereg elébe jön, ezt mondták Júdásnak: Hogyan tudunk mi kevesen harcolni ekkora sokaság ellen és ilyen erősek, mivel készek vagyunk elájulni a böjttől egész e napon át?
18 Júdás így felelt: Nem nehéz sokaknak kevesek kezébe zárkózni; és a menny Istenével ez mind egy, hogy nagy sokasággal vagy kis társasággal megszabadítson.
19 Mert a csata győzelme nem áll meg a sereg sokaságában; de az erő a mennyből jön.
20 Sok kevélységgel és gonoszsággal jönnek ellenünk, hogy elpusztítsanak minket, feleségeinket és gyermekeinket, és kifosztjanak minket.
21 De mi életünkért és törvényeinkért harcolunk.

22 Ezért maga az Úr dönti el õket színünk elõtt, ti pedig ne féljetek tõlük.
23 Most pedig, amint abbahagyta a beszédet, hirtelen rájuk ugrott, és így Szeron és serege megdőlt előtte.
24 És üldözték őket Bethhoron leszállásától a síkságig, ahol megöltek közülük mintegy nyolcszáz férfiút; a maradék pedig a filiszteusok földjére menekült.
25 Ekkor elkezdődött Júdás és testvérei félelme és rendkívül nagy rettegés a körülöttük lévő nemzeteken.
26 Annyira, hogy híre eljutott a királyhoz, és minden nemzet Júdás harcairól beszélt.
27 Mikor pedig Antiochus király ezeket hallotta, tele volt felháborodással; ezért elküldte és összegyűjtötte birodalmának minden csapatát, méghozzá igen erős sereget.
28 Kinyitotta kincsét is, és katonáinak egy évi fizetést adott, és megparancsolta nekik, hogy álljanak készen, amikor csak szüksége van rájuk.
29 Mindazonáltal, amikor látta, hogy kincsei pénze elfogyott, és hogy az országban csekélyek az adók a széthúzás és a pestis miatt, amelyet a földre hozott a régi idők törvényeinek elvételével;
30 Attól félt, hogy nem bírja tovább a vádakat, és nem kaphat olyan bőkezű ajándékokat, mint azelőtt, mert bővelkedett az előtte levő királyoknál.
31 Ezért, mivel nagyon megzavarta az elméjét, elhatározta, hogy Perzsiába megy, hogy ott levegye az országok adóját, és sok pénzt gyűjtsön.
32 Meghagyta tehát Lysiást, a nemest és a vér szerinti királyi egységet, hogy felügyelje a király dolgait az Eufrátesz folyótól Egyiptom határáig.
33 És nevelje fiát, Antiokhoszt, amíg vissza nem jön.
34 Sőt, átadta neki serege felét és az elefántokat, és megbízta mindazt, amit tenni akart, akárcsak a Júdában és Jeruzsálemben lakókat.
35 És hogy hadat küldjön ellenük, hogy elpusztítsa és kiirtsa Izrael erejét és Jeruzsálem maradékát, és elvigye emléküket arról a helyről;
36 És helyezzen el idegeneket minden lakóhelyükre, és osszák el földjüket sors útján.
37 A király tehát felvette a megmaradt sereg felét, és elindult Antiókhiából, az ő királyi városából, a százegyvenhetedik évben; és átkelvén az Eufrátesz folyón, átment a magaslatokon.
38 Líziás pedig kiválasztotta Ptolemeust, Dórimenész fiát, Nikánort és Gorgiást, a király barátai közül a vitézeket.
39 És küldött velük negyvenezer gyalogost és hétezer lovast, hogy menjenek Júda földjére, és pusztítsák el azt, amint a király parancsolta.
40 Kimentek tehát teljes erejükkel, és eljöttek, és Emmaus mellett, a síkságon ütöttek tábort.
41 Az ország kereskedői pedig, hallván hírüket, sok ezüstöt és aranyat vettek szolgáival együtt, és bementek a táborba, hogy megvegyék Izrael fiait rabszolgáknak, Szíriából és a filiszteusok országából is. csatlakoztak hozzájuk.
42 Mikor pedig Júdás és testvérei látták, hogy megszaporodtak a nyomorúságok, és hogy a seregek tábort ütöttek a határaikban, mert tudták, hogyan parancsolta a király a nép elpusztítására és végleg eltörlésére;
43 Azt mondták egymásnak: Állítsuk helyre népünk megromlott vagyonát, és harcoljunk népünkért és a szentélyért.
44 Ekkor összegyűlt a gyülekezet, hogy készen álljanak a harcra, és imádkozhassanak, irgalmat és irgalmat kérjenek.
45 Jeruzsálem pedig puszta volt, mint a puszta, nem volt fiai közül, aki be- vagy kimenne; a pogányok azon a helyen laktak; és elvette Jákóbtól az örömöt, és elhallgatott a síp a hárfával.
46 Ezért összegyűltek Izráel fiai, és elmentek Masfába, Jeruzsálem ellenében; mert Mászfában volt az a hely, ahol régen Izraelben imádkoztak.
47 Azon a napon böjtöltek, és zsákba öltöztek, hamut szórtak a fejükre, és megszaggatták ruháikat,
48 És felnyitotta a törvény könyvét, amelyben a pogányok igyekeztek képeik hasonlatosságára festeni.
49 Elhozták a papok ruháit is, a zsengét és a tizedet, és fellázították a názáritákat, akik betöltötték napjaikat.
50 Akkor nagy hangon kiáltottak az ég felé, mondván: Mit tegyünk ezekkel, és hova vigyük el?
51 Mert a te szentélyed le van taposva és megszentségtelenítve, a te papjaid pedig el vannak nyomva és megalázva.
52 És íme, a pogányok egybegyûlnek ellenünk, hogy elpusztítsanak minket: mit képzelnek ellenünk, azt te tudod.
53 Hogyan állhatunk ellenük, hacsak te, ó Isten, nem vagy a segítségünk?
54 Azután trombitáltak, és nagy hangon kiáltottak.
55 És ezek után Júdás vezéreket rendelt a nép fölé, méghozzá ezres, százas, ötvenes és tízes vezéreket.
56 De azoknak, akik házat építettek, vagy eljegyeztek feleséget, vagy szőlőt ültettek, vagy féltek, megparancsolta, hogy térjenek vissza, kiki a maga házába, a törvény szerint.
57 A tábor tehát eltávozott, és Emmaus déli oldalán ütött tábort.
58 És monda Júdás: fegyverkedjetek és legyetek vitézek, és vigyázzatok, hogy reggelre készen álljatok, hogy harcoljatok ezekkel a népekkel, amelyek egybegyűltek ellenünk, hogy elpusztítsanak minket és a mi szentélyünket.
59 Mert jobb nekünk meghalni a harcban, mint látni népünk és szentélyünk csapásait.
60 Mindazonáltal, amint Isten akarata a mennyben van, úgy cselekedjen.

4. FEJEZET

1 Azután fogott Gorgiász ötezer gyalogost és ezret a legjobb lovasok közül, és éjszaka kivonult a táborból;
2 Végre beronthat a zsidók táborába, és hirtelen lecsaphatja őket. És az erőd emberei voltak a vezetői.
3 Amikor Júdás ezt meghallotta, maga és a vele lévő vitézek eltávoztak, hogy megverje a király seregét, amely Emmausban volt,
4 Miközben az erőket még szétszórták a táborból.
5 A középső időben Gorgias éjjel bement Júdás táborába, és amikor nem talált ott senkit, megkereste őket a hegyekben, mert azt mondta: Ezek az emberek menekülnek előlünk.
6 De amint megvirradt, Júdás megjelent a síkságon háromezer emberrel, akiknek azonban sem páncél, sem kard nem volt eszükben.
7 És láták a pogányok táborát, hogy erős és jól fel van szerelve, és lovasokkal körülvéve; és ezek a háború szakértői voltak.
8 És monda Júdás a vele valló férfiaknak: Ne féljetek sokaságuktól, és ne féljetek támadásuktól.
9 Emlékezzetek vissza, hogyan szabadultak meg atyáink a Vörös-tengerben, amikor a fáraó sereggel üldözte őket.

10 Most azért kiáltsunk a mennybe, ha esetleg az Úr megkönyörül rajtunk, és emlékezzünk meg atyáink szövetségéről, és pusztítsuk el ezt a sereg színünket a mai napon.
11 Hogy megtudják az összes pogányok, hogy van, aki megszabadítja és megmenti Izráelt.
12 Ekkor az idegenek felemelték a szemüket, és látták, hogy feléjük jönnek.
13 Ezért kimentek a táborból harcolni; de a kik Júdással voltak, kürtölték.
14 Beálltak tehát a harcba, és a pogányok megzavarodva a síkságra menekültek.
15 Mindazonáltal leghátsóikat mind megölték karddal, mert üldözték őket Gázeráig, Idumea, Azotus és Jamnia síkságáig, úgy hogy háromezer embert öltek meg.
16 Amikor ez megtörtént, Júdás ismét visszatért seregével, hogy üldözze őket,
17 És ezt mondta a népnek: Ne mohózzátok a zsákmányt, mivel harc van előttünk,
18 Gorgias és serege itt van mellettünk a hegyen, de most álljatok meg ellenségeinkkel, és győzzétek le őket, és ezután bátran zsákmányolhatjátok.
19 Amikor Júdás még ezeket a szavakat mondta, megjelent egy részük a hegyről nézve:
20 Kik mikor észrevették, hogy a zsidók elűzték seregüket, és felgyújtották a sátrakat; mert a látott füst kijelentette, mi történt:
21 Amikor tehát észrevették ezeket, nagyon megijedtek, és látták Júdás seregét is a síkságon harcra készen,
22 Mindenki az idegenek földjére menekült.
23 Aztán Júdás visszatért, hogy elpusztítsa a sátrakat, ahol sok aranyat és ezüstöt, kék selymet és tengeri bíbort és nagy gazdagságot kaptak.
24 Ezek után hazamentek, hálaéneket énekeltek, és dicsérték az Urat a mennyben, mert jó, mert örökkévaló az ő irgalmassága.
25 Így Izraelnek nagy szabadulása volt azon a napon.
26 Azok az idegenek, akik megszöktek, eljöttek, és elmondták Lysiasnak, hogy mi történt:
27 A ki pedig, amikor ezt meghallotta, megszégyenült és elcsüggedt, mert sem olyasmit nem tettek Izraellel, amit akart, sem nem történtek meg azok, a mit a király parancsolt neki.
28 Líziás tehát a következő évben hatvanezer válogatott gyalogost és ötezer lovast gyűjtött össze, hogy leigázza őket.
29 Elmentek tehát Idumeába, és felütötték sátraikat Betsuránál, és Júdás tízezer emberrel találkozott velük.
30 Amikor meglátta azt a hatalmas sereget, imádkozott és így szólt: Áldott vagy te, Izráel üdvözítője, aki elfojtottad a hatalmas férfiú erőszakoskodását szolgád, Dávid keze által, és az idegenek seregét a te szolgád kezébe adtad. Jonathán, Saul fia és fegyverhordozója;
31 Zárd be ezt a sereget néped, Izráel kezébe, és szégyenüljön meg erejük és lovasai miatt.
32 Tedd bátortalanná őket, vesd el erejük bátorságát, és remegjenek meg a pusztulásuktól.
33 Vesd le őket a téged szeretők kardjával, és hálaadással dicsérjenek téged mindazok, akik ismerik a te nevedet.
34 Ezért harcba álltak; és Lysias seregéből mintegy ötezer ember ölt meg, még mielőtt megölték volna őket.
35 Amikor pedig Lysias látta, hogy serege megfutamodik, és Júdás katonáinak férfiassága, és hogy készek vitézül élni vagy meghalni, Antiochiába ment, és egy csapatot gyűjtött össze idegenekből, és megnövelte seregét. mint volt, újra Júdeába akart jönni.
36 És monda Júdás és atyjafiai: Íme, ellenségeink elbizonytalanodtak; menjünk fel, hogy megtisztítsuk és felszenteljük a szentélyt.
37 Erre az egész sereg összegyűlt, és felment a Sion hegyére.
38 És amikor látták, hogy a szentély elpusztult, az oltár megszentségtelenedett, a kapuk pedig leégtek, és a cserjék nőttek az udvarban, mint az erdőben, vagy a hegyek egyikében, igen, és a papok szobái leromboltak;
39 Megszaggatták ruháikat, nagy siránkozásokat folytattak, és hamut szórtak a fejükre,
40 És arcra borultak a földre, és riadót fújtak a trombitákkal, és az ég felé kiáltottak.
41 Ekkor Júdás kirendelt néhány férfiakat, hogy harcoljanak a várban lévők ellen, amíg meg nem tisztítja a szentélyt.
42 Választott tehát feddhetetlenül beszélő papokat, akiknek gyönyörködtek a törvényben:
43 Aki megtisztította a szentélyt, és kihordta a szennyezett köveket egy tisztátalan helyre.
44 És amikor tanácskoztak, hogy mit tegyenek az égőáldozatok oltárával, amely megszentségtelenedett;
45 Jobbnak látták lebontani, nehogy gyalázattá legyen számukra, mert a pogányok beszennyezték; ezért leráncották,
46 És lerakták a köveket a templom hegyén egy alkalmas helyre, míg el nem jön egy próféta, aki megmondja, mit kell tenni velük.
47 Azután egész köveket vettek a törvény szerint, és új oltárt építettek a korábbi szerint;
48 És elkészítették a szentélyt és a templomon belüli dolgokat, és megszentelték a pitvarokat.
49 Készítettek új szent edényeket is, és bevitték a templomba a gyertyatartót, az égőáldozatok és a tömjén oltárát és az asztalt.
50 És az oltáron tömjéneztek, és a gyertyatartón lévő lámpákat meggyújtották, hogy világítsanak a templomban.
51 Továbbá letették a kenyereket az asztalra, és kiterítették a fátylat, és befejezték mindazt a munkát, amelyet elkezdtek csinálni.
52 A kilencedik hónap huszonötödik napján, amelyet Casleu hónapnak neveznek, a százegyvennyolcadik évben, reggel felkeltek,
53 És a törvény szerint áldozatot mutattak be az új égőáldozati oltáron, amelyet készítettek.
54 Nézd, mikor és melyik napon gyalázták meg a pogányok, még akkor is felszentelték énekekkel, citerákkal, hárfákkal és cintányérokkal.
55 Ekkor az egész nép arcra borult, imádták és dicsérték a mennyek Istenét, aki jó szerencsét adott nekik.
56 Nyolc napig megtartották az oltár felszentelését, és égőáldozatot mutattak be örömmel, és áldozták a szabadító és dicséret áldozatát.
57 A templom homlokzatát is díszítették aranykoronákkal és pajzsokkal; a kapukat és a kamrákat pedig felújították, és ajtókat akasztottak rájuk.
58 Így igen nagy öröm volt a nép között, mert a pogányok gyalázatát elűzték.
59 Júdás és testvérei, Izráel egész gyülekezetével együtt elrendelték, hogy az oltár felszentelésének napjait évről

évre a maguk idejében tartsák meg nyolc napon keresztül, a Kasleu hónap huszadik napjától számítva. , vidámsággal és örömmel.
60 Abban az időben felépítették a Sion-hegyet is magas falakkal és erős tornyokkal körülötte, nehogy a pogányok eljöjjenek, és letaposssák, ahogy azelőtt tették.
61 És helyőrséget állítottak oda, hogy őrizze, és megerősítették Betsurát, hogy őrizze azt; hogy a népnek védelmet nyújtson Idumea ellen.

5. FEJEZET

1 Amikor pedig a környező népek meghallották, hogy az oltárt felépítik és a szentélyt felújították, mint korábban, ez nagyon nem tetszett nekik.
2 Ezért azt gondolták, hogy elpusztítják Jákób nemzedékét, amely közöttük volt, és ekkor elkezdték megölni és pusztítani a népet.
3 És hadakozott Júdás Ézsau fiai ellen Idumeában, Arabattinában, mert ostrom alá vették Gaelt.
4 Megemlékezett Bab fiainak sérelméről is, akik csapdát és botránkozást okoztak a népnek, amikor lesben álltak rájuk az utakon.
5 Bezárta tehát őket a tornyokba, és tábort ütött ellenük, és teljesen lerombolta őket, és annak a helynek a tornyait tűzzel égette el, és mindent, ami benne volt.
6 Utána átment Ammon fiaihoz, ahol hatalmas hatalmat és sok népet talált Timótheusszal, az ő parancsnokukkal.
7 Sok csatát vívott hát velük, míg végül megzavarodtak előtte; és megütötte őket.
8 És miután bevette Jázárt a hozzá tartozó városokkal együtt, visszatért Júdeába.
9 Ekkor összegyűltek a pogányok, a kik Gileádban voltak, az izraeliták ellen, a kik lakhelyükön voltak, hogy elpusztítsák őket. de Dathema erődjébe menekültek.
10 És levelet küldtek Júdásnak és testvéreinek: A körülöttünk lévő pogányok összegyűltek ellenünk, hogy elpusztítsanak minket.
11 És arra készülnek, hogy eljöjjenek, és elfoglalják az erődöt, ahová menekültünk, Timótheus pedig seregük vezére.
12 Jöjjetek tehát, és szabadítsatok meg minket kezükből, mert közülünk sokan meghaltak.
13 Igen, minden testvérünket, akik Tóbi helyén voltak, megölnek: feleségeiket és gyermekeiket is foglyokat hurcoltak el, és elhordták holmijukat; és mintegy ezer embert pusztítottak el ott.
14 Amíg ezeket a leveleket még olvasták, íme, más hírnökök jöttek Galileából megszaggatott ruháikkal, akik beszámoltak erről a bölcsességről:
15 És monda: Ptolemaiszból, Tíruszból és Sidonból és a pogányok egész Galileából egybegyűltek ellenünk, hogy megemészszenek minket.
16 Amikor pedig Júdás és a nép meghallotta ezeket a szavakat, nagy gyülekezet gyűlt össze, hogy tanácsot adjon arról, mit tegyenek testvéreikkel, akik nyomorúságban voltak és megtámadták őket.
17 És monda Júdás Simonnak, az ő bátyjának: Válassz ki férfiakat, és menj, és szabadítsd meg testvéreidet, akik Galileában vannak, mert én és Jonathán, az én bátyám Gileád földjére megyünk.
18 Meghagyta tehát Józsefet, Zakariás fiát, és Azariást, a nép vezéreit a sereg maradékával Júdeában, hogy őrizzék azt.
19 Kinek parancsolta, mondván: Vedd kezedbe ezt a népet, és ügyelj arra, hogy ne hadakozz a pogányok ellen mindaddig, amíg visszajövünk.
20 Simonnak pedig háromezer embert adtak, hogy Galileába menjenek, és Júdásnak nyolcezer embert Gileád földjére.
21 Azután elment Simon Galileába, ahol sok csatát vívott a pogányokkal, úgy, hogy a pogányok elbizonytalanodtak tőle.
22 És üldözte őket Ptolemais kapujáig; és a pogányok közül mintegy háromezer férfit öltek meg, akiknek zsákmányát elvitte.
23 És azokat, akik Galileában és Arbattisban voltak, feleségeikkel és gyermekeikkel és mindenükkel, amijük volt, elvitte magával, és nagy örömmel bevitte Júdeába.
24 Júdás Makkabeus és testvére, Jonathán is átment a Jordánon, és háromnapi utat jártak a pusztában,
25 Ahol találkoztak a nabátiakkal, akik békés úton jöttek hozzájuk, és elmondtak nekik mindent, ami testvéreikkel történt Gileád földjén.
26 És hogy sokan közülük bezártak Bosorába, Bosorba, Alemába, Kászforba, Makedbe és Karnaimba; ezek a városok mind erősek és nagyok:
27 És bezárták őket Gileád vidékének többi városába, és holnapra elhatározták, hogy beviszik seregeiket az erődökbe, és elfoglalják és elpusztítják őket egy napon.
28 Ekkor Júdás és serege hirtelen megfordult a pusztai úton Bosora felé; és miután megnyerte a várost, minden férfit megöletett kard élével, és elvette minden zsákmányukat, és felgyújtotta a várost tűzzel.
29 Ahonnan éjszaka eltávozott, és addig ment, míg a várhoz nem ért.
30 Reggel pedig felnéztek, és íme, volt egy számtalan nép, aki létrákat és egyéb hadigépeket vitt, hogy elfoglalják a várat, mert megtámadták őket.
31 Amikor tehát Júdás látta, hogy megkezdődött a csata, és a város kiáltása felszállt az égbe trombitákkal és nagy hanggal,
32 Azt mondta seregének: Harcolj ma a testvéreidért.
33 Kiment hát mögöttük három csapatban, akik trombitáltak, és imádkoztak.
34 Ekkor Timótheus serege, tudván, hogy Makkabeus az, elfutott előle; úgyhogy azon a napon mintegy nyolcezer embert öltek meg közülük.
35 Amikor ez megtörtént, Júdás Mászfához fordult; és miután megtámadta, fogta és megölte a benne lévő összes hímet, átvette a zsákmányt, és megégette tűzzel.
36 Onnan elment, és bevette Kasfont, Mágedet, Bosort és Gileád országának többi városát.
37 Ezek után Timótheust egy másik sereg gyűjtötte össze, és tábort ütött Raphon ellen a patakon túl.
38 Júdás tehát férfiakat küldött a sereg kihallgatására, akik hírül adták neki, mondván: Minden körülöttünk lévő pogány hozzájuk gyűlt, igen nagy sereg.
39 Az arabokat is felbérelte, hogy segítsenek nekik, és felverték sátraikat a patakon túl, készen arra, hogy eljöjjenek és harcoljanak ellened. Erre Júdás elment hozzájuk.
40 Timótheus pedig monda seregének vezéreinek: Ha Júdás és az õ serege a patakhoz közeledik, ha elõbb megy

át hozzánk, nem tudunk ellenállni neki; mert hatalmasat fog győzni rajtunk:
41 De ha megijed, és tábort üt a folyón túl, átmegyünk hozzá, és legyőzzük őt.
42 Mikor pedig Júdás a patakhoz közeledett, meghagyá a nép írástudóit, hogy a patak mellett maradjanak, akiknek megparancsolta, mondván: Senki se maradjon a táborban, hanem mindenki jöjjön a harcba.
43 Elõször tehát odament hozzájuk, és utána az egész nép; azután az összes pogány elbizonytalanodva elõtte fegyvereiket eldobták, és a karnaimi templomba menekültek.
44 De bevették a várost, és felgyújtották a templomot mindennel együtt, ami benne volt. Így leigázták Karnaimot, és nem állhattak tovább Júdás előtt.
45 Ekkor Júdás összegyűjtötte az összes izraelitát, aki Gileád földjén volt, a legkisebbektől a legnagyobbakig, még a feleségeiket, gyermekeiket és holmijukat, nagyon nagy seregként, hogy végül eljussanak a földre. Júdea.
46 Mikor pedig Efronhoz értek (ez egy nagy város volt az úton, amerre menniük kellett, nagyon jól megerősített), nem tudtak elfordulni onnan sem jobb, sem bal oldalon, hanem át kellett menniük a város közepén. azt.
47 Akkor a városból valók elzárták őket, és bezárták a kapukat kövekkel.
48 Erre Júdás békés úton küldött hozzájuk, mondván: Hadd menjünk át a ti földeteken, hogy bemenjünk a mi országunkba, és senki sem bánthat titeket; csak gyalog megyünk át, de nem nyitnának meg előtte.
49 Júdás tehát megparancsolta, hogy az egész seregben hirdessenek, hogy mindenki azon a helyen állítsa fel sátrát, ahol volt.
50 A katonák tehát tábort ütöttek, és támadták a várost egész nap és egész éjjel, mígnem a város az ő kezébe került.
51 Ki azután minden férfit megöletett kard élével, és feldúlta a várost, és elvette a zsákmányát, és átment a városon a megölteken.
52 Ezután átmentek a Jordánon át a nagy síkságra, Betsán előtt.
53 Júdás pedig összegyűjtötte azokat, akik hátrébb jöttek, és buzdította a népet mindvégig, amíg Júdea földjére nem értek.
54 Felmentek tehát örömmel és vígan a Sion hegyére, ahol egészen égőáldozatokat mutattak be, mert egyet sem öltek meg közülük, amíg békében vissza nem tértek.
55 Mikor pedig Júdás és Jonathán Gileád földjén voltak, Simon, az ő testvére pedig Galileában Ptolemais előtt,
56 József, Zakariás fia, és Azariás, a helyőrség parancsnokai hallottak vitéz cselekedeteikről és harcias cselekedeteikről, amelyeket elkövettek.
57 Ezért azt mondták: szerezzünk magunknak nevet, és harcoljunk a körülöttünk lévő pogányok ellen.
58 Amikor tehát parancsot adtak a helyőrségnek, amely velük volt, elindultak Jamnia felé.
59 Ekkor Gorgias és emberei kijöttek a városból, hogy harcoljanak ellenük.
60 És lőn, hogy Józsefet és Azarást elűzték, és üldözték őket Júdea határáig, és megöltek azon a napon Izráel fiai közül körülbelül kétezer ember.
61 Így történt egy nagy felborulás Izráel fiai között, mert nem engedelmeskedtek Júdásnak és testvéreinek, hanem valami bátor tettre gondoltak.
62 Sőt, ezek a férfiak nem azok magjából származtak, akiknek keze által adatott Izraelnek a szabadulás.
63 De az az ember, Júdás és testvérei igen híresek voltak az egész Izráel és az egész pogányok szeme előtt, bárhol is hallották nevüket;
64 Annyira, hogy a nép örömteli kiáltással gyűlt össze hozzájuk.
65 Utána kiment Júdás testvéreivel, és harczolt Ézsau fiai ellen a dél felé eső országban, ahol megverte Hebront és annak városait, és lerombolta annak várát, és körös-körül felégette a tornyait.
66 Onnan elindult, hogy a filiszteusok földjére menjen, és átment Samárián.
67 Abban az időben néhány pap, akik vitézségüket mutatni akarták, elestek a csatában, mert ezért tanácstalanul kimentek harcolni.
68 Júdás tehát Azotushoz fordult a filiszteusok földjén, és miután lerontotta oltáraikat, és tűzzel égette faragott bálványaikat, és kifosztotta városaikat, visszatért Júdea földjére.

6. FEJEZET

1 Abban az időben hallotta Antiokhosz király, amint a magas vidékeken utazott, azt mondta, hogy Elymais Perzsia vidékén gazdagságáról, ezüstjéről és aranyáról híres város.
2 És hogy volt benne egy nagyon gazdag templom, amelyben arany burkolatok, mellvértek és pajzsok voltak, amelyeket Sándor, Fülöp fia, makedón király, aki először uralkodott a görögök között, hagyott ott.
3 Ezért eljött, és megpróbálta elfoglalni a várost és elpusztítani; de nem tudta, mert a városbeliek figyelmeztetést kaptak,
4 Feltámadt ellene a harcban, ezért elfutott, és nagy szorongással elment onnan, és visszatért Babilonba.
5 És jött egy, aki hírt vitt neki Perzsiába, hogy a seregek, amelyek Júdea földje ellen vonultak, elmenekültek.
6 És hogy Líziást, aki elsőnek ment ki nagy hatalommal, elűzték a zsidóktól; és megerősítette őket a fegyverzet, a hatalom és a zsákmányraktár, amelyet a seregektől szereztek, akiket elpusztítottak.
7 Azt is, hogy lerombolták az utálatosságot, amelyet Jeruzsálemben az oltáron állított fel, és magas falakkal vették körül a szentélyt, mint azelőtt, és városát, Betsurát.
8 Amikor a király meghallotta ezeket a szavakat, megdöbbent, és nagyon megindult, és lefektette az ágyába, és megbetegedett a bánattól, mert nem úgy esett, ahogy várta.
9 És ott maradt sok napig, mert egyre nagyobb volt a bánata, és számot adott, hogy meg kell halnia.
10 Ezért magához hívatta minden barátját, és így szólt hozzájuk: Elszállt az álom a szemeim elől, és a szívem összeszorul a törődéstől.
11 És azt gondoltam magamban: Milyen nyomorúságba kerültem, és milyen nagy a nyomorúság özöne, amelyben most vagyok! mert bőséges voltam és szeretett hatalmamban.
12 De most emlékszem azokra a gonoszságokra, amelyeket Jeruzsálemben tettem, és hogy elvettem az összes arany- és ezüstedényt, amely abban volt, és elküldtem, hogy ok nélkül elpusztítsam Júdea lakóit.

13 Értem tehát, hogy ezért jöttek rám ezek a nyomorúságok, és íme, elveszek a nagy bánat miatt egy idegen országban.
14 Ekkor elhívta Fülöpöt, egyik barátját, akit egész birodalma felett uralkodóvá tett,
15 És odaadta neki a koronát, a köntösét és a pecsétjét, hogy fiát, Antiokhoszt nevelje fel, és táplálja őt a királyság számára.
16 Meghalt tehát ott Antiokhosz király a százkilencvenkilencedik évben.
17 Mikor pedig Líziás megtudta, hogy a király meghalt, fiát, Antiokhoszt, akit még fiatalon nevelt fel, uralkodni állította helyette, és a nevét Eupatornak nevezte.
18 Ekkortájt a toronyban levők bezárták Izráel fiait a szentély körül, és mindig keresték bántódásukat és a pogányok megerősödését.
19 Ezért Júdás, hogy el akarta pusztítani őket, összehívta az egész népet, hogy ostromolják őket.
20 Egybegyűltek tehát, és ostrom alá vették őket a százötvenedik esztendőben, és lövöldözős talpakat és más hajtóműveket készített ellenük.
21 Az ostromlott közül azonban néhányan kimentek, akikhez csatlakoztak Izrael istentelen férfiai.
22 És elmentek a királyhoz, és mondának: Meddig tartasz még, hogy ítéletet tartasz, és bosszút állsz a mi testvéreinken?
23 Készek voltunk szolgálni atyádat, és úgy cselekedni, ahogy ő akarja, és engedelmeskedni az ő parancsolatainak;
24 Ezért ostromolják nemzetünkből a tornyot, és eltávolodtak tőlünk, sőt közülünk, amennyit csak tudtak, megöltek, és elrontották örökségünket.
25 Nemcsak ellenünk nyújtották ki kezüket, hanem határaik ellen is.
26 És íme, ma ostromolják a jeruzsálemi tornyot, hogy elfoglalják; a szentélyt és Betsurát is megerősítették.
27 Ha tehát nem akadályozod meg őket gyorsan, nagyobb dolgokat fognak tenni ezeknél, és te sem tudod uralkodni rajtuk.
28 Amikor a király ezt meghallotta, megharagudott, és összeszedte minden barátját, seregének vezéreit és a lovasokat.
29 Más királyságokból és a tenger szigeteiről is jöttek hozzá béres katonák.
30 Úgyhogy az ő seregének száma százezer gyalogos, húszezer lovas és harminckét elefánt harcolt.
31 Ezek átmentek Idumeán, és felszálltak Bethsurára, amelyet sok napon át támadtak, és hadigépeket készítettek. de a betsuraiak kijöttek, és megégették őket tűzzel, és vitézül harcoltak.
32 Erre Júdás kivonult a toronyból, és Batzakariásban ütött tábort a király táborával szemben.
33 A korán kelő király pedig hevesen vonult seregével Batzakariás felé, ahol seregei felkészítették őket a harcra, és megfújták a kürtöket.
34 És a végén harcra késztették az elefántokat, megmutatták nekik a szőlő és az eperfa vérét.
35 Azonkívül felosztották a vadállatokat a seregek között, és minden elefánt számára ezer embert jelöltek ki, akiket páncélköpenyekkel és rézsisakokkal a fejükön viseltek. és ezen kívül minden vadállatért ötszáz legjobb lovast rendeltek.
36 Ezek minden alkalommal készen voltak: amerre volt a fenevad, és amerre ment a fenevad, azok is elmentek, és nem távoztak el tőle.
37 És a vadállatokon erős fatornyok voltak, amelyek mindegyiküket beborították, és eszközökkel voltak felövezve; mindegyiken harminckét erős férfi harcolt, az uralkodó indiánon kívül. neki.
38 Ami pedig a lovasok maradékát illeti, a sereg két részéhez állították őket ezen és azon az oldalon, jeleket adva nekik, hogy mit tegyenek, és mindenütt a sorok közt fel voltak fogva.
39 Amikor a nap rávilágított az arany és réz pajzsokra, a hegyek megcsillantak, és úgy világítottak, mint a tűzlámpások.
40 A király seregének egy része a magas hegyeken, egy része pedig a lenti völgyekben szétszórva épségben és rendben továbbvonult.
41 Ezért mindazok, akik hallották sokaságuk zaját, a sereg vonulását és a hám zörgését, megrendültek, mert a sereg igen nagy és hatalmas volt.
42 Ekkor közeledett Júdás és az ő serege, és harcba szálltak, és a király seregéből hatszáz ember halt meg.
43 Eleázár is, akit Savarannak hívtak, mivel látta, hogy az egyik királyi hevederrel felfegyverzett vadállat magasabb, mint a többi, és feltételezte, hogy a király rajta van,
44 Veszélybe helyezze magát, hogy a végsőkig megszabadíthassa népét, és örökös nevet szerezzen neki:
45 Ezért bátran rárohant a csata kellős közepén, jobb- és balkéz ölében, úgyhogy mindkét oldalon elszakadtak tőle.
46 Ami megtörtént, az elefánt alá osont, aládugta, és megölte; mire az elefánt ráesett, és ott meghalt.
47 A többi zsidó azonban látva a király erejét és seregei erőszakosságát, elfordult tőlük.
48 Ekkor a király serege felment Jeruzsálembe, hogy elébe menjen, és a király felütötte sátrait Júdea és a Sion hegye ellen.
49 De azokkal, akik Betsurában voltak, békét kötött, mert kijöttek a városból, mivel nem volt ott élelmük, hogy elviseljék az ostromot, mivel ez a föld nyugalmi éve.
50 Elfoglalta tehát a király Betsurát, és helyőrséget állított oda, hogy őrizze.
51 A szentélyt pedig sok napon át ostromolta, és tüzérséget állított oda hajtóművekkel és eszközökkel, hogy tüzet és köveket dobjanak, és darabokat, hogy nyilakat és hevedereket dobjanak.
52 Ekkor hajtóműveket is készítettek a motorjaik ellen, és hosszú szezont vívtak velük.
53 Végül azonban edényeik élelem nélkül maradtak (mert ez a hetedik év volt, és Júdeában, akiket a pogányoktól megszabadítottak, felemésztették a készlet maradékát;
54 Csak kevesen maradtak a szentélyben, mert az éhínség annyira eluralkodott rajtuk, hogy alig akartak szétszéledni, mindenki a maga helyére.
55 Abban az időben Lysias hallotta azt mondani, hogy Fülöp, akit Antiokhosz király, amíg élt, kinevezte fiát, Antiokhoszt, hogy király lehessen.
56 Visszatért Perzsiából és Médiából, és a király serege is, amely vele ment, és megpróbálta átvenni az ügyek irányítását.
57 Ezért nagy sietségben elment, és így szólt a királyhoz, a sereg kapitányaihoz és a csapathoz: Naponta romlunk, élelmünk csekély, és a hely, amelyet ostrom alá vettünk, erős, és a királyság dolgai feküdj ránk:
58 Most azért legyünk barátok ezekkel az emberekkel, és kössünk békét velük és egész nemzetükkel;

59 És köss velük szövetséget, hogy az ő törvényeik szerint élnek, mint azelőtt; mert ezért nem tetszenek, és mindezeket megtették, mert eltöröltük az ő törvényeiket.
60 A király és a fejedelmek pedig megelégedtek, azért küldött hozzájuk békét kötni; és elfogadták azt.
61 És megesküdtek nékik a király és a fejedelmek, mire kimentek a várból.
62 Ekkor a király bement a Sion hegyére; de amikor meglátta a hely erejét, megszegte esküjét, amelyet tett, és megparancsolta, hogy bontsa le a falat köröskörül.
63 Utána nagy sietségben eltávozott, és visszatért Antiochiába, ahol Fülöpöt találta a város urának; ezért hadakozott vele, és erőszakkal elfoglalta a várost.

7. FEJEZET

1 A százegy és ötvenedik esztendőben Démétriusz, Szeleukosz fia eltávozott Rómából, és felment néhány emberrel a tenger egyik városába, és ott uralkodott.
2 És amint bement ősei palotájába, úgy történt, hogy az ő seregei elfoglalták Antiokhoszt és Lysiást, hogy elhozzák őket hozzá.
3 Amikor ezt megtudta, így szólt: Ne lássam az arcukat.
4 A serege tehát megölte őket. Most, amikor Demetriust királyságának trónjára ültették,
5 Odament hozzá Izráel minden gonosz és istentelen embere, akiknél Alkimusz volt, aki főpap akart lenni, mint parancsnokuk.
6 És vádolták a népet a király előtt, mondván: Júdás és az ő testvérei megölték minden barátodat, és kiűztek minket a mi földünkről.
7 Most azért küldj el valakit, akiben megbízol, és hadd menjen el, és nézze meg, milyen pusztítást végzett közöttünk és a király földjén, és büntesse meg őket mindazokkal, akik segítik őket.
8 Ekkor a király kiválasztotta Bakhidest, a király barátját, aki az özönvízen túl uralkodott, és nagy ember volt a királyságban, és hűséges a királyhoz,
9 Őt pedig elküldte azzal a gonosz Alkimusszal, akit főpappá tett, és megparancsolta, hogy álljon bosszút Izráel fiaiért.
10 Elmentek tehát, és nagy erővel jöttek Júdea földjére, ahol követeket küldtek Júdáshoz és testvéreihez, békés beszéddel, csalárd módon.
11 De nem törődtek szavaikkal; mert látták, hogy nagy erővel jöttek.
12 Akkor Alkimuszhoz és Bakkidészhez egy sereg írástudó gyűlt össze, hogy igazságot kérjenek.
13 Az assidaiak voltak az elsők Izrael fiai között, akik békét kerestek tőlük.
14 Mert azt mondták: Áron magvának papja érkezett ezzel a sereggel, és nem tesz rosszat velünk.
15 Így szólt hozzájuk békésen, és megesküdött nekik, mondván: Nem fogunk kárt okozni sem tőletek, sem a barátaitoktól.
16 Ezért hittek neki, de kivett közülük hatvan embert, és egy nap alatt megölte őket a szavak szerint, amelyeket írt.
17 Kiűzték szentjeid húsát, és vérüket ontották Jeruzsálem körül, és nem volt, aki eltemesse őket.
18 Ezért félelem és rettegés szállta meg az egész népet, akik ezt mondták: Nincs bennük sem igazság, sem igazságosság; mert megszegték a szövetséget és az esküt, amelyet kötöttek.
19Ezután elvitte Bakhidészt Jeruzsálemből, és felütötte sátrait Bézetben, ahová elküldött és elvitt sok embert, akik elhagyták őt, és néhányat a népből is, és miután megölte őket, bevetette őket a nagy hadba. gödör.
20 Azután Alkimuszra bízta az országot, és hagyott rá hatalmat, hogy megsegítse őt. Bakhidész tehát a királyhoz ment.
21 Alkimusz azonban a főpapságért küzdött.
22 És hozzá fordultak mindazok, akik megzavarták a népet, akik, miután Júda földjét hatalmukba vették, sokat bántottak Izraelben.
23 Amikor pedig Júdás látta mindazt a gonoszságot, amelyet Alkimusz és csapata művelt az izraeliták között, méghozzá a pogányok fölött,
24 Kiment Júdea minden vidékére, és bosszút állt azokon, akik fellázadtak ellene, úgy hogy nem mertek többé kimenni a vidékre.
25 A másik oldalon, amikor Alkimusz látta, hogy Júdás és csapata fölénybe került, és tudta, hogy nem tudja elviselni az erejüket, ismét a királyhoz ment, és a lehető legrosszabbat mondta belőlük.
26 Ekkor a király elküldte Nikánort, egyik tiszteletreméltó fejedelmét, egy embert, aki halálos gyűlöletet terjesztett Izráel ellen, és megparancsolta, hogy pusztítsák el a népet.
27 Nikánor tehát nagy sereggel érkezett Jeruzsálembe; és csalárd módon, barátságos szavakkal küldte Júdásnak és testvéreinek, mondván:
28 Ne legyen harc köztem és közted; Eljövök néhány emberrel, hogy békében lássam.
29 Elment tehát Júdáshoz, és békésen köszöntötték egymást. Az ellenségek azonban készek voltak erőszakkal elvenni Júdást.
30 És miután megtudta Júdás, hogy csalással jött hozzá, nagyon félt tőle, és nem látta többé az arcát.
31 Nikánor is, amikor látta, hogy tanácsát felfedezték, kiment Júdás ellen harcolni Kafarszaláma mellett.
32 Ahol Nikánor oldaláról megöltek körülbelül ötezer embert, a többiek pedig Dávid városába menekültek.
33 Ezután Nikánor felment a Sion hegyére, és kimentek a szentélyből a papok és a nép vénei közül, hogy békésen köszöntsék őt, és megmutassák neki az égőáldozatot, amelyet a királyért mutattak be.
34 Ő azonban kigúnyolta őket, kinevette őket, gyalázatosan bántalmazta őket, és büszkén beszélt:
35 És megesküdött haragjában, mondván: Ha nem adják most kezembe Júdást és seregét, ha épségben visszajövök, felgyújtom ezt a házat, és azzal nagy haraggal kiment.
36 Ekkor bementek a papok, és megálltak az oltár és a templom előtt, sírtak és ezt mondták:
37 Te választottad, Uram, ezt a házat, hogy a te neveden nevezzék, és hogy az imádság és könyörgés háza legyen néped számára.
38 Bosszút álljatok ezen az emberen és az ő seregén, és hadd essenek kard által; emlékezzél meg káromlásairól, és ne hagyd, hogy tovább maradjanak.
39 Nikánor tehát kiment Jeruzsálemből, és felütötte sátrait Bethhoronban, ahol Szíriából jött sereg találkozott vele.
40 Júdás azonban háromezer emberrel tábort ütött Adásában, és ott imádkozott, mondván:
41 Uram, amikor az asszír királytól küldöttek káromlottak, kiment a te angyalod, és megvert közülük százhetvenötezer embert.

42 Ugyanúgy pusztítsd el ezt a sereget ma előttünk, hogy a többiek megtudják, hogy gyalázkodóan szólt a te szentélyed ellen, és ítéld meg őt az ő gonoszsága szerint.
43 Így hát a hónap tizenharmadik napján Ádár seregek harcba álltak, Nikánor serege azonban elbizonytalanodott, és ő halt meg először a csatában.
44 Amikor Nikánor serege látta, hogy megölték, eldobták fegyvereiket, és elmenekültek.
45 Azután egy napi utat üldöztek utánuk Adasától Gázeráig, és harsonáikkal riadót fújtak utánuk.
46 Erre kijöttek Júdea minden városából köröskörül, és bezárták azokat; úgyhogy visszafordultak az üldözőik ellen, és mindnyájan karddal ölték meg őket, és egy sem maradt meg közülük.
47 Utána elvitték a zsákmányt és a prédát, és levágták Nikanor fejét és jobbját, amelyet oly büszkén kinyújtott, és elhozták, és felakasztották Jeruzsálem felé.
48 Emiatt a nép nagyon örvendezett, és azt a napot a nagy öröm napjának tartották.
49 Sőt, elrendelték, hogy ezt a napot, Adár tizenharmadikát, évente tartsák meg.
50 Így Júda földje egy kis ideig nyugalomban volt.

8. FEJEZET

1 Júdás hallott a rómaiakról, hogy erős és bátor férfiak, és olyanok, akik szeretettel fogadnak mindent, ami hozzájuk csatlakozott, és baráti szövetséget köt mindazokkal, akik hozzájuk jöttek;
2 És hogy nagy vitéz férfiak voltak. Azt is elmondták neki háborúikról és nemes cselekedeteikről, amelyeket a galaták között végeztek, és azt is, hogyan győzték le és vonták adó alá őket;
3 És mit tettek Spanyolországban, az ott lévő ezüst- és aranybányák megnyeréséért;
4 És hogy politikájukkal és türelmükkel az egész helyet meghódították, bár az nagyon távol volt tőlük; és a királyok is, a kik ellenük támadtak a föld széléről, mígnem megzavarták őket, és nagy pusztítást végeztek, úgyhogy a többiek minden évben adót adtak nekik.
5 Ezen túlmenően, hogyan zavarták meg a csatában Fülöpöt és Perseust, a polgárok királyát másokkal, akik felkeltek ellenük, és legyőzték őket:
6 És mily megzavarta őket Antiokhosz, Ázsia nagy királya, a ki ellenük támadt a csatában, akinek százhúsz elefántja volt, lovasokkal, szekerekkel és nagyon nagy sereggel;
7 És hogyan fogták el élve, és szövetséget kötöttek, hogy ő és azok, akik utána uralkodtak, nagy adót fizetnek, és túszokat adnak, és ami megegyezett,
8 India országát, Médiát, Lídiát és a legszebb országokat, amelyeket elvettek tőle, és odaadtak Eumenész királynak.
9 Ráadásul a görögök elhatározták, hogy eljönnek és elpusztítják őket;
10 És hogy ők, tudván ezt, egy kapitányt küldtek ellenük, és velük harcolva sokakat megöltek közülük, elhurcolták feleségeiket és gyermekeiket, és kifosztották őket, birtokukba vették földjeiket, és lerombolták erősségeiket. tartja, és szolgáikká hozta őket mind a mai napig:
11 Azt is elmondták neki, hogy hogyan pusztítottak el és vontak uralmuk alá minden más királyságot és szigetet, amely bármikor ellenállt nekik;
12 De barátaikkal és a rájuk bízókkal barátságot tartottak, és királyságokat hódítottak meg közel és távol, úgyhogy mindazok, akik hallották nevüket, féltek tőlük.
13 Azt is, hogy akiket segíteni akarnak egy királyságnak, azok uralkodjanak; és akit ismét akarnak, kiszorítanak; végül, hogy nagyon felmagasztaltak:
14 Mindazonáltal egyikük sem viselt koronát, és nem volt bíborba öltözve, hogy ezáltal felnagyítsanak.
15 Sőt, hogyan csináltak maguknak egy szenátusházat, amelyben naponta háromszázhúsz férfi ült a tanácsban, és mindig tanácskoztak a népért, hogy végül jól elrendezzenek.
16 És hogy kormányukat minden évben egy emberre bízták, aki az egész országot uralkodott, és mindannyian engedelmeskedtek ennek, és nem volt közöttük sem irigység, sem szidalmazás.
17 Ezekre a dolgokra tekintettel Júdás kiválasztotta Eupolemuszt, János fiát, aki Akkósz fia, és Jászont, Eleázár fiát, és elküldte őket Rómába, hogy baráti és szövetségi szövetséget kössenek velük.
18 És könyörögni nekik, hogy vegyék el tőlük az igát; mert látták, hogy a görögök királysága szolgasággal elnyomta Izraelt.
19 Elmentek tehát Rómába, ami nagyon nagy út volt, és bementek a szenátusba, ahol beszéltek és mondának.
20 Júdás Makkabeus testvéreivel és a zsidók népével küldött minket hozzátok, hogy szövetséget és békét kössünk veletek, és hogy szövetségeseitek és barátaitok közé tartozunk.
21 Tehát ez a dolog nagyon tetszett a rómaiaknak.
22 Ez pedig annak a levélnek a másolata, amelyet a szenátus visszaírt réztáblákra, és elküldött Jeruzsálembe, hogy ott legyen a béke és az összefogás emlékműve:
23 Legyen sok siker a rómaiaknak és a zsidók népének tengeren és szárazföldön mindörökké: a kard és az ellenség is távol legyen tőlük,
24 Ha előbb valami háború támad a rómaiak vagy szövetségeseik ellen egész uralmuk alatt,
25 A zsidók népe teljes szívükből segíti őket, amint az idő el van rendelve.
26 Semmit sem adnak azoknak, akik háborút indítanak ellenük, és ne segítsék őket élelemmel, fegyverekkel, pénzzel vagy hajókkal, amint az jónak tűnt a rómaiak számára; de megtartják szövetségeiket anélkül, hogy bármit is vennének ezért.
27 Ugyanígy, ha a háború első helyen áll a zsidók nemzetén, a rómaiak teljes szívükből segítik őket, az időnek megfelelően:
28 Sem élelmet, sem fegyvert, sem pénzt, sem hajókat nem adnak az ellenük fellépőknek, amint a rómaiak jónak látták; de megtartják szövetségeiket, és azt csalás nélkül.
29 E cikkek szerint a rómaiak szövetséget kötöttek a zsidó néppel.
30 Ha azonban a későbbiekben az egyik vagy a másik fél arra gondol, hogy összeüljön, hogy hozzáadjon vagy csökkentsen valamit, akkor tetszése szerint megtehetik, és bármit hozzáadnak vagy elvesznek, azt megerősítik.
31 És ami a gonoszságot illeti, amit Demetrius a zsidókkal cselekszik, írtunk néki, mondván: Miért nehezítetted meg a te igádat barátainkra és a zsidók szövetségeseire?
32 Ha tehát még panaszkodnak ellened, igazságot teszünk nekik, és harcolunk veled tengeren és szárazföldön.

9. FEJEZET

1 Továbbá, amikor Demetrius meghallotta, hogy Nikánor és serege elesett a csatában, másodszor is elküldte Júdea földjére Bakhidest és Alkimoszt, és velük együtt seregének fő erejét.
2 Kimentek a Galgalába vezető úton, és felütötték sátraikat Masaloth előtt, amely Arbelában van, és miután megnyerték azt, sok embert megöltek.
3 A százötvenkettedik év első hónapjában is tábort ütöttek Jeruzsálem előtt.
4 Ahonnan elindultak, és Bereába mentek húszezer gyalogossal és kétezer lovassal.
5 Júdás pedig felütötte sátrait Eleászában, és háromezer kiválasztott férfiú vele.
6 Kik látván a másik sereg nagy sokaságát, nagyon megijedtek; mire sokan kivonultak a seregből, olyannyira, hogy legfeljebb nyolcszáz ember lakott közöttük.
7 Amikor tehát Júdás látta, hogy serege elcsúszik, és a csata sújtja őt, nagyon ideges volt, és nagyon elszorult, mert nem volt ideje összeszedni őket.
8 Mindazonáltal azoknak, akik megmaradtak, így szólt: Keljünk fel és szálljunk fel ellenségeink ellen, ha esetleg meg tudunk harcolni velük.
9 De ők elriasztották őt, mondván: Soha nem leszünk képesek; most inkább mentsük meg életünket, és ezután visszatérünk testvéreinkkel, és harcolunk ellenük, mert kevesen vagyunk.
10 És monda Júdás: Isten ments, hogy ezt megtegyem, és elfussam előlük. Ha eljön a mi időnk, haljunk meg férfiasan testvéreinkért, és ne szennyezzük be becsületünket.
11 Ezzel a Bakchidészek serege kivonult sátraikból, és szembeszállt velük, lovasaik két csapatra osztva, parittyásjaik és íjászok a sereg előtt haladtak, és akik előre vonultak, mind hatalmasok voltak.
12 Bakchidész pedig a jobb szárnyban volt, ezért a sereg a két részre közeledett, és megfújta a kürtöket.
13 A Júdás pártiak is megfújták kürtjüket, úgyhogy megremegett a föld a seregek zajától, és a harc reggeltől estig tartott.
14 Amikor Júdás észrevette, hogy Bakhidész és seregének ereje a jobb oldalon van, magával vitte az összes szívós embert,
15 Aki megzavarta a jobbszárnyat, és üldözte őket az Azotus hegyéig.
16 De amikor a bal szárnyhoz tartozók látták, hogy a jobb szárnyhoz tartozók megzavarodtak, hátulról követték Júdást és azokat, akik keményen vele voltak.
17 Ezért heves csata támadt, úgyhogy sokan meghaltak mindkét oldalon.
18 Júdást is megölték, a maradék pedig elmenekült.
19 Akkor Jonatán és Simon elvitték testvérüket, Júdást, és eltemették atyáinak sírjába Módinban.
20 Siratták is őt, és az egész Izráel nagyon siránkozott érte, és sok napig gyászolták, mondván:
21 Hogyan esett el a vitéz, a ki megszabadította Izráelt!
22 A többi Júdásról és háborúiról, nemes cselekedeteiről és nagyságáról nincs megírva, mert nagyon sok volt.
23 Júdás halála után pedig elkezdték fejüket emelni a gonoszok Izráel minden határában, és feltámadtak mindazok, akik gonoszságot követtek el.
24 Azokban a napokban igen nagy éhínség is volt, ami miatt az ország fellázadt, és velük ment.
25 Azután Bakkidész kiválasztotta a gonoszokat, és az ország uraivá tette őket.
26 És megkérdezték és felkutatták Júdás barátait, és elvitték őket Bakhidészhez, aki bosszút állt rajtuk, és dacára használta őket.
27 Volt tehát nagy nyomorúság Izráelben, amihez hasonló nem volt azóta, hogy prófétát nem láttak közöttük.
28 Ezért összegyűlt Júdás összes barátja, és ezt mondták Jonathánnak:
29 Mióta a te bátyád, Júdás meghalt, nincs hozzá hasonló emberünk, aki ellenségeink és Bakkidész ellen indulna, és nemzetünk ellene, akik ellenünk állnak.
30 Most tehát téged választottunk ma fejedelemnek és vezérünknek helyette, hogy megvívd harcainkat.
31 Erre Jonathán átvette a kormányzást annak idején, és felkelt testvére, Júdás helyett.
32 De amikor Bakkidész tudomást szerzett erről, meg akarta őt ölni
33 Akkor Jonathán és Simon, az ő testvére, és mindnyájan, akik vele voltak, ezt látván, a Thecoe pusztájába menekültek, és felütötték sátraikat az Aszfar-tó vize mellett.
34 Amikor Bakhidész megértette, a Jordánhoz közeledett egész seregével szombaton.
35 Jonathán pedig elküldte testvérét, Jánost, a nép fejedelmét, hogy imádkozzanak barátaihoz, a nabátokhoz, hogy hagyják velük a kocsijukat, ami sok volt.
36 De Jambri fiai kijöttek Médabából, elvitték Jánost és mindenét, amije volt, és elmentek vele.
37 Ezek után híre érkezett Jonatánnak és Simonnak, az ő testvérének, hogy Jambri fiai nagy házasságot kötöttek, és nagy vonattal hozzák a menyasszonyt Nadabatából, mint Kánaán egyik nagy fejedelmének leányát.
38 Megemlékeztek azért Jánosról, testvérükről, és felmentek, és elrejtőztek a hegy leple alatt.
39 Ahol felemelték szemeiket, és néztek, és íme, nagy volt a lárma és nagy kocsikázás, és kijött a vőlegény, és barátai és testvérei, hogy dobban, hangszerekkel és sok fegyverrel álljanak elő.
40 Ekkor Jonatán és a vele lévők felkeltek ellenük arról a helyről, ahol lesben voltak, és lemészárolták őket oly módon, hogy sokan holtan estek le, a maradék pedig a hegyre menekült, és mindenkit elvittek. zsákmányukat.
41 Így változott a házasság gyászba, és dallamuk zaja siránkozássá.
42 Amikor tehát teljesen megbosszulták testvérük vérét, visszatértek a Jordán mocsara felé.
43 Amikor pedig Bakkidész meghallotta ezt, eljött szombaton a Jordán partjára nagy hatalommal.
44 Jonathán ekkor így szólt a seregéhez: Menjünk most fel, és harcoljunk az életünkért, mert ez ma sem áll meg velünk, mint régen.
45 Mert íme, a csata előttünk és mögöttünk van, és a Jordán vize ezen az oldalon és azon az oldalon, a mocsár és az erdő is, és nincs hova kitérnünk.
46 Kiáltsatok tehát most a mennybe, hogy megszabaduljatok ellenségeitek kezéből.
47 Ezzel harcba álltak, és Jonathán kinyújtotta a kezét, hogy megverje Bacchidest, de az elfordult tőle.
48 Akkor Jonathán és a kik vele valának, beugrottak a Jordánba, és átúsztak a túlsó partra, de a másik nem ment át nekik a Jordánon.

49 Bakhidész oldaláról tehát azon a napon körülbelül ezer ember halt meg.
50 Utána Bakkidész visszaküldte Jeruzsálembe, és helyreállította Júdea erős városait; Jerikóban, Emmausban, Bethhoronban, Béthelben, Thamnathában, Farathoniban és Taphonban, ezeket magas falakkal, kapukkal és rácsokkal erősítette meg.
51 És helyőrséget állított beléjük, hogy gonoszságot cselekedjenek Izráel ellen.
52 Megerősítette Bétsurát, Gázérát és a tornyot is, és erőket állított beléjük, és ellátta élelemmel.
53 Azonkívül túszul ejtette az ország főembereinek fiait, és a jeruzsálemi toronyba helyezte őket őrizetre.
54 Sőt, a százötvenharmadik évben, a második hónapban Alkimusz megparancsolta, hogy a szentély belső udvarának falát bontsák le; lerontotta a próféták műveit is
55 És amikor elkezdett lefelé húzódni, még abban az időben Alkimusz megsínylette, és vállalkozásai akadályozva voltak, mert elakadt a szája, és megbénult, úgyhogy többé nem tudott beszélni, sem parancsolni. az ő háza.
56 Tehát Alkimusz akkoriban nagy kínok közt halt meg.
57 Mikor pedig Bakkidész látta, hogy Alkimusz meghalt, visszatért a királyhoz, és Júdea földje két esztendeig pihent.
58 Akkor tanácsot tartottak az istentelenek mindnyájan, mondván: Íme, Jonathán és társasága megnyugodott, és gond nélkül laknak; most azért idevisszük Bakhidészt, aki egy éjszaka alatt elviszi őket.
59 Elmentek tehát és tanácskoztak vele.
60 Azután eltávozott, és nagy sereggel jött, és titkos leveleket küldött az õ híveinek Júdeába, hogy vigyék el Jonathánt és a vele valókat, de nem tudták, mert ismert volt a tanácsuk.
61 Ezért mintegy ötven embert vettek el a vidék férfiaitól, akik a huncutságot elkövették, és megölték őket.
62 Azután Jonathán és Simon és a vele levők elvitték őket Bethbasiba, amely a pusztában van, és kijavították annak romlását, és megerősítették.
63 Amikor Bakkidész megtudta, összegyűjtötte egész seregét, és hírt küldött a júdeaiaknak.
64 Azután elment, és ostrom alá vette Betbászit; és hosszú szezont harcoltak ellene és hadimotorokat készítettek.
65 Jonathán azonban otthagyta testvérét, Simont a városban, és kiment a vidékre, és bizonyos számmal kiment.
66 És megverte Odonarkeszt és testvéreit, és Phasiron fiait az ő sátrukban.
67 Amikor pedig ütni kezdte őket, és feljött az ő csapataival, Simon és csapata kiment a városból, és felgyújtották a harci gépeket,
68 És harcolt Bakhidész ellen, akit ők megzavartak, és nagyon sanyargatták, mert hiábavaló volt az ő tanácsa és fáradozása.
69 Ezért nagyon dühös volt a gonosz emberekre, akik azt a tanácsot adták neki, hogy jöjjön be az országba, mivel sokakat megölt közülük, és vissza akart térni a saját hazájába.
70 Mihelyt Jonathán megtudta, követeket küldött hozzá, hogy békét kössön vele, és kiszabadítsa a foglyokat.
71 Amit el is fogadott, és követelései szerint cselekedett, és megesküdött neki, hogy soha nem fog ártani neki élete minden napján.
72 Amikor tehát visszaadta neki azokat a foglyokat, akiket azelőtt kivitt Júdea földjéről, visszatért, és bement a saját földjére, és többé nem ment be azok határába.
73 Így megszűnt a kard Izráel elől, Jonathán pedig Makmászban lakott, és uralkodni kezdett a népen. és kiirtotta az istenteleneket Izráelből.

10. FEJEZET

1 A százhatvanadik esztendőben felment Sándor, Antiokhosz fia, akit Epifánésznek hívtak, és elfoglalta Ptolemaisz, mert a nép befogadta őt, ami által ott uralkodott.
2 Amikor pedig Demetrius király meghallotta ezt, rendkívül nagy seregeket gyűjtött össze, és kiment ellene harcolni.
3 Demetrius pedig leveleket küldött Jonathánnak, szeretetteljes szavakkal, és felmagasztalta őt.
4 Mert azt mondta: előbb kössünk vele békét, mielőtt csatlakozik Sándorhoz ellenünk.
5 Különben emlékezni fog mindarra a gonoszságra, amit elkövettünk ellene, testvérei és népe ellen.
6 Ezért hatalmat adott neki, hogy seregeket gyűjtsön össze, és fegyvereket biztosítson, hogy segítse őt a harcban; megparancsolta azt is, hogy a toronyban lévő túszokat adják ki.
7 Akkor elment Jonatán Jeruzsálembe, és felolvasta a leveleket az egész nép és a toronyban lévők hallatán:
8 A kik nagyon megijedtek, amikor meghallották, hogy a király felhatalmazást adott neki, hogy seregeket gyűjtsön össze.
9 Erre a toronyból túszaikat Jonathánnak adták át, ő pedig szüleiknek.
10 Ez megtörtént, Jonathán letelepedett Jeruzsálemben, és elkezdte építeni és javítani a várost.
11 És megparancsolta a munkásoknak, hogy építsék fel a falakat és a Sion-hegyet, és körülötte négyszögletes kövekkel, hogy megerősítsék; és meg is tették.
12 Ekkor az idegenek, akik a várban voltak, amelyeket Bakhidész épített, elfutottak;
13 Annyira, hogy mindenki elhagyta helyét, és elment a maga hazájába.
14 Csak Betsurában maradtak némelyek azok közül, akik elhagyták a törvényt és a parancsolatokat, mert ez volt az ő menedékük.
15 Amikor pedig Sándor király meghallotta, milyen ígéreteket küldött Démétér Jonathánnak, és hírt adtak neki a csatákról és a nemes cselekedetekről, amelyeket ő és testvérei vívtak, és az elszenvedett fájdalmakról,
16 Azt mondta: Találjunk-e még egy ilyen embert? most tehát barátunkká és szövetségesünkké tesszük.
17 Erre írt egy levelet, és elküldte neki e szavak szerint, mondván:
18 Sándor király köszönti testvérét, Jonathánt:
19 Hallottuk rólad, hogy nagy hatalmú ember vagy, és találkozunk a barátunkkal.
20 Ezért most ma téged nemzeted főpapjává rendelünk, és a király barátjának nevezünk; (és ezzel küldött neki egy lila köntöst és egy arany koronát:) és megkívánja, hogy vegyél részt a mi részünkről, és tarts velünk barátságot.
21 Így hát a százhatvanadik év hetedik hónapjában, a sátorok ünnepén, Jonathán felöltözte a szent ruhát, összegyűjtötte csapatait, és sok fegyvert adott.

22 Amikor Demetrius meghallotta, nagyon megsajnálta, és így szólt:
23 Mit tettünk, hogy Sándor megakadályozott bennünket abban, hogy barátságot kössünk a zsidókkal, hogy megerősítse magát?
24 Én is írok nekik bátorító szavakat, és méltóságokat és ajándékokat ígérek nekik, hogy segítségükre legyen.
25 Ezért üzent nekik: Démétrius király üdvözli a zsidó népet:
26 Miközben szövetségeket tartottál velünk, és barátságunkban maradtál, nem csatlakoztál ellenségeinkhez, mi hallottunk erről, és örülünk.
27 Most azért továbbra is maradjatok hűségesek hozzánk, és mi jól megfizetünk nektek azért, amit értünk tesztek,
28 És sok mentességet ad néktek, és jutalmat ad nektek.
29 Most pedig megszabadítalak benneteket, és miattatok megszabadítom az összes zsidót az adóktól, a sóvámoktól és a koronaadóktól,
30 És abból, ami nekem való, hogy megkapjam a fák termésének harmadrészét vagy magját és felét, elengedem mától fogva, hogy el ne vegyék Júdea földjéről, és a három kormány közül, amelyekhez hozzáadódnak Samária és Galilea országából, mától fogva mindörökké.
31 Legyen Jeruzsálem is szent és szabad, határaival együtt, mind a tizedektől, mind az adóktól.
32 Ami pedig azt a tornyot illeti, amely Jeruzsálemben van, hatalmat adok felette, és a főpapot adom, hogy olyanokat állítson be, akiket meg akar őrizni.
33 Sőt, szabadon bocsátottam minden zsidót, akit Júdea földjéről foglyul ejtettek, királyságom bármely részébe, és azt akarom, hogy minden tisztem elengedje még a marháik adóját is.
34 Továbbá azt akarom, hogy az összes ünnep és szombat, újhold és ünnepnapok, valamint az ünnep előtti három nap és az ünnep utáni három nap mentelmi jog és szabadság legyen a birodalmamban élő összes zsidó számára.
35 Senkinek sem lehet felhatalmazása arra, hogy bármely ügyben beleavatkozzon vagy molesztálja őket.
36 Azt akarom továbbá, hogy a király seregei közé vegyenek mintegy harmincezer zsidót, akiknek fizetséget adnak, amint a király minden csapatának jár.
37 És közülük néhányat a király erődítményeibe helyeznek, akik közül némelyek a királyság dolgaira bízzák őket, és azt akarom, hogy felvigyázóik és helytartóik maguktól legyenek, és éljenek. saját törvényeiket, amint a király parancsolta Júdea földjén.
38 Ami pedig a három kormányzatot illeti, amelyeket Samária földjéből Júdeához adnak, csatlakoztassák Júdeához, hogy egy alattvalónak tekintsék őket, és ne legyenek kötelesek engedelmeskedni más hatalomnak, mint a főpapnak.
39 Ami Ptolemaiszt és a hozzá tartozó földet illeti, ajándékba adom a jeruzsálemi szentélynek a szentély szükséges költségeire.
40 És adok minden évben tizenötezer ezüst siklusot a király számláiból a megfelelő helyekről.
41 És minden többlet, amelyet a tisztek nem fizettek be, mint régen, mostantól fogva a templom munkálataira kell fordítani.
42 És ezen kívül az ötezer ezüst sékel, amelyet a templom használatából vettek ki a könyvelésből évről évre, még azt is ki kell adni, mert azok a papokat illetik, akik szolgálnak.
43 És bárki is, aki a jeruzsálemi templomba menekül, vagy annak szabadságain belül van, adósa a királynak, vagy bármi másért, legyen szabadon, és minden, ami az én birodalmamban van.
44 A szentély építésének és javításának költségeit is a király számláiból kell megadni.
45 Igen, és a jeruzsálemi falak építésére és köröskörüli megerõsítésére a király számláiból kell fizetni, csakúgy, mint a júdeai falak építésére.
46 Amikor pedig Jonathán és a nép meghallotta ezeket a szavakat, nem adtak nekik hitelt, és nem is fogadták őket, mert emlékeztek a nagy gonoszságra, amelyet Izraelben művelt; mert nagyon megviselte őket.
47 De Sándornak nagyon örültek, mert ő volt az első, aki igaz békességre könyörgött velük, és mindig szövetségesek voltak vele.
48 Ekkor nagy csapatokat gyűjtött össze Sándor király, és tábort ütött Demetrius ellen.
49 És miután a két király harcba szállt, Démétér serege elfutott, de Sándor követte őt, és legyőzte őket.
50 És igen hevesen folytatta a csatát, mígnem lenyugodott, és azon a napon Demetriust megölték.
51 Ezt követően Sándor követeket küldött Ptolemeushoz, Egyiptom királyához egy ilyen üzenettel:
52 Mivelhogy visszatértem birodalmamba, és elődeim trónusába ültettem, és megszereztem az uralmat, megdöntöttem Demetriust, és visszaszereztem országunkat;
53 Mert miután harcba álltam vele, mind őt, mind a seregét megzavartuk tőlünk, úgyhogy az ő királyságának trónján ülünk.
54 Most azért kössünk baráti szövetséget, és add nekem feleségül a te leányodat, és a te veged leszek, és megadlak neked is, és neki is, mint a te méltóságod szerint.
55 Ekkor Ptolemeus király válaszolt, mondván: Boldog legyen a nap, amelyen visszatértél atyáid földjére, és királyságuk trónján ültél.
56 Most pedig úgy cselekszem veled, amint írod: találkozz tehát velem Ptolemaiszban, hogy lássuk egymást; mert kívánságod szerint hozzád adom feleségül a leányomat.
57 Ptolemeus tehát kiment Egyiptomból leányával, Kleopátrával, és elmentek Ptolemaiszba a százhatvankét esztendőben.
58 Ahol Sándor király találkozott vele, odaadta neki leányát, Kleopátrát, és Ptolemaiszban nagy dicsőséggel ünnepelte házasságát, ahogy a királyok szokása.
59 Sándor király pedig írt Jonathánnak, hogy jöjjön elébe.
60 Ki azután tisztességesen elment Ptolemaiszba, ahol találkozott a két királlyal, ezüstöt és aranyat és sok ajándékot adott nekik és barátaiknak, és kegyelmet talált szemük előtt.
61 Abban az időben Izráel dögvész társai, gonosz életű férfiak gyülekeztek ellene, hogy vádolják őt, de a király nem hallgatott rájuk.
62 Sőt, a király megparancsolta, hogy vegye le a ruháit, és öltöztesse fel bíborba, és így is tettek.
63 És leültette magára, és így szólt a fejedelmeihez: Menjetek el vele a város közepére, és hirdessétek, hogy senki ne panaszkodjon ellene, és senki ne zavarja őt semmiféle okból. .
64 Most, amikor vádlói látták, hogy a kijelentés szerint tisztelték, és bíborba öltöztették, mindenki elmenekült.
65 Ezért a király megtisztelte őt, és beírta főbarátai közé, és herceggé és uralmának részesévé tette.

66 Ezután Jonatán békével és örömmel tért vissza Jeruzsálembe.
67 Továbbá a; százhatvanötödik esztendős korában jött Démétér, Démétér fia Krétáról atyái földjére.
68 Amikor Sándor király ezt hallotta, megbánta magát, és visszatért Antiókhiába.
69 Demetrius ekkor hadvezérévé tette Apollóniust, Celosyria helytartóját, aki nagy sereg gyűlt össze, tábort ütött Jamniában, és elküldte Jonathán főpaphoz, mondván:
70 Egyedül te emeled fel magad ellenünk, engem pedig kinevetnek, és csúfolnak érted, és miért dicsekedsz ellenünk a hegyekben a te hatalmaddal?
71 Most azért, ha a saját erődben bízol, jöjj le hozzánk a síkságra, és ott próbáljuk meg együtt a dolgot, mert velem van a városok ereje.
72 Kérdezd meg és tanuld meg, ki vagyok én, és a többiek, akik részt vesznek a mi részünkön, és megmondják neked, hogy a te lábad nem tud repülni az ő földjükön.
73 Ezért most nem fogod tudni kitartani a lovasokat és ekkora hatalmat a síkságon, ahol nincs sem kő, sem kovakő, sem menekülési hely.
74 Amikor tehát Jonathán meghallotta Apollóniosz e szavait, megindult az esze, és kiválasztott tízezer embert, kiment Jeruzsálemből, ahol Simon, a testvére találkozott vele, hogy segítsen neki.
75 És felütötte sátrait Joppé ellen. a joppéiak kizárták őt a városból, mert Apollóniosznak helyőrsége volt ott.
76 Akkor Jonathán ostrom alá vette azt, mire a városból való félelemtől beengedték, és így nyerte meg Jonathán Joppét.
77 Amikor Apollóniosz meghallotta, háromezer lovast vett nagy sereg gyalogossal, és ment Azotusba, mint egy utazó, és ezzel kivitte őt a síkságra. mert sok lovasa volt, akikben bízott.
78 Aztán Jonatán követte őt Azotusba, ahol a seregek harcba álltak.
79 Apollóniosz ezer lovast hagyott lesben.
80 És Jonathán tudta, hogy les van mögötte; mert megkörnyékezték seregét, és nyilakat szórtak a népre reggeltől estig.
81 De a nép megállt, ahogy Jonathán parancsolta nekik, és így elfáradtak az ellenség lovai.
82 Akkor kihozta Simont a serege, és a gyalogosok ellen állította őket (mert a lovasok elfogytak), akiket megzavart tőle, és elfutottak.
83 A lovasok is szétszóródva a mezőn, Azotusba menekültek, és Bethdagonba mentek, bálványuk templomába biztonság kedvéért.
84 Jonathán pedig felgyújtotta Azotust és a körülötte lévő városokat, és elvette zsákmányukat; Dágon templomát pedig azokkal együtt, akik oda menekültek, tűzzel égette.
85 Így nagyjából nyolcezer embert elégettek meg és öltek meg karddal.
86 És onnan Jonathán elmozdította seregét, és tábort ütött Ascalon ellen, ahová a város férfiai kijöttek, és nagy pompával találkoztak vele.
87 Ezek után visszatért Jonathán és serege Jeruzsálembe, zsákmány birtokában.
88 Amikor Sándor király meghallotta ezeket, még jobban tisztelte Jonatánt.
89 És küldött neki egy csat aranyat, hogy a király véréből valókat használhassák: Accaront is adá néki a határaival együtt.

11. FEJEZET

1 És összegyűjtött Egyiptom királya egy nagy sereget, mint a homok, amely a tenger partján fekszik, és sok hajót, és álnoksággal járt, hogy megszerezze Sándor birodalmát, és azt az övéihez csatolja.
2 Azután békés úton indult el Spanyolországba, amint megnyíltak előtte a városok, és találkoztak vele, mert Sándor király ezt parancsolta nekik, mert ő volt a sógora.
3 Amikor pedig Ptolemeus bement a városokba, mindegyikbe beállított egy-egy helyőrséget, hogy őrizzék azt.
4 Mikor pedig Azotushoz közeledett, megmutatták neki Dagon templomát, amely leégett, és Azotust és annak legelõjét, amely elpusztult, és a kidobott testeket és azokat, amelyeket a csatában elégetett; mert rengeteget csináltak belőlük az úton, ahol át kellett mennie.
5 És elmondták a királynak, amit Jonathán tett, hogy hibáztassa őt, de a király hallgatott.
6 Akkor Jonathán nagy pompával találkozott a királlyal Joppéban, ahol köszöntötték egymást, és megszálltak.
7 Azután Jonathán, amikor elment a királlyal az Eleutherus nevű folyóhoz, visszatért Jeruzsálembe.
8 Ptolemeus király tehát, miután megszerezte a tenger melletti városok uralmát Szeleukiáig a tenger partján, gonosz tanácsokat képzelt Sándor ellen.
9 Erre követeket küldött Démétrius királyhoz, mondván: Gyere, kössünk szövetséget magunk között, és neked adom leányomat, akit Sándor birtokol, és uralkodni fogsz atyád királyságában.
10 Mert megbánom, hogy neki adtam a lányomat, mert meg akart ölni.
11 Így rágalmazta őt, mert kívánta királyságát.
12 Ezért elvette tőle a lányát, és odaadta Demetriusnak, és elhagyta Sándort, úgyhogy gyűlöletük nyíltan ismertté vált.
13 Ekkor Ptolemeus bement Antiókhiába, ahol két koronát tűzött a fejére, Ázsia és Egyiptom koronáját.
14 Közben Sándor király volt Kilikiában, mert az ott lakók fellázadtak tőle.
15 Mikor pedig Sándor ezt meghallotta, hadba indult ellene, mire Ptolemeus király kihozta seregét, és hatalmas erővel szembeszállt vele, és elűzte.
16 Sándor tehát Arábiába menekült, hogy megvédje magát; de Ptolemeus király felmagasztaltatott:
17 Az arab Zabdiel ugyanis levette Sándor fejét, és elküldte Ptolemeusnak.
18 Ptolemeus király is meghalt a harmadik napon, és a várban lévők megölték egymást.
19 Ezáltal uralkodott Démétér a százhatvanhetedik évben.
20 Abban az időben Jonathán összegyűjtötte azokat, akik Júdeában voltak, hogy elfoglalják a tornyot, amely Jeruzsálemben volt, és sok hadigépet készített ellene.
21 Ekkor istentelenek jöttek, akik gyűlölték saját népüket, elmentek a királyhoz, és elmondták neki, hogy Jonatán ostromolta a tornyot,
22 Amikor ezt meghallotta, megharagudott, és azonnal eltávozott, Ptolemaiszba ment, és írt Jonathánnak, hogy ne ostromolja meg a tornyot, hanem jöjjön és beszéljen vele Ptolemaiszban nagy sietséggel.
23 Jónátán azonban, amint ezt meghallotta, megparancsolta, hogy még mindig ostromolják, és kiválasztott néhányat

Izráel vénei közül és a papok közül, és veszedelembe sodorta magát.
24 És vett ezüstöt és aranyat, ruhákat és különféle ajándékokat, és elment Ptolemaisba a királyhoz, ahol kegyelmet talált előtte.
25 És bár a népből néhány istentelen ember panaszt emelt ellene,
26 A király azonban úgy könyörgött hozzá, mint azelőtt elődei, és előléptette őt minden barátja előtt,
27 És megerősítette a főpapságban, és minden kitüntetésben, amivel korábban rendelkezett, és elsőbbséget adott neki főbarátai között.
28 Akkor Jonathán kérte a királyt, hogy mentesítse Júdeát az adóktól, mint a három kormányt is, Samária országával. és háromszáz talentumot ígért neki.
29 A király pedig beleegyezett, és levelet írt Jonathánnak mindezekről a következőképpen:
30 Démétriusz király üdvözletét küldi testvérének, Jonathánnak és a zsidó nemzetnek:
31 Ide küldjük annak a levélnek a másolatát, amelyet Lasthenes unokatestvérünknek írtunk rólad, hogy lássátok.
32 Démétriusz király üdvözletét küldi apjának, Lasthenésznek:
33 Elhatároztuk, hogy jót teszünk a zsidók népével, akik a barátaink, és megtartjuk a velünk kötött szövetségeket, a velünk szemben tanúsított jóakaratuk miatt.
34 Ezért megerősítettük velük Júdea határait, a három kormányzattal, Aferemával, Lyddával és Ramathem-szel, amelyek Júdeához adódnak Szamária országából, és mindent, ami rájuk tartozik, mindazokért, akik Jeruzsálemben áldoznak, a fizetés helyett, amelyet a király azelőtt évente kapott tőlük a föld és a fák gyümölcseiből.
35 És ami a ránk tartozó egyéb dolgokat illeti, a ránk vonatkozó tizedet és vámot, valamint a sótartókat és a koronaadókat, amelyek nekünk tartoznak, mindettől elengedjük, hogy megkönnyebbüljenek.
36 És ebből semmi sem vonható el ettől kezdve örökre.
37 Most azért nézd meg, hogy készíts másolatot ezekről a dolgokról, és add át Jonathánnak, és tedd fel a szent hegyre, jól látható helyre.
38 Ezek után, amikor Démétriusz király látta, hogy a föld elcsendesedett előtte, és semmi ellenállást nem tanúsítanak ellene, elküldte minden csapatát, mindenkit a maga helyére, kivéve néhány idegen csapatot, akiket összegyűjtött. a pogányok szigetei: ezért atyáinak minden serege gyűlölte őt.
39 Sőt, volt egy Trifon, aki korábban Sándor része volt, aki látva, hogy az egész sereg Démétér ellen zúgolódik, elment az arab Simalcuébe, aki Antiokhoszt, Sándor fiát nevelte,
40 És megkínozta őt, hogy megszabadítsa ezt a fiatal Antiokhoszt, hogy uralkodhasson atyja helyett. Elmondta hát neki mindazt, amit Demetrius tett, és azt, hogy harcosai milyen ellenségesek voltak vele, és ott maradt sokáig. évad.
41 Közben Jonathán küldött Démétrius királyhoz, hogy űzze ki a toronybelieket Jeruzsálemből, és azokat is, akik a várakban vannak, mert hadakoztak Izráel ellen.
42 Demetrius tehát küldött Jonathánhoz, mondván: Nemcsak érted és népedért teszem ezt, hanem nagyon megtisztelek téged és nemzetedet, ha alkalom adódik.
43 Most tehát jól cselekszel, ha férfiakat küldesz hozzám, hogy segítsenek nekem; mert minden erőm elszállt belőlem.
44 Erre Jonathán háromezer erõs embert küldött neki Antiókhiába; és mikor a királyhoz értek, a király nagyon örült az eljövetelüknek.
45 A városból valók azonban egybegyűltek a város közepén, százhúszezer emberre, és meg akarták volna ölni a királyt.
46 Ezért a király az udvarba menekült, de a városból valók megtartották a város folyosóit, és harcolni kezdtek.
47 Ekkor a király segítségül hívta a zsidókat, akik azonnal odamentek hozzá, és szétszéledtek a városban, és százezret öltek aznap a városban.
48 Felgyújtották a várost is, és sok zsákmányt szereztek azon a napon, és megszabadították a királyt.
49 Amikor tehát a városból valók látták, hogy a zsidók úgy kapták meg a várost, ahogy akarták, bátorságuk megfogyatkozott, ezért könyörögtek a királyhoz, és így kiáltottak:
50 Adj nekünk békét, és hagyd, hogy a zsidók ne támadjanak minket és a várost.
51 Ezzel elvetették fegyvereiket, és békét kötöttek; és a zsidókat tisztelték a király és mindazok szeme előtt, akik az ő birodalmában voltak; és visszatértek Jeruzsálembe, nagy zsákmányokkal.
52 Demetrius király tehát királyságának trónján ült, és a föld csendes volt előtte.
53 Mindazonáltal elpártolt mindentől, amit beszélt, és eltávolodott Jonathántól, és nem jutalmazta meg a tőle kapott javak szerint, hanem nagyon megviselte.
54 Ezek után visszatért Trifon és vele a kisgyermek, Antiokhosz, aki uralkodott és megkoronáztatott.
55 Ekkor hozzá gyűltek mindazok a harcosok, akiket Demetrius elültetett, és harcoltak Demetrius ellen, aki hátat fordított és elmenekült.
56 Sőt, Trifon elvette az elefántokat, és megnyerte Antiókhiát.
57 Abban az időben írt az ifjú Antiokhosz Jonathánnak, mondván: Megerősítek a főpapságban, és kinevezlek a négy kormány fejedelmének, és a király barátjának lenni.
58 Erre arany edényeket küldött neki, hogy tálalják, és megengedte neki, hogy aranyban igyék, és bíborba öltöztessen, és arany csatot viseljen.
59 Testvérét, Simont is kapitányává tette a Tírusz létrájának nevezett helyről Egyiptom határáig.
60 Akkor kiment Jonathán, és átment a vízen túli városokon, és Siria minden serege hozzá gyűlt, hogy megsegítse őt; és amikor Ascalonba ért, a városból tisztességesen elébe néztek.
61 Ahonnan Gázába ment, de a gázaiak elzárták őt; ezért ostrom alá vette, és a külvárost tűzzel égette, és elpusztította.
62 Később, amikor a gázaiak kögtek Jonathánhoz, békét kötött velük, és túszul ejtette főembereik fiait, és elküldte őket Jeruzsálembe, és átment az országon Damaszkuszig.
63 Amikor pedig Jonathán meghallotta, hogy Demetrius fejedelmei nagy hatalommal érkeztek Kádészba, amely Galileában van, és azt a célt tűzte ki maga elé, hogy őt elmozdítsák az országból,
64 Elébe ment, és otthagyta Simont, a testvérét a vidéken.
65 Simon ekkor tábort ütött Betsurával szemben, és hosszú ideig harcolt ellene, és bezárta.
66 De békét akartak vele kötni, amit nekik, majd kiűzte őket onnan, és bevették a várost, és helyőrséget állítottak benne.

67 Ami pedig Jonathánt és seregét illeti, tábort ütöttek a Genezár vizénél, ahonnan hajnalban a Nászori síkságra vitték őket.
68 És íme, az idegenek serege találkozott velük a síkságon, akik lesben álltak ellene a hegyekben, és átmentek ellene.
69 Amikor tehát a lesben állók felkeltek a helyükről, és harcba álltak, Jonathán mellett mindnyájan elfutottak;
70 Mivel egy sem maradt közülük, csak Máté, Absolon fia, és Júdás, Kalfi fia, a sereg vezérei.
71 Akkor Jonathán megszaggatta ruháit, földet dobott a fejére, és imádkozott.
72 Utána ismét csatába fordulva menekülésre bocsátotta őket, és így elfutottak.
73 Most, amikor a saját emberei, akik elmenekültek, ezt látták, visszafordultak hozzá, és vele együtt üldözték őket Cadesig, egészen a saját szatraikig, és ott táboroztak.
74 És megöltek a pogányok azon a napon háromezer férfiút, de Jonathánt Jeruzsálembe.

12. FEJEZET

1 Amikor Jonatán látta, hogy az idő szolgálja őt, kiválasztott néhány embert, és elküldte őket Rómába, hogy megerősítse és megújítsa a velük fennálló barátságot.
2 Ugyanebből a célból leveleket küldött a lacedemoniaknak és más helyekre is.
3 Elmentek tehát Rómába, bementek a szenátusba, és ezt mondták: Jónátán főpap és a zsidók népe küldött minket hozzátok, hogy megújítsátok a velük való barátságot és szövetséget. , mint régen.
4 Erre a rómaiak levelet adtak nekik minden hely helytartóinak, hogy vigyék be őket békésen Júdea földjére.
5 Ez pedig azoknak a leveleknek a másolata, amelyeket Jonatán írt a lacedemoniaknak:
6 Jónátán főpap, és a nemzet vénei, a papok és a többi zsidó a Lacedemoniaknak, testvéreiknek üdvözletet küldenek:
7 Régebben leveleket küldtek Óniás főpapnak Dáriustól, aki akkoriban uralkodott köztetek, hogy jelezzék, hogy testvéreink vagytok, ahogyan az itt aláírt példány is előírja.
8 Ekkor Onias tiszteletteljesen könyörgött az elküldött nagykövetnek, és átvette a leveleket, amelyekben nyilatkozatot tettek a szövetségről és a barátságról.
9 Ezért nekünk is, bár ezekre nincs szükségünk, a Szentírás szent könyvei a kezünkben legyenek, hogy vigasztaljanak minket,
10 Mindazonáltal igyekeztek hozzátok küldeni a testvériség és a barátság megújítására, nehogy teljesen idegenek legyünk előttetek, mert sok idő telt el azóta, hogy elküldtétek hozzánk.
11 Mi tehát szüntelenül, mind ünnepeinken, mind más alkalmas napokon emlékezünk rátok az általunk bemutatott áldozatokban és imáinkban, ahogy az ész és ahogyan illik, hogy testvéreinkre gondoljunk:
12 És nagyon örülünk a becsületednek.
13 Ami magunkat illeti, nagy bajaink és háborúink voltak mindenfelől, mert a körülöttünk lévő királyok harcoltak ellenünk.
14 De nem okoznánk gondot sem neked, sem más szövetségeseinknek és barátainknak ezekben a háborúkban:
15 Mert segítségünk van a mennyből, amely megsegít bennünket, úgy, ahogyan megszabadítottak ellenségeinktől, és ellenségeink láb alá kerülnek.
16 Ezért választottuk ki Numeniust, Antiochus fiát és Antipatert, Jászon fiát, és elküldtük őket a rómaiakhoz, hogy megújítsák a velük való barátságot és a korábbi szövetséget.
17 Azt is megparancsoltuk nekik, hogy menjenek el hozzátok, és köszöntsék és kézbesítsék a testvériségünk megújításáról szóló leveleinket.
18 Most tehát jól teszi, ha választ ad nekünk erre.
19 Ez pedig azoknak a leveleknek a másolata, amelyeket Oniarész küldött.
20 Areusz, a lacedemoniak királya köszönti Oniás főpapot:
21 Meg van írva, hogy a lacedemoniak és a zsidók testvérek, és Ábrahám törzséből valók.
22 Most tehát, mivel ez tudomásunkra jutott, jól teszitek, ha írtok nekünk a boldogulásotokról.
23 Visszaírjuk nektek, hogy a ti jószágotok és jószágotok a miénk, a miénk pedig a tiétek. Megparancsoljuk tehát követeinknek, hogy jelentsék ezt nektek.
24 Amikor pedig Jonathán meghallotta, hogy Demebius fejedelmei az előbbinél nagyobb sereggel jöttek harcolni ellene,
25 Eltávozott Jeruzsálemből, és Amatis földjén találkozott velük, mert nem adott nekik haladékot, hogy bemenjenek országába.
26 Kémeket is küldött a sátraikba, akik visszajöttek, és elmondták neki, hogy az éjszakai időszakban rájuk van rendelve.
27 Ezért, mihelyt a nap lenyugodott, Jonatán megparancsolta embereinek, hogy vigyázzanak és legyenek fegyverben, hogy egész éjjel harcra készek legyenek;
28 De amikor az ellenségek meghallották, hogy Jonathán és emberei harcra készen állnak, megijedtek, megremegtek szívükben, és tüzet gyújtottak táborukban.
29 Jonathán és az ő társasága azonban nem tudta ezt reggelig, mert látták égni a lámpákat.
30 Akkor üldözte őket Jonathán, de nem érte utol őket, mert átkeltek az Eleutherus folyón.
31 Ezért Jonathán az arabokhoz fordult, akiket zabadeusoknak neveztek, és megverte őket, és elvette zsákmányukat.
32 És onnan elindulva Damaszkuszba jutott, és így bejárta az egész országot,
33 Simon is kiment, és átment az országon Ascalonig és a szomszédos várakig, ahonnan Joppéba tért, és megnyerte azt.
34 Mert hallotta, hogy átadják a várat azoknak, akik Demetrius részét vették; ezért helyőrséget állított oda, hogy őrizze.
35 Ezután Jonatán ismét hazament, és összehívta a nép véneit, és tanácskozott velük, hogy erődítményeket építsenek Júdeában,
36 És emelték Jeruzsálem falait, és emeltek egy nagy hegyet a torony és a város közé, hogy elválasszák a várostól, hogy egyedül legyen, hogy se adják, se vásároljanak benne.
37 Erre összegyűltek, hogy felépítsék a várost, mivel a keleti patak felőli fal egy része leomlott, és megjavították azt, amit Kapenátának hívtak.
38 Simon felállította az Adidát is Sephelában, és kapukkal és rácsokkal megerősítette.
39 Trifón pedig arra készült, hogy megszerezze Ázsia királyságát, és megölje Antiokhoszt, a királyt, hogy a saját fejére tegye a koronát.

40 De félt, hogy Jonathán nem engedi, és harcolni fog ellene; ezért kereste a módját, hogyan kapja el Jonatánt, hogy megölhesse. Eltávozott tehát, és Bethsánba ment.
41 Akkor kiment Jonathán eléje negyvenezer, a csatára kiválasztott férfival, és Bethsánba ment.
42 Amikor Triphon látta, hogy Jonatán ekkora erővel jön, nem merte kinyújtani a kezét;
43 De tiszteletreméltóan fogadta, és minden barátjának ajánlotta, ajándékokat adott neki, és megparancsolta harcosainak, hogy engedelmeskedjenek neki, mint önmagának.
44 És monda Jonathánnak: Miért sodortad ezt az egész népet ilyen nagy nyomorúságba, mivel nincs közöttünk háború?
45 Ezért most küldje vissza őket haza, és válasszon néhány embert, akik várnak rád, és jöjj velem Ptolemaiszba, mert neked adom, a többi erőddel és haderővel együtt, és mindazt, amivel megbízol. ami engem illet, visszatérek és elmegyek, mert ez az oka jövetelemnek.
46 Jonathán pedig hitt neki, úgy tett, amint parancsolta, és elküldte seregét, aki Júdea földjére ment.
47 Magánál pedig csak háromezer embert tartott meg, akik közül kétezret küldött Galileába, és ezer ment vele.
48 Mihelyt pedig Jonathán bement Ptolemaiszba, a ptolemaisziak bezárták a kapukat, és elfogták őt, és mindazokat, akik vele jöttek, megölték karddal.
49 Ekkor Trifon gyalogosok és lovasok seregét küldte Galileába és a nagy síkságra, hogy elpusztítsa Jonathán egész csapatát.
50 De amikor megtudták, hogy Jonatánt és a vele levőket elfogták és megölték, biztatták egymást; és közel mentek egymáshoz, felkészülve a harcra.
51 Azok tehát, akik követték őket, látván, hogy készek harcolni az életükért, visszafordultak.
52 Azután mindnyájan békésen bementek Júdea földjére, és ott sirának Jonathánnal és a vele vallókkal, és nagyon megijedtek; ezért egész Izráel nagy siránkozást végzett.
53 Akkor a környező pogányok mind el akarták pusztítani őket, mert azt mondták: Nincs vezérük, és nincs, aki segítsen nekik.

13. FEJEZET

1 Amikor Simon meghallotta, hogy Trifon nagy seregeket gyűjtött össze, hogy betörjön Júdea földjére, és elpusztítsa azt,
2 És látta, hogy a nép nagy rettegésben és félelemben van, felment Jeruzsálembe, és összegyűjtötte a népet,
3 És buzdította őket, mondván: Ti magatok is tudjátok, milyen nagy dolgokat vittünk véghez én, testvéreim és atyám háza a törvényekért és a szentélyért, a harcokért és a bajokért, amelyeket láttunk.
4 Amiért minden testvéremet megölték Izráelért, én pedig egyedül maradtam.
5 Most azért legyen távol tőlem, hogy megkíméljem életemet minden nyomorúság idején, mert nem vagyok jobb testvéreimnél.
6 Bizony bosszút állok nemzetemen és szentélyemen, feleségeinken és gyermekeinken, mert minden pogány egybegyűlt, hogy elpusztítsanak minket, nagyon gonoszságból.
7 Mihelyt a nép meghallotta ezeket a szavakat, szellemük feléledt.
8 Azok pedig nagy szóval feleltek, mondván: Te leszel a mi vezetőnk Júdás és Jonathán, a te testvéred helyett.
9 Harcold meg a mi harcainkat, és bármit parancsolsz nekünk, azt megtesszük.
10 Azután összegyűjtötte az összes harcost, és sietve befejezte Jeruzsálem falait, és megerősítette azt körös-körül.
11 És elküldte Jónátánt, Absolom fiát és vele egy nagy hatalmat Joppéba, aki kiűzte a benne lévőket, ott maradtak benne.
12 Trifon tehát nagy hatalommal vonult el Ptolemaosztól, hogy megtámadja Júdea földjét, és Jonathán vele volt az őrségben.
13 Simon azonban felütötte sátrait Adidában, a síkság mellett.
14 Amikor Trifon megtudta, hogy Simon feltámadt testvére, Jonatán helyett, és harcba akar állni vele, követeket küldött hozzá, mondván:
15 Jónátánt, a te bátyádat pedig fogva tartjuk, de pénzért tartozik a király kincsének, a rá bízott üzlet miatt.
16 Küldj tehát most száz talentum ezüstöt és két fiát túszul, hogy amikor szabadul, ne lázadjon fel ellenünk, és elengedjük.
17 Simon ekkor látta, hogy hamisan beszélnek vele, mégis elküldte a pénzt és a gyerekeket, nehogy esetleg nagy gyűlöletet keltsen magában a nép iránt.
18 Ki mondhatta volna: Mivel nem küldtem neki a pénzt és a gyermekeket, ezért halt meg Jonathán.
19 Elküldte tehát hozzájuk a gyermekeket és a száz talentumot, de Trifon elszabadult, és Jonathánt sem engedte el.
20 És ezután jött Trifon, hogy betörjön a földre, és elpusztítsa azt, körbejárván az Adorába vezető utat, Simon és az ő serege azonban mindenütt ellene vonult, amerre csak ment.
21 A toronyban levők pedig követeket küldtek Trifonhoz, hogy siettesse hozzájuk a pusztán keresztül, és küldjön nekik élelmet.
22 Ezért Triphon minden lovasát felkészítette, hogy eljöjjenek azon az éjszakán, de nagyon nagy hó esett, amiért nem jött. Elméne tehát, és méne Gileád földjére.
23 Amikor pedig Bascamához közeledett, megölte Jonatánt, aki ott volt eltemetve.
24 Azután Triphon visszatért, és bement a saját földjére.
25 Akkor elküldte Simont, és elvitte Jonathánnak, az ő testvérének a csontjait, és eltemette őket Módinban, atyái városában.
26 És az egész Izráel nagyon siránkozott érte, és siratta őt sok napon át.
27 Simon emlékművet is épített atyjának és testvéreinek sírjára, és a magasba emelte a látvány felé, mögötte és előtte faragott kővel.
28 Azonkívül hét piramist állított fel egymás ellen apjának, anyjának és négy testvérének.
29 És ezekben ravasz eszközöket készített, amelyek köré nagy oszlopokat állított, és az oszlopokra minden páncéljukat örök emlékül, és a páncélhajókat faragott, hogy lássák őket mindazok, akik a tengeren hajóznak. .
30 Ez az a sír, amelyet Modinban készített, és ez a mai napig áll.
31 Trifon pedig csalárd módon bánt Antiokhosz ifjú királlyal, és megölte.

32 És uralkodott helyette, és Ázsia királyává koronáztatta magát, és nagy veszedelmet hozott a földre.
33 Ekkor Simon felépítette a várakat Júdeában, és bekerítette azokat magas tornyokkal, nagy falakkal, kapukkal és rácsokkal, és eleséget rakott el bennük.
34 Simon férfiakat választott, és elküldte Démétriusz királyhoz, hogy a végsőkig mentességet adjon a földnek, mert Trifon csak elpusztította.
35 Akinek Démétriusz király így válaszolt, és így írt:
36 Démétriusz király üdvözletet küld Simonnak, a főpapnak és a királyok barátjának, valamint a zsidók véneinek és nemzetének:
37 Megkaptuk az arany koronát és a skarlátvörös köntöst, amelyeket elküldtél nekünk, és készek vagyunk szilárd békét kötni veled, igen, és írunk tiszteinknek, hogy megerősítsük a mentességeinket, amelyeket megadtunk.
38 És bármilyen szövetséget kötöttünk veled, az megmarad; és az erős várak, amelyeket építtettetek, a tiétek lesz.
39 A mind a mai napig elkövetett mulasztást vagy vétket megbocsátjuk, és a koronaadót is, amellyel tartoztok nekünk; és ha más adót fizetnének Jeruzsálemben, azt többé nem kell fizetni.
40 És nézzétek meg, kik találkoznak köztetek udvarunkban, akkor írassátok be, és legyen békesség közöttünk.
41 Így vették el a pogányok igáját Izráeltől a százhetvenedik évben.
42 Izráel fiai ekkor kezdték beírni okleveleikbe és szerződéseikbe: Simon főpapnak, a zsidók helytartójának és vezetőjének első esztendejében.
43 Azokban a napokban Simon tábort ütött Gáza ellen, és körülzárta azt; csinált egy hadimotort is, és a város mellé állította, egy tornyot pedig összetört, és elfoglalta.
44 És akik a motorban voltak, beugrottak a városba; mire nagy felzúdulás támadt a városban:
45 Annyira, hogy a város lakossága megszaggatta ruháit, felmásztak a falakra feleségeikkel és gyermekeikkel, és nagy hangon kiáltottak, kérve Simont, hogy adjon nekik békét.
46 És mondának: Ne a mi gonoszságunk szerint cselekedj velünk, hanem a te irgalmad szerint.
47 Simon megbékélt velük, és nem harcolt többé ellenük, hanem kiűzte őket a városból, és megtisztította a házakat, amelyekben a bálványok voltak, és így énekekkel és hálaadással bement abba.
48 Igen, minden tisztátalanságot kivett belőle, és olyan embereket helyezett oda, akik betartják a törvényt, és erősebbé tette, mint korábban volt, és lakóhelyet épített benne magának.
49 A jeruzsálemi toronyból valókat is annyira szorosan tartották, hogy nem tudtak sem kijönni, sem vidékre bemenni, sem vásárolni, sem eladni; ezért élelemhiány miatt nagyon szorongatták őket, és nagy részük elpusztult. az éhínségen keresztül.
50 Akkor kiáltottak Simonhoz, kérve, hogy legyen velük egyben. és miután kiűzte őket onnan, megtisztította a tornyot a szennyeződéstől:
51 És bement abba a második hónap huszonharmadik napján a százhetvennegyedik évben, hálaadással, pálmaágakkal, hárfákkal, cintányérokkal, hegedűkkel, himnuszokkal és énekekkel; nagy ellenséget pusztítottak el Izraelből.
52 Azt is elrendelte, hogy azt a napot minden évben örömmel ünnepeljék. Ráadásul a templom dombját, amely a torony mellett volt, erősebbé tette annál, és ott lakott társaságával.
53 Mikor pedig Simon látta, hogy János, az ő fia vitéz ember, kinevezte őt az összes sereg vezérévé; és Gazerában lakott.

14. FEJEZET

1 A százhatvantizenkettedik esztendőben pedig Démétriusz király összeszedte seregeit, és bement Médiába, hogy segítséget kérjen a Triphon elleni harchoz.
2 Amikor azonban Arszakész, Perzsia és Média királya meghallotta, hogy Démétér behatolt a határain belülre, elküldte egyik fejedelmét, hogy vigye el őt élve.
3 A ki elment, megverte Démétri seregét, megfogta, és Arszakészbe vitte, aki őrizetbe vette.
4 Júdea földje csendes volt Simon egész életében; mert oly bölcsen kereste nemzetének javát, ahogyan hatalma és becsülete mindörökké tetszett nekik.
5 És mivel minden cselekedetében tisztességes volt, úgy ebben is, hogy Joppét menedéknek vette, és bejáratot készített a tenger szigeteire,
6 És kitágította nemzetének határait, és visszaszerezte az országot,
7 És egybegyűlt sok foglyot, és övék volt Gázera, Bétsura és a torony uralma, amelyből minden tisztátalanságot eltávolított, és nem volt, aki ellenállt volna neki.
8 Azután békében művelték földjüket, és a föld termést adott neki, a mező fái pedig gyümölcsüket.
9 A régi férfiak mind az utcákon ültek, jó dolgokról beszélgetve, az ifjak pedig dicsőséges és harcias ruhát öltöttek.
10 Élelmiszerről gondoskodott a városoknak, és mindenféle hadianyagot elhelyezett bennük, úgyhogy tiszteletreméltó neve híres volt a világ végezetéig.
11 Békét teremtett a földön, és Izráel nagy örömmel örvendezett.
12 Mert mindenki a szőlője és a fügefája alatt ült, és nem volt, aki megrontja őket.
13 És nem maradt senki a földön, aki harcolhatott volna ellenük: igen, maguk a királyok is megdőltek azokban a napokban.
14 Sőt, megerősítette népének mindazokat, akik megalázkodtak: a törvényt megvizsgálta; és minden törvénysértőt és gonosztevőt elvitt.
15 Megszépítette a szentélyt, és megsokasította a templom edényeit.
16 Amikor pedig Rómában és Spártáig hallották, hogy Jonatán meghalt, nagyon megsajnálták.
17 De amint meghallották, hogy testvére, Simon főpap lett helyette, és uralkodott az országon és a benne lévő városokon:
18 Réztáblákon írtak neki, hogy megújítsák a barátságot és a szövetséget, amelyet Júdással és Jonathánnal kötöttek testvéreivel:
19 Mely írásokat olvasták fel a jeruzsálemi gyülekezet előtt.
20 Ez pedig azoknak a leveleknek a másolata, amelyeket a lacedemoniak küldtek; Köszöntést küldenek a lacedemoniak elöljárói a várossal együtt Simon főpapnak, a véneknek és a papoknak, valamint a zsidók többi népének, testvéreinknek:

21 A követek, akiket népünkhöz küldtek, tanúsítottak bennünket dicsőségedről és becsületedről, ezért örültünk az ő eljövetelüknek,
22 És feljegyezték a dolgokat, amiket mondtak a nép tanácsában, így; Numenius, Antiochus fia és Antipater, Jászon fia, a zsidók követei eljöttek hozzánk, hogy megújítsák a velünk fennálló barátságot.
23 És tetszett a népnek, hogy tiszteletteljesen vendégül látják a férfiakat, és követségük másolatát nyilvános feljegyzésekbe foglalják, hogy a lacedemoniak népe emléket állíthasson róla; továbbá írtunk egy másolatot Simon főpapnak. .
24 Ezután Simon Numéniust Rómába küldte egy nagy, ezer font súlyú aranypajzsgal, hogy megerősítse velük a szövetséget.
25 Mikor a nép ezt meghallotta, monda: Mit köszönjünk Simonnak és fiainak?
26 Mert ő és az ő atyjafiai és az ő atyjának háza megerősítették Izraelt, és elűzték tőlük ellenségeiket, és megerősítették szabadságukat.
27 Felírták tehát réztáblákba, amelyeket oszlopokra állítottak a Sion hegyén; ez pedig az írás másolata; Elul hónap tizennyolcadik napja, a százhatvantizenkettedik évben, Simon főpap harmadik esztendeje,
28 Sáramelben, a papok és népek, a nemzet fejedelmei és az ország vénei nagy gyülekezetében közölték ezeket velünk.
29 Mivel gyakran voltak háborúk az országban, ahol a szentélyük fenntartása és a törvény fenntartása érdekében Simon, Mátyás fia, Jarib utódaiból, testvéreivel együtt veszélybe sodorta magát, és ellenállt az ellenségnek. nemzetükről nagy megtiszteltetést szereztek nemzetüknek:
30 (Mert azután Jonathán egybegyűjtötte népét, és főpapja volt, és hozzáadta népéhez,
31 Ellenségeik arra készültek, hogy megtámadják országukat, hogy elpusztítsák azt, és rávegyék a kezüket a szentélyre.
32 Abban az időben Simon felkelt, harcolt nemzetéért, és nagy részét elköltötte, és felfegyverezte nemzetének vitézeit, és bért adott nekik,
33 És megerősítette Júdea városait Betsurával együtt, amely Júdea határában fekszik, ahol az ellenség fegyverei korábban voltak; hanem zsidókból álló helyőrséget állított oda:
34 Ezenkívül megerősítette a tengeren fekvő Joppét és az Azotusszal szomszédos Gazerát, ahol az ellenségek korábban is laktak, de zsidókat telepített oda, és minden jóvátételre alkalmas dologgal ellátta őket.
35 A nép azért énekelte Simon cselekedeteit, és milyen dicsőségre gondolta nemzetét hozni, helytartójukká és főpapjukká tette, mert mindezeket megtette, és az igazságosságért és a hitért, amelyet nemzetének megtartott, és ehhez minden eszközzel igyekezett felmagasztalni népét.
36 Mert az ő idejében jól ment a dolga az ő kezében, úgyhogy a pogányokat kivitték országukból, és azokat is, akik Dávid városában voltak Jeruzsálemben, akik tornyot csináltak maguknak, ahonnan kiszabadultak, és beszennyezték. mindent a szentélyről, és sokat bántott a szent helyen:
37 De zsidókat helyezett oda. és megerősítette azt a vidék és a város biztonsága érdekében, és felemelte Jeruzsálem falait.
38 Demetrius király is megerősítette őt a főpapságban ezek szerint,
39 És barátjává tette, és nagy tisztelettel tisztelte.
40 Mert hallotta, hogy a rómaiak barátaiknak, szövetségeseiknek és testvéreiknek nevezték a zsidókat; és hogy tisztelettel vendégelték meg Simon követeit;
41 Azt is, hogy a zsidók és a papok nagyon örültek, hogy Simon legyen a helytartójuk és a főpapjuk mindörökké, amíg fel nem támad egy hű próféta;
42 Sőt, hogy ő legyen a kapitányuk, és vegye át a szentély felügyeletét, hogy munkáik, az ország, a fegyverzet és az erődök fölé helyezze őket, hogy, azt mondom, ő vegye át a szentély;
43 Ezen kívül, hogy mindenki engedelmeskedjen neki, és az ország minden írása az ő nevében készüljön, és bíborba öltözzék, és aranyat viseljen.
44 Azt is, hogy senkinek a népnek vagy a papnak ne legyen szabad megszegnie ezeket a dolgokat, vagy megtagadni a szavait, vagy gyülekezetet gyûjteni az országban nélküle, vagy bíborba öltözni, vagy csatot viselni. Arany;
45 És aki másként cselekszik, vagy bármit megszeg ezek közül, azt meg kell büntetni.
46 Így tetszett az egész népnek, hogy Simonnal bánjanak, és a megmondottak szerint cselekedjenek.
47 Simon elfogadta ezt, és nagyon tetszett neki, hogy főpap legyen, és a zsidók és papok kapitánya és helytartója, és mindnyájukat megvédje.
48 Megparancsolták tehát, hogy ezt az írást réztáblákba tegyék, és a szentély körzetében, jól látható helyen helyezzék el;
49 Azt is, hogy annak másolatait a kincstárban helyezzék el, hogy Simon és fiai birtokukban legyenek.

15. FEJEZET

1 Antiokhosz, Demetrius fia, a király pedig leveleket küldött a tenger szigeteiről Simon papnak, a zsidók fejedelmének és az egész népnek.
2 Ennek tartalma ez volt: Antiokhosz király köszönti Simon főpapot és nemzete fejedelmét, valamint a zsidó népet:
3 Mivel bizonyos dögvészek bitorolták atyáink királyságát, és az a célom, hogy ismét megtámadjam, hogy visszaállítsam a régi birtokra, és e célból külföldi katonák sokaságát gyűjtöttem össze, és hajókat készítettem háború;
4 Az is az a célom, hogy végigmenjek az országon, hogy bosszút álljak azokon, akik lerombolták azt, és sok várost elpusztítottak a királyságban.
5 Most tehát megerősítem néked mindazokat az áldozatokat, amelyeket az előttem lévő királyok adtak neked, és minden más ajándékot, amelyet adtak.
6 Engedélyt adok neked arra is, hogy pénzt adj hazádnak saját bélyegeddel.
7 Ami pedig Jeruzsálemet és a szentélyt illeti, legyenek szabadok; és mindaz a fegyverzet, amelyet csináltál, és a várak, amelyeket építettél és a kezedben tartasz, maradjanak néked.
8 És ha valami a királynak köszönhető, vagy lesz, bocsássa meg néked ettől fogva mindörökké.
9 Továbbá, ha elnyertük királyságunkat, nagy tisztelettel tisztelünk téged, nemzetedet és templomodat, hogy dicsőségedet megismerjék az egész világon.

10 A százhatvantizennegyedik esztendőben méne Antiochus atyáinak földjére, és ekkor gyűlt össze minden csapat hozzá, úgyhogy kevesen maradtak Trifonnál.
11 Ezért Antiokhosz király üldözve a tenger mellett fekvő Dórába menekült.
12 Mert látta, hogy nyomorúságok törnek rá egyszerre, és hogy seregei elhagyták őt.
13 Ekkor Antiochus tábort ütött Dóra ellen, és vele volt százhúszezer harcos és nyolcezer lovas.
14 És amikor körbekerülte a várost, és a városhoz közel, a tenger felőli hajókhoz csatlakozott, szárazon és tengeren dühöngte a várost, és nem engedte, hogy ki- vagy bemenjen.
15 Közben Numenius és csapata megérkezett Rómából, és levelei voltak a királyoknak és országoknak; ahol ezek voltak megírva:
16 Lucius, a rómaiak konzulja Ptolemeus királynak, üdvözli:
17 A zsidók követei, barátaink és szövetségeseink eljöttek hozzánk, hogy megújítsák a régi barátságot és szövetséget, Simon főpaptól és a zsidók népétől küldve őket.
18 És hoztak egy ezerfontos aranypajzsot.
19 Jónak tartottuk tehát megírni a királyoknak és országoknak, hogy ne bántsák őket, ne harcoljanak ellenük, városaik vagy országaik ellen, és mégse segítsék ellenségeiket ellenük.
20 Számunkra is jónak tűnt, hogy megkapjuk a pajzsukat.
21 Ha tehát vannak dögvészek, akik hazájukból hozzátok menekültek, adjátok át őket Simon főpapnak, hogy megbüntesse őket az ő törvényük szerint.
22 Ugyanezeket írta Démétriusz királynak és Attalusnak, Ariarathesnek és Arsacesnek,
23 És minden országba, Sampsamesbe és Lacedemoniaba, és Delusba, Myndusba, Sicyonba, Káriába, Szamosba, Pamfíliába, Lykiába, Halikarnasszoszba, Rhodusba, Aradusba, Kószba és Sidebe. , és Aradus, és Gortyna, és Cnidus, és Cyprus és Cyrene.
24 Ennek másolatát pedig Simon főpapnak írták.
25 Antiokhosz király tehát második napon tábort ütött Dóra ellen, szüntelenül támadta azt, és motorokat gyártott, amivel elzárta Trifont, hogy se ki, se be ne tudjon menni.
26 Abban az időben Simon kétezer választott férfit küldött hozzá, hogy segítsék őt; ezüstöt is, aranyat és sok páncélt.
27 Mindazonáltal nem fogadta be őket, hanem megszegte minden szövetségét, amelyet korábban vele kötött, és idegenné vált számára.
28 Azonkívül elküldte hozzá Athenobiust, az egyik barátját, hogy beszéljen vele, és ezt mondja: Nem engeditek meg Joppét és Gazerát; azzal a toronnyal, amely Jeruzsálemben van, amelyek az én birodalmam városai.
29 Annak határait elpusztítottad, és nagy károkat okoztál a földön, és sok helyen uralmat szereztél az én országomban.
30 Most tehát adjátok át a városokat, amelyeket elfoglaltatok, és azoknak a helyeknek adóját, amelyeken uralmat szereztetek Júdea határain kívül.
31 Vagy adj értük ötszáz talentum ezüstöt; és az általatok elkövetett károkért és a városok adóiért további ötszáz talentumot: ha nem, eljövünk és harcolni fogunk ellenetek
32 Elméne tehát Athénobius, a király barátja Jeruzsálembe, és amikor meglátta Simon dicsőségét, az arany- és ezüsttányéros szekrényt és az ő nagy jelenlétét, elcsodálkozott, és elmondta neki a király üzenetét.
33 Felele azért Simon, és monda néki: Nem vettünk el idegen földet, és nem birtokoltuk azt, ami másoké, hanem atyáink örökségét, amelyet ellenségeink egy ideig jogtalanul birtokoltak.
34 Ezért, ha van lehetőségünk, birtokoljuk atyáink örökségét.
35 És bár te követeled Joppét és Gazerát, jóllehet nagy kárt okoztak országunk népének, adunk neked száz talentumot értük. Erre Athenobius egy szót sem felelt neki;
36 De visszatért haraggal a királyhoz, és hírt ad neki ezekről a beszédekről, Simon dicsőségéről és mindenről, amit látott, amiért a király nagyon megharagudott.
37 Közben Triphon hajón Orthosiasba menekült.
38 Ekkor a király Cendebeust a tenger partjának kapitányává tette, és adott neki gyalogosokat és lovasokat.
39 És megparancsolta neki, hogy vigye el seregét Júdea felé; megparancsolta neki, hogy építse fel Cedront, erősítse meg a kapukat, és hadakozzon a nép ellen. de ami magát a királyt illeti, Triphont üldözte.
40 Cendebeus tehát Jamniába érkezett, és elkezdte ingerelni a népet, megtámadni Júdeát, foglyul ejteni és megölni a népet.
41 És miután felépítette Cedrout, lovasokat és gyalogosok seregét állította oda, hogy kiszabaduljanak Júdea útjain, amint a király megparancsolta neki.

16. FEJEZET

1János feljött Gázérából, és elmondta Simonnak, az ő atyjának, hogy Cendebeus mit tett.
2 Simon tehát elhívta két legidősebb fiát, Júdást és Jánost, és ezt mondta nekik: Én, testvéreim és atyám háza ifjúságomtól fogva mind a mai napig harcoltunk Izráel ellenségei ellen; és a dolgok olyan jól mentek a kezünkben, hogy sokszor megszabadítottuk Izraelt.
3 De most megöregedtem, és ti, Isten irgalmából, elég korúak vagytok: legyetek helyettem és az én testvéremet, és menjetek és harcoljatok nemzetünkért, és mennyei segítség legyen veletek.
4 Kiválasztott hát az országból húszezer harcost lovasokkal, akik kivonultak Cendebeus ellen, és azon az éjszakán megpihentek Modinban.
5 Mikor pedig reggel felkeltek, és kimentek a síkságra, ímé, gyalogosok és lovasok hatalmas serege támadt ellenük, de egy patak volt közöttük.
6 Ő és az ő népe felállt ellenük, és amikor látta, hogy a nép fél a patakon átmenni, előbb átment magán, aztán a férfiak, akik látták őt, átmentek utána.
7 Ez megtörtént, szétosztotta embereit, és a lovasokat a gyalogosok közé állította, mert nagyon sok volt az ellenség lovasa.
8 Azután megfújták a szent trombitákat, mire Cendebeust és seregét menekülésre bocsátották, úgyhogy sokan közülük meghaltak, a maradék pedig bevitte őket a várba.
9 Abban az időben János Júdás testvére megsebesült; János azonban továbbra is követte őket, mígnem Cedronhoz ért, amelyet Cendebeus épített.
10 Elfutottak tehát az Azotus mezején levő tornyokig; ezért megégette azt tűzzel, úgyhogy mintegy kétezer ember halt meg közülük. Utána békében visszatért Júdea földjére.
11 A jerikói síkságon pedig Ptolemeus, Abubus fia volt a kapitány, és rengeteg ezüstje és aranya volt.
12 Mert ő volt a főpap veje.

13 Ezért szíve felemelkedett, és arra gondolt, hogy magához akarja venni az országot, és ezért álnok tanácsot folytatott Simon és fiai ellen, hogy pusztítsák el őket.
14 Simon pedig meglátogatta a vidék városait, és gondoskodott azok jó rendjéről; akkor lement Jerikóba fiaival, Mátyásszal és Júdással, a százhattizenhetedik évben, a tizenegyedik hónapban, amelyet szombatnak hívnak.
15 Ahol Abúbusz fia csalárd módon befogadta őket egy kis helységbe, amelyet Dokusznak hívtak, és amelyet ő épített, nagy lakomát rendezett nekik, de embereket rejtett el oda.
16 Amikor tehát Simon és fiai sokat ittak, felkelt Ptolemeus és emberei, fogták fegyvereiket, és rámentek Simonra a lakomára, és megölték őt, két fiát és néhány szolgáját.
17 Ezzel nagy árulást követett el, és a rosszat jóval megfizette.
18 Ptolemeus megírta ezeket, és elküldte a királyhoz, hogy küldjön neki egy sereget, hogy segítse őt, és ő adja meg neki a vidéket és a városokat.
19 Másokat is küldött Gázerába, hogy öljék meg Jánost, és a törzsszékekhez küldött leveleket, hogy jöjjenek el hozzá, hogy adjon nekik ezüstöt, aranyat és jutalmat.
20 Másokat pedig elküldött, hogy elfoglalják Jeruzsálemet és a templom hegyét.
21 Egyik pedig előrefutott Gázerába, és azt mondta Jánosnak, hogy az apját és a testvéreit megölték, és Ptolemeus küldött, hogy téged is megöljön.
22 Amikor ezt meghallotta, nagyon megdöbbent, és rátette kezét azokra, akik azért jöttek, hogy elpusztítsák, és megölé őket; mert tudta, hogy el akarják őt szabadítani.
23 János többi dolgairól, háborúiról és méltó cselekedeteiről, amelyeket tett, és a falak építéséről, amelyeket készített, és tetteiről,
24 Íme, ezek meg vannak írva az ő papságának krónikáiban, attól kezdve, hogy atyja után főpappá tették.

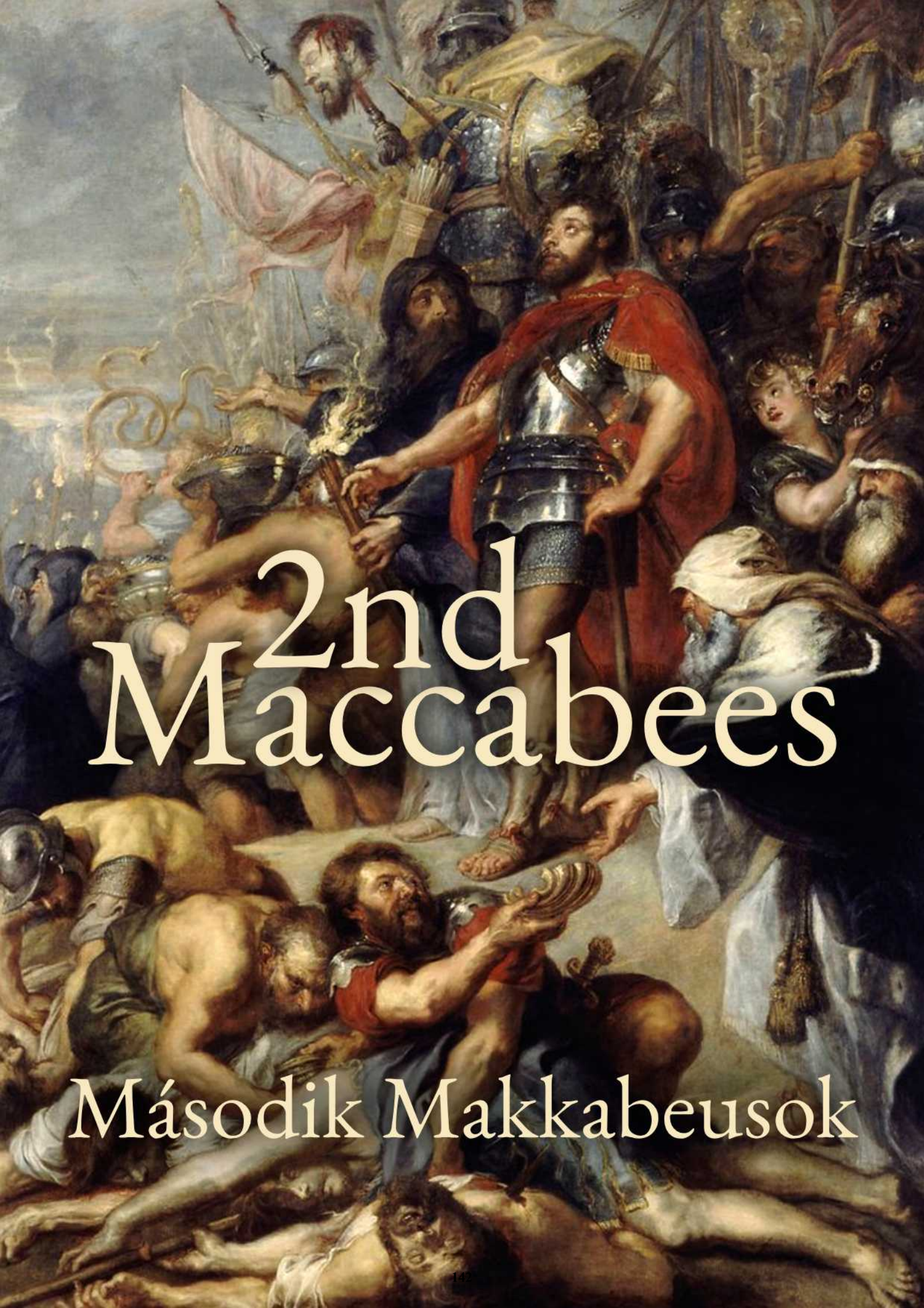

2nd Maccabees

Második Makkabeusok

1. FEJEZET

1 A testvérek, a zsidók, akik Jeruzsálemben és Júdea földjén vannak, egészséget és békét kívánnak a testvéreknek, az egész Egyiptomban élő zsidóknak:
2 Isten legyen kegyelmes hozzátok, és emlékezz meg szövetségéről, amelyet Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal, az ő hűséges szolgáival kötött;
3 És adjatok mindnyájatoknak szívet, hogy szolgáljátok őt, és cselekedjétek az ő akaratát jó bátorsággal és készséges lélekkel;
4 És nyisd meg szívedet az ő törvényében és parancsolatain, és küldj nektek békét,
5 És hallgasd meg imáidat, és légy egy veled, és soha ne hagyj el téged a nyomorúság idején.
6 És most itt vagyunk és imádkozunk érted.
7 Mikor Demetrius uralkodott, a százhatvankilencedik esztendőben, mi, zsidók, megírtuk nektek a nyomorúság szélsőségében, amely azokban az években ért minket, attól kezdve, hogy Jászon és társasága fellázadt a szent földről és királyságról,
8 És felégették a tornácot, és ártatlan vért ontottak; akkor imádkoztunk az Úrhoz, és meghallgattattunk; áldoztunk és finomlisztet is mutattunk be, és meggyújtottuk a lámpákat, és kinyújtottuk a kenyereket.
9 Most pedig lássátok meg, hogy a sátorok ünnepét Casleu hónapban tartsátok.
10 A száznyolcvannyolcadik esztendőben a Jeruzsálemben és Júdeában tartózkodó nép, a tanács és Júdás üdvözletet és egészséget küldött Arisztobulosznak, Ptolemeus király mesterének, aki a felkent papok törzséből való volt. a zsidók, akik Egyiptomban voltak:
11 Mivel Isten megszabadított minket a nagy veszedelmektől, nagyon hálásak vagyunk neki, mintha király ellen harcolt volna.
12 Mert kiűzte azokat, akik a szent városban harcoltak.
13 Mert amikor a vezér Perzsiába érkezett, és vele a sereg, amely legyőzhetetlennek tűnt, Nanea templomában megölték őket Nanea papjainak csalárdsága.
14 Mert Antiokhosz, mintha feleségül akarná venni, bement arra a helyre, és barátai, akik vele voltak, hogy pénzt kapjanak hozomány címén.
15 Amikor Nanea papjai elindultak, és kis társasággal bementek a templom körútjába, bezárták a templomot, amint Antiokhosz bement.
16 És kinyitva a tető egy titkos ajtaját, köveket dobáltak, mint a villámokat, és lecsapták a kapitányt, darabokra vágták, levágták a fejüket, és a kint levőkre vetették.
17 Áldott legyen a mi Istenünk mindenben, aki kiszolgáltatta az istenteleneket.
18 Ezért, mivel most az a célunk, hogy megtartsuk a templom megtisztítását Casleu hónap huszadik napján, szükségesnek tartottuk, hogy erről bizonyítsunk nektek, hogy ti is megtarthassátok, mint a sátorok és a sátorok ünnepét. a tűz, amelyet akkor kaptunk, amikor Neemias áldozatot mutatott be, miután megépítette a templomot és az oltárt.
19 Amikor ugyanis atyáinkat Perzsiába vitték, az akkori istenfélő papok titokban elvitték az oltár tüzét, és elrejtették egy víztelen gödör üregébe, ahol megőrizték úgy, hogy ismeretlen volt a hely. minden férfi.
20 Sok év múlva pedig, amikor Istennek tetszett, Neémiás, akit Perzsia királyától küldtek, a tűzre küldte azoknak a papoknak az utódait, akik elrejtették; de amikor azt mondták, nem tüzet találtak, hanem sűrű vizet. ;
21 Akkor megparancsolta nekik, hogy vonják ki és hozzák el; és amikor az áldozatokat letették, Neemias megparancsolta a papoknak, hogy a fát és a rárakott dolgokat hintsék meg vízzel.
22 Amikor ez megtörtént, és eljött az idő, hogy felsütött a nap, amely azelőtt a felhőben volt, nagy tűz lobbant fel, úgyhogy mindenki csodálkozott.
23 És imádkoztak a papok az áldozat emésztése közben, mondom, mind a papok, mind a többiek, Jonatán kezdte, a többiek pedig válaszoltak rá, ahogy Neemiás tette.
24 És az imádság így volt; Uram, Uram Isten, mindenek Teremtője, aki félelmetes és erős, és igaz és irgalmas vagy, és az egyedüli és kegyelmes Király,
25 Az egyetlen, aki mindennek ad, az egyetlen igaz, mindenható és örökkévaló, aki megszabadítottad Izráelt minden nyomorúságtól, és kiválasztottad az atyákat, és megszentelted őket.
26 Vedd be az áldozatot egész népedért, Izráelért, őrizd meg a te részedet, és szenteld meg azt.
27 Gyűjtsd össze a tőlünk elszórtakat, szabadítsd meg azokat, akik a pogányok között szolgálnak, tekints azokra, akiket megvetettek és utálnak, és tudasd a pogányokkal, hogy te vagy a mi Istenünk.
28 Büntesd meg azokat, akik elnyomnak minket, és büszkén cselekszenek nekünk.
29 Telepítsd újra népedet szent helyedre, amint Mózes megmondta.
30 És a papok hálaadó zsoltárokat énekeltek.
31 Amikor az áldozat elfogyott, Neemiás megparancsolta, hogy a megmaradt vizet öntsék a nagy kövekre.
32 Amikor ez megtörtént, láng lobbant fel, de megemésztette az oltárról világító világosság.
33 Amikor tehát ezt megtudták, közölték Perzsia királyával, hogy azon a helyen, ahová az elvezetett papok a tüzet rejtették, víz jelent meg, és Neemiás azzal tisztította meg az áldozatokat.
34 Azután a király, bezárván a helyet, megszentelte azt, miután megvizsgálta a dolgot.
35 És a király sok ajándékot vett, és azokat adományozta azoknak, akiket meg akart adni.
36 És Neemiás ezt a dolgot Naftárnak nevezte, ami annyit mond, hogy megtisztulás; de sokan Nefinek hívják.

2. FEJEZET

1 Az is megtalálható a feljegyzésekben, hogy Jeremy próféta megparancsolta az elhurcoltaknak, hogy vegyék le a tüzet, amint meg van jelezve:
2 És hogy a próféta, miután megadta nekik a törvényt, megparancsolta nekik, hogy ne felejtsék el az Úr

parancsolatait, és hogy ne tévedjenek az elméjükben, amikor ezüst- és aranyképeket látnak díszeikkel.
3 És más ilyen beszédekkel intette őket, hogy a törvény ne távozzon el szívüktől.
4 Ugyanebben az írásban az is szerepelt, hogy a próféta, Istentől figyelmeztetve, megparancsolta a hajléknak és a ládának, hogy menjenek vele, miközben kiment a hegyre, ahová Mózes felmászott, és meglátta Isten örökségét.
5 Amikor Jeremy odaért, talált egy üreges barlangot, amelybe a hajlékot, a ládát és a füstölőoltárt helyezte, és így bezárta az ajtót.
6 Az őt követők közül néhányan eljöttek, hogy megjelöljék az utat, de nem találták.
7 Amikor Jeremy észrevette, hibáztatta őket, mondván: Ami azt a helyet illeti, ismeretlen lesz mindaddig, amíg Isten ismét egybegyűjti népét, és kegyelemre fogadja.
8 Akkor az Úr megmutatja nekik ezeket, és megjelenik az Úr dicsősége, és a felhő is, amint Mózes alatt megjelent, és mint amikor Salamon azt kívánta, hogy a hely tisztességesen meg legyen szentelve.
9 Azt is kijelentették, hogy bölcs lévén felajánlotta a felszentelés és a templom befejezésének áldozatát.
10 És amint Mózes imádkozott az Úrhoz, a tűz szállt alá az égből, és megemésztette az áldozatokat; így könyörgött Salamon is, és a tűz szállt alá az égből, és megemésztette az égőáldozatokat.
11 És monda Mózes: Mivel a bűnért való áldozatot nem szabad megenni, elfogyott.
12 Salamon tehát megtartotta azt a nyolc napot.
13 Ugyanezekről Neemias írásai és kommentárjai is beszámoltak; és hogyan gyűjtötte össze egy könyvtárat a királyok, a próféták és Dávid cselekedeteit és a királyok leveleit a szent ajándékokról.
14 Hasonlóképpen Júdás is egybegyűjtötte mindazt, ami a háború miatt elveszett, és velünk maradnak,
15 Ha tehát szükségetek van rá, küldjetek néhányat, hogy elhozzák nektek.
16 Miközben a megtisztulást ünnepelni készülünk, megírtuk néktek, és jól cselekszel, ha megtartjátok azokat a napokat.
17 Reméljük is, hogy az Isten, aki megszabadította egész népét, és örökséget adott nekik, a királyságot, a papságot és a szentélyt,
18 Amint megígérte a törvényben, rövidesen megkönyörül rajtunk, és összegyűjt minket az ég alatti minden földről a szent helyre, mert megszabadított minket a nagy nyomorúságokból, és megtisztította a helyet.
19 Ami pedig Júdást, Makkabeust és testvéreit, a nagy templom megtisztítását és az oltár felszentelését illeti,
20 És a háborúk Antiochus Epiphanes és fia, Eupator ellen,
21 És a nyilvánvaló jelek, amelyek az égből jöttek azoknak, akik férfiasan viselkedtek a zsidóságért, és kevesen lévén, legyőzték az egész országot, és barbár sokaságot kergettek.
22 És visszaszerezte az egész világon híres templomot, és felszabadította a várost, és megtartotta a lefelé tartó törvényeket, és az Úr minden jótékonysággal megkegyelmezett nekik.
23 Mindezeket, azt mondom, cirénei Jászon öt könyvben kijelentette, egy kötetben fogjuk rövidíteni.
24 Figyelembe véve a végtelen számot, és azt a nehézséget, amellyel a történet elbeszéléseibe bele akarnak nézni, a dolgok változatossága miatt,
25 Vigyáztunk, hogy akik olvasni akarnak, örömük legyen, és akik emlékezni akarnak, könnyebben érezzék magukat, és mindenkinek, akinek a kezébe kerül, haszna legyen.
26 Ezért nekünk, akik magunkra vettük a rövidítésnek ezt a fájdalmas munkáját, nem volt könnyű, hanem verejtékezés és figyelés;
27 Miképen nem könnyű annak, aki lakomát készít, és mások javát keresi: mégis sokak örömére vállaljuk ezt a nagy fájdalmat;
28 Minden konkrétum pontos kezelését a szerzőre bízva, a rövidítés szabályainak betartásán fáradozva.
29 Mert mint az új ház építőmesterének, gondoskodnia kell az egész épületről; de aki vállalja, hogy kirakja és kifesti, annak megfelelő dolgokat kell keresnie a díszítéshez: még így is szerintem nálunk.
30 A történet első szerzőjéhez tartozik minden ponton kiállni, nagy vonalakban áttekinteni a dolgokat, és kíváncsinak lenni a részletekre:
31 De az, hogy röviden éljen, és kerülje a sok munkát, megengedhető annak, aki rövidítést készít.
32 Akkor itt kezdjük a történetet: csak annyit adunk hozzá az elhangzottakhoz, hogy ostoba dolog hosszú prológust készíteni, és magában a történetben rövidnek lenni.

3. FEJEZET

1 Amikor pedig a szent város teljes békességgel lakott, és a törvényeket nagyon jól betartották, Oniás főpap kegyessége és a gonoszság gyűlölete miatt,
2 Történt, hogy maguk a királyok is tisztelték a helyet, és felmagasztalták a templomot legjobb ajándékaikkal;
3 Olyannyira, hogy az ázsiai Szeleukosz saját bevételeiből viselte az áldozatok szolgálatának minden költségét.
4 Egy Simon pedig a Benjámin törzséből, akit a templom helytartója lett, összeveszett a főpappal a városban való rendetlenség miatt.
5 És amikor nem tudta legyőzni Oniást, elvitte őt Apollónioszhoz, Thraseas fiához, aki akkoriban Celosyria és Fenice helytartója volt,
6 És elmondta neki, hogy a jeruzsálemi kincstár tele van végtelen pénzösszegekkel, így a gazdagságuk sokasága, amely nem az áldozatok számlájára vonatkozik, megszámlálhatatlan, és hogy mindent be lehet vinni a király számlájára. kéz.
7 Amikor Apollóniosz eljött a királyhoz, és megmutatta neki a pénzt, amelyről közölték, a király kiválasztotta Héliodorust, kincstárnokát, és elküldte neki egy parancsot, hogy hozza el neki az említett pénzt.
8 Így hát Heliodorus azonnal elindult; Celosyria és Phenice városának meglátogatásának színe alatt, de valóban a király céljának teljesítése érdekében.

9 Amikor pedig Jeruzsálembe érkezett, és a város főpapja előzékenyen fogadta, elmondta neki, milyen értesüléseket adtak a pénzről, és elmondta, hogy miért jött, és megkérdezte, hogy valóban így van-e.
10 Ekkor a főpap közölte vele, hogy van ilyen pénz az özvegyek és árvák segélyére:
11 És hogy annak egy része Hirkánusé, Tóbiás fiáé, egy nagy méltóságú emberé, és nem úgy, ahogyan az a gonosz Simon félreértette: összesen négyszáz talentum ezüst és kétszáz arany volt.
12 És teljesen lehetetlen volt, hogy ilyen sérelmeket tegyenek azokkal, akik ezt a hely szentségére, valamint az egész világon tisztelt templom fenségére és sérthetetlen szentségére kötelezték.
13 Heliodorus azonban a király parancsolata miatt ezt mondta: Mindenképpen be kell vinni a király kincstárába.
14 Azon a napon tehát, amelyet kijelölt, belépett, hogy elrendelje ezt az ügyet; ezért nem volt csekély gyötrelem az egész városban.
15 De a papok az oltár előtt leborulva papi ruháikban, a mennyhez szólították azt, aki törvényt hozott az általa megtartott dolgokról, hogy azokat biztonságban őrizzék meg azok számára, akik megtartásra bízták őket.
16 Aki pedig a főpap arcába nézett, megsértette volna a szívét, mert arca és színe megváltozott elméjének benső gyötrelmét jelentette.
17 Mert az embert annyira elfogta a félelem és a testtől való rettegés, hogy nyilvánvalóvá vált azoknak, akik ránéztek, milyen szomorúság van most a szívében.
18 Mások kiszaladtak házaikból az általános könyörgésre, mert a hely olyan volt, mintha megvetésbe kerülne.
19 Az asszonyok pedig, a mellék alatt zsákruhával felövezve, rengetegen jártak az utcákon, és a bent tartott szüzek futottak, némelyik a kapuhoz, ki a falakhoz, mások pedig az ablakon néztek ki.
20 És mindnyájan, kezüket az ég felé tartva, könyörögtek.
21 Akkor szánalmas lett volna az embernek látni, ahogy a sokaság lebukik, és a főpaptól való félelem ilyen gyötrelemben szenved.
22 Ezután felszólították a Mindenható Urat, hogy a bizalomból elkövetett dolgokat őrizze meg biztonságban azok számára, akik elkövették azokat.
23 Héliodorosz azonban végrehajtotta, amit elrendeltek.
24 Amikor pedig ott volt őrségével a kincstárnál, a lelkek Ura és minden hatalom fejedelme nagy jelenést keltett, úgy hogy mindazok, akik azt hitték, hogy bejönnek vele, elcsodálkoztak Isten hatalmán, és elájult, és nagyon féltek.
25 Mert megjelent nekik egy ló, amin egy szörnyű lovas volt, és nagyon szép burkolattal volt feldíszítve, és hevesen futott, és mellső lábával Héliodorust ütötte, és úgy tűnt, hogy aki a lovon ült, annak teljes hámja volt. Arany.
26 Sőt, két másik fiatalember jelent meg előtte, jeles erőben, kiváló szépségű és csinos ruházatban, akik mellette álltak mindkét oldalon; és szüntelenül ostorozták, és sok fájdalmat ütöttek rá.
27 Héliodórosz pedig hirtelen a földre esett, és nagy sötétség vette körül;
28 Így vitték őt, aki mostanában nagy vonattal és egész őrségével az említett kincstárba érkezett, mivel nem tudtak fegyverével segíteni, és nyilvánvalóan elismerték Isten hatalmát.
29 Mert az Isten keze által levert, és szótlanul feküdt az élet minden reménye nélkül.
30 De dicsérték az Urat, a ki csodálatos módon tisztelte az õ helyét: a templomot; amely egy kicsit azelőtt tele volt félelemmel és bajjal, amikor a Mindenható Úr megjelent, öröm és vígasság töltötte el.
31 Ekkor Heliodorus néhány barátja azonnal imádkozott Oniászhoz, hogy szólítsa fel a Legfelsőbbet, hogy adja meg neki az életét, aki készen áll arra, hogy feladja a szellemet.
32 A főpap tehát, mert azt gyanította, hogy a király ne gondolja félre, hogy a zsidók valami árulást követtek el Héliodorusszal, áldozatot mutatott be a férfi egészségéért.
33 Amikor pedig a főpap engesztelést végzett, ugyanazok az ifjak jelentek meg ugyanabban a ruhában, és megálltak Héliodórosz mellett, mondván: Adj nagy hálát Oniás főpapnak, hogy az Úr életet adott érted.
34 És látva, hogy megostoroztattál a mennyből, hirdesd minden embernek az Isten hatalmas erejét. És amikor kimondták ezeket a szavakat, többé nem jelentek meg.
35 Héliodorosz tehát, miután áldozatot mutatott be az Úrnak, és nagy fogadalmat tett annak, aki megmentette az életét, és köszöntötte Oniást, seregével visszatért a királyhoz.
36 Azután bizonyságot tett minden embernek a nagy Isten cselekedeteiről, amelyeket az ő szemével látott.
37 Amikor pedig Heliodorus király, aki alkalmas lehet arra, hogy még egyszer Jeruzsálembe küldjék, így szólt:
38 Ha van ellenséged vagy árulód, küldd oda, és jól megostorozva fogadod, ha életével megmenekül: mert azon a helyen semmi kétség; Istennek különleges ereje van.
39 Mert aki a mennyben lakik, annak szeme van arra a helyre, és megvédi azt; és megveri és elpusztítja azokat, akik bántani jönnek.
40 És a Héliodorusszal kapcsolatos dolgok és a kincstár őrzése erre a fajtára esett.

4. FEJEZET

1 Ez a Simon most, akiről az előbb beszéltünk, miután a pénznek és hazájának árulója volt, rágalmazta Oniást, mintha megrémítette volna Héliodoroszt, és e gonoszságok művelője lett volna.
2 Így bátor volt árulónak nevezni, aki jót érdemelt a várostól, és a saját nemzetét tisztelte, és annyira buzgó volt a törvényekért.
3 De amikor gyűlöletük odáig fajult, hogy Simon egyik csoportja gyilkosságot követett el,
4 Onias látva ennek a veszekedésnek a veszélyét, és hogy Apollóniosz Celosíria és Fénícia helytartójaként feldühödött, és fokozta Simon rosszindulatát,

5 Elment a királyhoz, nem azért, hogy honfitársainak vádlója legyen, hanem mindenkinek a javát kereste, mind a nyilvános, mind a magánéletben.
6 Mert belátta, hogy lehetetlen, hogy az állam csendben maradjon, és Simon elhagyja az ostobaságát, hacsak a király nem néz rá.
7 De Szeleukosz halála után, amikor Antiokhosz, akit Epifánésznek hívtak, elfoglalta a királyságot, Jászon, Oniás testvére kéz alatt dolgozott, hogy főpap legyen,
8 Megígérvén a királynak közbenjárására háromszázhatvan talentum ezüstöt és további bevételként nyolcvan talentumot.
9 Ezen kívül megígérte, hogy kijelöl még százötvenet, ha lesz engedélye, hogy helyet állítson neki testedzésre és a fiatalok pogányok módjára való nevelésére, és Jeruzsálemről írja le azokat a antiochiaiak neve.
10 Amikor a király megengedte, és kezébe vette az uralmat, azonnal görög módra hozta saját nemzetét.
11 És azokat a királyi kiváltságokat, amelyeket János, Eupolemusz atyja, aki Rómába barátságért és segítségért követként ment, a zsidóknak különös kegyelemben részesítette, elvette. és leverte a törvény szerint működő kormányokat, új szokásokat hozott a törvény ellen.
12 Mert szívesen épített a torony alatt egy gyakorlóhelyet, a főbb ifjakat pedig uralma alá vetette, és kalapot viselt.
13 Ilyen volt a görög divat csúcsa, és a pogány modorok növekedése Jászon, az istentelen nyomorult, és nem főpap feletti gyalázat miatt;
14 Hogy a papoknak nem volt bátorságuk többet szolgálni az oltárnál, hanem megvetették a templomot, és elhanyagolták az áldozatokat, sietve, hogy részesei legyenek a törvénytelen juttatásnak a gyakorlat helyén, miután Discus játéka előhívta őket;
15 Nem atyáik tiszteletére támaszkodva, hanem a görögök dicsőségét szeretik a legjobban.
16 Ami miatt súlyos csapás érte őket, mert ellenségeiknek és bosszúállóknak kellett lenniük, akiknek szokását oly buzgón követték, és akikhez mindenben hasonlók akartak lenni.
17 Mert nem könnyű dolog gonoszul cselekedni az Isten törvényei ellen, hanem a következő idő kijelenti ezeket.
18 Amikor pedig a vadat, amelyet minden hitévben használtak, Tyrusnál tartották, a király jelen volt,
19 Ez a kegyetlen Jászon különleges követeket küldött Jeruzsálemből, akik antiochiaiak voltak, hogy háromszáz drachm ezüstöt vigyenek Herkules áldozatára, amelyet még a hordozók sem tartottak megfelelőnek, hogy ne áldozzák az áldozatot, mert nem volt kényelmes, hanem egyéb díjakra fenntartva.
20 Ezt a pénzt tehát a feladóra nézve Herkules áldozatára rendelték; de hordozói miatt gályák készítésére használták.
21 Amikor Apollóniost, Menesztheusz fiát Egyiptomba küldték Ptolemaiosz, Filométor király megkoronázására, Antiokhosz, mivel megértette, hogy nem érinti őt a dolgai, gondoskodott a maga biztonságáról, ezért Joppéba érkezett, onnan pedig Jeruzsálembe. :
22 A hol Jászon és a város tisztességesen fogadta, és fáklyával és nagy kiáltozással vitték be, és ezután ment seregével Feníkéába.
23 Három évvel később Jászon elküldte Menelaoszt, a fent említett Simon testvérét, hogy vigye a pénzt a királyhoz, és emlékeztesse bizonyos szükséges dolgokat.
24 De akit a király elé állítottak, amikor felmagasztalta őt hatalmának dicsőséges megjelenése miatt, magára kapta a papságot, és háromszáz talentum ezüsttel többet ajánlott fel Jászonnál.
25 Eljött tehát a király megbízatásával, nem hozott semmi olyat, ami méltó a főpapságra, csak egy kegyetlen zsarnok haragja és egy vadállat haragja volt.
26 Azután Jászon, aki saját testvérét aláásta, mert egy másik aláásta, kénytelen volt az ammoniták országába menekülni.
27 Menelaosz tehát megkapta a fejedelemséget, de ami a pénzt illeti, amit a királynak ígért, nem vett fel rá rendet, pedig Sostratis, a vár ura megkövetelte.
28 Mert néki rendeltetett a vámszedés. Ezért mindketten a király elé hívattak.
29 Menelaosz pedig testvérét, Lysimachust hagyta helyette a papságban; és Sostratus elhagyta Crates-t, aki a ciprusiak kormányzója volt.
30 Mialatt ezek a dolgok történtek, a tarsusiak és mallosiak fellázadtak, mert a király ágyasának adták őket, akit Antiokhosznak hívtak.
31 Ekkor a király sietve megérkezett, hogy megnyugtassa az ügyet, és Andronikosz, egy hatalmon lévő férfiú, helyettese lett.
32 Menelaosz pedig, azt gondolva, hogy megfelelő időpontot kapott, ellopott néhány aranyedényt a templomból, és Andronikusnak adott, néhányat pedig eladott Tyrusnak és a környező városoknak.
33 Amikor Oniás bizonyosságot tudott, megfeddte őt, és visszavonult egy daphnéi szentélybe, amely Antiochia mellett van.
34 Menelaosz tehát Andronikosz szétszedvén, imádkozott, hogy kapja a kezébe Oniást; A ki meggyõzve errõl, és csalással Óniáshoz érkezett, esküvel adta néki jobb kezét; és bár gyanúsította, mégis rávette, hogy jöjjön ki a szentélyből: akit azonnal elhallgatott, az igazságosságra való tekintet nélkül.
35 Emiatt nemcsak a zsidók, hanem sok más nemzet is felháborodtak, és nagyon elszomorodtak az ember igazságtalan meggyilkolása miatt.
36 Amikor pedig a király ismét megérkezett Kilikia környékéről, a zsidók, akik a városban voltak, és némely görögök, akik szintén utálták ezt a tényt, panaszkodtak, mert Oniást ok nélkül megölték.
37 Ezért Antiochus szívből megsajnálta, megszánta magát, és sírt a halott józan és szerény viselkedése miatt.
38 És felgerjedvén haraggal, azonnal elvette Andronikosz bíborját, megszaggatta ruháit, és végigvezette őt az egész városon arra a helyre, ahol istentelenséget követett el Oniás ellen, és ott megölte az átkozott gyilkost. Így az Úr megjutalmazta büntetését, ahogy megérdemelte.
39 Amikor pedig Liszimakhosz sok szentségtörést követett el a városban Menelaosz beleegyezésével, és

ennek gyümölcse elterjedt, a sokaság összegyűlt Lysimachus ellen, és sok arany edényt már elvittek.
40 Amikor a köznép felkelt, és eltelve haraggal, Liszimakhosz felfegyverzett mintegy háromezer embert, és először erőszakot kezdett hirdetni; Az egyik Auranus a vezér, egy ember, aki évek óta messzire ment, és nem kevésbé ostoba.
41 Amikor látták Lysimachus próbálkozását, némelyek köveket, botokat fogtak, mások marék port vettek magukkal, ami a közelben volt, és mindet Lysimachusra és azokra, akik rájuk szálltak.
42 Sokakat megsebesítettek közülük, néhányat a földre ütöttek, és mindnyájukat menekülésre kényszerítették, de magát a templomrablót a kincstár mellett ölték meg.
43 Ebből az ügyből tehát Menelaosz ellen emeltek vádat.
44 Amikor pedig a király Tíruszba érkezett, három férfiú, akiket a szenátusból küldött, perbe vette az ügyet előtte:
45 Menelaosz azonban megígérte Ptolemeusnak, Dorymenes fiának, hogy sok pénzt ad neki, ha megbékíti vele a királyt.
46 Amikor Ptolemeus félrevitte a királyt egy bizonyos karzatra, mintha levegőt vett volna, más gondolkodásra késztette őt:
47 Annyira, hogy felmentette Menelaoszt a vádak alól, aki ennek ellenére minden gazság okozója volt, és azokat a szegényeket, akiket, ha elmondták volna okukat, igen, a szkíták előtt ártatlannak kellett volna ítélni, halálra ítélte őket. .
48 Így azok, akik követték az ügyet a városért, a népért és a szent edényekért, hamarosan igazságtalan büntetést szenvedtek el.
49 Ezért még a tíruszbelieket is megrendítette a gonosz tett gyűlölete, és tiszteletteljesen eltemették őket.
50 És így a hatalommal rendelkezők mohósága miatt Menelaosz továbbra is hatalmon maradt, egyre nőtt a rosszindulatban, és a polgárok nagy árulója volt.

5. FEJEZET

1 Körülbelül ugyanebben az időben Antiokhosz előkészítette második útját Egyiptomba:
2 És akkor történt, hogy az egész városban csaknem negyven napon át lovasokat láttak futni a levegőben, arany ruhában és lándzsákkal felfegyverkezve, mint egy csapat katona.
3 És a lovasok seregei összeállva, egymás ellen futva, pajzsok rázogatásával, csukák sokaságával, kardhúzással, nyílvesszővel, arany díszek és mindenféle lószerszámok csillogásával.
4 Ezért mindenki imádkozott, hogy ez a jelenés jóra forduljon.
5 Most, amikor hamis pletyka terjedt ki, mintha Antiokhosz meghalt volna, Jászon legalább ezer embert fogott, és hirtelen megtámadta a várost; és akik a falakon voltak, visszahelyezve a várost, Menelaosz a várba menekült.
6 Jászon azonban könyörtelenül megölte saját polgárait, nem gondolván arra, hogy a saját nemzete napjának megszerzése nagyon boldogtalan nap lenne számára; de azt gondolta, hogy ellenségei voltak, és nem honfitársai, akiket meghódított.
7 Mindezért azonban nem szerezte meg a fejedelemséget, hanem végül szégyent kapott árulása jutalma miatt, és ismét az ammoniták országába menekült.
8 Végül ezért szerencsétlenül tért vissza, mert Aretasz, az arabok királya előtt vádolták, városról városra menekült, minden ember üldözte, gyűlölte, mint a törvények elhagyója, és utálatos volt, mint a törvények nyílt ellensége. hazája és honfitársai, kiűzték Egyiptomba.
9 Így az, aki sokakat kiűzött országukból, egy idegen földön veszett el, visszavonult a lacedemoniakhoz, és ott gondolkodott, hogy rokonainál találjon segítséget.
10 És annak, aki sok eltemetetlent kiűzetett, nem volt, aki gyászolja őt, se ünnepélyes temetései, se sírja atyáinál.
11 Amikor pedig ez megtörtént, a király kocsijához ért, azt hitte, hogy Júdea fellázadt; mire dühödten kivonult Egyiptomból, és fegyverrel bevette a várost,
12 És megparancsolta harcosainak, hogy ne kíméljék azokat, akikkel találkoztak, és ne öljék meg azokat, akik felmentek a házakra.
13 Így történt fiatalok és idősek megölése, férfiak, asszonyok és gyermekek megölése, szüzek és csecsemők megölése.
14 És elpusztultak három teljes napon belül nyolcvanezer, ebből negyvenezren haltak meg a harcban; és nem kevesebbet eladtak, mint megöltek.
15 De nem elégedett meg ezzel, hanem elhatározta, hogy bemegy az egész világ legszentebb templomába; Menelaosz, a törvények és saját hazája árulója, aki a vezetője:
16 És szennyezett kézzel fogta a szent edényeket, és gyalázatos kézzel lehúzta azokat a dolgokat, amelyeket más királyok szenteltek a hely gyarapítására, dicsőségére és tiszteletére, és odaadta azokat.
17 És olyan gőgös volt Antiochus, hogy nem gondolta, hogy az Úr egy darabig haragszik a városban lakók bűneiért, és ezért szeme nem volt a helyen.
18 Mert ha korábban nem voltak sok bűnbe burkolózva, ezt az embert, amint megérkezett, azonnal megostorozták, és visszaverték az elbizakodottságából, mint Héliodorosz volt, akit Szeleukosz király küldött, hogy megnézze a kincstárat.
19 Isten azonban nem a helyért választotta ki a népet, hanem a távoli helyet a nép kedvéért.
20 És ezért maga a hely, amely részese volt a nemzetet ért csapásoknak, azután az Úrtól küldött jótéteményről szólt: és amint elhagyta a Mindenható haragja, úgy ismét a nagy Úr. megbékélvén, minden dicsőséggel felállították.
21 Mikor tehát Antiokhosz ezernyolcszáz talentumot kivitt a templomból, nagy sietségben elment Antiochiába, és elszállt kevélységétől, hogy hajózhatóvá tegye a földet, és gyalog járhatóvá tegye a tengert; ilyen volt az ő elméjének gőgje.
22 Hagyta a helytartókat, hogy bosszantsák a nemzetet: Jeruzsálemben Fülöp, aki hazájában fríg volt, és barbárabb modora, mint annak, aki oda állította;

23 Garizimban pedig Andronicus; és azonkívül Menelaosz, aki a többieknél rosszabbul nyúlt a polgárok felett, rosszindulatú honfitársaival, a zsidókkal szemben.
24 Elküldte azt az utálatos fővezért, Apolloniust is húszezer fős sereggel, és megparancsolta neki, hogy ölje meg mindazokat, akik legjobb korukban voltak, és adja el az asszonyokat és a fiatalabbakat.
25 A ki Jeruzsálembe jött, és békességet színlelve, kitartott a szombat szent napjáig, amikor a zsidókat megszentelte, megparancsolta embereinek, hogy fegyverkezzenek fel.
26 És megölte mindazokat, akik elmentek a szombat ünneplésére, és fegyverekkel futva át a városon nagy sokaságot ölt meg.
27 Makkabeus Júdás kilenc másikkal együtt visszavonult a pusztába, és vadállatok módjára a hegyekben lakott, társaságával, akik folyamatosan gyógynövényekkel táplálkoztak, nehogy részesei legyenek a szennyezésnek.

6. FEJEZET

1 Nem sokkal ezután a király elküldött egy öreget Athénból, hogy kényszerítse a zsidókat, hogy térjenek el atyáik törvényeitől, és ne Isten törvényei szerint éljenek.
2 És beszennyezni a jeruzsálemi templomot is, és Jupiter Olympius templomának nevezni. és hogy Garizimban, Jupiternél, az idegenek védelmezőjénél, amint azt akarták, hogy ott lakjon.
3 Ennek a gazságnak a bejutása fájó és bántó volt a nép számára:
4 Mert a templomot lázongással és mulatozással töltötték meg a pogányok, akik paráznákkal tréfálkoztak, és nőkkel volt dolguk a szent helyek körzetében, és ezen kívül olyan dolgokat vittek be, amelyek nem voltak törvényesek.
5 Az oltár is tele volt szentségtelen dolgokkal, amit a törvény tilt.
6 Nem volt szabad az embernek sem szombatot, sem ősi böjtöt tartani, sem magát zsidónak vallani.
7 És a király születésének napján minden hónapban keserű kényszer miatt vitték őket, hogy egyenek az áldozatokból; és amikor Bacchus böjtjét megtartották, a zsidók kénytelenek voltak körmenetben Bacchushoz menni, borostyánt cipelve.
8 Ptolemeus javaslatára a pogányok szomszédos városaira is rendelet érkezett a zsidók ellen, hogy ugyanazt a módot tartsák be, és legyenek részesei áldozataiknak.
9 Aki pedig nem akar a pogányok viselkedéséhez igazodni, azt meg kell ölni. Akkor egy ember láthatta volna a jelenlegi nyomorúságot.
10 Mert két asszonyt hoztak, akik körülmetélték gyermekeiket; akiket nyíltan körbevezettek a városban, a kisgyermekek a mellét adva, fejjel ledobták őket a falról.
11 Mások pedig, akik a közeli barlangokba futottak össze, hogy titokban megtartsák a szombatnapot, és akiket Fülöp fedezett fel, mind együtt égettek, mert lelkiismeretet készítettek, hogy segítsenek magukon a legszentebb nap tiszteletére.
12 Most pedig arra kérem azokat, akik ezt a könyvet olvassák, hogy ne csüggedjenek el ezektől a csapásoktól, hanem ítéljék ezeket a büntetéseket ne pusztításra, hanem nemzetünk fenyítésére.
13 Mert ez az ő nagy jóságának jele, amikor a gonosztevőket nem sokáig szenvedik, hanem azonnal megbüntetik.
14 Mert nem úgy bánik velünk, mint más nemzetekkel, akiket az Úr türelmesen meg nem büntet, amíg el nem jutnak bűneik teljességére,
15 Nehogy a bűn tetőfokára jutva bosszút álljon rajtunk.
16 Ezért nem vonja meg kegyelmét tőlünk, és ha nyomorúsággal is büntet, mégsem hagyja el népét.
17 De ez, amit akkor beszéltünk, legyen figyelmeztetésünkre. És most néhány szóban rátérünk a dolog kinyilvánítására.
18 Eleázár, az egyik fő írástudó, idős férfiú, jó arcú, kénytelen volt kinyitni a száját, és disznóhúst egyen.
19 Ő azonban inkább a dicsőséges halált választotta, mint hogy ilyen utálatossággal szennyezve éljen, kiköpte azt, és önszántából került a gyötrelembe,
20 Amint az eljövendőknek illik, akik elszántan szembeszállnak az olyan dolgokkal, amelyekben nem szabad megízlelni az életszeretetet.
21 De azok, akik a gonosz lakoma felelősei voltak, régi ismeretségük miatt félrevitték az embert, és kérték, hogy hozzon húst a saját táplálékából, amelyet szabad használnia, és olyanná tegye, mintha evett a király által parancsolt áldozatból vett húsból;
22 Hogy ezáltal megszabaduljon a haláltól, és a velük való régi barátság kedvet kapjon.
23 De ő kezdett diszkréten és a korának megfelelően gondolkodni, régi éveinek kiválóságán, ősz fejének becsületén, ahonnan származott, és gyermekkori legbecsületesebb nevelését, vagy inkább a meghozott szent törvényt és Isten adta: ezért aszerint válaszolt, és azt akarta, hogy azonnal a sírba küldjék.
24 Mert nem illik a mi korunkhoz, mondta, ha sok fiatal azt hiheti, hogy Eleázár nyolcvan éves és tíz éves volt, és most egy idegen vallásba ment;
25 És így őket az én képmutatásom, és egy kis ideig és még egy pillanattal tovább élni akarásom miatt megtéveszteni kell, és foltot kapok öregségemen, és utálatossá teszem azt.
26 Mert bár most szabadulnék is meg az emberek büntetésétől, de nem kerülhetem el a Mindenható kezét, sem élve, sem holtan.
27 Ezért most, férfiasan megváltoztatva ezt az életet, olyan embert fogok mutatni magamnak, akit korom megkíván,
28 És hagyj figyelemre méltó példát a fiataloknak, hogy készségesen és bátran haljanak meg a tiszteletreméltó és szent törvényekért. És amikor ezeket a szavakat mondta, azonnal a gyötrelembe ment:
29 Akik vezették, megváltoztatva a jóakaratot, egy kicsit korábban gyűlöletbe hozták, mert az említett beszédek, ahogy gondolták, kétségbeesett elméből fakadtak.
30 De amikor készen állt a sebekkel meghalni, felnyögött, és így szólt: Az Úrnak, akinek a szent tudása van, nyilvánvaló, hogy bár a halálból

megszabadulhattam, most veréssel szenvedek fájdalmat. : de lélekben megelégszem, hogy ezeket elszenvedem, mert félek tőle.
31 És így ez az ember meghalt, halálát a nemes bátorság példájává és az erény emlékévé hagyva, nemcsak a fiatal férfiak, hanem az egész nemzete számára.

7. FEJEZET

1 Történt továbbá, hogy hét testvért az anyjukkal együtt elfogtak, és a király arra kényszerítette a törvény ellen, hogy megkóstolják a disznóhúst, és megkínozták őket ostorokkal és ostorokkal.
2 Az egyik pedig, aki először beszélt, így szólt: Mit kérsz vagy tanulsz tőlünk? készek vagyunk meghalni, nem pedig áthágni atyáink törvényeit.
3 Ekkor a király feldühödött, és megparancsolta, hogy forrósítsák fel a serpenyőket és az üstöket.
4 Azonnal felhevült, és megparancsolta, hogy vágják ki annak a nyelvét, aki először beszélt, és vágja le testének legvégső részét, a többi testvérét és anyját nézzék.
5 Amikor pedig így megnyomorodott minden tagjában, megparancsolta neki, hogy még élve vigyék a tűzre, és süssék meg a serpenyőben; és mivel a serpenyő gőze jó ideig szétoszlott, intettek egyet. egy másik az anyjával, hogy férfiasan haljon meg, és ezt mondja:
6 Ránk tekint az Úr Isten, és vigasztalja bennünk, mint Mózes az õ énekében, a ki az õ arcok elõtt tanúskodik, mondván: És megvigasztalódik az õ szolgáiban.
7 Amikor tehát az első meghalt e szám után, elhozták a másodikat, hogy gúnyolódást csináljanak belőle; és miután lehúzták fejéről a bőrt a hajjal együtt, megkérdezték tőle: Egyél-e, mielőtt megbüntetnek. tested minden tagját?
8 Ő azonban a saját nyelvén válaszolt, és így szólt: Nem. Ezért a következő kínt is rendre megkapta, mint az előbbi.
9 És amikor az utolsó zihálásnál volt, így szólt: Te, mint a harag, kiragadsz minket ebből a jelenlegi életből, de a világ Királya feltámaszt minket, akik meghaltunk az ő törvényeiért, örök életre.
10 Utána a harmadikat gúnyolódták, és amikor kérték, kinyújtotta a nyelvét, mégpedig mindjárt, férfiasan kinyújtva a kezét.
11 És bátran monda: Ezeket a mennyből kaptam; és törvényei miatt megvetem őket; és tőle remélem, hogy újra megkapom őket.
12 Annyira, hogy a király és azok, akik vele voltak, elcsodálkoztak az ifjú bátorságán, mert nem tekintett a fájdalmakra.
13 Amikor pedig ez az ember is meghalt, a negyediket is hasonlóképpen kínozták és megrongálták.
14 Amikor tehát készen állt a halálra, így szólt: Jó, ha az emberek megölnek, reményt várni Istentől, hogy feltámadhasson általa: neked nem lesz feltámadásod az életre.
15 Utána elhozták az ötödiket is, és megrongálták.
16 Azután a királyra nézett, és ezt mondta: Hatalmad van az emberek felett, romlandó vagy, azt teszed, amit akarsz; de ne gondoljátok, hogy nemzetünket Isten elhagyta;
17 De maradj egy kicsit, és nézd meg az ő nagy hatalmát, hogyan kínoz téged és a te magodat.
18 Utána hozták a hatodikat is, aki halálra készen ezt mondta: Ne tévelyegjetek ok nélkül, mert mi magunk szenvedjük el ezeket, mivel vétkeztünk a mi Istenünk ellen: azért csudálnak velünk.
19 De ne gondold, hogy aki kezedbe veszed, hogy harcolj Isten ellen, hogy megmenekülsz büntetlenül.
20 De az anya mindenekelőtt csodálatos volt, és méltó volt a tiszteletre méltó emlékezésre; mert amikor látta, hogy hét fia egy nap leforgása alatt megölték, bátran viselte, mert reménysége volt az Úrban.
21 Igen, mindegyiküket a saját nyelvén buzdította, bátor szellemekkel telve; és férfias gyomorral felkavarta női gondolatait, és így szólt hozzájuk:
22 Nem tudom megmondani, hogyan jöttetek az én méhembe; mert sem leheletet, sem életet nem adtam nektek, és nem is én formáltam mindegyikőtök tagjait;
23 De kétségtelenül a világ Teremtője, aki megalkotta az ember nemzedékét, és megtalálta mindennek a kezdetét, saját irgalmából ismét leheletet és életet ad nektek, amint most nem tekintitek magatokra az ő törvényeit. kedvéért.
24 Antiokhosz pedig, aki megvetettnek gondolta magát, és szemrehányó beszédnek gyanította, amikor a legkisebb még élt, nemcsak szavakkal buzdította, hanem esküvel is biztosította, hogy gazdaggá és boldoggá teszi. ember, ha elfordulna atyái törvényeitől; és azt is, hogy barátjának fogadja, és rábízza az ügyeket.
25 De amikor az ifjú semmi esetre sem akart hallgatni rá, a király magához hívta anyját, és intette, hogy tanácsot adjon a fiatalembernek, hogy mentse meg az életét.
26 És miután sok szóval intette őt, megígérte neki, hogy tanácsot ad fiának.
27 De ő meghajolt előtte, nevetve a kegyetlen zsarnokot, és így beszélt a maga vidéki nyelvén; Ó, fiam, könyörülj rajtam, aki kilenc hónapig szültem méhemben, és három évet adtam neked, tápláltalak, idáig neveltelek, és elviseltem a nevelés nehézségeit.
28 Kérlek, fiam, tekints az eget és a földet, és mindent, ami azokon van, és gondold meg, hogy Isten olyan dolgokból teremtette őket, amelyek nem voltak; és az emberiséget is hasonlóképpen alkották.
29 Ne félj ettől a kínzótól, hanem méltó lévén atyádfiaihoz, vedd fel a halálodat, hogy ismét kegyelmesen fogadhassalak a te testvéreiddel.
30 Mialatt még ezeket a szavakat mondta, monda az ifjú: Kit vártok? Nem engedelmeskedem a király parancsának, hanem engedelmeskedem a törvény parancsának, amelyet Mózes adott atyáinknak.
31 És te, aki a héberek ellen elkövetett minden gazság okozója volt, nem kerülheti el Isten kezét.
32 Mert szenvedünk a mi bűneink miatt.
33 És ha az élő Úr egy darabig haragszik is ránk fenyítésünkért és fenyítésünkért, mégis egyben lesz szolgáival.
34 De te, istentelen ember, és a leggonoszabbak közül, ne emelkedj fel ok nélkül, és ne légy felfuvalkodott

bizonytalan reményektől, és felemeld kezedet Isten szolgái ellen.
35 Mert még nem kerültél el a mindenható Isten ítéletétől, aki mindent lát.
36 Mert a mi atyámfiai, a kik most rövid fájdalmat szenvedtek, meghaltak az Isten örök életre kötött szövetsége alatt, de te az Isten ítélete által igazságos büntetést nyersz kevélységedért.
37 Én pedig, mint atyámfiai, felajánlom testemet és életemet atyáink törvényeiért, könyörögve Istenhez, hogy mihamarabb legyen irgalmas nemzetünkhöz; és hogy kínok és csapások által valld meg, hogy egyedül ő az Isten;
38 És hogy megszűnjön bennem és testvéreimben a Mindenható haragja, amely igazságosan támadt nemzetünkre.
39 Mivel a király feldühödött, rosszabbul adta neki, mint a többiek, és súlyosan vette, hogy kigúnyolják.
40 Ez az ember tehát tisztátalanul halt meg, és teljes bizalmát az Úrba helyezte.
41 Utoljára a fiak után az anya meghalt.
42 Legyen ez most elég ahhoz, hogy beszéljünk a bálványimádó lakomákról és a rendkívüli kínzásokról.

8. FEJEZET

1 Azután Júdás Makkabeus és azok, akik vele voltak, titokban bementek a városokba, és összehívták rokonaikat, és magukhoz vették mindazokat, akik a zsidó vallásban maradtak, és mintegy hatezer embert gyűjtöttek össze.
2 És segítségül hívták az Urat, hogy nézzen a népre, amelyet mindenki eltaposott; és sajnálom az istentelen emberek megszentségtelenített templomát is;
3 És hogy könyörüljön a városon, amely nagyon megrongálódott és készen áll a földdel egyenlíteni; és halld a vért, amely hozzá kiált,
4 És emlékezzél meg az ártalmatlan csecsemők gonosz lemészárlásáról és az ő neve ellen elkövetett káromlásokról; és hogy gyűlöletét fejezze ki a gonoszok ellen.
5 Amikor pedig Makkabeus körülötte volt, nem állhattak ellene a pogányok, mert az Úr haragja irgalmassággá változott.
6 Ezért váratlanul eljött, városokat és városokat égetett fel, és kezébe vette a legkedvezőbb helyeket, és legyőzte és elűzte nem kevés ellenségét.
7 De különösen kihasználta az éjszakát az ilyen titkos próbálkozásokra, olyannyira, hogy szentségének gyümölcse mindenhol elterjedt.
8 Amikor tehát Fülöp látta, hogy ez az ember apránként gyarapodik, és egyre jobban boldogulnak vele a dolgok, írt Ptolemeusnak, Celosyria és Fenicé helytartójának, hogy adjon több segítséget a király ügyeinek.
9 Azután azonnal kiválasztotta Nikánort, Patroklosz fiát, egyik különleges barátját, és elküldte nem kevesebb, mint húszezer minden nemzettel maga alá, hogy kiirtsa a zsidók egész nemzedékét; és vele csatlakozott Gorgias kapitányhoz is, akinek nagy tapasztalata volt a hadügyekben.
10 Nikánor tehát vállalta, hogy annyi pénzt keres a foglyul ejtett zsidókon, hogy fedezze a kétezer talentum adót, amelyet a királynak a rómaiaknak kellett fizetnie.
11 Ezért azonnal küldött a tenger partján fekvő városokba, hirdetve a fogságba esett zsidók eladását, és megígérte, hogy egy talentumért nyolcvantíz testet kapnak, nem várva a mindenható Isten bosszúját, amely őt követi.
12 Most, amikor hírt hoztak Júdásnak Nikánor eljöveteléről, és közölte a vele lévőkkel, hogy közel van a sereg,
13 Akik féltek, és nem bíztak Isten igazságában, elfutottak és elpártoltak.
14 Mások eladták mindenüket, amijük maradt, és kérték az Urat, hogy szabadítsa meg őket, a gonosz Nikánor adta el, mielőtt találkoztak volna.
15 És ha nem is az ő kedvükért, de a szövetségekért, amelyeket atyáikkal kötött, és az ő szent és dicsőséges nevéért, amelyről nevezték őket.
16 Makkabeus tehát összehívta embereit hatezerre, és intette őket, hogy ne rettegjenek az ellenségtől, és ne féljenek a pogányok nagy sokaságától, a kik hamisan támadtak ellenük; hanem férfiasan harcolni,
17 És szemük elé tárni azt a sérelmet, amit igazságtalanul elkövettek a szenthellyel, és a város kegyetlen bánásmódját, amellyel kigúnyolódtak, és azt is, hogy elvették ősatyáik kormányzatát:
18 Mert ők – mondta – fegyvereikben és merészségükben bíznak; de mi a Mindenhatóban bízunk, aki egy csapásra le tudja dönteni mind az ellenünk támadókat, mind az egész világot.
19 Sőt, elmesélte nekik, hogy ősatyáik milyen segítséget találtak, és hogyan szabadultak meg, amikor Szanherib alatt száznyolcvanötezren vesztek el.
20 És elmesélte nekik a csatát, amelyet Babilonban vívtak a galaciakkal, hogy összesen nyolcezren jöttek az üzletbe négyezer macedónnal, és hogy a macedónok megzavarodtak, a nyolcezren százhúszezret pusztítottak el. az égi segítség miatt, és így nagy zsákmányt kaptak.
21 Amikor tehát e szavakkal felbátorította őket, és kész volt meghalni a törvényért és a hazáért, négy részre osztotta seregét;
22 És csatlakozott a maga testvéreihez, az egyes csapatok vezetőihez, Simonnal, Józseffel és Jonathánnal, adva mindegyiknek tizenötszáz embert.
23 Eleázárt is kirendelte, hogy olvassa el a szent könyvet, és amikor ezt a jelszót adta nekik: Isten segítsége; ő maga vezeti az első zenekart,
24 És a Mindenható segítségével megölték több mint kilencezer ellenségüket, megsebesítették és megnyomorították Nikánor seregének nagy részét, és így mindenkit menekülésre bocsátottak;
25 És elvették pénzüket, amely megvenni jött, és messzire üldözték őket, de idő híján visszatértek.
26 Mert szombat előtti nap volt, és ezért nem akarták többé üldözni őket.
27 Amikor tehát összeszedték fegyvereiket, és megfosztották ellenségeiket, elfoglalták magukat a szombat körül, és rendkívüli dicséretet és hálát adtak az

Úrnak, aki megőrizte őket mind a mai napig, amely a rájuk sugárzó irgalmasság kezdete volt.
28 Szombat után pedig, amikor a zsákmány egy részét a nyomorékoknak, az özvegyeknek és az árváknak adták, a maradékot elosztották maguk és szolgáik között.
29 Amikor ez megtörtént, és közös könyörgést tettek, kérték az irgalmas Urat, hogy béküljön ki szolgáival mindörökre.
30 Azok közül, akik Timótheusszal és Bakkidesszel voltak, akik harcoltak ellenük, több mint húszezer embert öltek meg, és nagyon könnyen jutottak magas és erős birtokokhoz, és még sok zsákmányt osztottak fel egymás között, és tettek csonkákat, árvákat, özvegyeket, igen, és az idősek is, egyenlők zsákmányban önmagukkal.
31 És miután összeszedték fegyvereiket, gondosan elhelyezték mindet a megfelelő helyeken, és a zsákmány maradékát Jeruzsálembe vitték.
32 Megölték Filarchest is, azt a gonoszt, aki Timótheusszal volt, és sokféleképpen bosszantotta a zsidókat.
33 Továbbá, amikor az országukban a győzelem ünnepét tartották, felégették Kallisthenészt, aki felgyújtotta a szent kapukat, és egy kis házba menekült; és így megkapta a gonoszságáért megfelelő jutalmat.
34 Ami pedig azt a kegyetlen Nikánort illeti, aki ezer kereskedőt hozott, hogy megvásárolja a zsidókat,
35 Őt az Úr segítségével hozták le azok által, akikről a legkevésbé számított; és levetette dicsőséges ruháját, és elbocsátotta csapatát, és menekülő szolgaként érkezett a középső vidéken Antiókhiába, nagy gyalázattal, mert elpusztult serege.
36 Így hát ő, aki magára vállalta, hogy Jeruzsálemben foglyul ejtve befizesse a rómaiak adóját, azt mondta külföldön, hogy a zsidóknak Isten harcolnia kell értük, és ezért nem bánthatják őket, mert betartották a törvényeket, adta nekik.

9. FEJEZET

1 Abban az időben Antiochus gyalázattal kijött Perzsia országából
2 Mert bement a Perszepolisz nevű városba, és elment, hogy kirabolja a templomot, és elfoglalja a várost; mire a fegyvereikkel védekezni rohanó sokaság menekülésre késztette őket; és így történt, hogy Antiochust a lakosok szabadlábra helyezték, szégyenkezve tért vissza.
3 Amikor Ekbatánéba érkezett, hírül adták neki, mi történt Nikánorral és Timótheusszal.
4 Aztán megduzzad a harag. úgy gondolta, hogy megbosszulja a zsidókat a gyalázatért, amelyet azok okoztak neki, amelyek menekülésre késztették. Ezért megparancsolta szekerének, hogy szüntelenül vezessen, és indítsa el az utat, Isten ítélete most követi őt. Mert büszkén beszélt így, hogy eljön Jeruzsálembe, és a zsidók közönséges temetkezési helyévé teszi.
5 De a Seregek Ura, Izreal Istene gyógyíthatatlan és láthatatlan csapással sújtotta őt: vagy amint kimondta ezeket a szavakat, gyógyíthatatlan bélfájdalmak támadták, és fájdalmas kínok a belső részein;
6 És ez a legigazságosabb: mert sok és különös kínokkal gyötörte más emberek beleit.
7 De nem szűnt meg dicsekvésében, hanem büszkeséggel töltötte el, tüzet lehelt a zsidók elleni haragjában, és megparancsolta, hogy siettesse az utat; de lőn, hogy lezuhant a szekeréről, és hevesen vitték. ; úgyhogy fájó esés következtében testének minden tagja nagyon megfájdult.
8 És így aki egy kicsit korábban azt hitte, hogy parancsolhat a tenger hullámainak (olyan büszke volt, mint az ember) és mérlegelve megméri a magas hegyeket, most a földre vetették, és lóalmában hordták. , megmutatva Isten minden nyilvánvaló erejét.
9 Úgyhogy a férgek felemelkedtek ennek a gonosz embernek a testéből, és amíg bánatban és fájdalomban élt, a húsa lehullott, és szaga szennye megzavarta egész seregét.
10 És azt az embert, aki egy kicsit előbb gondolta, hogy elérheti az ég csillagait, senki sem bírta elviselni az elviselhetetlen bűzéért.
11 Itt tehát, sújtva, elkezdte elhagyni nagy büszkeségét, és Isten csapása által megismerte önmagát, fájdalma minden pillanatban fokozódott.
12 És amikor ő maga nem bírta elviselni a saját szagát, ezeket a szavakat mondta: Méltó alávetni magát Istennek, és hogy a halandó ember ne gondoljon büszkén magára, ha Isten lenne.
13 Ez a gonosz is megfogadta az Úrnak, aki most már nem könyörül rajta, és így szólt:
14 Hogy a szent várost (amelybe sietve elment, hogy a földdel leegyenlítse, és közös temetővé tegye) szabadon engedje.
15 Ami pedig a zsidókat illeti, akiket annyira nem ítélt méltónak, hogy eltemessék őket, hanem hogy gyermekeikkel együtt kiűzzék őket, hogy a szárnyasok és a vadállatok felfalják őket, egyenlővé tette őket Athén polgáraival.
16 És a szent templomot, amelyet mielőtt elrontott volna, szép ajándékokkal díszítette fel, és minden szent edényt még sok mással helyreállított, és saját bevételéből fedezte az áldozatok költségeit.
17 Igen, és hogy ő maga is zsidó lesz, és bejárja az egész világot, amely lakott volt, és hirdeti Isten hatalmát.
18 De mindezek ellenére fájdalmai nem szűntek meg, mert Isten igazságos ítélete érte, ezért egészsége miatt kétségbeesve írta a zsidóknak az aláírt levelet, amely könyörgést tartalmazott, így:
19 Antiokhosz király és helytartó, polgárai sok örömet, egészséget és jólétet kíván a jó zsidóknak.
20 Ha jól vagytok és a ti fiaitok is, és a ti ügyeitek megelégednek, nagyon hálát adok Istennek, hogy a mennyben reménykedem.
21 Ami engem illet, gyenge voltam, különben kedvesen emlékeztem volna arra, hogy becsületed és jóakaratod visszatért Perzsiából, és súlyos betegségben szenvedve, szükségesnek tartottam, hogy vigyázzak mindenki közös biztonságára.
22 Nem bízok az egészségemben, hanem nagy reményt adok arra, hogy megszabaduljak ettől a betegségtől.

23 De tekintve, hogy még az én apám is, akkoriban sereget vezetett a magas vidékekre. kinevezett utódját,
24 Hogy ha bármi a várttól eltérően dőlne el, vagy ha súlyos hírek születnének, az ország lakói, akik tudják, kire hagyták az államot, ne nyugtalankodjanak:
25 Megint figyelembe véve, hogy a királyságom határai és szomszédai a fejedelmek várják a lehetőségeket, és várják, mi lesz az esemény. Fiamat, Antiokhoszt neveztem ki királlyá, akit gyakran elköteleztem és sokaknak ajánlottam közületek, amikor felmentem a magas tartományokba; akinek a következőket írtam:
26 Ezért imádkozom, és arra kérlek benneteket, hogy emlékezzenek azokra az előnyökre, amelyeket általánosan és különlegesen tettem veletek, és hogy minden férfi továbbra is hűséges lesz hozzám és a fiamhoz.
27Mert meg vagyok győződve arról, hogy aki megérti elmémet, ő jóindulatúan és kegyesen enged a ti vágyaitoknak.
28 Így a gyilkos és istenkáromló a legsúlyosabban szenvedett, miközben másokhoz könyörgött, így halt meg nyomorúságos halált egy idegen vidéken a hegyekben.
29 Fülöp pedig, a ki vele nevelkedett, elvitte testét, aki pedig Antiokhosz fiától félve Egyiptomba ment Ptolemeus Philometorhoz.

10. FEJEZET

1 Makkabeus és csapata, az Úr, aki vezette őket, visszaszerezték a templomot és a várost.
2 De az oltárokat, amelyeket a pogányok a nyílt utcán építettek, és a kápolnákat is lerombolták.
3 És miután megtisztították a templomot, csináltak még egy oltárt, és köveket vertek, tüzet húztak belőlük, és két év múlva áldozatot mutattak be, és tömjént, lámpákat és pálcikakenyeret készítettek.
4 Amikor ez megtörtént, leborultak, és könyörögtek az Úrhoz, hogy ne kerüljenek többé ilyen bajba; de ha még többet vétkeznek ellene, ő maga fenyítse meg őket irgalmassággal, és ne adják át a káromló és barbár nemzeteknek.
5 Ugyanazon a napon, amikor az idegenek megszentségtelenítették a templomot, ugyanazon a napon ismét megtisztították, méghozzá ugyanannak a hónapnak a huszonötödik napján, ami Casleu.
6 És örömmel töltötték a nyolc napot, mint a sátorok ünnepén, emlékezve arra, hogy nem sokkal korábban ők tartották a sátoros ünnepet, amikor a hegyekben és barlangokban vándoroltak, mint a vadállatok.
7 Ezért ágakat, szép ágakat és pálmákat tártak fel, és zsoltárokat énekeltek annak, aki jó szerencsét adott nekik helyének megtisztításában.
8 Közös rendelettel és rendelettel is elrendelték, hogy minden évben megtartsák azokat a napokat a zsidók egész nemzete.
9 És ez volt a vége Antiokhosznak, akit Epiphanesnek hívtak.
10 Most pedig bemutatjuk Antiochus Eupator cselekedeteit, aki ennek a gonosz embernek a fia volt, és röviden összefoglaljuk a háborúk csapásait.
11 Amikor tehát a koronához ért, egy Lysiást bízott meg birodalma dolgaival, és nevezte ki Celosyria és Fönice főkormányzójává.
12 Mert Ptolemeus, akit Macronnak hívtak, inkább azt választotta, hogy igazságot szolgáltat a zsidóknak a velük szemben elkövetett sérelemért, igyekezett fenntartani a békét velük.
13 Amikor Eupator előtt a király barátai megvádolták, és minden szóra árulónak nevezték, mert elhagyta Ciprust, amit Philometor rábízott, és Antiochus Epiphaneshez ment, és mivel látta, hogy nincs tiszteletreméltó helyen, annyira elcsüggedt. , hogy megmérgezte magát és meghalt.
14 De amikor Gorgias a várak kormányzója volt, katonákat fogadott, és szüntelenül háborút táplált a zsidókkal.
15 És mindezzel az idumeusok, miután kezükbe vették a legigényesebb raktárokat, elfoglalták a zsidókat, és befogadva azokat, akiket Jeruzsálemből száműztek, háborút kezdtek táplálni.
16 Azok pedig, akik Makkabeussal voltak, könyörögtek, és kérték Istent, hogy legyen segítõjük; és úgy rohantak erőszakkal az idumeusok erős támaszaira,
17 És erősen megtámadva őket, megnyerték a fogást, és elzárkóztak mindazoktól, akik a falon harcoltak, és megölték mindazokat, akik a kezükbe kerültek, és nem kevesebb, mint húszezer embert megöltek.
18 És mivel néhányan, akik nem voltak kevesebbek kilencezernél, két nagyon erős várba menekültek, ahol minden alkalmas eszközük volt az ostrom fenntartására,
19 Makkabeus otthagyta Simont és Józsefet és Zákeust is, és a vele levőket, akik elégségesek voltak ahhoz, hogy ostromolják őket, és elment azokra a helyekre, ahol nagyobb szükség volt a segítségére.
20 Akik pedig Simonnal voltak, kapzsiság vezette őket, a várban lévők közül néhányan pénzért meggyőzték őket, és hetvenezer drachmát vettek, és néhányat megszöktek.
21 De amikor közölték Makkabeussal, hogy mi történt, összehívta a nép helytartóit, és megvádolta azokat, hogy pénzért eladták testvéreiket, és szabadon bocsátották ellenségeiket, hogy harcoljanak ellenük.
22 Megölte tehát azokat, akiket árulónak találtak, és azonnal elfoglalta a két várat.
23 És miután fegyvereivel mindenben sikeres volt, amit kézbe vett, bevágta a két tárolót, több mint húszezerrel.
24 Timótheus pedig, akit a zsidók korábban legyőztek, amikor nagy sokaságot gyűjtött össze az idegenekből, és nem kevés lovakat Ázsiából, eljött, mintha fegyverrel akarná elfoglalni a zsidókat.
25 De amikor közeledett, azok, akik Makkabeussal voltak, megfordultak, hogy Istenhez imádkozzanak, és földet hintettek a fejükre, és ágyékukat zsákruhával övezték fel.
26 És leborult az oltár tövéhez, és kérte őt, hogy legyen irgalmas hozzájuk, és legyen ellensége ellenségeiknek, és ellensége ellenségeiknek, amint a törvény kimondja.

27 Az imádság után tehát fogták fegyvereiket, és távolabb mentek a várostól, és amikor közeledtek ellenségeikhez, magukra maradtak.
28 Mikor pedig a nap újonnan felkelt, egybekötötték mind a kettőt; az egyik rész erényeikkel együtt menedéket is nyújt az Úrhoz sikerük és győzelmük zálogaként, a másik fél pedig haragját harcának vezérévé teszi.
29 Amikor azonban a csata felerősödött, megjelent az ellenségnek az égből öt kedves férfi lovakon, arany kantárral, és közülük ketten a zsidókat vezették.
30 És közéjük vevé Makkabeust, és minden oldalról fegyverbe borította, és biztonságban volt, de nyilakat és villámokat lövöldözött az ellenségre, úgyhogy megtévedve vaksággal és telve nyomorúsággal megölték őket.
31 És megöltek a gyalogosok huszonezerötszáz és hatszáz lovas.
32 Ami magát Timótheust illeti, egy nagyon erős várba menekült, amelyet Gawrának hívtak, ahol Kereász volt a helytartó.
33 De akik Makkabeussal voltak, bátran ostrom alá vették a várat négy napig.
34 Azok pedig, akik bent voltak, a hely erejében bízva, nagyon káromlottak és gonosz szavakat mondtak.
35 Mindazonáltal az ötödik napon kora húsz ifjú Makkabeus társaságából, akiket a káromlások felizgattak a harag, férfiasan megtámadták a falat, és ádáz bátorsággal megölték mindazt, akivel csak találkoztak.
36 Mások hasonlóképpen felmenvén utánuk, miközben a bent lévőkkel foglalatoskodtak, felégették a tornyokat, és gyújtó tüzek elevenen elégették a káromlókat; mások pedig betörték a kapukat, és a sereg többi részét befogadva bevették a várost,
37 És megölte Timóteuszt, aki egy gödörben volt elrejtve, és Kereászt, a testvérét Apollófánással együtt.
38 Amikor ez megtörtént, zsoltárokkal és hálaadással dicsérték az Urat, aki oly nagy dolgokat tett Izráelért, és győzelmet adott nekik.

11. FEJEZET

1 Nem sokkal ezután Lysias, a király védelmezője és unokatestvére, aki szintén intézte az ügyeket, nagyon nemtetszését fejezte ki a történtek miatt.
2 Mikor pedig összegyûjtött mintegy nyolcvanezer embert az összes lovassal együtt, a zsidók ellen támadt, és arra gondolt, hogy a várost a pogányok lakhelyévé teszi.
3 És nyerni a templomot, mint a pogányok többi kápolnáit, és minden évben eladni a főpapságot.
4 Egyáltalán nem tekintve Isten hatalmára, hanem felfuvalkodott tízezer gyalogosával, ezernyi lovasával és nyolcvan elefántjával.
5 Elérkezett tehát Júdeába, és közeledett Betsurához, amely erős város volt, de távol volt Jeruzsálemtől körülbelül öt távra, és heves ostrom alá vette azt.
6 Amikor pedig azok, akik Makkabeussal voltak, meghallották, hogy ostromolja a várakat, ők és az egész nép jajveszékelve és könnyekkel könyörgött az Úrhoz, hogy küldjön egy jó angyalt, hogy megszabadítsa Izráelt.
7 Ekkor maga Makkabeus fogott mindenekelőtt fegyvert, és intette a másikat, hogy vele együtt menjenek veszélybe, hogy segítsenek atyjafiaikon, ezért együtt indultak el készségesen.
8 És amint Jeruzsálemben voltak, megjelent előttük egy lóháton, fehér ruhában, és megrázta aranypáncélját.
9 Azután együtt dicsérték az irgalmas Istent, és felbátorodtak, annyira, hogy készek voltak nemcsak emberekkel, hanem a legkegyetlenebb állatokkal is harcolni, és vasfalakon is áthatolni.
10 Így mentek előre fegyverzetükben, mennyei segítővel, mert az Úr irgalmas volt rajtuk.
11 És megparancsolták ellenségeiket, mint az oroszlánokat, megöltek tizenegyezer gyalogost és tizenhatszáz lovast, a többieket pedig elmenekültek.
12 Sokan közülük is megsebesültek meztelenül megmenekültek; maga Lysias pedig szégyenteljesen elmenekült, és így megszökött.
13 Aki értelmes ember volt, aki magára vetette az őt ért veszteséget, és mivel úgy gondolta, hogy a héberek nem győzhetők le, mert a mindenható Isten megsegítette őket, elküldte hozzájuk:
14 És rávette őket, hogy minden ésszerű feltételt elfogadjanak, és megígérte, hogy ráveszi a királyt, hogy barátnak kell lennie velük.
15 Makkabeus pedig beleegyezett mindenbe, amit Lysias kívánt, vigyázva a közjóra; és bármit is írt Makkabeus Lysiasnak a zsidókról, azt a király megadta.
16 Mert Líziástól levelek érkeztek a zsidókhoz: Líziás üdvözletet küld a zsidók népének:
17 János és Absolom, akiket tőletek küldtek, átadták nekem az aláírt kérelmet, és kérték a benne foglaltak teljesítését.
18 Amit tehát be kellett jelenteni a királynak, azt elmondtam, és ő megadta, amennyit lehetett.
19 És ha akkor hűségesek lesztek az államhoz, akkor ezentúl is igyekszem eszköz lenni a javatokra.
20 De azokról a részletekről parancsot adtam mind ezeknek, mind a többieknek, amelyek tőlem származtak, hogy beszéljenek veletek.
21 Legyetek jóban. Száznyolc és negyvenedik év, Dioscorinthius hónap huszonnegyedik napja.
22 A király levele pedig ezeket a szavakat tartalmazta: Antiokhosz király üdvözletet küld testvérének, Lysiasnak:
23 Mivel atyánk az istenekhez van fordítva, a mi akaratunk az, hogy a mi birodalmunkban lakozók csendben éljenek, hogy mindenki a maga dolgaival foglalkozzon.
24 Azt is megértjük, hogy a zsidók nem akartak beleegyezni atyánkba, hogy a pogányok szokására vezessék őket, hanem inkább megtartották saját életmódjukat, mert ezért megkívánják tőlünk, hogy engedjük meg őket saját törvényeik szerint élnek.
25 Ezért az a gondolatunk, hogy ez a nemzet nyugalomban lesz, és elhatároztuk, hogy helyreállítjuk nekik templomukat, hogy ősatyáik szokásai szerint élhessenek.

26 Jól teszed tehát, ha elküldöd hozzájuk, és békét adsz nekik, hogy amikor megbizonyosodnak elménkről, megnyugodjanak, és mindig vidáman intézzék saját dolgaikat.
27 És a király levele a zsidók nemzetéhez így szólt: Antiochus király üdvözletet küld a tanácsnak és a többi zsidónak:
28 Ha jól jártok, megvan a mi kívánságunk; mi is jó egészségnek örvendünk.
29 Menelaosz kijelentette nekünk, hogy az a vágyatok, hogy hazatérjetek, és saját dolgotokat kövessétek:
30 Ezért azok, akik elmennek, biztonságban járjanak Xanthicus harmincadik napjáig.
31 És a zsidók saját ételeiket és törvényeiket használják, mint korábban; és egyiküket sem lehet molesztálni tudatlanságból elkövetett dolgok miatt.
32 Elküldtem Menelaoszt is, hogy megvigasztaljon.
33 Legyetek jóban. A száznegyvennyolcadik évben és a Xanthicus hónap tizenötödik napján.
34 A rómaiak egy levelet is küldtek nekik, amely ezeket a szavakat tartalmazza: Quintus Memmius és Titus Manlius, a rómaiak követei üdvözletet küldenek a zsidók népének.
35 Mindazt, amit Líziás, a király unokatestvére enged, mi is örülünk.
36 Ha pedig olyasmiket érint, amikről úgy ítélte, hogy a király elé utaltatták, azonnal küldjetek el egyet, hogy kijelentsük, amint nektek jó, mert mi most Antiókhiába megyünk.
37 Küldj hát néhányat gyorsan, hogy megtudjuk, mit gondolsz.
38 Búcsú. Ebben a száznyolc-negyvenedik évben, Xanthicus hónap tizenötödik napján.

12. FEJEZET

1 Amikor megkötötték ezeket a szövetségeket, Lysias a királyhoz ment, és a zsidók a tenyésztésük körül jártak.
2 De több helység helytartói közül Timótheus és Apollóniosz, Genneus fia, Hieronymus és Démofon, és rajtuk kívül Nikánor, Ciprus helytartója sem engedte, hogy csendben maradjanak és békében éljenek.
3 A joppéiak is ilyen istentelen cselekedetet követtek el: könyörögtek a közöttük lakó zsidóknak, hogy menjenek feleségükkel és gyermekeikkel az általuk készített csónakokba, mintha nem akarták volna megbántani őket.
4 Kik elfogadták a város rendelete szerint, hogy békében akarnak élni, és nem sejtettek semmit; de mikor kimentek a mélybe, nem kevesebb, mint kétszázat megfulladtak közülük.
5 Amikor Júdás meghallotta a honfitársaival szemben elkövetett kegyetlenséget, megparancsolta a vele lévőknek, hogy készítsék elő őket.
6 És segítségül hívta Istent, az igaz Bírót, testvérei gyilkosai ellen fordult, és felgyújtotta a menedéket éjjel, és felgyújtotta a hajókat, és az oda menekülőket megölte.
7 És amikor a várost bezárták, visszament, mintha vissza akarna térni, hogy kiirtsa Joppé városából mindnyájukat.
8 Amikor azonban meghallotta, hogy a jamniták hasonlóképpen akarnak cselekedni a közöttük lakó zsidókkal,
9 Éjszaka is rátámadt a dzsamnitákra, és felgyújtotta a menedéket és a hajót, úgy hogy a tűz fénye látható volt Jeruzsálemben kétszáznegyven távra.
10 Amikor pedig elmentek onnan a Timótheus felé vezető úton, nem kevesebb, mint ötezer gyalogos és ötszáz arab lovas szállt rá.
11 Ezért nagyon kemény csata volt; de Júdás oldalán Isten segítségével győzedelmeskedett; Úgyhogy Arábia nomádjai, miután legyőzték, békéért könyörögtek Júdáshoz, megígérve, hogy marhát adnak neki, és különben örömet okoznak neki.
12 Ekkor Júdás azt gondolta, hogy sok mindenben hasznosak lesznek, békét adott nekik, mire kezet fogtak, és elmentek sátraikba.
13 Hidat is készült építeni egy erős városba, amely falakkal volt körülvéve, és ahol különböző országokból származó emberek laktak; és Caspis volt a neve.
14 De azok, akik benne voltak, annyira bíztak a falak erejében és az élelemellátásban, hogy gorombán viselkedtek azokkal, akik Júdással voltak, szidalmaztak, káromlottak, és olyan szavakat mondtak, amelyeket nem szabad kimondani.
15 Ezért Júdás csapatával a világ nagy Urához szólítva, aki kosok és hadigépek nélkül döngölte le Jerikót Józsué idejében, heves támadást intézett a falak ellen,
16 És elfoglalta a várost Isten akaratából, és kimondhatatlan mészárlásokat hajtottak végre, oly módon, hogy egy két furat széles tó közel volt hozzá, amely megtelt, és vérrel teli.
17 Azután eltávoztak onnan hétszázötven furatnyira, és Characába mentek a zsidókhoz, akiket Tubieninek hívnak.
18 Timótheust azonban nem találták ott, mert mielőtt bármit is elküldött volna, eltávozott onnan, és egy nagyon erős helyőrséget hagyott egy várban.
19 De Dózitheusz és Szoszipater, akik Makkabeus vezérei voltak, kimentek, és megölték azokat, akiket Timótheus a várban hagyott, több mint tízezer embert.
20 Makkabeus pedig csapatonként felvonultatta seregét, és a csapatok fölé állította őket, és Timótheus ellen ment, akinek körülbelül százhúszezer gyalogos és kétezerötszáz lovas volt.
21 Amikor pedig Timóteusz megtudta Júdás eljövetelét, elküldte az asszonyokat, gyerekeket és a többi csomagot a Carnion nevű várba, mert a várost nehéz volt ostromolni, és nehéz volt bejutni az összes hely szűkössége miatt. .
22 Amikor azonban Júdás, az ő első csapata előkerült, az ellenségek félelemtől és rémülettől fogva annak megjelenése miatt, aki mindent lát, elmenekültek, egyik erre, másik arrafelé futott, úgyhogy gyakran megsérültek. saját embereiktől, és saját kardjaik hegyével megsebesültek.
23 Júdás is nagyon buzgón üldözte őket, és megölte azokat a gonosz nyomorultakat, akik közül körülbelül harmincezer embert ölt meg.

24 Sőt maga Timótheus is Dozitheusz és Szoszipater kezébe került, akiket sok mesterkedéssel könyörgött, hogy engedje el életével, mert sok zsidó szülei és némelyikük testvérei voltak, akiket, ha adnának. halálra, nem szabad tekinteni.
25 Amikor tehát sok szóval biztosította őket arról, hogy a megegyezés szerint bántódás nélkül helyreállítja őket, elengedték őt, hogy megmentsék testvéreiket.
26 Ekkor Makkábeus kivonult Carnionba és Atargatis templomába, és ott huszonötezer embert ölt meg.
27 És miután elűzte és megsemmisítette őket, Júdás a seregeket Efron felé mozdította, egy erős város felé, ahol Lysiás lakott, és sokféle nemzet lakott, és az erős ifjak őrizték a falakat, és erősen megvédték őket. motorokat és dartsokat is nagyszerűen biztosítottak.
28 De amikor Júdás és csapata segítségül hívta a Mindenható Istent, aki erejével megtöri ellenségei erejét, megnyerték a várost, és megöltek huszonötezer embert a bent lakók közül.
29 Innen pedig Szkítopoliszba indultak, amely hatszáz furatnyira fekszik Jeruzsálemtől,
30 De amikor az ott lakó zsidók tanúbizonyságot tettek arról, hogy a szkítopoliták szeretettel bántak velük, és kedvesen könyörögtek hozzájuk a csapás idején;
31 Hálát adtak nekik, és azt akarták, hogy továbbra is barátságosak legyenek velük, és eljöttek Jeruzsálembe, a hetek ünnepe közeledtével.
32 A pünkösdnek nevezett ünnep után pedig kivonultak Gorgiás, Idumea helytartója ellen,
33 Ki jött ki háromezer gyalogos és négyszáz lovassal.
34 És történt, hogy a közös harcuk során néhány zsidó meghalt.
35 Abban az időben Dositheus, Bacenor egyik csapata, aki lóháton volt, és egy erős ember, még Gorgiason volt, és a kabátját megragadva erőszakkal magához vonta; és amikor még élve elvitte volna azt az elátkozott embert, egy trákiai lovas lecsapta a vállát, úgyhogy Gorgiasz Marisába menekült.
36 Amikor pedig azok, akik Gorgiással voltak, sokáig harcoltak és elfáradtak, Júdás az Úrhoz fordult, hogy mutassa meg, hogy segítőjük és vezérük lesz a harcban.
37 És ezzel elkezdte a saját nyelvén, és hangosan zsoltárokat énekelt, és váratlanul rárontott Gorgias embereire, és elűzte őket.
38 Összegyűjtötte tehát Júdás seregét, és bement Odollam városába, és amikor eljött a hetedik nap, megtisztultak a szokás szerint, és megtartották a szombatot ugyanazon a helyen.
39 A következő napon pedig, ahogyan az volt, eljött Júdás és csapata, hogy felvegyék a megöltek holttestét, és eltemessék őket rokonaikkal együtt atyáik sírjába.
40 A megöltek kabátja alatt pedig a dzsamniták bálványainak szentelt dolgokat találtak, amit a törvény tilt a zsidóknak. Ekkor mindenki látta, hogy ez az oka annak, amiért megölték őket.
41 Mindenki dicséri tehát az Urat, az igaz Bírót, aki kinyitotta a rejtett dolgokat,
42 Imádkozva könyörögtek hozzá, hogy az elkövetett bűnt teljesen eltüntessük az emlékezetből. Ezenkívül az a nemes Júdás arra buzdította a népet, hogy őrizze meg magát a bűntől, mivel a szemük előtt látták azokat a dolgokat, amelyek a megöltek bűneiért történtek.
43 És miután összegyűjtötte az egész csapatot kétezer drach ezüst összeggel, elküldte Jeruzsálembe, hogy bűnért való áldozatot mutasson be, és nagyon jól és becsületesen tette azt, mivel a feltámadásra gondolt.
44 Mert ha nem remélte volna, hogy a megöltek feltámadnak, fölösleges és hiábavaló lett volna a halottakért imádkozni.
45 És abban is, hogy észrevette, hogy az istenfélően meghaltak iránt nagy kegyben részesült, ez szent és jó gondolat volt. Ezért kiengesztelődött a halottakért, hogy megszabaduljanak a bűntől.

13. FEJEZET

1 A száznegyvenkilencedik évben jelentették Júdásnak, hogy Antiochus Eupator nagy hatalommal érkezik Júdeába,
2 És vele Lysias, az ő védelmezője és ügyeinek fejedelme, akinek egyikük görög gyalogos ereje volt, száztízezer, lovas ötezer-háromszáz, elefánt kettő és huszonháromszáz szekér. horgok.
3 Menelaosz is csatlakozott hozzájuk, és nagy habozással biztatta Antiokhoszt, nem az ország védelmében, hanem azért, mert úgy gondolta, hogy kormányzóvá tették.
4 De a királyok királya Antiochus gondolatait e gonosz nyomorult ellen indította, és Lysias közölte a királyral, hogy ez az ember okozta minden gazságot, úgyhogy a király megparancsolta, hogy vigye be Bereába, és ölje meg, ahogyan az módja van azon a helyen.
5 És volt azon a helyen egy ötven könyök magas torony, tele hamuval, és volt benne egy kerek eszköz, amely minden oldalról a hamuba lógott.
6 És akit szentségtörés miatt ítéltek el, vagy bármilyen más súlyos bűnt követett el, azt mindenki halálra taszította.
7 Ilyen haláleset történt, hogy a gonosz ember meghalt, mivel nem volt elég temetése a földben; és a legigazságosabb:
8 Mivel sok bűnt követett el az oltárral kapcsolatban, amelynek tüze és hamva szent volt, hamuban halt meg.
9 A király pedig barbár és gőgös lélekkel jött, hogy sokkal rosszabbat tegyen a zsidókkal, mint az apja idejében történt.
10 Amit Júdás észrevett, megparancsolta a sokaságnak, hogy hívják az Urat éjjel-nappal, hogy ha máskor is, akkor most is segítsen nekik, mivel törvényükből, hazájukból kikerülnek, és a szent templomból:
11 És ne engedje, hogy a nép, amely még egy kicsit felfrissült, alávesse magát a káromló nemzeteknek.
12 Amikor tehát mindnyájan együtt megtették ezt, és sírva és böjtölve könyörögtek az irgalmas Úrhoz, és három napig a földön feküdtek, Júdás intette őket, és megparancsolta nekik, hogy készüljenek fel.
13 Júdás pedig elhatározta, hogy mielőtt a király serege bemenjen Júdeába, és megszerezze a várost, kimenjen, és harcban vizsgálja meg a dolgot az Úr segítségével.

14 Amikor tehát mindent a világ Teremtőjének bízott, és arra buzdította katonáit, hogy férfiasan, akár halálig harcoljanak a törvényekért, a templomért, a városért, az országért és a közösségért, Modin mellett táborozott:
15 És megadván a jelszavat a körülötte levőknek: Istentől van a győzelem; a legvitézebb és legválogatósabb ifjakkal együtt bement a király sátrába éjjel, és megölt a táborban mintegy négyezer embert, és az elefántok közül a legkiválóbbat mindennel együtt, ami rajta volt.
16 Végül félelemmel és zűrzavarral töltötték meg a tábort, és sikeresen távoztak.
17 Ez a hajnalban történt, mert az Úr oltalma segítette őt.
18 Amikor a király belekóstolt a zsidók férfiasságába, megpróbálta megragadni a politikát,
19 És elindult Betsurába, amely a zsidók erős vára volt, de megmenekült, elbukott és elveszett emberei közül.
20 Mert Júdás a szükséges dolgokat közölte a benne lévőkkel.
21 De Rhodocus, aki a zsidók seregében volt, elárulta a titkokat az ellenségnek; ezért megkeresték, és miután megkapták, börtönbe zárták.
22 A király másodszor is bánt velük Bethsumban, kezet nyújtott, megfogta az övéket, elment, harcolt Júdással, és legyőzték;
23Hallotta, hogy Fülöp, akit az antiókhiai ügyek dolgaiban hagytak, kétségbeesetten hajladozott, megzavarodott, kínozta a zsidókat, alávetette magát és minden egyenlő feltételre esküdött, egyetértett velük, áldozatot mutatott be, megtisztelte a templomot, és kedvesen bánt velük. a hely,
24 És jól fogadta Makkabeust, és Ptolemaistól a gerrheniekig vezető helytartóvá tette;
25 Ptolemaiszba értek: a nép bánkódott ott a szövetségek miatt; mert megviharoztak, mert érvénytelenné akarták tenni szövetségeiket:
26 Lysias felment az ítélőszékre, mindent elmondott, amennyit csak lehetett az ügy védelmében, meggyőzte, megbékítette, meghatotta őket, és visszatért Antiókhiába. Így ment ez a király jövetelének és távozásának érintésével.

14. FEJEZET

1 Három év múlva értesült Júdás, hogy Démétriusz, Szeleukosz fia nagy hatalommal és hadihajóval belépett Tripolisz kikötőjébe,
2 Elfoglalta az országot, és megölte Antiokhost és Líziást, aki védelmezője volt.
3 Egy Alkimusz pedig, aki főpap volt, és szándékosan beszennyezte magát a pogányokkal való keveredésük idejében, látván, hogy semmiképpen sem mentheti meg magát, és többé nem férhet hozzá a szent oltárhoz,
4 Elment Demetrius királyhoz a százegy és ötvenedik esztendőben, és ajándékozott néki egy arany koronát és egy pálmát, és azokból az ágakból, amelyeket a templomban ünnepélyesen használtak, és aznap elhallgatott.
5 Mivel azonban alkalmat kapott esztelen vállalkozásának előmozdítására, és Demetrius tanácsot kért tőle, és megkérdezte, hogyan érintik a zsidókat, és mit akarnak, így válaszolt:
6 Azok a zsidók, akiket asszidiaknak nevezett, akiknek a kapitánya Júdás Makkabeus, háborút táplálnak és lázadók, és nem hagyják, hogy a többiek békében legyenek.
7 Ezért én, megfosztva őseim becsületétől, vagyis a főpapságtól, most ide jöttem:
8 Először is, bizony, hogy színtelenül törődöm a királyral kapcsolatos dolgokkal; másodszor pedig még ezért is a saját honfitársaim javát szánom: mert egész nemzetünk nem kis nyomorúságban van az általuk említett tanácstalan bánásmód miatt.
9 Ezért, ó király, mivel ismered ezeket a dolgokat, vigyázz az országra és nemzetünkre, amely minden oldalról szorongatva van, a mindenki iránt készségesen tanúsított kegyelem szerint.
10 Amíg Júdás él, lehetetlen, hogy az állam csendes legyen.
11 Ezt már nem is beszélték róla, de a király barátai közül mások, akik rosszindulatúan Júdás ellen támadtak, még jobban megtömjéneztek Demetriust.
12 És azonnal elhívta Nikánort, aki az elefántok ura volt, és Júdea kormányzójává tette, és elküldte,
13 Megparancsolta neki, hogy ölje meg Júdást, és szórja szét azokat, akik vele voltak, és tegye Alkimust a nagy templom főpapjává.
14 Ekkor a pogányok, akik Júdeából menekültek Júdás elől, nyájakkal érkeztek Nikánorba, és azt gondolták, hogy a zsidók kára és csapásai az ő javukat szolgálják.
15 Amikor a zsidók meghallották Nikánor eljövetelét, és hogy a pogányok ellenük támadtak, földet dobtak a fejükre, és könyörögtek ahhoz, aki örökre megalapította népét, és aki mindig segíti az ő részét jelenlétének megnyilvánulásával. .
16 A kapitány parancsára tehát azonnal elindultak onnan, és közeledtek hozzájuk Dessau városába.
17 Simon, Júdás bátyja pedig harcba szállt Nikánorral, de némileg elbizonytalanodott ellenségei hirtelen elhallgatása miatt.
18 Nikánor azonban, hallván a Júdás mellett állók férfiasságáról, és arról a bátorságról, hogy hazájukért harcolniuk kellett, nem merte karddal megpróbálni a dolgot.
19 Ezért elküldte Poszidonioszt, Theodotoszt és Mátyást, hogy békét kössenek.
20 Amikor tehát megfogadták a hosszú tanácsot, és a kapitány megismertette vele a sokaságot, és úgy tűnt, hogy mindannyian egyetértettek, beleegyeztek a szövetségekbe,
21 És kitűztek egy napot, hogy összejöjjenek egymással, és amikor eljött a nap, és zsámolyt állítottak bármelyikük számára,
22 Ludas fegyvereseket készenlétben helyezte el a megfelelő helyekre, nehogy hirtelen valami árulást gyakoroljanak az ellenségek: békés tanácskozást folytattak.
23 Nikánor pedig Jeruzsálemben lakott, és nem bántott, hanem elküldte a hozzá sereglő népet.

24 És nem akarta, hogy Júdást eltüntesse, mert szívéből szereti az embert.
25 Könyörgött is, hogy vegyen feleséget és szüljön gyermekeket; ezért férjhez ment, elhallgatott, és részt vett ebben az életben.
26 De Alkimusz, látva a köztük lévő szerelmet, és átgondolva a kötött szövetségeket, elment Demetriushoz, és elmondta neki, hogy Nikánor nem volt jó hatással az államra; ezért Júdást, birodalma árulóját rendelte a király utódjává.
27 Ekkor a király feldühödött, és a leggonoszabb ember vádjaira felingerelve írt Nikánornak, jelezve, hogy nagyon nemtetszenek neki a szövetségek, és megparancsolta neki, hogy küldje el gyorsan foglyul Makkabeust Antiókhiába.
28 Amikor ez Nicanor tudomására jutott, nagyon megzavarodott magában, és komolyan vette, hogy semmissé tegye azokat a cikkeket, amelyekben megállapodtak, mivel az ember nem volt hibás.
29 De mivel nem volt alkudozás a király ellen, figyelte az idejét, hogy ezt a dolgot politikával megvalósítsa.
30 Mindazonáltal, amikor Makkabeus látta, hogy Nikánor nyájaskodni kezdett hozzá, és a szokásosnál durvábban könyörög neki, mivel észrevette, hogy az ilyen savanyú viselkedés nem tesz jót, összegyűjtötte néhány emberét, és visszavonult. Nicanortól.
31 A másik azonban, tudván, hogy Júdás politikája jelentősen meggátolta, bement a nagy és szent templomba, és megparancsolta a papoknak, akik szokásos áldozataikat mutatták be, hogy szabadítsák meg tőle azt az embert.
32 És amikor megesküdtek, hogy nem tudják megmondani, hol az az ember, akit keres,
33 Kinyújtotta jobb kezét a templom felé, és így esküdött meg: Ha nem adjátok foglyul Júdást, akkor a földdel lefektetem Istennek ezt a templomát, és lerombolom az oltárt, és építsenek Bacchusnak egy nevezetes templomot.
34 E szavak után elment. Ekkor a papok felemelték kezeiket az ég felé, és így könyörögtek ahhoz, aki nemzetük mindig védelmezője volt:
35 Te, mindenek Ura, akinek semmire nincs szüksége, örült, hogy lakhelyed temploma közöttünk legyen.
36 Ezért most, ó, minden szentségnek szent Ura, tartsd mindig tisztátalanul ezt a házat, amely nemrégiben megtisztult, és zárj be minden hamis szájat.
37 Most Nikánorral vádoltak egy Razit, Jeruzsálem egyik vénét, aki szereti honfitársait, és egy nagyon jó hírű férfiú, akit jóságáért a zsidók atyjának neveztek.
38 Mert a korábbi időkben, amikor nem keveredtek a pogányokkal, zsidósággal vádolták, és bátran veszélyeztette testét és életét teljes hevességgel a zsidók vallásáért.
39 Nikánor tehát, aki hajlandó volt kinyilvánítani a gyűlöletet, amelyet a zsidók iránt tanúsított, több mint ötszáz harcost küldött, hogy elfogják.
40 Mert azt gondolta, hogy elviszi őt, hogy a zsidóknak nagy kárt okozzon.
41 Most, amikor a sokaság elfoglalta volna a tornyot, és hevesen betört volna a külső ajtón, és azt kérte, hogy hozzanak tüzet, hogy megégessék, minden oldalról készen állva a megfogásra, kardjára esett;
42 Inkább úgy döntött, hogy férfiasan hal meg, mint hogy a gonoszok kezébe kerüljön, és más módon bántalmazzák, mint amilyennek nemesi születése látszott:
43 De a sietség miatt elmulasztotta az ütést, és a sokaság is berohant az ajtókon, bátran felrohant a falhoz, és férfiasan ledőlt a legvastagabbak közé.
44 De azok gyorsan visszaadták, és helyet hagytak, leesett a pusztaság közepébe.
45 Mindazonáltal, amikor még lélegzet volt benne, felkelt a haragtól; és bár a vére úgy ömlött ki, mint a vízköpők, és súlyosak voltak a sebei, mégis átfutott a tömeg közepén; és egy meredek sziklán állva,
46 Amikor már teljesen elfogyott a vére, kitépte a beleit, és mindkét kezébe vette, rávetette a sokaságra, és az élet és a lélek Urát hívta, hogy állítsa vissza azokat, így meghalt.

15. FEJEZET

1 Nikánor azonban meghallotta, hogy Júdás és csapata Szamária erős helyein vannak, minden veszély nélkül elhatározta, hogy szombatnapon rájuk támad.
2 Mindazonáltal a zsidók, akik kénytelenek voltak vele menni, azt mondták: Ó, ne pusztíts ilyen kegyetlenül és barbár módon, hanem adj tiszteletet annak a napnak, amelyet ő, aki mindent lát, minden más napnál nagyobb szentséggel tisztelt meg.
3 Akkor a legkegyetlenebb nyomorult követelte, hogy van-e Hatalmas a mennyben, aki megparancsolta a szombat megtartását.
4 És amikor ezt mondták: Élő és erős Úr van a mennyben, aki megparancsolta a hetedik nap megtartását.
5 Akkor monda a másik: És én is hatalmas vagyok a földön, és megparancsolom, hogy ragadjak fegyvert, és végezzem a király dolgait. Mégis elérte, hogy ne teljesüljön gonosz akarata.
6 Nikánor tehát rendkívül büszkeséggel és gőggel elhatározta, hogy nyilvános emlékművet állít fel Júdás és a vele levők felett aratott győzelmének.
7 Makkabeus azonban mindig biztos volt abban, hogy az Úr segíteni fog neki:
8 Ezért arra buzdította népét, hogy ne féljenek a pogányok ellenük való eljövetelétől, hanem emlékezzenek arra a segítségre, amelyet régebben az égből kaptak, és most várják a győzelmet és a segítséget, amely a Mindenhatótól érkezik hozzájuk.
9 És így megvigasztalta őket a törvénytől és a prófétáktól, és eszébe juttatta őket azokra a csatákra, amelyeket korábban megnyertek, és vidámabbá tette őket.
10 És miután felkavarta elméjüket, megbízta őket, és ezzel megmutatta nekik a pogányok hazugságát és az eskü megszegését.
11 Így mindegyiküket felfegyverezte, nem annyira pajzsok és lándzsák védelmével, mint inkább kényelmes és jó szavakkal; és emellett elmesélt nekik egy olyan

álmot, amelyet érdemes elhinni, mintha valóban így lett volna. nem kicsit örülni nekik.
12 És ez volt a látomása: Óniás, aki főpap volt, erényes és jó ember, beszédben tiszteletreméltó, szelíd állapotú, jó beszéd is, és gyermektől kezdve minden erényt gyakorolt, kezét feltartva. imádkozott a zsidók egész testéért.
13 Ez megtörtént, és hasonlóképpen megjelent egy ősz hajú és rendkívül dicső férfiú, aki csodálatos és nagyszerű volt.
14 És felele Oniás, mondván: Ez a testvérek szeretője, aki sokat imádkozik a népért és a szent városért, mondjuk Jeremiás, az Isten prófétája.
15 Erre Jeremiás, kinyújtva jobbját, arany kardot adott Júdásnak, és adva ezt mondta:
16 Vedd ezt a szent kardot, Isten ajándékát, amellyel megsebesíted az ellenséget.
17 Mivel így megvigasztalódtak Júdás szavai, amelyek nagyon jók voltak, és képesek voltak vitézségre serkenteni őket, és bátorítani a fiatalok szívét, elhatározták, hogy nem vernek tábort, hanem bátran rájuk szállnak. férfiasan, hogy konfliktussal próbálják meg a dolgot, mert a város, a szentély és a templom veszélyben volt.
18 Mert feleségeikről és gyermekeikről, testvéreikről és népeikről való gondoskodás a legkevésbé számított nekik, de a legnagyobb és fő félelem a szent templom miatt volt.
19 A városban tartózkodók sem törődtek a legkevésbé, mert a külföldön zajló viszály miatt aggódtak.
20 És most, amikor mindenki úgy látta, mi legyen a próbatétel, és az ellenségek már közeledtek, és a sereg felsorakozott, és a vadállatok kényelmesen elhelyezve, a lovasok pedig szárnyra emelve,
21 Makkabeus, látva a sokaság eljövetelét, a fegyverzet különféle előkészületeit és a vadállatok hevességét, kinyújtotta kezét az ég felé, és segítségül hívta az Urat, aki csodákat művel, tudván, hogy a győzelem nem fegyverrel, hanem jónak látja, odaadja az arra érdemeseknek:
22 Ezért imádságában így szólt; Uram, elküldted angyalodat Ezékiásnak, Júdea királyának idejében, és megölted Szanherib seregében száznyolcötezer embert.
23 Ezért most is, ó mennyek Ura, küldj elõttünk egy jó angyalt félelem és rettegés miatt;
24 És a te karod erejével sújtsd meg azokat a rettegés, akik szent néped ellen támadnak káromlásra. És így ért véget.
25 Ekkor előjött Nikánor és a vele levők trombitákkal és énekekkel.
26 De Júdás és csapata könyörögve és imádkozva találkozott az ellenségekkel.
27 Kezükkel hadakozva és szívükkel Istenhez könyörögve, nem kevesebb, mint harmincötezer embert öltek meg, mert az Isten megjelenése miatt nagyon megörültek.
28 Amikor a csata véget ért, örömmel tértek vissza, és tudták, hogy Nikánor holtan fekszik a hevederében.
29 Ekkor nagy kiáltozást és lármát adtak, és a maguk nyelvén dicsérték a Mindenhatót.
30 Júdás pedig, aki mind testben, mind lélekben a polgárok legfőbb védelmezője volt, és aki egész életében szeretett honfitársai iránt, megparancsolta, hogy üsse le Nikánor fejét, vállával a kezét, és vigye őket Jeruzsálembe. .
31 Amikor tehát ott volt, összehívta nemzetéből azokat, és a papokat az oltár elé állította, elküldte azokat, akik a toronyból voltak,
32 És megmutatta nekik aljas Nikánor fejét és annak a káromlónak a kezét, amelyet kevély hencegéssel a Mindenható szent temploma ellen nyújtott.
33 És amikor kivágta annak az istentelen Nikánornak a nyelvét, megparancsolta, hogy darabokra adják a szárnyasoknak, és akasszák fel őrültsége jutalmát a templom előtt.
34 Azért dicsérte mindenki az ég felé a dicsőséges Urat, mondván: Áldott, aki tisztátalanul megőrizte helyét.
35 Nikánor fejét is felakasztotta a toronyra, ami nyilvánvaló és nyilvánvaló jele volt az Úr minden segítségének.
36 És mindenkit közös rendelettel rendeltek el, hogy semmi esetre se teljen el ünnepély nélkül az a nap, hanem ünnepeljék a tizenkettedik hónap tizenharmadik napját, amelyet szír nyelven Adárnak neveznek, Mardocheus napja előtti napon.
37 Így ment ez Nikánorral, és attól fogva a héberek birtokolták a várost. És itt véget vetek.
38 És ha jól tettem, és a történethez illően, akkor azt kívántam, de ha karcsúan és aljasan, akkor azt elérhetem.
39 Mert amilyen ártalmas egyedül bort vagy vizet inni; és amint a bor vízzel keverve kellemes, és gyönyörködteti az ízt, úgy örvendezteti meg a finoman keretezett beszéd a mesét olvasók fülét. És itt lesz a vég.